

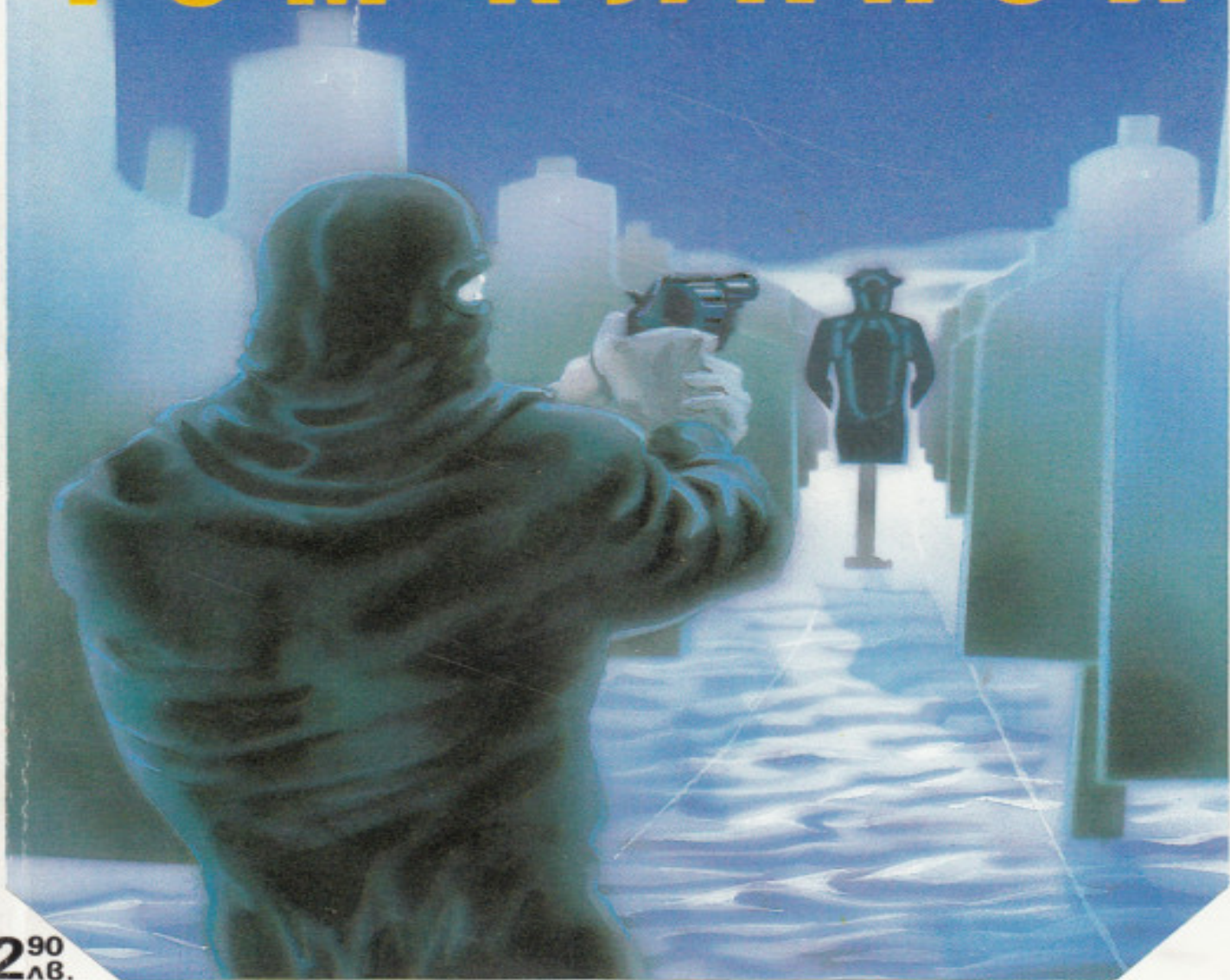
ПАТРИОТИЧНИ ИГРИ 1

Тази книга е от поредицата
бестселъри "Crime & Mystery".
Най-добрите и най-търсените трилъри,
преиздавани в милионни тиражи
и филмирани по целия свят.

А Т И К А

„Изад цялата политическа реторика,
с която ни замерят от чужбина, ние даваме
да се разбере един факт – тероризмът
е престъпление срещу невинни хора...“
Уилям Уебстър, директор на ФБР

ТОМ КЛАНСИ

Всички права на българското издание са запазени за АТИКА.

32⁹⁰
ЛВ.

ТОМ КЛАНСИ ПАТРИОТИЧНИ ИГРИ 1

Превод: Венцислав Градинаров

chitanka.info

Взрив разтърсва центъра на Лондон. Терористи нападат кралския ролс-ройс. И докато текат фаталните секунди, един случаен турист връхлита срещу нападателите и осветява акцията им. Джек Райън, бивш лейтенант от морската пехота на САЩ, а сега преподавател по история, дори не предполага в каква каша се забърква. Терористи, полицаи, високопоставени особи, ЦРУ, ФБР... Добре дошли в прекрасния свят на международния тероризъм, мистър Райън! Бившият морски пехотинец се превръща в герой и в... мишена.

На Уонда

Когато лоши хора се сговорят, добрите трябва да се съюзят; в противен случай ще паднат един по един, а това е безсмислена жертва в една низка борба.

Едмънд Бърк

Изад цялата политическа реторика, с която ни замерят от чужбина, ние даваме да се разбере един факт — за всеки цивилизован човек тероризмът е престъпление, извършвано срещу невинни хора, които са далеч от сцената на политическия конфликт, и трябва да се борим с него като с престъпление... Най-голямата ни надежда да се справим с тероризма се крие в разбирането на престъпния му характер... Нека използваме инструментите, с които разполагаме. Нека потърсим сътрудничеството, което имаме правото да очакваме по целия свят, и нека заедно мачкаме тъмните и влажни убежища дотогава, докато тези страхливи мародери бъдат изправени да отговарят като престъпници пред открит обществен съд за извършените от тях престъпления, и да получат наказанието, което наистина заслужават.

Уилям Х. Уебстър
директор на
федералното бюро за
разследване,

15 октомври 1985

1.

ЕДИН СЛЪНЧЕВ ДЕН В ЛОНДОН

За половин час Райън на два пъти едва не загина. Остави таксито на няколко преки от целта си. Денят беше приятен и ясен, слънцето — вече слязло ниско в небето. След като бе седял с часове на различни дървени столове с прави облегалки, сега той искаше да се поразкърши. Движението по улиците и тротоарите беше сравнително слабо. Това го изненада, защото очакваше да види вечерния наплив. Явно тези улици не са подходящи за натоварено движение и беше сигурен, че следобедният хаос ще е интересна гледка. Според първото впечатление на Джек, Лондон беше приятен град за разходки и той крачеше с типичната си забързана походка, придобита по време на службата в морската пехота, като потупваше в такт ръба на „папката“ по крака си.

Когато наближи ъгъла, по улицата нямаше автомобили и той понечи да я пресече преди пешеходната пътека. Автоматично погледна наляво, после надясно, а след това отново наляво, както правеше още от детските си години, после слезе от бордюра... И за малко да го смаже някакъв двуетажен червен автобус, който изрева пронизително само на половин метър от него.

— Извинете, сър! — Райън се обърна и видя един полицаи — припомни си, че тук го наричат констабъл — в пълна униформа и с шапка като саксия. — Моля ви, внимавайте и пресичайте на ъглите. Не забравяйте да обръщате внимание на надписите по настилката, които напомнят да се оглеждате надясно и наляво. Стараем се да опазим колкото се може повече туристи в битката им с транспорта.

— Откъде знаете, че съм турист? — Дори и да не знаеше, сега вече щеше да го разбере по акцента му.

Полицаят се усмихна търпеливо:

— Защото не погледнахте накъдето трябва, сър, пък и сте облечен като американец. Моля ви, бъдете внимателен, сър. Довиждане.

Полицаят си тръгна, кимайки приятелски, и остави Райън замислен за чисто новия си костюм с жилетка, по който личеше, че е американец.

Поомекнал, той тръгна към ъгъла. Буквите, написани с боя върху асфалта, напомняха да погледне НАДЯСНО, а за онези, които не разбират езика, имаше стрелка. Изчака светофарът да се смени и се постара да не се отклонява от линиите на пешеходната пътека. Джек си спомни, че трябва да обръща повече внимание на движението, особено когато наеме колата във вторник. Англия беше едно от малкото места с обратно движение. Сигурен беше, че ще му трябва известно време, докато свикне.

Но Джек си помисли, че тук правеха всичко останало достатъчно добре. За първи път беше във Великобритания и впечатленията му бяха само от един ден. Райън беше наблюдателен, а такъв човек лесно може да си направи заключения само от няколко погледа. Разхождаше се в район на бизнесмени и професионалисти. Другите хора по тротоара бяха облечени по-добре, отколкото биха били американските им колеги — като оставим пънковете с изправената оранжева и пурпурночервена коса. Сградите тук представляваха смесица от времето на Октавиан Август до Мис ван де Рое^[1], но повечето имаха онзи стар и приятен външен вид, който в Ню Йорк отдавна щеше да бъде заменен от редици нови бездушни стъклени кутии. И двете предимства на града приятно се съчетаваха с добрите обноски, които беше срещнал досега. За Райън това беше работна ваканция, но впечатленията му подсказваха, че независимо от това щеше да е много приятна.

Поразяваха го и някои несъответствия. Струваше му се, че твърде много хора носеха чадъри. Райън си беше направил труда да провери прогнозата за деня, преди да се впусне в пътешествието си с изследователска цел. Съвсем точно бяха предсказали хубав ден — всъщност бяха го нарекли горещ ден, въпреки че температурата не надминаваше петнадесети на градуса. За това време на годината денят беше топъл, разбира се, но чак пък „горещ“? Джек се зачуди дали тук на този сезон му викат циганско лято. Вероятно не. И все пак защо ли носят чадъри? Хората нямат ли доверие на местната метеорологична служба? „По това ли полицаят позна, че съм американец?“

Другото нещо, което го впечатли, беше изобилието от ролс-ройси по улиците. През целия си живот беше виждал само няколко и въпреки

че улиците тук не бяха претъпкани с тях, имаше доста. Самият той обикновено караше петгодишния си „Фолксваген Рабит“. Спря се пред будка за вестници, за да си купи „Икономист“, и няколко секунди се бори с рестото от таксито, за да плати на търпеливия продавач, който, без съмнение, беше разбрал, че е американец. Вървеше надолу по улицата и вместо да гледа къде ходи, започна да разлиства списанието. В един момент установи, че се намира на половин пресечка по-надолу от мястото, към което беше тръгнал. Закова се и започна да си припомня картата на града, която беше разгледал, преди да излезе от хотела. Едното от нещата, на които Джек не можа да се научи, беше да запомня имената на улиците, но пък имаше фотографска памет за карти. Отиде до пресечката, зави наляво, продължи още две преки надолу, сви вдясно и ето — озова се в парк „Сейнт Джеймс“. Погледна часовника си — беше пристигнал петнадесет минути по-рано. Улицата слизаше надолу покрай паметника на Йоркския херцог. Джек пресече близо до дълга класическа сграда от бял мрамор.

Другото чудесно нещо в Лондон беше изобилието на озеленени площи. Паркът изглеждаше голям и Райън виждаше, че тревата се поддържа грижливо. Есента тук трябва да е била нетипично топла. По дърветата все още имаше много листа. Наоколо не се виждаха много хора. Е, какво пък, вдигна рамене той. Сряда е. Средата на седмицата. Всички деца са на училище и това си е един нормален работен ден. Толкова по-добре. Нарочно беше дошъл тук след туристическия сезон. Не обичаше гълпите. Морската пехота го беше научила и на това.

— Татееее! — Райън рязко извърна глава и видя малката си дъщеря, която тичаше към него иззад едно дърво и, естествено не мислеше за безопасността си. Сали стигна до него и се блъсна в крака му, както често правеше. След нея се появи и Кати Райън, която никога не можеше да догони този малък смерч. Съпругата на Джек наистина приличаше на турист. Фотоапаратът „Канон-35 мм“ беше праметнат през рамото ѝ заедно с калъфа, който ѝ служеше за свръхголямо портмоне по време на ваканция.

— Как мина, Джек?

Райън целуна жена си и в същия момент си помисли, че може би англичаните не правят това на открито.

— Отлично, скъпа. Отнасяха се с мен като със собственик. Всичките записки са скътани тук. — И той потупа „папката“. — Ти

нищо ли не купи?

Кати се засмя:

— Тук в магазините има всичко. — След това се усмихна недвусмислено и той разбра, че се е разделила с доста голяма част от парите, определени за пазаруване. — Взех нещо наистина хубаво за Сали.

— О? — Джек се наведе, за да погледне дъщеря си в очите. — И какво ли е то?

— Изненада, тате. — Малкото момиченце се завъртя и започна да хихика като истинско четиригодишно дете. Посочи към парка: — Тате, там има езеро с лебеди и пекалини.

— Пеликани — поправи я Джек.

— Големи и бели! — Сали обожаваше пеликаните.

— Ъ-хъ — измънка Райън, а после се обърна към жена си: — Засне ли нещо интересно?

Кати потупа фотоапарата.

— О, разбира се. Лондон вече е „увековечен“ — или може би предпочиташ да прекараме целия ден в пазаруване? — Фотографията беше единственото хоби на Кати, а и нея си я биваше.

— Ха! — Райън погледна надолу по улицата. Настилката беше червеникава, а не черна, и около пътя имаше дървета, подобни на брези. Сигурно това беше пътят към двореца. Не можеше да си спомни, но нямаше да пита жена си, посещавала Лондон много пъти. Дворецът беше на около триста метра от тях, скрит зад някакъв мраморен паметник, и представляваше мрачна постройка, по-голяма от очакванията му. Малкото коли наоколо се движеха бързо.

— Какво ще правим за вечеря?

— Ще вземем такси и ще се върнем в хотела. — Тя погледна часовника си. — Или пък можем да се разходим дотам.

— Трябва да имат хубав ресторант. Но е още рано. На такива цивилизовани места човек трябва да чака до осем или девет часа.

Видя още един ролс-ройс, който се движеше в посока към двореца. Очакваше вечерята, но не смяташе, че Сали трябва да бъде с тях. Четиригодишните деца и ресторантите с четири звезди не се връзваха много. Вляво от него изпищяха спирачки. Зачуди се дали в хотела има детегледач...

БУУМ!

Райън подскочи от звука на експлозията на тридесетина метра от тях. „Граната“ — премина през съзнанието му. Дочу свистенето на парчетата във въздуха, а миг след това — тракането на стрелба от автоматично оръжие. Завъртя се и видя ролс-ройса, завъртян косо на улицата. Предницата му изглеждаше по-ниска, отколкото би трябвало, а пътят му беше пресечен от някаква черна кола. Зад десния ѝ калник беше застанал човек и стреляше с автомат АК-47 в предницата на ролс-ройса, докато друг бягаше отляво към задницата му.

„Залегни!“ Райън сграбчи дъщеря си за рамото и я натисна към земята зад едно дърво, като в същото време грубо дръпна и жена си до детето. Зад ролс-ройса бяха спрели безразборно няколко коли, но нито една от тях не се намираше на повече от петнадесет метра и точно тези коли прикриваха семейството му от стрелбата. Отдясно движението беше блокирано от черната кола. Стрелецът експлоатираше докрай възможностите на автомата и обсипваше ролс-ройса с куршуми.

— Копеле мръсно! — Райън държеше главата си вдигната и не можеше да повярва на очите си. — Това е проклетата ИРА^[2] и убиват някого...

Тръгна наляво. С периферното си зрение видя лицата на хората нагоре и надолу по улицата — по всички се виждаха очертанията на зейнала от шока уста. „Това е истина! — помисли си той. — Право пред мен, просто така, просто като в някакъв гангстерски филм за Чикаго. Две копелета извършват убийство. Точно тук. Точно сега. Просто така.“

— Кучи син!

Райън се придвижи още по-наляво, където една спряла кола го скриваше. Клекнал зад десния ѝ калник, той виждаше някакъв мъж, застанал отляво до задната част на ролс-ройса. Просто си стоеше, а ръката с пистолета беше протегната напред, сякаш очакваше някой да изскочи от вратата на пътника. Купето на ролс-ройса криеше Райън от стрелеца с автомата, който беше коленичил, за да контролира оръжието си. Човекът с пистолета се намираше с гръб към Райън. Беше на не повече от петнадесетина метра. Стоеше, без да мърда, концентрирал вниманието си върху вратата на автомобила. Все още беше обърнат с гръб. По-късно Райън не можеше да си спомни да е вземал някакво съзнателно решение.

Той заобиколи спрялата кола, като се движеше с ниско приведена глава, без да се изправя, и бързо набираше скорост. Беше съсредоточил поглед върху целта — кръста на мъжа — така, както го бяха учили в часовете по футбол в гимназията. Измина разстоянието само за няколко секунди и сякаш искаше да внуши на човека да стои така още малко. На около метър и половина Райън наведе рамо и се отгласна с двата си крака. Треньорът му би се гордял с него.

Ударът отзад изненада човека. Гърбът му се изви като лък и Райън дочу изпращяване на чупещи се кости, когато жертвата му отхвъркна напред и надолу. Приятно за ухото издрънчаване му даде да разбере, че главата му е отскочила от бронята на колата при падането върху тротоара. Райън стана веднага задъхан, но възбуден — и клекна до тялото. Пистолетът беше изпаднал от ръката на мъжа и лежеше до него. Райън го взе. Беше автоматичен пистолет, какъвто никога не беше виждал. Приличаше на деветмилиметров „Макаров“ или някакъв друг военен модел от блока на източноевропейските страни. Ударникът беше изтеглен назад, а предпазителят — спуснат. Внимателно намести пистолета в дясната си ръка — лявата не беше както трябва, но той не й обърна внимание. Погледна към човека, когото току-що беше съборил, и стреля веднъж в бедрото му. След това вдигна пистолета на нивото на очите си и отиде до десния заден ъгъл на ролс-ройса. Сниши се още повече и надникна иззад купето.

Автоматът на другия стрелец лежеше на улицата и той стреляше в колата със собствения си пистолет, а в другата си ръка държеше нещо. Райън пое дълбоко дъх, излезе иззад колата и насочи пистолета към гърдите на мъжа. Стрелецът най-напред обърна глава, а след това, като загуби равновесие, се извъртя, за да насочи своя пистолет. И двамата стреляха едновременно. Райън усети парещ удар в лявото рамо и видя как неговият изстрел улучи мъжа в гърдите. Девет милиметровият куршум отхвърли жертвата назад като при нанесен силен удар. Райън наведе отскочилия от изстрела пистолет и стреля още веднъж. Вторият куршум улучи мъжа под брадата и изби от тила му в мокър розов облак. Той се строполи на тротоара, без да помръдне, като марионетка, на която са отрязали конците. Райън задържа пистолета насочен към гърдите на мъжа, докато гледаше какво става с главата му.

— О, господи!

Адреналинът се стопи така бързо, както беше нахлул. Времето забави хода си и тръгна с нормално темпо и изведнъж Райън се почувства замаян и изтощен. Устата му зееше и той се задъхваше. Силата, която държеше тялото му изправено, каквато и да беше тя, сякаш го напускаше, като го оставяше слаб — на границата на припадъка. Черната кола измина няколко метра на заден ход, а след това, набирайки скорост, профуча край него и зави в една странична улица. И през ум не му мина, че трябва да запомни номера. Беше зашеметен от светкавичното развитие на нещата, все още не можеше да ги проумее.

Ясно беше, че човекът, когото простреля, е мъртъв. Очите му бяха отворени и сякаш учудени от сполетялата го съдба, а под главата му се червенееше тридесетсантиметрова локва кръв. Райън с ужас забеляза, че в лявата си ръка, на която беше сложена ръкавица, убитият държеше граната. Наведе се, за да се убеди, че предпазният щифт е на мястото си в дървената дръжка, а след това се изправи бавно и с болка. Погледна към ролс-ройса.

Първата граната беше разбила предницата на парчета. Предните колела стояха разкривени, а гумите им бяха спукани. Шофьорът беше мъртъв. На седалката до него лежеше свлечено надолу тяло. Дебелото предно стъкло беше пръснато на парчета. Лицето на шофьора беше... изчезнало, превърнало се в кървава пореста каша. На стъклената преграда, разделяща седалката на шофьора от отделението за пътници, имаше кърваво петно. Джек заобиколи колата и погледна отзад. Видя човек, легнал на пода, а отдолу се подаваше ръбът на женска рокля. Почука по стъклото с дръжката на пистолета. Мъжът се размърда, а след това се вцепени. Беше жив.

Райън погледна пистолета си. Беше празен — цевта стоеше заключена в задно положение, което означаваше празен пълнител. Джек дишаше на пресекулки. Краката му се огъваха, ръцете му трепереха конвулсивно и кратки, остри вълни от силна болка прииждаха в раненото рамо. Огледа се и зърна гледка, която го накара да забрави болката...

Към него тичаше един войник, следван на няколко метра от полицаи. Джек предположи, че той е от охраната на двореца. Войникът беше загубил мечешкия си калпак, но автоматичната пушка с половинметровия щик на цевта все още беше у него. Райън се запита

дали пушката е заредена, но реши, че ще му струва много скъпо да разбере това. Този е от охраната, професионален войник от добър полк, и е трябвало да докаже, че е смелчага, преди да го пратят да изкара школата, от която излизаха механичните играчки, по които зяпаха туристите. Може би е добър като морски пехотинец. Как стигна толкова бързо?

Бавно и внимателно Райън протегна пистолета на една ръка разстояние. Натисна бутона за освобождаване на пълнителя и той изтрополи на улицата. След това завъртя пистолета, за да може войникът да види, че е празен. Постави го на тротоара и отстъпи назад. Опита се да вдигне ръце, но лявата отказваше да се движи. През цялото време младежът действаше хитро — с вдигната глава, а очите му се местеха натам-насам, но не изпускаха Райън нито за миг. Спря се на три метра от него, като държеше пушката свалена ниско, с щик, насочен към гърлото на Джек — точно според устава. Гръдният кош на войника се повдигаше, но лицето му представляваше безизразна маска. Полицаят беше изостанал. Лицето му беше разкървено и той крещеше в някакво малко радио.

— Спокойно, войнико — каза колкото е възможно по-твърдо Райън. Не успя да му направи впечатление. — Двама от лошите са повалени. Аз не съм от тях.

Лицето на войника дори не трепна. Момчето си беше професионалист. Райън можеше да прочете мислите му и да разбере намерението му — как по-лесно да забие щика така, че да го изкара през гърба на жертвата си. Джек не беше в състояние да избегне такъв удар.

— Татее, татее, татее! — Райън обърна глава и видя малката си дъщеричка, която тичаше към него покрай спрелите автомобили. Четиригодишното дете спря на няколко метра от него с ужасени очи. Засили се, обви с две ръце крака на баща си и изкрещя:

— Да не си посмял да нараниш моя татко!

Удивен, войникът премести поглед от бащата към дъщерята, а в това време към тях се приближи и Кати — по-внимателна и е разтворени ръце.

— Войнико — каза тя като човек, свикнал да дава нареждания, — аз съм лекар и ще прегледам тази рана. Ето защо можете да свалите пушката. Веднага!

Полицаят сграбчи рамото на войника и му каза нещо, което Райън не можа да разбере. Пушката промени незначително ъгъла си и момчето се отпусна едва забележимо. Райън видя още полицаи, които бягаха насам, и някаква бяла кола с виеща сирена. Ситуацията, каквато и да е тя, беше овладяна.

— Лунатик такъв! — Кати огледа раната безстрастно. На рамото си Райън имаше тъмно петно, от което сивият вълнен плат на новия му костюм ставаше пурпурночервен. Сега цялото му тяло се тресеше. Едва стоеше, а тежестта на Сали, увиснала върху крака му, го караше да се клатушка. Кати хвана дясната му ръка и му помогна да седне на асфалта, като го подпря на колата. Отдръпна сакото от раната и леко опипа рамото. Само че не му се стори никак леко. Кати протегна ръка и извади от задния му джоб кърпичка, която притисна отгоре.

— Не изглежда никак добре — отбеляза тя, без да се обръща към някого.

— Тате, целият си в кръв! — Сали стоеше на един дъх разстояние от него и ръцете ѝ пърхаха като крилцата на малка птичка. Джек искаше да я приласкае, да ѝ каже, че всичко е наред, но не можеше да я достигне, сякаш тя беше на хиляди мили от него, а и рамото му даваше да разбере, че нещата съвсем не бяха наред.

Сега около колата се суетяха десетина задъхани полицаи. Трима с пистолети в ръце оглеждаха събиращата се тълпа. От западната страна на улицата се появиха още двама войници в червени униформи. Приблужи се един сержант от полицията. Кати не му даде възможност да каже нищо, защото рязко нареди:

— Повикайте линейка. Незабавно!

— Линейката е на път, мадам — отговори сержантът с неочаквано мек тон. — Защо не ни позволите да се погрижим за тези неща?

— Аз съм лекар — отсече тя. — Имате ли нож?

Сержантът се обърна, свали щика от пушката на войника и се наведе, за да помага. Кати вдигна сакото и жилетката, за да може той да ги среже, а след това му помогна да разрежат и ризата и да освободят рамото. Тя захвърли настрани кърпичката, която вече беше просмукана с кръв. Джек започна да протестира.

— Млъкни, Джек! — Кати погледна сержанта и кимна към Сали: — Махнете я оттук!

Сержантът махна на един от войниците. Редникът пое Сали и нежно я притисна към гърдите си. Джек видя малката си дъщеричка разплакана жално, но всичко му изглеждаше някак си отдалечено. Почувства кожата си студена и мокра — шок ли е това?

— По дяволите! — изруга кисело Кати. Сержантът ѝ подаде дебела превръзка. Притисна я към раната, но докато се опитваше да я завърже, тя почервения. Райън изпъшка. Изпитваше болка, сякаш някой е забил брадва в рамото му.

— Джек, какво се опитваше да направиш, дявол да го вземе? — запита тя през зъби, докато оправяше превръзката.

— Не се опитвах, а го направих, мамицата му! — изруга в отговор Райън, а внезапно обзелият го гняв притъпи болката. За да изговори всичко това, изчерпа почти всичките си сили.

— Аха — изпъшка Кати. — Е, Джек, кървиш като заклано прасе.

От другата страна на улицата прииждаха тичешком още хора. Изглежда, сто коли със сирени се бяха събрали тук и от тях изскачаха мъже — някои униформени, а други цивилни, — за да се присъединят. Един полицаец с по-богато украсени пагони започна да крещи и да нарежда на останалите. Сцената беше впечатляваща. Една отделна, независима част от мозъка на Райън отбеляза всичко това. Ето, той седеше тук е накисната риза, сякаш върху нея са изливали кръв от кана. Кати, чиито ръце бяха покрити с кръвта му, все още се опитваше да нагласи превръзката както трябва. Дъщеря му се задавяше в собствените си сълзи в ръцете на едрия войник, който, изглежда, ѝ пееше песен на непознат за Райън език. Очите на Сали, пълни с отчаяние и мъка, бяха приковани върху него. Независимата част на съзнанието му реши, че всичко това е много забавно, но нова вълна от болка внезапно го върна в реалността.

Полицаят, очевидно взел нещата в свои ръце, се приближи до тях, след като беше огледал района.

— Сержант, преместете го.

Кати го погледна и отговори гневно:

— Отворете вратата от другата страна, по дяволите, аз се боря с кървяща рана!

— Другата врата е заяла, мадам. Позволете да ви помогна.

Райън дочу друга сирена, докато тримата се навеждаха над него. Отместиха го на тридесетина сантиметра встрани и старшият офицер

се опита да отвори вратата на колата. Не го бяха преместили достатъчно далеч. Когато вратата се отвори и завъртя, ръбът ѝ удари рамото на Райън. Последното нещо, което си спомни, преди да припадне, беше пълният с болка вик.

Очите на Райън дойдоха бавно на фокус, но съзнанието му беше все още замъглено и в него изплуваха несвързани мисли. За момент му се стори, че се вози в кола. Поклащането встрани, докато колата се движеше, предизвикваше болка в гърдите му, а и далечината се чуваше някакъв атонален звук, който всъщност не беше чак толкова далеч. Стори му се, че видя две познати лица. И Кати беше там — не, имаше някакви хора в зелени дрехи. Всичко беше притъпено, освен парещата болка в рамото и гърдите, но като премигна, откри, че всички си бяха отишли. Пак дойде в съзнание, но вече на ново място.

На пръв поглед таванът беше бял и почти еднообразен. По особен начин Райън усещаше, че е под въздействието на наркотик. Разбираше чувствата си, но не можеше да си припомни защо. Необходими му бяха няколко минути, прекарани в лениво концентриране, за да установи, че таванът е направен от акустични плочки, монтирани на бели метални рамки. Някои от плочките имаха петна от вода и му служеха за ориентир. Други пък бяха направени от прозрачна пластмаса за мекото луминесцентно осветление. Нещо беше вързано под носа му и след малко усети някакъв хладен газ да минава през ноздрите му — дали не е кислород? Едно след друго останалите му сетива започнаха да възприемат. В посока от главата надолу по тялото те започнаха да го обследват и с нежелание пращаха сигнали към мозъка. Някакви невидими неща бяха прикрепени е лепенки към гърдите. Усещаше ги на космите си, с които Кати обичаше да си играе, когато беше пийнала. Чувстваше лявото си рамо като... никак не го чувстваше. Тялото му беше прекалено тежко, за да може да го помести дори и на сантиметър.

„Болница — реши той след няколко минути. — Защо съм в болница?...“ Съсредоточи се за известно време, за да се досети защо се намира тук. Добре беше, че когато си спомни, че е отнел човешки живот, омаята на наркотика му помогна да го понесе по-леко.

„Застреляха ме, нали?“ Райън бавно завъртя глава надясно. Една банка с вътрешновенозна течност висеше на метална стойка до леглото, а гумените маркучета се криеха под чаршафа, където беше

привързана ръката му. Опита се да открие къде е забодена иглата, която трябваше да се намира от вътрешната страна на лакътя, но не можа. Устата му беше суха — сякаш пълна с памук.

„Не ме простреляха отядно...“ Опита се да завърти глава наляво. Пречеше му нещо меко, но много устойчиво. Райън не беше в състояние да се тревожи за това. Не прояви и особено любопитство за положението си. По неизвестна причина всичко наоколо му изглеждаше много по-интересно от собственото му тяло. Погледна право нагоре и видя прибор, наподобяващ телевизионен екран, заедно с някакви електронни уреди, които не можа да разпознае, тъй като ги виждаше под остър ъгъл. „Това електрокардиограф ли е? Нещо такова трябва да е“ — реши той. Всичко дойде на мястото си. Намираше се в реанимация след хирургическа операция, обвързан с жици като космонавт, а персоналът правеше изводи дали ще оживее или не. Наркотикът му помагаше да обмисля нещата е удивителна обективност.

— Будни ли сме? — Гласът не беше приглушен като от радиоточка. Райън наведе брадичката си и видя сестра на около петдесет. Лицето ѝ беше сбръчкано от години, прекарани в мръщене — приличаше на Бети Дейвис^[3].

Опита се да ѝ каже нещо, но устата му беше като залепена. Това, което успя да произнесе, беше нещо средно между стържене и грачене. Сестрата изчезна, преди Джек да успее да определи точно на какво приличаше звукът.

След около минута се появи мъж, също на около петдесет години, висок и сух, облечен в зелена престилка на хирург. На врата му висеше слушалка и носеше нещо, което Райън не можа да види добре. Изглеждаше доста уморен, но на лицето му играеше самодоволна усмивка.

— Е — каза той, — значи сме будни. Как се чувстваме?

Този път Райън успя да изграчи истински. Лекарят направи знак на сестрата. Тя пристъпи и даде на Райън глътка вода със стъклена сламка.

— Благодаря — той изжабури водата в устата си. Тя не беше достатъчно, за да може да я глътне. Тъканите му, изглежда, я попиха веднага. — Къде се намирам?

— В отделението за реанимация след хирургически операции на болницата „Сейнт Томас“. Претърпяхте операция на горната част на лявата ръка и рамото. Аз съм вашият хирург. С екипа ми работихме над вас в продължение на... на около шест часа и по всяка вероятност ще живеете — добави мъдро той. Изглежда, считаше Райън за успешен случай.

Бавно и някак си вяло Джек си помисли, че чувството за хумор на англичаните, колкото и да е забележително, е твърде неприложимо в случай като този. Мъчеше се да намери отговор, когато видя пред себе си Кати. Сестрата, която приличаше на Бети Дейвис, се опита да препречи пътя ѝ.

— Съжалявам, мисис Райън, но само медицински лица...

— Аз съм лекар. — Тя вдигна пластмасовата си идентификационна карта. Мъжът я пое.

— Институт за очни болести „Уилмър“, болница „Джон Хопкинс“. — Хирургът протегна ръка към Кати и ѝ се усмихна приятелски, като на колега. — Здравейте, докторе. Казвам се доктор Скот.

— Точно така — потвърди замаяният Райън. — Тя е докторът медик, а аз съм докторът историк.

Не му обърнаха внимание.

— Сър Чарлс Скот? Професор Скот?

— Същият. — По лицето на хирурга се разля блага усмивка.

„Всеки обича да го зачитат“ — помисли си Райън, като го гледаше.

— Един от шефовете ми ви познава — професор Ноулс.

— О, как е Денис?

— Добре е, докторе. Сега е и доцент по ортопедия. — Кати плавно излавира, връщайки се към темата. — Имате ли рентгеновите снимки?

— Заповядайте. — Скот взе един кафяв плик и извади от него голяма черна снимка. — Тази я направихме, преди да влезем в операционната.

— По дяволите! — Носът на Кати се сбърчи. Сложи си очилата с половин стъкла, които използваше за работа отблизо и които Джек мразеше. Той наблюдаваше как главата ѝ се поклаща бавно встрани. — Не предполагам, че е така зле.

Професор Скот кимна.

— Да. Според нас ключицата е била счупена, преди да го прострелят, а куршумът е преминал оттук — на косъм от нервния сплит на ръката, така че може би нервите не са сериозно засегнати — и е предизвикал цялото това разкъсване. — Хирургът прокара химикалката си по снимката. Райън не виждаше нищо от леглото си. — После е причинил ето това в горната част на раменната кост и е спрял тук. Мощни са тези деветмилиметрови куршуми. Както виждате, увреждането е било доста сериозно. Поизмъчихме се, докато намерим всички костици и ги сглобим на мястото им, но... успяхме да се справим. Ето. — Скот вдигна втората снимка и я приближи до първата. В продължение на няколко секунди Кати мълчеше и леко поклащаше глава напред-назад.

— Справили сте се много добре, докторе!

Усмивката на сър Чарлс се разтегли още малко.

— След като го казва хирург от болницата „Джон Хопкинс“ — да, мисля, че мога да приема похвалата. Тези два винта са постоянни, а боя се, че този тук също, но всичко друго ще заздравее доста добре. Както виждате, всички големи парчета са там, където им е мястото. Имаме всички основания да очакваме пълно възстановяване.

— Каква е степента на трайното увреждане?

Въпросът беше зададен безпристрастно. Кати можеше да бъде влудяващо неемоционална, когато ставаше дума за работата ѝ.

— Още не знаем със сигурност — бавно отговори Скот. — Вероятно има известно увреждане, но не би трябвало да е много сериозно. Не можем да гарантираме пълно възстановяване — разкъсванията бяха твърде широки и не ни позволяват да прогнозираме.

— Имате ли нещо против да обясните на мен? — Райън се опита да запита с гневен глас, но някак си не се получи.

— Това, което искам да кажа, мистър Райън, е, че вероятно ще остане трайна загуба на функциите на дясната ръка — все още не можем да кажем с точност до каква степен — но отсега нататък ще разполагате с вграден барометър. Ще разбирате преди другите кога времето ще се влоши.

— Колко време ще трябва да прекара в този гипс? — запита Кати.

— Най-малко месец. — Хирургът говореше така, сякаш се извиняваше. — Неприятно е, зная, но рамото трябва да е напълно обездвижено минимум за такъв срок. След това ще трябва отново да прегледаме раната и може би ще е възможно да използваме нормална превръзка за още... може би още един месец. Предполагам, че заздравява бързо и че не е алергичен. Изглежда, общото му физическо състояние е добро.

— Джек се радва на добро здраве, с изключение на няколко разхлопани дъски в главата — кимна в знак на съгласие Кати, а в уморения ѝ глас прозвуча остра нотка. — Той тича. Няма никакви алергии и оздравява бързо.

— Да — потвърди Райън. — Белезите от зъбите ѝ обикновено изчезват за седмица. — Според него това беше страхотно смешно, но никой не се засмя.

— Добре — заяви сър Чарлс. — Докторе, виждате, че съпругът ви е в добри ръце. Ще ви оставя заедно за пет минути. След това той трябва да си почива, а и вие, изглежда, имате нужда от същото. — Хирургът си тръгна, а след него и Бети Дейвис.

Кати се приближи, изражението ѝ се промени. Професионалистът се преобрази в загрижена съпруга. Може би за милионен път Райън си помисли какъв късметлия беше да има това момиче. Каролайн Райън имаше малко, кръгло лице, къса пясъчноруса коса и най-красивите сини очи на света. Зад тези очи се криеше личност с интелект най-малкото равен на неговия. Той я обичаше толкова много, колкото е способен да обича един мъж. Никога нямаше да разбере как я беше спечелил. Райън осъзнаваше с болка, че дори и когато изглежда най-добре, недодяланите му черти — тежката брада и голямата челюст — го правеха да наподобява чернокоса версия на Дъдли Праволинейния^[4]. На фона на котешката ѝ грация той изглеждаше като гарга. Джек се опита да хване ръката ѝ, но никакви ремъци му попречиха. Кати стисна дланта му.

— Обичам те — тихо каза той.

— О, Джек. — Кати се опита да го прегърне. Не успя, заради гипса, който Райън не можеше да види. — Джек, за какъв дявол ти трябваше да правиш това?

Той вече беше решил как да отговори на този въпрос:

— Всичко е свършено и все още съм жив, нали? Как е Сали?

— Мисля, че най-последно е успяла да заспи. Долу е с един полицаи. — Кати изглеждаше уморена. — Ти как мислиш, че е тя, Джек? Господи! Тя видя как за малко не те убиха. Уплаши и двамата ни до смърт. — Около сините ѝ очи имаше червени кръгове и косата ѝ изглеждаше ужасно. Е, тя никога не можеше да направи кой знае какво с нея — хирургическата шапка винаги я съсипваше.

— Да, зная. Но както и да е. Изглежда, вече няма да мога да правя така за известно време — изръмжа той. — Всъщност, изглежда, няма да мога да правя нищо за известно време.

Това я накара да се усмихне. Радваше се, че може да я види усмихната.

— Добре. Сега трябва да пазиш силите си. Може би това ще ти послужи за урок — и не ми разправяй, че всичките тези хотелски легла не струват нищо. — Тя стисна ръката му. Усмивката ѝ стана дяволита. — Вероятно ще разберем нещо след няколко седмици. Как изглеждат?

— Ужасно — засмя се тихо Джек. — Предполагам, че докторът беше голяма клечка.

Видя как жена му се поотпусна.

— Може и така да се каже. Сър Чарлс Скот е един от най-добрите ортопеди в света. Той е обучавал професор Ноулс — свършил си е превъзходно работата върху теб. Късметлия си, че изобщо ръката ти остана... Господи!

— Спокойно, мила. Нали знаеш, че ще живея?

— Зная, зная.

— Ще ме боли, нали?

Кати се усмихна отново.

— Само малко. Е, аз трябва да сложа Сали да спи. Ще се върна утре. — Наведе се да го целуне. След наркотиците, кислородните тръби, сухотата в устата и всичко останало, целувката му се стори приятна. „Господи — помисли си той, — как обичам това момиче.“ Кати стисна ръката му още веднъж и излезе.

Сестрата, двойник на Бети Дейвис, се върна. Смяната на компанията не беше сполучлива.

— И аз съм „доктор Райън“ — уморено каза Джек.

— Много добре, докторе. Време е да си починете. Аз ще бъда тук, за да ви наглеждам през нощта. Сега спете, доктор Райън.

След тази забележка Джек затвори очи. Утрешният ден щеше да бъде отвратителен, сигурен беше в това. И не само утрешният.

[1] Людвик Мис ван де Рое (1886–1969) — американски архитект, роден в Германия, ръководител на школата „Бакхаус“, който е разработил рационален и функционален стил, характеризиращ се с чисти геометрични проекции. — Б.пр. ↑

[2] Ирландска републиканска армия — нелегална терористична организация на ирландските католици националисти. — Б.пр. ↑

[3] Рут Елизабет Дейвис (1908) — американска филмова актриса. — Б.пр. ↑

[4] Русокос герой от канадския анимационен филм „Маунтис“, който се старее винаги да постъпва правилно, но не му се удава. — Б.пр. ↑

2.

ПОЛИЦАИ И КРАЛСКИ ОСОБИ

Райън се събуди в 6:35 сутринта. Знаеше колко е часът, защото водещият го съобщи по радиото, а после гласът му заглъхна и започна песен в стил „кънтри и уестърн“. Джек избягваше този тип музика у дома и слушаше единствено новини. Текстът на песента беше призив към майките да не позволяват на синовете си да стават каубои и първата мисъл, която му хрумна, беше: „Тук определено нямат такива проблеми... нали?“ В продължение на половин минута мисълта му беше заета от това, като се чудеше дали англичаните имат каубойски барове с дървени стърготини по пода, механични бикове за езда и служители с остри ботуши и колани с петкилограмови катарамии... „Защо не? — заключи той. — Вчера видях нещо направо от каубойските филми.“

Джек с удоволствие щеше да се унесе отново в сън. Затвори очи и се опита да се отпусне, но без полза. Самолетът от летище „Дълес“ бе излетял рано сутринта, по-малко от три часа след като се беше събудил. Не беше спал в самолета — това просто не му се удаваше, — но летенето винаги го изтощаваше и той си беше легнал веднага щом пристигнаха в хотела. А колко ли време е прекарал в безсъзнание в болницата? Установи, че е доста. Съвсем си беше отспал. Трябваше да застане лице в лице с деня.

Вдясно от себе си Райън дочу някакво радио. Той извърна глава и видя рамото си...

„Рамото — помисли си той. — Ето защо съм тук. Но къде е това тук?“ Стаята беше напълно различна, с равен гипсов таван. Беше тъмно — единствената светлина идваше от лампата до леглото, която вероятно беше достатъчна за четене. На стената имаше някакъв правоъгълник — различен на цвят, по-тъмен, — изглежда, беше картина. Райън започна да мисли за нея, като съзнателно се опитваше да забрави за лявата си ръка, докато най-накрая не му остана никакво оправдание. Бавно завъртя глава наляво. Първо видя ръката си. Тя

стърчеше нагоре под ъгъл, обвита в превръзка от гипс и фибростъкло, която стигаше надолу до дланта му. Пръстите му стърчаха, сякаш забравени, и изглеждаха сивкави като цвета на отливката. На китката му беше поставен метален пръстен със закачена кука, а верижката ѝ стигаше до метална рамка, простираща се като кран над леглото.

„Да караме подред.“ Райън се опита да размърда пръстите си. Изминаха няколко секунди, преди те да се подчинят на централната му нервна система. Изпусна дълга въздишка и затвори очи, за да благодари на Бога. Около лакътя му имаше метален прът, огънат надолу и свързан с останалата част от отливката, която, както установи най-накрая, започваше от врата и слизаше по диагонал чак до кръста му. Заради нея ръката му стърчеше, сякаш е откъсната, и Райън изглеждаше като половината от някакъв мост. Превръзката не беше стегната на гърдите му, но го докосваше почти навсякъде и вече имаше сърбежи на недостъпни за почесване места. Хирургът беше споменал нещо за обездвижване на рамото и с мрачно чувство Райън разбра, че не се беше пошегувал. Изпитваше едва доловима болка в рамото си, която обещаваше, че ще се обажда още дълго време. Устата му вонеше на писоар, а тялото му беше схванато и го болеше. Обърна глава в обратната посока.

— Има ли някой там? — тихо попита той.

— О, здравейте! — До края на леглото Райън видя едно лице. Човекът беше по-млад от него — към двадесет и пет годишен, слаб. Беше облечен неофициално, с разхлабена вратовръзка, а под сакото му се показваше раменен кобур. — Как се чувствате, сър?

Райън се опита да се усмихне и се зачуди дали е успял.

— Както изглеждам. Къде се намирам? Кой сте вие... не, най-напред има ли тук чаша вода?

Полицаят взе една пластмасова кана и наля вода с лед в пластмасова чаша. Райън протегна дясната си ръка и установи, че не е завързана, както беше при предишното му събуждане. Усещаше мястото, където беше забита иглата за вътрешновенозната течност. Джек жадно изпи водата през сламката. Това беше просто вода, но така му се услади, както не беше му се услаждала дори и бира след тежък работен ден.

— Благодаря, приятел.

— Казвам се Антъни Уилсън. Трябва да се грижа за вас. Вие се намирате в болничната стая за важни персони в болницата „Сейнт Томас“. Спомняте ли си защо сте тук, сър?

— Да, мисля, че да — кимна с глава Райън. — Можете ли да ме откачите от това нещо? Трябва да ида до едно място.

Пак си припомни за иглата.

— Ще позвъня на сестрата. Ето. — Уилсън натисна бутона до възглавницата на Райън.

След по-малко от петнадесет секунди влезе сестрата и включи осветлението. Ярката светлина заслепи Джек за момент, а малко след това той видя, че сестрата не е същата. Не беше Бети Дейвис. Тази беше млада и хубава, с обичайния за медицинските сестри старателен и покровителствен маниер. Райън беше срещал такъв тип жени и преди и ги мразеше.

— О, ние сме будни — бодро отбеляза тя. — Как се чувстваме?

— Великолепно — изгруктя Райън. — Можете ли да ме откачите? Трябва да ида до тоалетната.

— Все още не можем да се движим, доктор Райън. Позволете да ви донеса нещо. — Тя излезе, преди Джек да може да се възпротиви. Уилсън я огледа одобрително в гръб. Ченгета и медицински сестри — за тях си помисли Райън. Баща му се беше оженил за медицинска сестра, с която се беше запознал, когато закарал в „Бърза помощ“ жертвата от някаква престрелка.

Сестрата — на картичката ѝ беше записано името Китиуейк — се върна след по-малко от минута. Носеше гърне от неръждаема стомана така, сякаш беше някакъв безценен дар, но Райън призна пред себе си, че при дадените обстоятелства беше точно такъв. Сестрата вдигна завивките от леглото и изведнъж Райън установи, че нощницата му всъщност не беше облечена, а просто хлабаво завързана около врата му. Но най-неприятното беше, че сестрата имаше намерение да направи необходимото, за да може да използва гърнето. Дясната му ръка се стрелна надолу под завивката, за да ѝ го отнеме. За втори път тази сутрин благодари на Бога, че може, макар и едва-едва, да стигне там, където трябва.

— Ще ме, въ, извините ли за момент? — помоли Райън и момичето излезе от стаята с усмивка, съдържаща нотка на разочарование. Джек изчака вратата да се затвори докрай и едва тогава

използва гърнето. За разлика от Уилсън той сподави въздишката на облекчение. Китиуейк се върна, след като беше преброила до шестдесет. Този път тя пъкна термометър в устата му и го улови за китката, за да премери пулса. Термометърът беше електронен и всичко трая само петнадесет секунди. Райън попита за резултата, но вместо отговор получи усмивка, която остана на лицето ѝ и докато записваше данните в картоната. След като приключи с всичко това, сестрата пооправи завивките, все така лъчезарно усмихната. „Малката мис Ефикасност — помисли си Райън. — Това момиче ще е истинска досада.“

— Желаете ли да ви донеса нещо, доктор Райън? — попита тя. Кафявите ѝ очи контрастираха със сламенорусата коса. Беше хубава. И гледаше с такъв премрежен поглед. Райън не можеше да се ядосва на красиви жени и ги мразеше за това. Особено млади медицински сестри с премрежен поглед.

— Кафе? — попита с надежда той.

— Закуската е едва след час. Искате ли чаша чай?

— Чудесно. — Не беше никак чудесно, но поне за малко щеше да се отърве от нея. Чистосърдечно усмихната, сестра Китиуейк изхвъркна през вратата.

— Болници! — изръмжа Райън, след като тя беше излязла.

— О, не зная — отбеляза Уилсън. В съзнанието му образът на сестра Китиуейк беше все още свеж.

— Да, ама не си ти този, на когото му сменят пелените — оплака се Райън и се отпусна на възглавницата. Знаеше, че няма смисъл да се съпротивлява. Усмихна се напук на себе си. Няма смисъл да се съпротивлява. Беше изпадал в това състояние два пъти досега. И тогава сестрите бяха млади и красиви. Ако човек е намръщен, те още повече се стараят да бъдат съкрушително приятни — болният беше в ръцете им, имаха време и търпение, достатъчни да прекършат всекиго. Въздъхна и реши да се предаде. Не си струваше само да губи енергия в напразна съпротива.

— Значи си ченге, така ли? От специалния отдел?

— Не, сър. Работя в Ц-13, отдел „Антитероризъм“.

— Можете ли да ми разясните какво стана вчера? Аз май пропуснах някои неща.

— Какво си спомняте, докторе? — Уилсън приближи стола си. Райън забеляза, че той застана полуобърнат с лице към вратата и дясната му ръка беше свободна.

— Видях... е, чух експлозия. От ръчна граната според мен и като се обърнах, видях двама, които съсипваха от стрелба един ролс-ройс. Предполагам, че са от ИРА. Очистих двамата, а един се измъкна с колата. Дойде кавалерията, аз припаднах и се свестих тук.

— Не беше ИРА, а АОЪ — Армията за освобождение на Ълстър. Маоистка издънка на ИРА-Извънредни. Гадни копелета са. Оня, когото убихте, е Джон Майкъл Маккори, много неприятен тип от Лондондери. Един от избягалите от затвора „Мейс“ през миналия юли. Това е първото му появяване оттогава. А другия — хладно се усмихна Уилсън — още не сме успели да идентифицираме. Не знаехме кой е, поне до застъпването ми на пост преди три часа.

— АОЪ? — вдигна рамене Райън. Спомни си, че беше чул името, но не можеше да говори за това. — Човекът, когото убих, имаше автомат „Калашников“, но когато заобиколих колата, държеше пистолет. Защо?

— Защото е тъп и го е блокирал. Имал е два заредени пълнителя, завързани един за друг с тиксо, както често се случва по филмите и както ни учеха в парашутните войски в никакъв случай да не правим. Предполагаме, че го е ударил на излизане от колата. Вторият пълнител е бил огънат в горния край и не е подавал патроните правилно. Дяволски късмет сте имали. Вие знаехте ли, че се намирате пред човек с „Калашников“? — Уилсън наблюдаваше отблизо лицето на Райън.

Джек кимна с глава.

— Не изглежда много умно, нали?

— Глупак такъв! — Уилсън каза това точно в момента, в който Китиуейк влезе с поднос с чай. Сестрата му хвърли рязък неодобрителен поглед, постави подноса на количката и я докара до леглото. Китиуейк подреди с лекота нещата и изкусно наля чаша чай на Райън. Уилсън трябваше да си налее сам.

— А кой беше в колата? — попита Райън. Забеляза реакциите на двамата.

— Не знаехте ли това? — Китиуейк беше поразена.

— Нямах много време да разбера. — Райън пусна две бучки захар в чашката си. Внезапно спря да разбърква чая си, когато Уилсън

му отговори:

— Принцът и принцесата на Уелс. И новороденото им бебе.

Райън завъртя глава рязко:

— Какво?

— Вие наистина ли не знаете? — попита сестрата.

— Сериозно ли говориш? — тихо попита Райън. „Не биха се шегували с такова нещо, нали?“

— Точно така, по дяволите. Сериозно говоря — продължи Уилсън с много равен глас. Думите му показваха колко дълбоко го е развълнувала тази случка. — Ако не бяхте вие, сега и тримата щяха да бъдат мъртви и, дявол да го вземе, това ви превръща в герой, доктор Райън. — Уилсън отпи от чая си и ловко извади цигара.

Райън сложи чашката си на масичката.

— Искате да кажете, че сте ги оставили да се возят в колата си без полиция или секретни служби... или как му викате тук... без ескорт?

— Твърди се, че това е било неофициално пътуване. Разпоредбите за сигурността на кралското семейство не са към моя отдел. Но си мисля, че хората, отговарящи за охраната му, ще премислят някои неща — отбеляза Уилсън.

— Не са ли ранени?

— Не, но шофьорът им е убит. А също и охраната от ГОД — Групата за охрана на дипломатите — Чарли Уинстън. Познавах Чарли. Имаше жена и четири деца, вече големи.

Райън отбеляза, че ролс-ройсът би трябвало да е с бронирани стъкла.

Уилсън изпръхтя:

— Имаше бронирани стъкла. Всъщност те бяха от пластмаса, някакъв сложен поливъглероден материал. За нещастие, изглежда, никой не е чел какво пише на опаковката от завода. Гаранцията е само една година. Оказва се, че слънчевата светлина разваля материала. Предното стъкло не е било по-добро от обикновено автомобилно. Нашият приятел Маккори е изстрелял тридесет куршума в него, то се е пръснало и първият убит е бил шофьорът. Слава богу, вътрешната преграда не е била изложена на въздействието на слънчевата светлина и е останала здрава. Чарли натиснал бутона — последното, което е успял да направи. Вероятно това ги е спасило, но не помогна много на

Чарли. Имал е достатъчно време да изтегли пистолета си, но не и да стреля.

Райън си припомни сцената. В задната част на колата имаше кръв — не просто кръв. Главата на шофьора е била пръсната и мозъкът му се е разплискал в отделението за пътниците. Джек потрепери, като си помисли за това. Ескортирацията ги офицер вероятно се е навел най-напред да натисне бутона, преди да се защити... „Е — помисли си Джек, — за това им плащат. Що за проклет начин да си вадиш хляба.“

— Цяло щастие е, че се намесихте. И двамата имаха ръчни гранати.

— Да, аз видях една. — Райън изпи остатъка от чая си. — По дяволите, за какво мислех?

„Изобщо не мислеше, Джек. Ето за какво мислеше.“

Китиуейк забеляза, че Райън побледнява.

— Добре ли ви е? — попита тя.

— Предполагам, да — изпъшка изумен Райън. — Какъвто тъпак бях, сега би трябвало да се чувствам много добре. Трябваше да съм мъртъв.

— Категорично заявявам, че това няма да се случи тук — потупа го тя по ръката. — Моля да ми позвъните, ако се нуждаете от нещо. — Отправи му пак една лъчезарна усмивка и излезе.

Райън все още клатеше глава.

— А другият, който се измъкна?

— Намерихме колата до един вход на метрото, на няколко пресечки по-надолу — кимна Уилсън. — Разбира се, беше открадната. За него не е било голям проблем да се измъкне чист. Изчезва в метрото. Отива на „Хийтроу“ може би и взема самолет за континентална Европа — за Брюксел например, — а след това за Ълстър или Ирландската република. После взема кола и с нея изминава оставащия път до дома. Това е един маршрут. Има и други и не е възможно всичките да бъдат покрити. Вероятно снощи си е пил бира и е гледал новините по телевизията в любимата си кръчма. Видяхте ли лицето му?

— Не. Само силует. Не си и помислих да запомня номера на колата. Тъпо! Веднага след това оня с червената униформа дотича до мен. — Райън отново потръпна. — Господи, за миг си помислих, че ще

ме прободете с оня шиш. За миг си представих всичко — правя добро, а след това някой от нашите ме убива.

— Нямате представа какъв късмет сте имали — засмя се Уилсън. — Настоящата охрана на двореца е от Уелския полк.

— Е и?

— Така да се каже, собственият полк на Негово Кралско Височество. Той е командирът им. А вие сте били там с пистолет в ръка — как бихте очаквали да реагира войникът? — Уилсън загаси цигарата си. — Отново сте имали късмет, защото жена ви и дъщеря ви са дотичали до вас, войникът значи решава да почака малко, достатъчно, за да могат нещата да се уредят сами. След това нашият човек стига до него и му казва да кротува. Идват и стотина от моите хора. Надявам се, че ни разбирате, докторе. Трима души са мъртви, други двама — ранени, принц и принцеса, които също смятат за мъртви, — между другото жена ви ги изследва на място и ги обяви за здрави малко преди да дойде линейката, — едно бебе и стотина свидетели, всеки със собствено мнение за случилото се. Един проклет янки, който на всичко отгоре е и ирландец от американски произход, а жена му твърди, че той е от добрите. Пълен хаос! — Уилсън се засмя отново.

— Най-важното, разбира се, беше да отведем кралското семейство на безопасно място. Полицайте и охраната се заеха с тази работа и вероятно са се молели този път никой да не създава неприятности. Чувам, че все още се чувстват зле, ядосани са повече, отколкото при инцидента с бомбата. Не е трудно да ги разбере човек. Както и да е, жена ви категорично отказа да ви изостави, докато не бяхте настанен тук под лекарски грижи. Доста енергична жена, разправят.

— Кати е хирург — каза Райън. — Когато си играе на доктор, е свикнала да получава своето. Такива са хирурзите.

— След като се увери, че всичко е наред, я закарахме в Скотланд Ярд. През това време доста си поиграхме, за да разберем кой сте вие. Обадиха се на аташето по правните въпроси в американското посолство и той направи проверка във ФБР, а и в морската пехота.

Райън си открадна една цигара от пакета на Уилсън. Полицаят я запали с газова запалка. Джек се задави от дима, но му се пушеше.

Знаеше, че Кати ще му създаде доста неприятности заради това, но реши да кара нещата по реда им.

— И да ви кажа, изобщо не сме и мислели, че сте с ония. Трябва да сте маниак, за да докарате жената и детето си при изпълнението на такова нещо. Но човек трябва да внимава.

Позамаян от дима, Райън поклати глава утвърдително. „Откъде са се досетили да направят проверка чрез морската пехота... може би са видели картата ми за Асоциацията на морските пехотинци...“

— Във всеки случай нещата са наред. Вашето правителство ни изпраща всичко, от което се нуждаем — вероятно в момента материалите са вече тук. — Уилсън погледна часовника си.

— Семейството ми как е?

Уилсън кимна по доста странен начин.

— За тях се грижат много добре, доктор Райън. Имате думата ми за това.

— Наричай ме Джек.

— Чудесно. За приятелите си съм Тони. — Най-последно си стиснаха ръцете. — И както казах, ти си герой. Искаш ли да видиш какво пишат вестниците? — Той подаде на Райън един „Дейли Мирър“ и „Таймс“.

— Милостиви Боже!

Почти на цялата първа страница на пълния със сензации „Мирър“ имаше голяма цветна снимка, на която той седеше облегнат в безсъзнание на ролс-ройса. Гърдите му представляваха кървавочервена каша.

ОПИТ ЗА ПОКУШЕНИЕ НАД НЕГОВО КРАЛСКО ВИСОЧЕСТВО — МОРСКИ
ПЕХОТИНЕЦ СЕ ПРИТИЧА НА ПОМОЩ

Дързък опит за убийство на техни кралски височества принца и принцесата на Уелс в околностите на Бъкингамския дворец бе пресечен от смел американски турист.

Джон Патрик Райън, историк и бивш лейтенант от морската пехота на САЩ, се хвърли с голи ръце в разгорещената битка на пътя към двореца, докато над

стотина лондончани наблюдаваха станалото в шок и изумление. Райън, на 31 г., от Анаполис, Мериленд, успешно обезвреди един въоръжен и вземайки пистолета му, уби друг. Самият Райън бе сериозно ранен по време на стрелбата. Откаран беше с линейка до болницата „Сейнт Томас“, където сър Чарлс Скот му направи успешна хирургическа операция.

Трети терорист успя да се измъкне от мястото на събитията, като избяга в източна посока по улицата, а след това зави по „Марлборо роуд“.

Висшите полицейски служители бяха единодушни в мнението си, че ако не е бил смелият Райън, техни кралски височества щяха да бъдат убити.

Райън обърна страницата, за да види друга своя цветна снимка, направена при по-щастливи обстоятелства — завършването в Куантико^[1], — и се усмихна на себе си — блестящ, облечен в синьо поло, с две лъскави златни ленти на пагоните и сабя. Това беше една от малкото снимки, на които изглеждаше прилично.

— Откъде са намерили тази снимка?

— О, хората от вашата морска пехота бяха изключително услужливи. Всъщност един от военноморските ви кораби — хеликоптероносач или нещо такова — в момента е в пристанището в Портсмут^[2]. Дочух, че бившите ви колеги в момента се наливат с безплатна бира, колкото могат да носят.

Райън се засмя. След това взе „Таймс“ — там заглавието беше далеч по-малко сензационно.

Днес следобед принцът и принцесата на Уелс се спасиха от сигурна смърт. Трима или вероятно четирима терористи, въоръжени с ръчни гранати и автомати „Калашников“, направиха засада на кралския ролс-ройс, но плановете им бяха осуетени от смелата намеса на Дж. П. Райън, бивш лейтенант втора степен от морската пехота на Съединените щати, а понастоящем историк...

Райън прелисти на вътрешната страница. Уводната статия, подписана от редактора, призоваваше за отмъщение, като в същото време възхваляваше Райън, Съединените щати и морската пехота на САЩ и благодареше на Божието провидение с цветисти изрази, достойни за папска енциклика.

— За себе си ли четете? — Райън вдигна поглед. Сър Чарлс Скот стоеше при долния край на леглото му и държеше алуминиевата подставка за диагнозата.

— За първи път пишат за мен във вестниците. — Райън ги постави на леглото.

— Заслужили сте го, а, изглежда, и сънят ви се е отразил добре. Как се чувствате?

— Нелошо, като се има предвид състоянието ми. Много ли съм зле? — попита Райън.

— Пулсът и температурата са нормални — почти нормални. Цветът на лицето ви също не е лош. Ако имаме късмет, ще избегнем следоперационна инфекция, въпреки че не бих искал да се обзалагам за това — каза лекарят. — Болката силна ли е?

— Боли, но е поносимо — предпазливо отговори Райън.

— Изминали са само два часа от последната доза лекарства. Вярвам, че не сте от онези дебелоглави глупци, които отказват да вземат болкоуспокояващи лекарства.

— Точно от тях съм — отговори Райън. Продължи предпазливо: — Докторе, досега съм бил два пъти в такова състояние. Първия път ми дадоха твърде много от тези лекарства и възстановяването след това беше... по-добре да не се повтаря всичко това. Разбирате ли ме?

Кариерата на Райън в морската пехота беше приключила само за три месеца заради катастрофа с хеликоптер на брега на остров Крит по време на учение на НАТО. Райън беше наранен в гърба и се наложи да постъпи във Военномедицинския център в Бетесда — покрайнините на Вашингтон. Там лекарите бяха доста по-щедри по отношение на болкоуспокояващите лекарства и му бяха необходими две седмици, за да се възстанови от тях. Не желаше това да се повтаря.

Замислен, сър Чарлс кимна:

— Мисля, че да. Е, ръката си е ваша.

Сестрата се върна, докато той вписваше някои неща в диагнозата.

— Завъртете малко леглото.

Райън не беше забелязал, че рамката, на която висеше ръката му, всъщност беше кръгла. С вдигането на леглото ръката му зае по-удобен ъгъл. Лекарят погледна през очилата си към пръстите на Райън.

— Бихте ли ги раздвижили, моля?

Райън се подчини.

— Добре. Това е много добре. Не мислех, че ще има поражение на нервите, доктор Райън, и ще ви дам нещо леко, просто за да отстрани най-силните болки. Бих желал да вземате лекарството, което ви предписвам. — Скот завъртя глава и застана с лице към Райън. — Все още не съм имал пациент, който да се е пристрастил към наркотиците, и не мисля да започна от вас — освен ако не искате да останете в болницата още няколко месеца?

— Разбрано, сър Чарлс.

— Добре. — Хирургът се усмихна. — Ако изпитате нужда от нещо по-силно, аз ще бъда тук целия ден. Само повикайте сестра Китиуейк.

Момичето грейна в очакване.

— Какво ще кажете за малко храна?

— Мислите ли, че ще можете да я задържите в организма си?

„Ако не успея, може би Китиуейк с удоволствие ще ми помогне да повърна.“

— Докторе, през последните тридесет и шест часа съм само на закуска и един лек обяд.

— Много добре. Ще опитаме с мека храна. — Отбеляза още нещо на диаграмата и стрелна Китиуейк с поглед, сякаш ѝ каза: „Наглеждай го.“ Тя кимна.

— Чаровната ви съпруга ми каза, че сте голям инат. Ще видим. Въпреки всичко вие се възстановявате изключително бързо. Можете да благодарите на доброто си физическо състояние. И, разбира се, на изключителните ми умения на хирург. — Скот се усмихна. — След закуската един санитар ще ви помогне да се освежите за нови, въ, официални посещения. О, не очаквайте скоро да се видите със семейството си. Снощи бяха доста изтощени. Дадох нещо на жена ви, за да заспи. Надявам се, че го е взела. Милата ви малка дъщеричка беше много уморена. — Скот погледна Райън сериозно. — Преди малко не ви заблуждавах. Дискомфортът ще забави възстановяването

ви. Правете каквото ви казвам, и ще ви измъкнем от това легло след седмица, а може би след още една ще ви изпишем. Но трябва да правите точно това, което ви казвам.

— Разбрано, сър. И благодаря. Кати каза, че сте свършили добра работа върху ръката ми.

Скот повдигна рамене и се опита да отмине забележката. За миг се усмихна.

— Човек трябва да се грижи за гостите си както трябва. Ще се върна късно следобед, за да видя как вървят нещата.

Излезе и мърморейки, нареди нещо на сестрата.

Полицията пристигна в осем и тридесет. По това време Райън беше успял да изяде закуската си и да се измие. Закуската беше едно огромно разочарование и Уилсън щеше да припадне от смях, като чу на какво му прилича, а Китиуейк беше така съкрушена от това, че Райън се беше почувствал задължен да изяде всичко, като изгълта дори и задушнените сливи, които мразеше още от детството си. Чак след това той разбра, че тя може би се преструваше, за да го накара да изяде всичката тази помия. „Сестрите — припомни си той — са пълни с номера.“ В осем часа санитарят беше дошъл, за да му помогне да се измие. Държеше огледалото, докато Райън се избърсне, и издаваше кудкудякащи звуци всеки път, когато той се порежеше. Поряза се четири пъти. Обикновено използваше електрическа самобръсначка и не беше хващал бръснач в продължение на години. Към осем и тридесет Райън отново изглеждаше и се чувстваше като човек. Китиуейк беше донесла втора чашка кафе, не много хубаво, но все пак кафе.

Влязоха трима висши офицери. Райън реши, че са важни клечки, като видя как Уилсън скочи на крака и се засуети наоколо, за да им донесе столове. Извини се и излезе от стаята.

Джеймс Оуенс изглеждаше най-старши и се заинтересува от състоянието на Райън. Направи го с достатъчно вежлив тон, сякаш наистина беше загрижен за това. Напомняше на Райън собствения му баща. Беше грубоват, едър мъж и ако се съди по големите му, възлести ръце, явно е стигнал до званието си след доста години патрулиране по улиците и строг надзор за спазването на закона.

Главният полицейски шеф, Уилям Тейлър, беше на около четиридесет години, по-млад от колегата си от отдела за борба с тероризма и по-спретнат. И двамата висши детективи бяха добре облечени, със зачервени очи от непрекъснатата работа през нощта.

Дейвид Ашли беше най-млад и най-елегантен от тримата. Едър колкото Райън, но може би с пет години по-възрастен. Представи се като човек от Министерството на вътрешните работи и изглеждаше доста по-хитър от другите двама.

— Сигурен ли сте, че можете да издържите? — попита Тейлър.

— Няма смисъл да чакам — мръдна рамо Райън.

Оуенс взе един касетофон от куфарчето си и го постави на леглото. Включи два микрофона — един обърнат към Райън и втори — към офицерите. Натисна бутона за запис и обяви датата, часа и мястото.

— Доктор Райън — попита Оуенс с официален глас, — известно ли ви е, че това интервю се записва?

— Да, сър.

— И не възразявате ли?

— Не, сър. Мога ли да ви задам един въпрос?

— Разбира се — отговори Оуенс.

— Обвинен ли съм в нещо? Ако е така, бих искал да се свържа с посолството и да получа адвокат... — Райън се чувстваше твърде неловко да бъде в центъра на вниманието на полицаи от такъв ранг, но беше прекъснат от смеха на мистър Ашли. Разбра, че другите офицери изчакаха Ашли да отговори.

— Доктор Райън, вие може би не разбирате нещата правилно. Официално заявявам, че нямаме намерение да ви обвиняваме в нищо. Ако мислехме да го сторим, трябва да ви кажа, че до края на деня щяхме вече да си търсим нова работа.

Райън кимна с глава, без да изразява облекчението си. Никак не беше сигурен. Единственото сигурно нещо беше, че законът не трябва непременно да е смислен. Оуенс започна да чете въпросите си от някакъв жълт бележник.

— Можете ли да ни кажете името и адреса си?

— Джон Патрик Райън. Адресът, на който получаваме пощата, е Анаполис, Мериленд. Къщата ни се намира на Перигрин клиф, на около десет мили южно от Анаполис, в залива Чесапийк.

— Какъв сте по професия? — Оуенс отбеляза нещо в бележника.

— Би могло да се каже, че имам две професии. Преподавам история във Военноморската академия в Анаполис. Понякога чета лекции във Военноморския колеж в Нюпорт и от време на време провеждам някои консултации — като странична дейност.

— Това ли е всичко? — попита Ашли с приятелска усмивка, а Райън се зачуди дали наистина е приятелска. Джек се питаше какво са успели да разберат за миналото му през изминалите — колко? — петнадесетина часа и точно за какво наемваше Ашли. „Ти не си полицай — помисли си Райън. — Какъв точно си?“ Независимо от всичко той трябваше да се придържа към версията, според която е консултант на непълно работно време в корпорацията „Майтър“.

— А каква е целта на посещенията ви в страната? — продължи Оуенс.

— Едновременно и отпуск, и пътуване с изследователска цел. Събирам данни за нова книга, а Кати се нуждаеше от почивка. Сали все още е в предучилищна възраст, затова решихме да дойдем сега и да пропуснем туристическия сезон. — Райън си взе цигара от пакета, оставен от Уилсън. Ашли поднесе златна запалка. — В самото ми, не зная къде се намира то сега, ще намерите писма, представящи ме пред вашето адмиралтейство и пред Кралския военноморски колеж в Дартмур.

— Разполагаме с писмата — отговори Оуенс. — Доста нечетливи са. Боя се, че и костюмът ви е напълно съсипан. Каквото кръвта не е успяла да съсипе, са го довършили с ножа жена ви и сержантът. И така, кога пристигнахте във Великобритания?

— Все още е четвъртък, нали? Ами ние тръгнахме от международното летище „Дълес“ край Вашингтон във вторник вечерта. Пристигнахме към седем и тридесет, в хотела бяхме към девет и тридесет, поръчахме си закуска в стаята и веднага заспахме. Пътуването със самолет винаги ме съсипва — умора от смяната на часовия пояс или нещо такова. Веднага заспах. — Това не беше съвсем вярно, но Райън не мислеше, че трябва да знаят абсолютно всичко.

Оуенс кимна. Вече знаеха защо Райън мрази да лети.

— А вчера?

— Събудих се към седем, поръчах си закуска и вестник в стаята, а след това се излеждавах докъм осем и тридесет. Уговорихме се да се

срещнем с Кати и Сали в парка към четири и половина, след това взех такси за сградата на адмиралтейството — оказа се, че не е далече, можех да отида и пеша дотам. Както казах, имах писмо, представящо ме на адмирал сър Александър Удсън, който отговаря за военноморските архиви. Всъщност той е пенсиониран. Заведе ме в някакво вмирисано на плесен мазе. Беше ми приготвил всичко, което исках да видя. Дойдох да разгледам някои материали, разменяни между Лондон и адмирал сър Джеймс Сомървил. Той е бил командващ на вашия флот в Индийския океан през първите месеци на 1942 година, а това е едното от нещата, за които пиша. Прекарах три часа в разчитане на избелели копия на военноморски телеграми и си водех записки.

— На това ли? — Ашли вдигна „папката“ на Райън. Джек я грабна от ръцете му.

— Слава богу! — възкликна той. — Сигурен бях, че се е загубила. — Отвори я, постави я на масичката и натисна някакви клавиши. — Я, още работи!

— Какво точно е това нещо? — поиска да узнае Ашли. И тримата станаха от столовете си, за да видят по-добре.

— Това е моята слабост — усмихна се Райън. При отварянето на „папката“ се откри клавиатура като на пишеща машина и жълт дисплей с течни кристали. Външно приличаше на скъпа папка, дебела около два сантиметра и подвързана с кожа.

— Това е преносим компютър „Кеймбридж Датамастер“, модел Ц. Един мой приятел ги произвежда. Има микропроцесор МЦ 68 000 и два мегабайта бърбъл памет.

— Имате ли нещо против да преведете това? — помоли Тейлър.

— Извинете. Това е портативен компютър. Микропроцесорът върши цялата работа. Два мегабайта означават, че може да съхранява до два милиона знака — достатъчно за една книга, и тъй като има бърбъл памет, информацията не изчезва при изключване. Един приятел от ученическите ми години основа фирма за производството на тези дребосъци. Поискан ми малко пари за начален капитал. Вкъщи аз използвам „Епъл“, а този нося със себе си насам-натам.

— Знаехме, че е някакъв компютър, но нашият човек не можа да го накара да заработи — каза Ашли.

— Мярка за сигурност. Първия път, когато го използвате, въвеждате потребителския си код и включвате блокировката. След това, ако не въведете кода, компютърът просто не се включва.

— Така ли? — отбеляза Ашли. — Каква степен на сигурност има?

— Трябва да питате Фред. Може би ще можете да прочетете данните направо от чиповете. Аз не зная как работят компютрите. Само ги използвам — обясни Райън. — Ето ги записките ми.

— Да се върнем на това, което вършихте вчера — каза Оуенс, като погледна хладно Ашли. — Засега знаем какво сте правили до обяд.

— Добре. Прекъснах работа, за да обядвам. Някакъв човек от приземния етаж ме изпрати в една... една кръчма на две пресечки от мястото. Не си спомням името ѝ. Излядох един сандвич с бира, като си играех с това нещо. Това ми отне около половин час. Прекарах още час в сградата на адмиралтейството, преди да приключа. Излязох оттам към два и петнадесет. Благодарих на адмирал Удсън — много приятен човек — и взех такси до... не си спомням адреса, но беше написан на едно от писмата. Мисля, че беше северно от парка „Риджънтс“. Адмирал сър Роджър де Вер. Служил е под командването на Сомървил. Нямаше го там. Икономът му ми каза, че е излязъл поради внезапната смърт на човек от семейството му. Оставих бележка, че съм идвал, и взех друго такси към центъра на града. Реших да сляза няколко пресечки по-рано и да измина пеш останалата част от пътя.

— Защо? — попита Тейлър.

— Главно защото се бях схванал от седенето — в адмиралтейството, в самолета, в таксито. Искях да се раздвижа. Тичам всеки ден и ставам нервен, когато не го правя.

— Къде слязохте? — попита Оуенс.

— Не зная името на улицата. Ако ми покажете карта, може би ще успея да я открия. — Оуенс му направи знак да продължава. — Както и да е. Някакъв двуетажен автобус за малко не ме прегazi и един от вашите униформени полицаи ми каза да пресека на пешеходната пътека. — Оуенс изглеждаше изненадан от това и си записа нещо в бележника. Може би не са разбрали за тази среща. — Купих си списание от една будка и се срещнах с Кати към... о, три и четиридесет или там някъде. И те бяха подранили.

— А тя как беше прекарала деня? — попита Ашли. Райън беше сигурен, че вече разполагат с тази информация.

— Главно в пазаруване. Кати е била в Лондон няколко пъти и обича да пазарува тук. За последен път е идвала преди три години — на конгрес на хирурзите. Аз не можах да дойда тогава.

— Оставила ви е с малката? — тънко се усмихна Ашли. Райън почувства, че Оуенс се дразнеше от него.

— Пратихме я при дядо и баба. Това беше, преди да почине баба й. Аз работех върху доктората си в Джорджтаун. Не можех да се измъкна. Взех научната си степен за две години и половина и през последната година проливах кървава пот в промеждутъците между университета и семинарите в Центъра за стратегически и международни изследвания. Това пътуване беше за нас малка ваканция. — Райън направи гримаса. — Първата истинска ваканция от медения ни месец насам.

— Какво правехте, когато започна нападението? — Оуенс върна разговора в необходимата посока. И тримата се приведоха напред.

— Гледахме точно в обратна посока. Когато гранатата избухна, обсъждахме какво ще правим вечерта.

— Вие знаехте ли, че това е граната? — попита Тейлър.

Райън кимна утвърдително.

— Да. Те издават особен звук. Мразя тия гадости, но това е нещо, което ме научиха да използвам в морската пехота в Куантико. Същото беше и с онзи с автомата. В Куантико ни обстрелваха с източноевропейско оръжие. Боравил съм с АК-47. Звукът му се различава от този на нашите, а в боя е полезно човек да може да го разпознава. А защо и двамата не са имали АК-47?

— Доколкото можахме да установим — каза Оуенс, — човекът, когото вие ранихте, е обездвижил колата с противотанкова граната, изстреляна от автомата. Това показват изследванията на оръжейните специалисти. Следователно неговият автомат е бил от новите АК-47, малокалибрени, които имат приспособления за изстрелване на гранати. Очевидно не е имал време да снее гранатомета и е решил да действа с пистолета. Знаете, че е имал и ръчна граната. — Джек не знаеше за изстреляната с автомата граната, но внезапно си спомни за ръчната граната, която беше видял.

— Противотанкова ли? — попита Райън.

— Вие разбирате от тези неща, нали? — отговори Ашли.

— Ако не сте забравили, аз бях морски пехотинец. Наричаха ги бронейни гранати, нали? Пробиват дупка в леко блиндирано превозно средство и могат да причинят доста добри разрушения на един камион.

„Откъде ли са намерили тези неща и защо не са ги използвали? Пропускаш нещо, Джек.“

— И какво направихте след това? — попита Оуенс.

— Най-напред свалих жена си и детето на земята. Колите спряха да се движат веднага. Вдигнах глава, за да видя какво става.

— Защо? — попита Тейлър.

— Не зная — бавно отговори Райън. — Може би ми е останал рефлексът. Исках да видя какво, по дяволите, става — приеете го за глупаво любопитство. Видях единия, който обстрелваше ролс-ройса, и другия, който заобикаляше колата, сякаш искаше да хване всеки, опитал се да изскочи от нея. Прецених, че ако се придвижва наляво, ще мога да се приближа. Спрелите коли ме скриваха. Изведнъж се намерих на петнадесетина метра. Оня с автомата не се виждаше от ролс-ройса, а пък този с пистолета стоеше с гръб към мен. Видях, че имам шанс, и се възползвах.

— Защо? — попита Оуенс този път много тихо.

— Добър въпрос. Не зная наистина. — Райън мълча в продължение на половин минута. — Вбесих се. Всички, които бях срещал тук до този момент, се държаха много добре и изведнъж виждам как тези двама минетчии извършват убийство пред очите ми.

— Предположихте ли кои може да са те? — попита Тейлър.

— Не е нужно много въображение, нали? И се ядосах. Предполагам, че го направих от гняв. Може би това мотивира хората в боя. — Райън се замисли. — Ще трябва да помисля по въпроса. Както и да е, видях, че имам шанс, и се възползвах. Не беше трудно. Просто ми провървя.

Веждите на Оуенс се вдигнаха. Учудваше се на това как Райън омаловажава фактите.

— Оня с пистолета беше тъп. Трябваше да провери зад себе си. Вместо това той гледаше само в зоната, където убиваха много тъпо. Човек винаги трябва да проверява. Аз го изненадах. — Райън се усмихна. — Тренъорът ми би се гордял — наистина го проснах добре.

Но май трябваше да имам подплънка на рамото, защото докторът каза, че съм счупил нещо тук при удара. Той падна доста силно. Взех пистолета му и го прострелях. Искате да знаете защо го направих?

— Да — отговори Оуенс.

— Не исках да стане.

— Той беше в безсъзнание — не можа да се съвземе в продължение на два часа, а когато се свести, имаше тежко сътресение.

„Ако знаех, че има граната, нямаше да го застрелям в задника!“

— Как можех да зная това? — попита с основание Райън. — Предстоеше ми да се изправя пред човек с лека картечница и не се нуждаех от някого от лошите зад гърба си. Затова го неутрализирах. Можех да му пусна един куршум в тила — в Куантико, когато кажат „неутрализиране“, имат предвид убиване. Баща ми беше полицай. По-голяма част от нещата за полицейските процедури съм научил от филмите и зная, че повечето от тях са неверни. Ясно ми беше само, че не бива да допусна той да ме нападне в гръб. Не мога да кажа, че съм особено горд с тази своя постъпка, но тогава идеята ми се струваше добра. Заобиколих задния калник на колата и надникнах. Видях, че оня използва пистолет. Вашият човек, Уилсън, ми обясни това — и тук имах късмет. Не бях особено навит да се изправя срещу „Калашников“ с едно нищожно пищовче. Оня ме видя, като се показах. И двамата стреляхме в един и същи момент — предполагам, че аз просто стрелях по-точно.

Райън млъкна. Не искаше обяснението му да прозвучи по този начин. „Така ли беше? Ако ти не знаеш, тогава кой?“ Помнеше, че в критични ситуации времето тече ту бавно, ту бързо — дори едновременно. „Освен това времето обърква паметта, нали? Какво ли още можех да направя?“ Поклати глава.

— Не зная — отново се обади той. — Може би трябваше да опитам нещо друго. Може би трябваше да кажа „Остави оръжието!“, „Не мърдай!“, както правят по телевизията — но просто нямаше време. Всичко стана за момент — или той, или аз — нали разбирате какво искам да кажа? Човек не... човек не мисли за всичките тези неща, когато има половин секунда време за решаване. Предполагам, че разчита на обучението и инстинктите си. Единственото обучение, което ми е провеждано, беше в „Зелената машина“ — морската пехота.

Там не ни учеха да арестуваме хора — Господи, не съм искал да убивам никого, просто в случая нямах никакъв избор.

Райън замълча за момент.

— Той защо не... се отказа, да избяга или нещо такова? Разбра, че съм го хванал натясно. Знаел е, че няма къде да мърда.

Райън се отпусна на възглавницата. Докато разказваше, случката изплува съвсем ясно в съзнанието му. „Един човек е мъртъв заради теб, Джек. Наистина мъртъв. И той имаше инстинкти, нали? Но твоите бяха по-добри — защо това не те кара да се чувстваш по-добре?“

— Доктор Райън — спокойно каза Оуенс, — ние тримата сме интервюирали шест души, които имат поглед върху случилото се. Съдейки по думите им, трябва да ви кажа, че ни предадохте всичко със забележителна яснота. Като се имат предвид фактите, аз... ние... не виждаме никакъв друг избор за вас. Доколкото можем да говорим за такива неща, вие сте постъпили съвсем правилно. Вторият ви изстрел е бил без значение, ако това ви тревожи. Първият куршум е минал право през сърцето му.

Джек поклати глава.

— Да, видях това. Вторият изстрел беше напълно автоматичен, сякаш ръката ми натисна спусъка, без да има команда за това. Пистолетът се върна от рикошета и бам! Никакви мисли не ми минаха през главата... интересно нещо е човешкият мозък. Сякаш едната половина извършва действието, а другата наблюдава и съветва. Половината, която наблюдаваше, видя как куршумът се заби в десетката, но действащата половина продължи да работи, докато оня падеше. Може би щях да стрелям още веднъж, но пистолетът беше празен.

— Добре са ви научили да стреляте в морската пехота — отбеляза Тейлър.

Райън поклати глава.

— Баща ми ме научи, когато бях дете. В армията не обръщаха особено внимание на пистолетите — те са просто за показност. Ако лошите успеят да се доближат достатъчно за стрелба с пистолет, значи е време да се махаме. В армията аз носех пушка. Както и да е. Оня беше само на три метра от мен.

Оуенс си записа още нещо.

— Колата тръгна няколко секунди по-късно. Не можах да видя много добре шофьора. Не знаех дали беше мъж, или жена, но имаше бяла кожа. Само толкова мога да кажа. Колата се засили нагоре по улицата и зави. Тогава я видях за последен път.

— Това е било едно от нашите лондонски таксита — не забелязахте ли? — попита Тейлър.

Райън премигна.

— О, прав сте. Изобщо не помислих за това — колко глупаво от моя страна! По дяволите, имате цял милион такива. Не се учудвам, че са използвали такси.

— Осем хиляди шестстотин седемдесет и девет, ако трябва да бъдем точни — каза Оуенс. — Пет хиляди деветстотин и деветнадесет от тях са боядисани в черно.

В главата на Райън светна лампичка.

— Кажете ми, това опит за убийство ли е било или за отвличане?

— Не сме сигурни. Може да ви се стори интересно да знаете, че от „Шин Фейн“, политическото крило на ИРА, дадоха изявление, с което напълно се дистанцират от този инцидент.

— Вярвате ли им? — попита Райън. Поради все още циркулиращите в кръвта му болкоуспокояващи лекарства той не забеляза как Тейлър умело парира въпроса му.

— Да, склонни сме да им вярваме. Дори и ИРА не са толкова смахнати. Подобно нещо има твърде висока политическа цена. Разбраха го след убийството на лорд Маунтбатън — това дори не го направи и ИРА, а ИНА — Ирландската националноосвободителна армия. Въпреки че не бяха виновни, загубиха доста пари от американските си симпатизанти^[3] — каза Тейлър.

— Виждам от вестниците ви, че вашите съграждани...

— Поданици — поправи го Ашли.

— Като и да е, хората ви са доста ядосани от това.

— Разбира се, че са, доктор Райън. Забележително е как терористите винаги намират начин да ни шокират независимо какви ужасии са ставали преди това — отбеляза Оуенс. Гласът му звучеше съвсем професионално, но Райън усещаше, че шефът на отдела за борба с тероризма е готов да откъсне главата на оживелия бандит с голи ръце. Те изглеждаха достатъчно силни за това. — И какво стана след това?

— Проверих дали човекът, когото застрелях — вторият — е мъртъв. След това проверих колата. Шофьорът... е, за него знаете, както и за офицера от охраната. Той от вашите хора ли беше, мистър Оуенс?

— Чарли ми беше приятел. Работи в отряда за охрана на кралското семейство от три години... — Оуън говореше така, сякаш човекът беше все още жив. Райън се запита дали някога не са работили заедно, защото знаеше, че в полицията се създават силни приятелства.

— Е, останалото го знаете. Надявам се, че някой от вас ще похвали войника с червената униформа. Слава богу, че се забави и помисли — достатъчно дълго, за да може вашият човек да се появи и да го успокои. Щеше да е неприятно за всички, ако беше забил оня щик в мен.

Оуенс се съгласи с ръмжене:

— Разбира се.

— Заредена ли беше пушката му? — попита Райън.

— Ако е била — отговори Ашли, — той защо не я е използвал?

— Една претъпкана улица не е най-подходящото място за стрелба с мощна пушка дори ако човек е сигурен в целта си — каза Райън. — Заредена беше, нали?

— Не можем да обсъждаме въпроси на сигурността — отвърна Оуенс.

„Знаех си, че е заредена“ — каза си Райън.

— А той откъде пристигна? Дворецът е доста далеч.

— От „Кларенс Хаус“ — бялата сграда, съседна на двореца „Сейнт Джеймс“. Терористите са избрали лошо време — или лошо място — за нападението. Има охрана с часови на югоизточния ъгъл на сградата. Сменят се на всеки два часа. Когато атаката започнала, часовите тъкмо се сменяли. Това означава, че в този момент там е имало четирима войници, а не само един. Дежурният полицай в двореца дочул експлозията и автоматичната стрелба. Дежурният сержант пък затичал към портала, за да види какво става, и извикал на единия от охраната да го последва.

— Той е включил алармената инсталация, така ли? Затова ли останалите дойдоха така бързо?

— Чарли Уинстън — каза Оуенс, — ролс-ройсът има електронна алармена инсталация в случай на нападение — вие обаче не трябва да

разказвате на никого за това. Тя е предупредила щаба. Сержант Прайс е действал напълно по своя инициатива. За негово нещастие войникът е тренирал бягане с препятствия на писта и крос и прескочил бариерите. Прайс опитал да стори същото, но паднал и си счупил носа. Доста се озорил, докато настигне войника. В същото време изпратил сигнал за тревога по портативния си радиотелефон.

— Е, радвам се, че все пак го догони. Този войник ми изкара ангелите. Надявам се, че и сержантът ще получи потупване по рамото.

— Като начало — Полицейския медал на кралицата и благодарностите на Нейно Величество — обади се Ашли. Едно нещо ни обърка, доктор Райън. Напуснахте военните с физически недъг, а вчера нямахте такъв.

— Знаете, че след като напуснах армията, се заех с брокерство. Създадох си име и бащата на Кати дойде да говори с мен. Тогава се запознах с нея. Отказах поканата да отида в Ню Йорк, но с Кати веднага се сприятелихме. Не след дълго се сгодихме. По онова време гърбът ми беше гипсиран, защото от време на време състоянието ми се влошаваше. Това се случи, след като се сгодихме, и Кати ме заведе в болницата „Джон Хопкинс“, за да ме прегледа някой неин преподавател. Стенли Рабиновиц, професор по неврология, ме подложи на тридневни тестове и каза, че може да ме направи почти като нов. Оказа се, че лекарите в Бетесда са объркали миелограмата^[4] ми. Не искам да кажа нищо лошо за тях, много ги биваше, но Стан е може би най-добрият. И държи на думата си. Отвори ме в един петъчен ден и два месеца по-късно аз наистина бях почти като нов. Та ето това е историята с гърба на Райън. Просто имах късмета да се влюбя в хубаво момиче, което учеше за хирург.

— Съпругата ви е много способна и ерудирана жена — съгласи се Оуенс.

— А на вас ви се е сторила нахална — отбеляза Райън.

— Не, доктор Райън. Когато човек е в стрес, не е в най-добрата си форма. Освен това жена ви прегледа техни кралски височества на място, а за нас това беше от изключителна полза. Отказа да се отдели от вас, докато се намирахте под грижите на компетентни медицински лица. Човек едва ли може да я вини за такова нещо. Според нея процедурите по установяване на самоличността са малко дълги и

съвсем естествено се тревожеше за вас. Можеше да бъдем по-експедитивни...

— Не трябва да се извинявате, сър. Баща ми беше полицай. Зная как стоят нещата. Разбирам, че сте имали проблеми с проучването ми.

— Малко повече от три часа — проблемът се дължеше на часовата разлика. Взехме паспорта от сакото ви, шофьорската ви книжка, на която за наша радост имаше снимка. Обадохме се на вашия аташе по правните въпроси около пет часа, а в Америка тогава е обед. Той се обади на службата на ФБР в Балтимор, които пък от своя страна се свързаха с канцеларията си в Анаполис. Идентифицирането е доста банален процес — най-напред е трябвало да намерят някой във вашата военноморска академия, който знае кой сте, кога сте дошли тук и така нататък. След това откриха пътническия агент, който е резервирал мястото ви в самолета и стаята в хотела. Друг агент на ФБР отиде в агенцията, където е регистрирана колата ви. Много от тези хора бяха излезли на обяд и предполагам, че с това загубихме около час. В същото време аташетото изпрати запитване до морската пехота. За три часа получихме доста пълно описание за вас — включително и отпечатъците. Снехме отпечатъци от пръстите ви от пътните документи и от хотелската регистрация. Естествено, те съвпадаха напълно с отпечатъците от военното ви досие.

— Три часа?

„Тук е било вечер, а у дома — обед и са свършили всичко за три часа. По дяволите!“

— Докато се вършеха всички тези неща, трябваше няколко пъти да разпитваме жена ви, за да бъдем сигурни, че ни е разказала всичко, което е видяла...

— И всеки път тя ви е разказвала нещата точно по един и същи начин, нали? — попита Райън.

— Наистина — отговори Оуенс с усмивка. — Това е доста интересно.

Райън се усмихна.

— Не и за Кати. По отношение на някои неща, особено медицината, е истинска машина. Изненадан съм, че не ви е дала всичко и на фотолента.

— И тя каза същото — отговори Оуенс. — Снимките във вестниците са от японски турист — това е клише, нали? — с

телеобектив от половината разстояние до следващата пряка. Предполагам, ще ви бъде интересно да узнаете, че в морската пехота имат много високо мнение за вас. — Оуенс погледна записките си. — Определен сте като първенец на класа в Куантико, а и докладите ви за годност са отлични.

— Значи имате достатъчно сведения, за да сте сигурни, че съм от добрите, нали?

— Убедени бяхме в това още от самото начало — каза Тейлър. — И все пак човек трябва да бъде внимателен в такива сложни случаи, а този беше много повече от сложен.

— Има обаче нещо, което ме притеснява — каза Джек. Притеснявах го повече неща, но мозъкът му работеше твърде бавно, за да може да подреди всичките.

— Кое е то? — попита Оуенс.

— По дяволите, какво правеха те — кралското семейство ли ги наричат? — на улицата само с един човек охрана. Чакайте малко. — Райън наклони глава. Продължи да говори много бавно, като се опитваше да подреди мислите си. — Тази засада е била планирана, не е било случайна среща. Но лошите ги хванаха в движение... Трябвало е да ударят точно определена кола на точно определено място. Някой е изчислил всичко. Тук трябва да са замесени повече хора, нали? — Райън не получи отговор. Това беше единственият отговор, от който се нуждаеше. — Някой с радио... тези типове трябва да са знаели, че колата идва, по кой маршрут ще тръгнат и точно кога колата ще навлезе в зоната на засадата. Но дори и тогава не би било твърде лесно, защото човек трябва да се притеснява и за преминаващите коли.

— Нали сте само историк, доктор Райън? — попита Ашли.

— В морската пехота ни учеха да правим засади. Ако искаш да направиш засада на определена цел... първо, трябва да разполагаш с разузнавателна информация, второ, трябва да си избереш терена, трето, изпращаш свои хора разузнавачи, за да ти кажат кога идва целта — това са най-основните изисквания. Защо тук — защо в парка „Сейнт Джеймс“, защо на улицата към двореца?

„Терористът е политическо същество. Целта и мястото се избират заради политическия ефект“ — каза си Райън.

— Не отговорихте на предишния ми въпрос. Това опит за убийство ли беше или за отвличане?

— Не сме напълно сигурни — отговори Оуенс.

Райън огледа гостите си. Току-що се беше докоснал до открит нерв.

„Обездвижиха колата с противотанкова граната, изстреляна от автомат, а и двамата имаха в себе си и ръчни гранати. Ако просто са искали да убият... гранатите биха разбили всяка броня на лека кола, защо изобщо трябва да използват автомати? Не, ако това беше чист опит за убийство, те нямаше да се бавят толкова време. Вие току-що ме избудалкахте, мистър Оуенс. Това съвсем определено си беше опит за отвличане и вие го знаете“

— А защо сте имали само един човек от охраната в колата? Трябва да пазите хората си по-добре.

„Какво каза Тони? Неофициално пътуване ли? Първото изискване за успешна засада е доброто разузнаване... Идиот такъв, не можеш да упорстваш за това!“

Полковникът разреши проблема вместо Джек.

— Е, вярвам, че огледахме нещата от всички страни. Вероятно ще се върнем утре сутринта — каза Оуенс.

— Как са терористите? Имам предвид оня, когото раних.

— Не желае да ни сътрудничи кой знае колко. Изобщо не говори с нас дори и за да ни каже името си. Позната история — винаги се повтаря, когато се занимаваме с такива като него. Успяхме да го идентифицираме преди няколко часа. Досега няма криминално досие. Фигурира като вероятен участник в два по-дребни случая, но нищо друго. Възстановява се доста бързо и след около три седмици — студено каза Тейлър — ще бъде изправен да отговаря и пред съд от дванадесет добри и верни мъже, ще бъде осъден и изпратен да прекара остатъка от живота си в затвор с максимално строг режим.

— Само три седмици ли? — попита Райън.

— Случаят е съвсем ясен — отговори Оуенс. — Имаме три снимки от нашия японски приятел, които показват как този момък държи пистолета си зад колата, а имаме и девет свидетели. Изобщо няма да се мотаем с него.

— И аз ще мога да присъствам, за да видя всичко — каза Райън.

— Разбира се. Вие ще бъдете най-важният ни свидетел, докторе. Чиста формалност, по е необходима. И нашият човек не се прави на

луд, както оня, дето се опита да убие президента ви. Завършил с университет с отличие и е от добро семейство.

Райън поклати глава.

— Адска история, пали? Но повечето истински лоши типове са като него, нали?

— Запознат ли сте с тероризма? — попита Ашли.

— Просто съм чел някои неща — бързо отговори Райън.

„Сбърка. Джек. Прикрий грешката си.“

— Уилсън каза, че АОЪ са маоисти.

— Вярно с — потвърди Тейлър.

— Това наистина е шантава работа. По дяволите, дори китайците вече не са маоисти. Или поне не бяха, когато проверих за последен път. О, ами какво става със семейството ми?

Ашли се засмя.

— Време беше да попитате, докторе. Не можем да ги оставим в хотела, нали? Разпоредено е да бъдат настанени на много сигурно място.

— Не се тревожете за тях — съгласи се Оуенс. — Те са в пълна безопасност. Имате думата ми.

— И къде точно се намират? — настоя да узнае Райън.

— Боя се, че това е въпрос, който има връзка с безопасността им — отговори Ашли. Тримата полицаи си размениха развеселени погледи. Оуенс погледна часовника си и се обърна към останалите.

— Е — каза той, като изключи касетофона, — повече не бива да ви притесняваме един ден след операцията. Вероятно ще се върнем да проверим някои подробности. За момента приемерте благодарностите на Скотланд Ярд за това, че свършихте нашата работа.

— Мистър Уилсън докога ще бъде тук?

— За неопределено време. АОЪ вероятно ще се разсърдят — каза Оуенс. — И за пас ще бъде много неприятно, ако се опитат да посегнат на живота ви и ви заварят незащитен. Не е сигурно, но човек трябва да внимава.

— Ще свикна с това — съгласи се Райън. „Страхотна мишена съм тук, нали? Един третокласник може да ме убие с клечки от захарно петле.“

— Представители на пресата искат да се срещнат с вас — каза Тейлър.

— Възхитен съм. — „Само това ми липсва“, помисли си Райън.
— Можете ли да ги задържите за малко?

— Лесна работа — обясни Оуенс. — Здравословното ви състояние не позволява среща. Но трябва да свикнете с тази мисъл. Сега сте известна личност.

— По дяволите! — изгруктя Райън. — Обичам да съм незабележим.

„В такъв случай да си беше седял зад дървото, задника! Виж в какво се забърка!“

— Не можете безкрайно да отказвате срещата с тях — тихо каза Тейлър.

Джек изпусна дълга въздишка.

— Прав сте, разбира се. Но не днес. И утре е ден.

„Нека шумотевицата заглъхне малко“ — тъпо си помисли Райън.

— Човек не може винаги да бъде в сянка, доктор Райън — заяви Ашли, като се изправи. Останалите го последваха.

Полицайте и Ашли — Райън реши, че той е някакъв шпионин, разузнавач или контраразузнавач — се сбогуваха. Уилсън влезе в стаята, последван от Китиуейк.

— Измориха ли ви? — попита сестрата.

— Мисля, че ще оцелея — позволи си да се пошегува Райън. Китиуейк пъкна термометър в устата му, за да бъде сигурна.

Четиридесет минути след като полицаите си бяха тръгнали, Райън щастлив пишеше на компютъра си, като преглеждаше бележките си и приготвяше нов екземпляр. Често съпругата му го обвиняваше, че когато чете, а още по-лошо, когато пие, той не забелязва нищо дори и светът да загива. Това не беше съвсем вярно. С края на очите си Джек забеляза как Уилсън скочи и застана „мирно“, но продължи, докато не дописа абзаца. Когато вдигна поглед, видя, че новите му посетители са Нейно Величество кралицата на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия и съпругът ѝ, Единбургският херцог. Първото свързано нещо, което премина през съзнанието му, беше една мислена ругатня, защото никой не го беше предупредил. Втората мисъл — че сигурно изглежда доста смешен с позейналата си уста.

— Добро утро, доктор Райън — поздрави с приятен глас кралицата. — Как се чувствате?

— Ъъ, много добре, благодаря, ъъ, Ваше Величество, ъъ, седнете, моля.

Райън се опита да се изправи в леглото си, но му попречи остра болка в рамото. От друга страна, му напомни, че приближава времето за лекарствата.

— Не искаме да ви се натрапваме — каза тя. Но Райън почувства, че тя не желае да си тръгне. Трябваше му само секунда, за да реши какво да отговори.

— Ваше Величество, посещение на държавен глава едва ли може да бъде определено като натрапване. Ще ви бъда особено благодарен за компанията.

Уилсън се засуети да донесе два стола и извинявайки се, излезе от стаята.

Кралицата беше облечена в костюм с цвят на праскова, с изящна простота на линията. Трябва да е отворил значителна празнина дори в нейния бюджет за дрехи. Херцогът беше в тъмносин костюм и едва сега Райън проумя защо жена му държи да си купи някои дрехи оттук.

— Доктор Райън — каза кралицата с официален тон, — от наше име и от името на хората си желаем да ви изкажем най-дълбока благодарност за това, което направихте вчера. Дължим ви много.

Райън поклати сериозно глава. Чудеше се колко ли ужасно изглежда.

— Що се отнася до мен, мадам, аз се радвам, че можах да помогна. Но истината е, че не съм направил чак толкова много. Всеки би направил същото. Просто съвсем случайно бях най-близо.

— От полицията казват друго — отбеляза херцогът. — А и след като самият аз отидох да разгледам мястото, съм склонен да се съглася с тях. Боя се, че сте герой независимо дали това ви харесва или не. — Джек си спомни, че този човек е бил професионален офицер от флотата — вероятно добър офицер. Изглеждаше такъв.

— Защо го направихте, доктор Райън? — попита кралицата.

Отблизо наблюдаваше лицето му.

Джек направи бързо предположение:

— Извинете, мадам, но ме питате защо рискувах или защо един американец от ирландски произход би поел този риск? — Джек все

още подреждаше мислите си и ровеше из паметта си. „Защо го направи? Ще разбереш ли някога?“ Разбра, че не е сбъркал с въпроса си към кралицата, и бързо продължи:

— Ваше Величество, аз не мога да обсъждам вашия проблем с Ирландия. Аз съм американски гражданин и страната ми си има достатъчно свои проблеми, за да е необходимо да се рови в чужди. Там, откъдето идвам, ние — американците от ирландски произход — живеем много добре. Сред нас има хора от всякакви професии — бизнес, политика, но все още типичният американец от ирландски произход е обикновен полицай или пожарник. Една трета от кавалерията, която е спечелила битката за Запада, е била съставена от ирландци и все още има доста такива като мен в униформа — особено в морската пехота. Половината от служителите на ФБР живееха в моя стар квартал. Носеха имена като Тъли, Съливан, О’Конър и Мърфи. Баща ми прекара половината от живота си като офицер от полицията, а свещениците и монахините, които са ме възпитавали, бяха предимно ирландци. Разбирате ли какво искам да кажа, Ваше Величество? В Америка ние сме силите на закона, лепилото, което крепи обществото — и какво се получава в резултат на това? В наше време най-известните ирландци са манаците, които поставят бомби в паркирани коли, или убийци, които избиват хора, за да направят някакво политическо изявление. Не харесвам това и зная, че баща ми също не би го харесал. Той прекара целия си трудов живот, хващайки такива животни от улицата и затваряйки ги в клетки, където им е мястото. Доста усилено сме работили, за да бъдем там, където се намираме сега, и е трудно да бъдем щастливи, ако ни смятат за родственици на терористите. — Джек се усмихна. — Мисля, че мога да разбера как се чувстват италианците, когато се заговори за мафията. Както и да е, аз не мога да кажа, че вчера всичко това премина като на парад през главата ми, но разбрах какво ставаше. Не можех просто да си стоя там като чучело и да допусна пред очите ми да бъде извършено убийство, без да направя нещо. Имах възможност и се възползвах от нея.

— Така значи. Как да ви възнаградим?

— Да ме възнаградите ли, мадам? — Райън поклати глава. — Много ви благодаря, но не е необходимо. Радвам се, че можах да помогна. Това е достатъчно.

— Не, доктор Райън, не е достатъчно. Едно от хубавите неща на това да бъдеш кралица е, че ти е позволено да оцениш една похвална постъпка и да я възнаградиш по подобаващ начин. Носителят на короната не може да бъде неблагодарен. — Очите ѝ блестяха от някаква нейна шега. Райън установи, че е запленил от човечността на тази жена. Беше чел, че някои хора я смятат за не съвсем интелигентна. Вече знаеше, че са далеч от истината. Зад очите ѝ се криеше пъргав ум, съчетан с живо остроумие. — Ето защо решихме, че ще ви бъде дадено званието Рицар-командор на Викторианския орден.

— Какво... ъ, извинете, мадам. — Райън премигна няколко пъти, докато проумее това, което беше чул.

— Викторианският орден съществува отскоро и е предназначен за награждаване на хора, които са оказали лична услуга на притежателя на короната. Вие сте достоен за него. Това е първият случай от много години, когато наследникът на трона е бил спасен от почти сигурна смърт. За вас като историк може да е интересно да знаете, че повечето от нашите учени имат разногласия относно времето, когато се е случил предишният прецедент — във всеки случай от днес нататък вие ще бъдете известен като сър Джон Райън.

Джек отново си помисли, че трябва да изглежда много смешен с отворена уста.

— Ваше Величество, законите на Америка...

— Знаем — спокойно го прекъсна тя. — Още днес министър-председателят ще обсъди това с вашия президент. Вярваме, че е оглед особения характер на случая, както и в името на американско-британските взаимоотношения въпросът ще бъде разрешен по приятелски начин.

— Има достатъчно прецеденти — продължи херцогът. — След Втората световна война няколко американски офицери получиха подобно признание. Например вашият адмирал от флотата Нимиц^[5] стана рицар-командор заедно с генералите Айзенхауер^[6], Брадли^[7], Патън^[8] и някои други. За целите на американското законодателство званието вероятно ще бъде считано за почетно, по за нашите цели ще бъде съвсем истинско.

— Ами... — Райън се чудеше какво да каже. — Ваше Величество, доколкото това не е в конфликт с нашите закони, за мен ще бъде голяма чест да приема.

Кралицата се усмихна лъчезарно.

— Е, в такъв случай въпросът е разрешен. Сега да ви попитам как се чувствате — как наистина се чувствате?

— Имал съм и по-лоши моменти, мадам. Нямам оплаквания. Само ми се иска да бях се движил малко по-бързо.

Херцогът се усмихна.

— Това, че сте ранен, ви прави още по-голям герой — няма нищо по-добро от малко драма.

„Особено ако рамото е на някой друг, милорд херцог“ — помисли си Райън. Сети се за нещо:

— Извинете, но това рицарско звание не означава ли, че жена ми трябва да се нарича...

— Лейди Райън? Разбира се — каза кралицата и отново му отпрати красивата си като новогодишна елха усмивка.

Джек се усмихна широко:

— Знаете ли? Когато напуснах Мерил Линч, бащата на Кати беше пощурял... беше ми много ядосан и каза, че от мен никога няма да стане нищо, след като съм се захванал да пиша исторически книги. Това може би ще промени мнението му. — Беше сигурен, че Кати не би имала нищо против титлата Лейди Райън. Не. Не би имала абсолютно нищо против.

— Не беше толкова лошо в края на краищата, нали?

— Не, сър. Извинете ме, ако съм създал грешно впечатление. Боя се, че ме изненадахте малко. — Райън поклати глава. „Цялата тая проклетата история ме изненадва доста.“ — Мога ли да ви задам един въпрос, сър?

— Разбира се.

— Полицията не ми казва къде се намира семейството ми. — Това предизвика чистосърдечен смях. Кралицата отговори:

— Полицията е на мнение, че съществува опасност от отмъщение спрямо вас или спрямо вашето семейство. По тази причина беше решено те да бъдат преместени на по-сигурно място. При дадените обстоятелства решихме, че лесно могат да се нанесат в двореца — това беше най-малкото, което можехме да направим. Когато тръгнахме насам, жена ви и дъщеря ви спяха дълбоко и наредихме да не бъдат безпокоени.

— В двореца?

— Имаме достатъчно място за гости, уверявам ви — отново отговори кралицата.

— О, господи!

— Възразявате ли? — попита херцогът.

— Дъщеря ми, тя...

— Оливия? — изненадано попита кралицата. — Тя е едно прекрасно дете. Когато я видяхме снощи, тя спеше като ангел.

— Сали. Оливия беше поднесено като предложение за сключване на примирие със семейството на Кати, но без успех. То беше името на баба й. Тя е малък ангел, когато спи, но когато е будна прилича по-скоро на миниураган и много я бива да чупи всякакви неща. Особено ценности.

— Какви ужасни неща говорите! — Нейно Величество се престори на шокирана. — Това прекрасно момиченце. Полицайте ми казаха, че е разбивала сърца снощи в Скотланд Ярд. Боя се, че преувеличавате, сър Джон.

— Да, мадам. — Няма смисъл да се спори с кралица.

[1] База за подготовка на кадри за морската пехота на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Пристанище в Южна Англия. — Б.пр. ↑

[3] В САЩ живеят около 40 милиона американци от ирландски произход. — Б.пр. ↑

[4] Снимка на гръбначния стълб. — Б.пр. ↑

[5] Честър Уилям Нимиц (1885–1966) — американски адмирал, командващ Тихоокеанския флот през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[6] Дуайт Дейвид Айзенхауер (1890–1969) — американски генерал. 34-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[7] Джейм Л. Бродли (1891–1957) — генерал-лейтенант, командвал през войната 96-а пехотна дивизия. — Б.пр. ↑

[8] Джордж Смит Патън (1885–1945) — американски генерал, развил танковите бойни действия като допълнение към бронекавалерийските войски през Втората световна война. — Б.пр. ↑

3.

ЦВЕТА И СЕМЕЙСТВА

Уилсън грешеше в преценката си. Бягството трая по-дълго, отколкото мислеха в Скотланд Ярд. На шестстотин мили оттук самолет на компанията „Сабена“ кацаше в околностите на Корк^[1]. Пътникът, заемащ място 23-D в самолета „Боинг-737“, беше напълно невзрачен: с не много късо подстригана пясъчноруса коса, облечен като изпълнителен директор от средно ниво в спретнат, но поизмачкан костюм. Създаваше впечатлението за човек, прекарал дълъг работен ден и спал твърде малко, преди да хване самолета за дома. Личеше си, че е пътувал много и носеше само един сак. Ако го попитате, той можеше да ви затрупа с информация за продажбите на риба на едро, говорейки с акцент от югоизточна Ирландия. Можеше да променя акцентите с такава лекота, с каквата някои хора сменят ризите си — това беше полезно умение, тъй като екипите от телевизионните новини бяха направили речта на родния му Белфаст известна по целия свят. По време на полета той чете „Лондон таймс“, а съседите му по място, както и останалите пътници в самолета, обсъждаха историята на първата страница.

— Това наистина е ужасно нещо — беше се съгласил той с човека на място 23-E — белгийски търговец на металорежещи машини, който не би могъл да знае, че това събитие с ужасно и по други причини.

Месеците, прекарани в планиране, усърдно събираната разузнавателна информация, репетициите, провеждани право под носа на британците, трите маршрута за оттегляне, хората с радиотелефоните — всичко нахалост заради оня проклет натрапник. Разгледа снимката на предната страница.

„Кой си ти, янки? — питаше се той. — Джон Патрик Райън. Историк — проклет академик! Бивш морски пехотинец — Не се съмнявам, че един проклет морски пехотинец ще си завре носа там, където не му е работата. Джон Патрик Райън. Ти си проклет католик,

нали? Е. Джони почти успя да ти види сметката... Жалко за Джони. Свестен мъж беше Джони, сигурен, обичаше пушките и беше верен на каузата.“

Накрая самолетът спря до ръкава за слизане. Стюардесата отвори предната врата и пътниците станаха, за да свалят чантите си от багажните рафтове на тавана. Той взе своята и се присъедини към движещите се напред хора. Опитваше се да гледа философски на нещата. В продължение на една година, през която беше „играч“, беше виждал много акции, провалили се по най-абсурдни причини. Но тази беше толкова важна. Толкова много планиране. Поклати глава и пхна вестника под мишницата си. „Просто ще трябва да опитаме отново, това е всичко. Можем да си позволим да бъдем търпеливи.“ Казваше си, че един неуспех няма голямо значение за великия замисъл на нещата. Този път противниковата страна бе имала шанс. „Ние трябва да имаме щастие само веднъж.“ Хората в затвора не бързаха за никъде.

„Ами какво става с Шон? Сгрехихме, че го взехме със себе си. Той беше помагал при изготвянето на плана още от самото начало. Шон знае много неща за организацията. — Той отхвърли тази мисъл, когато слезе от самолета. — Шон не би проговорил никога. Не и той, защото неговото момиче е в гроба заради заблудения куршум на един войник“

Разбира се, никой не го посрещна. Останалите, които участваха в операцията, вече се бяха върнали, а оборудването им беше почистено от отпечатъци и захвърлено по боклукчийски кофи. Единствен той рискуваше да бъде разпознат, но беше сигурен, че онзи Райън не е успял да види добре лицето му. Отново се опита да си припомни, за да се увери напълно. Не. Изненадата и болката, които беше видял в лицето му. Американецът не може да е видял много — в противен случай снимката му щеше вече да бъде във вестниците — с рошавата перука и фалшивите очила.

Излезе от сградата на терминала и отиде на паркинга. Преметнал през рамо пътническа чанта, ровеше из джобовете си, за да намери ключовете, които бяха задействали детектора за метални предмети на брюкселското летище. Какъв майтап! За първи път през този ден се усмихна. Беше ясен слънчев ден, поредната великолепна ирландска есен. Подкара беемвето си, което беше на една година — в края на краищата човек, представящ се за бизнесмен, трябва да го прави

докрай, — по пътя към скривалището си. В главата му вече се оформяха още две операции. И двете изискваха много време, но той разполагаше с неограничено.

Лесно се познаваше кога е приближило времето за поредната доза болкоуспокояващо. Райън несъзнателно свиваше ръката си, подава се от гипса. Това не облекчаваше болката му, но, изглежда, я изместваше при всяко незначително движение на мускулите и сухожилията. Колкото и да се опитваше да се освободи от болката, не успяваше и не можеше да мисли за нищо друго. Джек си припомни всички филми, в които детективът или героят, простреляни в рамото, винаги се възстановяваха преди края. Човешкото рамо, или поне неговото, беше съставено от здрав набор кости, които куршумите — един куршум — можеше да счупят съвсем лесно. Когато приближаваше време за лекарството, той усещаше как ръбчетата на счупените му кости се търкаха едно в друго при дишане. Дори и нежното натискане на клавишите на компютъра с пръстите на дясната ръка пораждаше спазъм, който на вълни преминаваше през тялото му и се забиваше в болното му рамо. Наложил се да спре да пише. Погледнал часовника си — за първи път му се искаше Китиуейк да се появи със следващата доза химическо блаженство.

Това трая, докато не си припомни страха. Болката от ранения гръб беше превърнала първата седмица от престоя му в Бетесда в истински ад. Знаеше, че сегашната травма бледнее в сравнение с предишната, но тялото не помни болките, а рамото го болеше тук и сега. Насили се да си припомни как количествата болкоуспокояващи бяха направили болката в гърба му почти поносима... само дето лекарите бяха малко по-щедри с неговите дози. Райън се страхуваше повече от излизането от морфиновото опиянение, отколкото от болката. Цяла седмица беше продължил копнежът, който, изглежда, изтегляше цялото му тяло в някакво широко и празно пространство, някъде, където неговата личност откриваше, че е сама и се нуждае от... Райън поклати глава. Болката се разля по лявата ръка и рамото и той се насили да я приеме. „Няма да преминавам отново през оня ад. Никога вече.“

Вратата се отвори. Не беше Китиуейк — до лекарството оставаха още четиринадесет минути, а при предишното отваряне на вратата Райън беше забелязал отвън някаква униформа. Сега беше сигурен. Влезе един униформен офицер на около тридесет години. Внесе кошница с цветя. След него вървеше друг, също така натоварен офицер. Първата кошница, украсена с панделка в червено и златисто, беше от морската пехота, а втората — от американското посолство.

— Има още много, сър — каза единият.

— Стаята не е чак толкова голяма. Можете ли да ми дадете поздравителните картички и да разпратите цветята по другите стаи? Сигурен съм, че има хора, които ще ги харесат. — Пък и на кого му се живее в оранжерия? След десет минути Райън разполагаше с купчина картички, бележки и телеграми. Откри, че като четете чуждите думи, блокира болките в рамото си по-успешно, отколкото ако четете своите собствени.

Китиуейк пристигна. Хвърли бегъл поглед на цветята, преди да даде лекарството на Райън, и излезе, без да каже нито дума. След пет минути той разбра защо.

Следващият му посетител беше Уелският принц. Уилсън отново скочи и застана мирно и Джек се запита дали коленете му вече не се уморяват от това. Лекарството започваше да му действа. Болката в рамото изчезваше, но заедно с това усети леко главозамайване като от няколко напитки. Може би това беше отчасти причината за поведението му по-нататък.

— Здравейте — усмихна се Джек. — Как сте, сър?

— Добре, благодаря. — Получената в отговор усмивка не съдържаше никакъв ентузиазъм. Принцът изглеждаше много уморен, тънкото му лице сякаш се беше удължило с два-три сантиметра, а в очите му се долавяше тъга. Раменете му бяха увиснали в скромния сив костюм.

— Няма ли да седнете, сър? — покани го Райън. — Изглеждате така, сякаш сте прекарвали по-тежка нощ, отколкото аз.

— Да, благодаря ви, доктор Райън. — Направи нов опит да се усмихне. Не успя. — А вие как сте?

— Сравнително добре, Ваше Височество. А как е жена ви... извинете ме, как е принцесата?

Принцът намираще трудно думите и се смущаваше да погледне Райън в очите.

— И двамата съжаляваме, че тя не можа да дойде с мен. Все още е потресена — в състояние на шок, смятам. За нея това беше... много тежко преживяване.

„Мозък, пръснат върху лицето ѝ. Предполагам, че това наистина може да бъде наречено тежко преживяване.“

— Видях я. Разбирам, че никой от вас не е бил наранен, слава богу. Предполагам, че детето ви също не е било наранено.

— Да, и всичко това благодарение на вас, докторе.

Джек се опита отново да вдигне рамото си. Този път не болеше чак толкова.

— Радвам се, че мога да помогна, сър — само ми се ще да не бяха ме улучили. — Опитът му да се покаже веселяк се провали. Беше казал нещо неподходящо, нещо не на място. Принцът погледна към Джек с любопитство, но след миг очите му отново помръкнаха.

— Всички ние щяхме да бъдем избити, ако не бяхте вие... и от името на семейството ми, и от мое име... е, благодаря ви. Недостатъчно е да казвам само това — продължи Негово Височество, след това отново се запъна и опита да намери нови думи. — Но мога да направя само толкова. Като стана дума, вчера също не можах да направя много — завърши той и загледа мълчаливо долния край на леглото.

„Аха! — помисли си Райън. Принцът стана и понечи да си тръгне. — Какво да правя сега?“

— Сър, седнете и нека поговорим за минутка, съгласен ли сте?

Негово Височество се обърна. За момент изглеждаше така, сякаш имаше намерение да каже нещо, но умореното му лице промени израза си и той се извъртя.

— Ваше Височество, наистина мисля... — Никакъв резултат. „Не мога да го оставя да си иде ей така. Да, ако добрите маниери не вършат работа...“ Гласът на Джек стана остър: — Спрете! — Принцът се обърна, истински изненадан. — Седнете, по дяволите! — Райън посочи към стола. „Поне привлякох вниманието му. Чудя се дали могат да отнемат рицарски звания...“

Сега принцът се изчерви и това придаде на лицето му живот, който му липсваше. Поколеба се за момент, а след това седна с

нежелание.

— Сега — разгорещено започна Райън, — мисля, че зная какво ви притеснява, сър. Чувствате се зле, защото вчера не изиграхте нещо в стила на Джон Уейн^[2] и не се справихте сам с тези стрелци, нали така?

Принцът нито кимна с глава, нито даде някакъв отговор, но мъката в очите му говореше достатъчно.

— О, глупости! — изпръхтя Райън. Застаналият в ъгъла Тони Уилсън побледня като призрак. Райън не можеше да му се сърди за това.

— На вас ви трябва по-добра обстановка... сър — забързано допълни Райън. — Били сте във военно училище, нали? Обучили сте се като пилот, скачали сте с парашут от самолети и дори сте командвали кораб?

Получи кимване в отговор. Време е да настъпи.

— В такъв случай нямате никакво оправдание. Би трябвало да имате много повече разум, за да мислите така! Не сте толкова тъп, нали?

— Какво точно искате да кажете?

„Нотка на гняв. Добре“ — помисли си Райън.

— Помислете. Обучен сте да обмисляте подобни неща, нали? Нека разгледаме критическото упражнението. Да изследваме вчерашната ситуация. Вие бяхте хванат натясно в спряла кола, а отвън има двама от лошите с автомати. Колата е бронирана, но вие сте в безизходица. Какво можете да направите? Според мен вие сте имали избор само между три неща. Първо: да се вцепените, да си седите и да се напикаете. По дяволите, повечето нормални хора биха направили точно това при подобна изненада. Вероятно това е нормална реакция. Но вие не го направихте. Второ: можехте да опитате да излезете от колата и да направите нещо, нали?

— Да, така трябваше да постъпя.

— Грешите! — Райън поклати категорично глава. — Съжалявам, сър, но това наистина не е добра идея. Човекът, когото съборих, чакаше да направите точно това. Можел е да вкара деветмилиметров куршум в главата ви преди още да стъпите на асфалта с двата си крака. Вие изглеждате в доста добра форма. Вероятно тичате бързо — но никой не е надбягал куршум, сър! Този избор е щял да ви погуби, а с това и останалите членове на семейството ви. Трето: вашият последен

избор. Стискате зъби и се молите войската да пристигне навреме. Знаете, че се намирате близо до дома. Знаете, че наоколо има полицаи и войници. Следователно знаете, времето е на ваша страна, ако оцелеете още няколко минути. През това време защитавате семейството си възможно най-добре. Сваляте ги на пода на колата и ги покривате с тялото си, така че терористите могат да стигнат до тях единствено през вас. И точно това направихте вие, приятелю. — Райън замълча за миг, за да може принцът да обмисли казаното.

— Вие постъпихте точно както трябва, по дяволите! — Райън се наведе напред дотолкова, че болката в рамото му го накара да изохка и да се облегне отново. Обезболяващото лекарство не беше чак толкова ефикасно.

— Господи, как боли! Вижте какво, сър. Били сте там, хванат натясно и с няколко калпави алтернативи. Но вие използвахте главата си и избрахте най-добрата. От моя гледна точка се вижда, че не е имало по-разумна постъпка. Затова няма нищо, повтарям, нищо, което да ви кара да се чувствате зле. А ако не ми вярвате, питайте Уилсън. Той е полицай.

Принцът обърна глава.

Офицерът от групата за борба с тероризма се изкашля.

— Извинете, Ваше Кралско Височество, но доктор Райън е напълно прав. Обсъждахме това... тези проблем вчера и стигнахме до същото заключение.

Райън погледна към полицая.

— Вашите хора колко време разискваха проблема, Тони?

— Може би десет минути — отговори Уилсън.

— Това са шестстотин секунди, Ваше Височество. А вие е трябвало да мислите и действате в разстояние на колко? Пет? Може би три? Не е много време човек да вземе решение, от което зависи животът му, пали? Мистър, искам да ви кажа, че реагирахте твърде добре. Цялото това обучение, което сте получили, си е казало своето. И ако вие оценявахте постъпката на друг, щяхте да кажете същото, което казаха Тони и приятелите му.

— Но пресата...

— О, пресата да върви на майната си! — рязко отговори Райън, като се чудеше дали не е попрекалил. — Какво разбират репортерите? Те не правят нищо в края на краищата, те само докладват какво вършат

други хора. Вие можете да карате самолети, скачали сте от тях — а мен летенето ме плаши до смърт. Аз дори и не искам да мисля за скачане от самолет. Вие сте командвали и кораб. Освен това яздите кон и продължавате да се опитвате да си счупите врата и най-последно сте баща и имате свое дете, нали? Това не стига ли, за да докажете на света, че не сте шубелия? Вие не сте някакво тъпо хлапе, сър. Вие сте обучен професионалист. Започнете да действате като такъв.

Джек виждаше, че принцът мисли над всичко, което той му говори. Сега седеше малко по-изправен. Усмивката, която се появи на устните му, беше сдържана, но зад нея се криеше известна доза увереност.

— Не съм свикнал да ми говорят така разпалено.

— В такъв случай заповядайте да ми отсекаат главата — усмихна се Райън. — Стори ми се, че имате нужда от известно разясняване — но най-напред трябваше да привлече вниманието ви, нали? Няма да се извиня, сър. Вместо това ще ви запitam защо не погледнете в онова огледало там. Обзалагам се, че човека, когото ще видите, изглежда по-добре от човека, който се бръсна тази сутрин.

— Наистина ли вярвате в това, което ми казахте?

— Разбира се. Само трябва да погледнете на случилото се отстрани, сър. Проблемът ви от вчера е по-труден от всички упражнения, които съм преминал в Куантико, но се справихте без страх. Чуйте, ще ви разкажа нещо. През първия си ден в Куантико, първия ден от курса за офицери... Строяват ни и се запознаваме с нашия строеви инструктор, сержант Уили Кинг — огромен чернокож мъж. Викахме му Сина на Конг. Както и да е. Той ни поглежда и казва: „Сладурчета, за вас имам добра и лоша новина. Добрата новина е, че ако докажете, че сте достатъчно добри, за да издържите този курс, няма да се налага да доказвате нищо друго през целия си живот.“ След няколко секунди продължава: „Лошата новина е, че трябва да го докажете на мен!“

— Вие сте били номер едно в класа си — каза принцът. Дори той беше информиран.

— В този клас бях трети. Класирах се първи в курса за офицери по-късно. Да, добре се оправях. Този курс беше страхотно труден. Единственото лесно нещо там беше спането — към края на деня заспивахме без проблеми. Но Сина на Конг беше почти прав. Ако

човек издържи в Куантико, знае, че е направил нещо. След това за мен оставаше да докажа само едно нещо, с което морската пехота нямаше нищо общо. — Райън замълча за момент. — Тя се казва Сали. Но както и да е, вие и семейството ви сте живи, сър. Окей, помогнах ви — но вие също си помогнахте. И ако някой репортер всезнайко казва друго, вие все още имате Лондонската кула^[3], нали? Спомням си онези вестникарски глупости за жена ви от миналата година. По дяволите, ако някой беше казал нещо за Кати, щях да го накарам да запее друга песен.

— Да запее друга песен ли? — попита Негово Височество.

— Няма да му е леко! — засмя се Райън. — Предполагам, че това е един от проблемите на важните личности — не могат да отговорят на нападки. Лошо. Хората от вестникарския бизнес могат да имат малко по-добри обноски, а хората, заети във вашия бизнес, имат право на малко личен живот.

— А какво да кажем за вашите маниери, сър Джон? — този път усмивката му беше истинска.

— *Mea maxima culpa*^[4], милорд принце, тук ме хванахте натясно.

— И все пак ние може би нямаше да сме тук, ако не бяхте вие.

— Не можех да стоя там и да гледам как убиват хора. Ако обърнем нещата, аз съм сигурен, че и вие бихте направили същото.

— Наистина ли мислите така? — Негово Височество беше изненадан.

— Сър, шегувате ли се? Ако някой е толкова откачен, че да скочи от самолет, той е достатъчно откачен да направи куп други неща.

Принцът стана и отиде до огледалото на стената. Пролича си, че харесва отражението в него.

— Е — промълви той. Обърна се и изрази и последното съмнение в себе си: — А ако вие бяхте на мое място?

— По всяка вероятност просто щях да се напикая — отговори Райън. — Но вие имате едно преимущество пред мен, сър. Вие сте обмисляли този проблем в продължение на години, нали? По дяволите, вие практически сте израснали с него, а сте ходили и на основно обучение в Кралската морска пехота може би.

— Да, така е.

Райън кимна.

— Окей, значи вие сте обмислили вариантите предварително, нали? Онези ви изненадаха, но обучението си личи. Справихте се добре. Честно. Седнете и може би Тони ще ни налее по чашка кафе.

Уилсън се подчини, макар да беше ясно, че се чувства неловко да стои близо до престолонаследника. Уелският принц сръбна от кафето си, докато Райън запали една от цигарите на Уилсън. Негово Височество го погледна неодобрително.

— Това е вредно, да знаете — каза той.

Райън се засмя.

— Ваше Височество, откакто съм в тази страна, за малко не бях прегазен от двуетажен автобус, някакъв маоист едва не ми пръсна черепа, а след това един от вашите войници в червени униформи щеше да ме направи на шиш кебап. — Райън размаха цигарата във въздуха. — Това е най-безопасното проклето нещо, което правя, откакто съм тук! Що за отпуск.

— Имате право — призна принцът, — а и великолепно чувство за хумор, доктор Райън.

— Предполагам, че валиумът, или каквото ми дават, помага. И името ми е Джек — Той протегна ръка. Принцът я пое.

— Имах възможността да се запозная със съпругата ви и дъщеря ви вчера, когато бяхте в безсъзнание. Разбрах, че съпругата ви е отличен лекар. А малката ви дъщеричка просто е прекрасна.

— Благодаря. Харесва ли ви да бъдете татко?

— Първия път, когато човек държи новороденото си дете...

— Да — каза Джек. — Това е то, сър. — Рязко спря да говори.

„Хоп — помисли си Райън. — Бебе на четири месеца. Ако отвлекат принца и принцесата, е, никое правителство няма да се огъне пред терористите. Политиците и полицията трябва да имат план за действие в подобна ситуация, нали? Биха разградили града тухла по тухла, но не биха искали — и не биха могли — да водят преговори и това просто е лош късмет за възрастните, но малкото бебе... по дяволите, имали са за какво да се захванат! Що за хора биха...“

— Копелета... — промълви на себе си Райън. Уилсън пребледня, но принцът разбираше какво мисли Джек.

— Моля?

— Те не се опитваха да ви убият. По дяволите, обзалагам се, че вие дори не сте били реалната цел... — Райън бавно поклати глава.

Започна да напруга паметта си, за да си припомни данни за АОЪ. Нямах много информация — във всеки случай тази група не беше в центъра на вниманието му — няколко откъслечни парчета съмнителни доклади от разузнаването, примесени е голяма доза чисти предположения. — Обзалагам се, че изобщо не са искали да ви убият. И когато сте покрили е тяло жена си и детето, сте провалили плана им... може би или може би вие просто... да, може би сте им поставили пречка, която малко ги е задържала.

— Какво искате да кажете? — попита принцът.

— Проклетите лекарства забавят мозъка — каза Райън най-вече на себе си. — Полицията каза ли ви какво са целели терористите?

Негово Височество се надигна:

— Не мога...

— И не е необходимо — прекъсна го Райън. — Казаха ли ви, че това, което направихте, определено — определено — спаси живота на всички вас?

— Не, но...

— Тони?

— Казаха ми, че си много умен човек, Джек — отговори Уилсън. — Боя се, че не мога да коментирам повече. Ваше Кралско Височество, доктор Райън може би е прав в оценката си.

— Каква оценка? — озадачен попита принцът.

Райън обясни. Трябваша му само няколко минути. — Как стигна до това заключение, Джек?

Мисълта на Райън все още беше заета с хипотезата.

— Сър, аз съм историк. Моята работа е да разбирам нещата. Преди това бях борсов посредник и правех същото. Не е толкова трудно, след като се размисли човек. Човек търси очевидните нелогичности и след това се опитва да разбере защо всъщност не са нелогични — заключи той. — Това са просто мои разсъждения, но мога да се обзаложа, че колегите на Тони работят в същата посока.

Уилсън не каза нищо. Прокашля се, което беше достатъчен отговор.

Принцът погледна в чашката си за кафе. Лицето му беше като на човек, който се е избавил от изпитван страх и срам. Сега обмисляше гневно онова, което би могло да стане.

— Е, имаха възможност, нали?

— Да, сър. Предполагам, че ако се опитат отново, ще им бъде много по-трудно. Нали, Тони?

— Сериозно се съмнявам, че ще опитат отново — отговори Уилсън. — Ние би трябвало да получим доста добра разузнавателна информация от този случай. АОЪ прекрачиха една невидима линия. От политическа гледна точка успехът можеше да затвърди позициите им, но не успяха, нали? Това ще им навреди. Ще навреди на подкрепата от обществеността. Някои от хората, които ги познават, ще решат да проговорят. Не пряко на нас, разбира се, но част от думите им ще стигнат и до нас. Бяха измет преди, сега ще бъдат още повече.

„Дали ще си вземат поука? — почуди се Райън. — Ако е така, какво ще е това, което са научили? Ето ти въпрос.“ Джек знаеше, че има само два възможни отговора на този въпрос и те бяха диаметрално противоположни. Отбеляза си, че когато се прибере у дома, ще следи какво става по този въпрос. Това не беше просто академично упражнение. Доказваше го дупката в рамото му.

Принцът стана.

— Трябва да ме извиниш, Джек. Боя се, че ми предстои доста тежък ден.

— Отново навън, а?

— Ако се скрия, значи онези са победили. Сега разбирам това по-добре, отколкото преди да вляза тук. Това е още нещо, за което имам да ти благодаря.

— Рано или късно щяхте да го проумееете и сам. По-добре рано, нали?

— Ние трябва да се виждаме по-често.

— Ще се радвам, сър. След като прекарам известно време тук, разбира се.

— Скоро излизаме от страната — вдругиден. Официално посещение на Нова Зеландия и Соломоновите острови. Може и да сте си отишли, докато се върнем.

— Жена ви може ли да пътува, Ваше Височество?

— Така мисля. Лекарят каза, че най-доброто за нея е промяна на обстановката. Преживя голяма неприятност — завърши с усмивка той, — но смятам, че на мен ми беше по-тежко.

„Вярвам, че е така — помисли си Райън. — Тя е млада и ще се възстанови бързо, но поне ще запомни и нещо добро. Да застанеш

срещу куршумите, за да защитиш семейството си — това заздравява взаимоотношенията.“

— Дявол да го вземе, сър, съвсем сигурно тя знае, че я обичате.

— Аз наистина я обичам — сериозно отговори принцът.

— Това често е причината хората да се женят, сър — отговори Джек. — Дори и обикновените хора като нас.

— Ти си нахален човек, Джек.

— Простете ми — ухили се Райън. Принцът също.

— Не, не си такъв. — Негово Височество протегна ръка. — Благодаря за всичко, сър Джон.

Райън го изгледа как излиза с пъргави стъпки и изправен гръб.

— Тони, знаеш ли каква е разликата между него и мен? Аз мога да кажа, че съм бил морски пехотинец, и толкова. А бедният принц трябва да доказва това всеки ден на всеки срещнат. Предполагам, че човек трябва да прави точно това, когато през цялото време е център на общественото внимание. — Джек поклати глава. — Никакви пари не са в състояние да ме накарат да върша неговата работа.

— Той е роден за нея — каза Уилсън.

Райън се размисли.

— Ето една голяма разлика между моята и твоята страна. Вие мислите, че хората са родени за нещо. Ние знаем, че те трябва да узреят за това нещо. Има разлика, Тони.

— Е, Джек, сега ти си част от всичко тук.

— Мисля, че трябва да тръгвам. — Дейвид Ашли погледна телекса в ръката си. Беше притеснен от това, че се обръщаха към него по име. ИРА знаеше кой е той, знаеше, че е изпълнителният офицер от службата за сигурност, натоварен със случая. „По дяволите, как разбраха това?“

— Съгласен съм — отговори Джеймс Оуенс. — Ако изгарят от нетърпение да разговарят с нас, може би искат да ни кажат нещо полезно. Разбира се, съществува и риск. Би могъл да вземеш някого със себе си.

Ашли се замисли за това. Можеше да го отвлекат, но... Особеното нещо в ИРА-Извънредни бе, че спазваше правилата. Убиваше жертвите си без угризения, но не търгуваше с наркотици.

Бомбите ѝ убиваха деца, но тя никога не беше отвличала деца. Ашли поклати глава.

— Не, хора от службата са се срещали с тях и преди, и никога не са възниквали проблеми. Ще ида сам. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Тате! — Сали се втурна тичешком в стаята, но се закова на място, като видя леглото. Опитваше се да измисли начин да се покатери достатъчно високо, за да целуне баща си. Хвана се за страничната релса, постави крак на рамката, сякаш това беше катерушката в детската градина, и скочи. Телцето ѝ се надвеси над края на дюшека, докато се опитваше да намери нова опора за краката си, и Райън я изтегли при себе си.

— Здравей, тате. — Сали го целуна по бузата.

— Как си днес?

— Добре. Какво е това, тате? — посочи тя.

— Нарича се отливка — отговори Кати Райън. — Аз мислех, че искаше да идеш до тоалетната.

— Добре. — Сали скочи от леглото.

— Мисля, че тоалетната е там — каза Джек, — но не съм сигурен.

— Така си и мислех — призна Кати, като огледа катетъра в леглото на Джек. — Добре, хайде, Сали.

Райън видя някакъв човек, който влезе след семейството му. Към тридесетте, много добре сложен и, разбира се, елегантно облечен. Джек си помисли, че изглежда доста добре.

— Добър ден, доктор Райън — каза той. — Аз съм Уилям Гревил.

— От кой полк? — попита напосоки Джек.

— Двадесет и втори, сър.

— От специалните части на военновъздушните сили?

Гревил кимна с горда, но сдържана усмивка.

— Така е, когато се грижат да изпратят само най-добрите — промърмори Джек. — Само вие ли сте?

— И един шофьор, сержант Майкълсън, полицаи от групата за охрана на дипломатите.

— А защо изпратиха вас, а не още един полицай?

— Разбирам, че съпругата ви желае да разгледа страната. Баща ми е нещо като отговорник за някои крепости и Нейно Величество реши, че мисис Райън може да иска да бъде съпроводена от някого, който добре познава местностите. Баща ми ме е мъкнал в почти всяка стара къща в Англия.

„Съпровод е точната дума“ — помисли си Райън, като си спомни какво всъщност представляват специалните поделения на военновъздушните сили. Единственото общо нещо, което имаха със самолетите, беше, че скачаха от тях или ги взривяваха.

— Освен това получих нареждане от моя полковник да поднеса покана за посещение на нашата гарнизонна столова — продължи Гревил.

— Благодаря, но това ще трябва да стане по-късно — отговори Райън, като посочи окачената си на веригата ръка.

— Разбираме. Няма значение, сър. Когато ВИ се удаде възможност, ние с удоволствие ще ви приемем на вечеря при нас. Искахме да отправим поканата си преди онези от морската пехота. — Гревил се усмихна. — В края на краищата това, което направихте, е по-скоро по нашата част. Е, аз трябваше само да ви поканя. Вие искате да се видите със семейството си, а не с мен.

— Грижете се добре за тях... лейтенант?

— Капитан — поправи го Гревил. — Ще направим това, сър.

Младият офицер тъкмо излизаше от стаята, когато Кати и Сали се появиха от банята.

— Какво мислиш за него? — попита Кати.

— Неговият татко е граф, тате — извести Сали. — Много е добър.

— Какво?

— Баща му е виконт някой си — обясни жена му, като се приближи. — Ти изглеждаш много по-добре.

— Ти също, скъпа. — Джек изви врат, за да отговори на целувката на жена си.

— Джек, ти си пушил. — Още преди да се оженят, Кати го беше насилила да спре цигарите.

„Ах, това нейно обоняние!“ — помисли си Джек.

— Бъди мила с мен. Имах тежък ден.

— Тъпак! — отбеляза с отвращение тя.

Райън погледна към тавана. „За целия свят съм герой, но изпушвам една цигара и за Кати ставам тъпак.“ Реши, че светът не прелива от справедливост.

— Не ме измъчвай, мила.

— Откъде ги намери?

— Имам полицаи детегледач — преди няколко минути трябваше да иде някъде.

Кати се огледа наоколо с търсец поглед, за да открие омразния пакет цигари и да го смачка. Но Джек ги беше скрил под възглавницата си. Тя седна. Сали се настани в скута ѝ.

— Как се чувстваш?

— Боли ме, но търпя. Как мина снощи?

— Знаеш къде сме настанени, нали?

— Чух.

— Чувствам се като Пепеляшка. — Каролайн Мюлер Райън, доктор по медицина, се усмихна.

Джек Патрик Райън, доктор по философия, размърда пръстите на лявата си ръка.

— Изглежда, аз съм каляската, която се превръща в тиква. Предполагам, че ще осъществиш пътуванията, които планирахме. Това е добре.

— Сигурен ли си, че не възразяваш?

— Наполовина причината да искаме тази ваканция беше, за да се махнем от болниците, Кати, не забравяй това. Няма смисъл да връщаме неизползвани фотоленти вкъщи, нали?

— Щеше да е много по-забавно с теб.

Джек кимна с глава. И той искаше да види крепостите. Както много други американци, Райън не можеше да търпи английската класова система, но това не му пречеше да бъде очарован от уловките ѝ. „Или нещо подобно“ — помисли си той. Знаеше, че рицарската му титла може да промени перспективата, ако се поразмисли за това.

— Гледай откъм светлата страна на нещата, мила. Имаш екскурзовод да ти разкаже всичко, което някога си искала да узнаеш за крепостта на лорд Джоунс, разположена на брега на не знам какво си. Ще имаш и много време за това.

— Да. От полицията казаха, че ще останем тук малко по-дълго, отколкото планирахме. Ще трябва да говоря с професор Левиндовски по този въпрос. — Тя сви рамене. — Ще ме разберат.

— Харесва ли ти новото място? По-добре ли е от хотела?

— Ще трябва да го видиш... не, ще трябва да го изживееш. — Тя се засмя. — Мисля, че националният спорт тук е гостоприемството. Сигурно го учат в училище и полагат изпити в края на срока. Познай кой ще вечеря с нас.

— Не е трудно.

— Джек, те са толкова мили.

— Забелязах. Изглежда, наистина те третират като важна личност.

— Каква е тази специална част на военновъздушните сили? Да не би да са някакви летци?

— Нещо такова — нерешително отговори Джек. Кати може би ще се чувства като на тръни, ако знае, че седи до мъж с пистолет. Мъж, обучен да го използва със същите угризения, с които вълкът използва зъбите си. — Не ме питаш как се чувствам.

— Дадох ми диаграмата на състоянието ти, когато дойдох — обясни Кати.

— И?

— Добре си, Джек. Виждам, че можеш да движиш пръстите си. Тревожех се за това.

— Защо?

— Сплитът на раменните нерви — това е нервен възел вътре в рамото ти. Куршумът го е пропуснал с около два сантиметра и половина. Затова можеш да движиш пръстите си. Когато видях как кърви, помислих, че е разкъсана раменната ти артерия, а тя минава точно до раменните нерви. Това би обездвижило ръката ти завинаги. Но — усмихна се тя, — ти има късмет. Само счупени кости. Болят, но оздравяват.

„Лекарите са смайващо обективни — помисли Райън. — Дори и тези, за които човек е женен. Още малко и ще каже, че болката е полезна за мен.“

— Хубавото на болката е — продължи Кати, — че от нея разбираш, че нервите са наред.

Джек затвори очи и поклати глава. Отвори ги, когато усети, че Кати взема ръката му.

— Джек, гордея се с теб.

— Добре ли е да си жена на герой?

— За мен ти винаги си бил герой.

— Наистина ли? — Тя никога не му беше казвала това. Къде е героизмът в това да бъдеш историк? Кати не знаеше неща, които той знаеше, но това също не беше особено героично.

— Откакто каза на баща ми да... е знаеш какво. Освен това аз те обичам, не забравяй.

— Мисля, че се сещам как ми напомни за това оня ден.

Кати направи гримаса.

— По-добре е за малко да не мислиш за това.

— Зная. — Райън направи също гримаса. — Пациентът трябва да се щади или нещо такова. Какво стана с теорията, според която позитивното отношение към нещата ускорява възстановяването?

— Ето какво получавам, като ти позволявам да четеш списанията ми. Прояви търпение, Джек.

Сестра Китиуейк влезе, видя семейството и бързо излезе.

— Ще се опитам да бъда търпелив — каза Джек и погледна с копнеж към затворената врата.

— Грозник — отбеляза Кати. — Познавам те добре, за да мисля, че ще се занимаваш с това.

Джек знаеше, че е вярно. Дори и с тази заплаха не можеше да я стресне. „Е, така е, щом обичаш жена си.“ Кати погали лицето му.

— С какво се бръсна тази сутрин, с ръждив пирон ли?

— Да. Нуждая се от самобръсначката си. Може би и от записките си.

— Ще ти ги донеса или ще накарам някой да ги донесе. — Тя вдигна поглед, когато Уилсън влезе в стаята.

— Тони, това са жена ми Кати и Сали — дъщеря ми. Кати, това е Тони Уилсън, полицаят, който е и мой детегледач.

— Не ви ли видях някъде снощи? — Кати никога не забравяше лица. Доколкото Райън можеше да си спомни, тя никога не забравяше нищо.

— Възможно е, но не сме разговаряли. Всички бяхме така заети. Нали с вас всичко е наред, лейди Райън?

— Извинете. Лейди Райън? — попита Кати.

— Не ти ли казаха? — засмя се Джек.

— Какво да ми кажат?

Джек обясни:

— Харесва ли ти да бъдеш съпруга на рицар?

— Това означава ли, че ще имаш кон, тате? — запита Сали с надежда в гласа. — Мога ли да го яздя?

— Това законно ли е, Джек?

— Казаха ми, че министър-председателят и президентът ще го обсъдят днес.

— Господи — тихо каза лейди Райън. След малко започна да се усмихва.

— Навъртай се около мен, малката — засмя се Джек.

— Ами коня, тате! — настоя Сали.

— Не зная още. Ще видим. — Той се прозя. Единствената практическа полза от конете, която Райън можеше да признае, беше това, че тичат на конни състезания, или това, че човек може да укрива данъци около тях. „Е, аз вече си имам сабя“ — каза си той.

— Мисля, че тате се нуждае от сън — отбеляза Кати. — И аз трябва да купя нещо за тази вечер.

— О, господи! — изохка Райън. — Нов гардероб.

Кати се усмихна:

— Кой е виновен, сър Джон?

Срещнаха се в Дъблин в „Ресторанта за бифтек на Фланагън“ на улица „О’Конъл“. Това беше добро заведение, но търговията с туристите понякога страдеше от намиращото се наблизо заведение „Макдоналдс“. Ашли държеше уиски в ръка, когато към него се приближи другият мъж. Други двама заеха сепаре в далечната част на заведението и започнаха да наблюдават. Ашли беше дошъл сам. Това не беше първата среща от този тип и Дъблин беше смятан в повечето случаи за неутрален терен. Двамата в другия край на помещението трябваше да наблюдават за членове на Гарда — полицията на Република Ирландия.

— Добре дошъл в Дъблин, мистър Ашли — каза представителят на Извънредното крило на ИРА.

— Благодаря, мистър Мърфи — отговори офицерът от контраразузнаването. — Снимката ви в нашите архиви не ви прави чест.

— Тогава бях млад и глупав. И много суетен. По онова време не се бърсneh често — обясни Мърфи. Взех менюто пред себе си. — Тук бифтекът е прекрасен и зеленчуците винаги са пресни. Мястото гъмжи от проклетни туристи през лятото — такива, дето не искат пържоли — и заради тях цените постоянно растат. Слава богу, всички те сега са си в Америка, след като са оставили толкова много пари в тази бедна страна.

— Каква информация имате за нас?

— Информация?

— Вие поискахте тази среща, мистър Мърфи — натърти Ашли.

— Целта на срещата е да ви убедя, че нямаме пръст в онова кърваво фиаско вчера.

— Това можех да го прочета и във вестниците — всъщност така и направих.

— Реши се, че е необходим по-близък контакт, мистър Ашли.

— Защо трябва да ви вярваме? — попита Ашли, като отпи от уискито си. Говореха тихо и с равен тон, макар че и двамата не се съмняваха в това, което мислеха един за друг.

— Защото не сме толкова откачени — отговори Мърфи.

Сервитьорът дойде и двамата направиха поръчките си. Ашли избра виното — многообещаващо бордо. Сметката влизаше в пътните му разноски. Само преди четиридесет минути беше слязъл от самолета от лондонското летище „Гатуик“. Преди зазоряване се бяха обадили по телефона до английския посланик в Дъблин и бяха поискали тази среща.

— Това истина ли е? — попита Ашли, след като сервитьорът се отдалечи. Погледът му беше вперен в студените сини очи от другата страна на масата.

— Кралското семейство определено е забранена зона. Каквато прекрасна политическа мишена са... — Мърфи се усмихна. — От доста време знаем, че нападение над тях ще има обратен резултат.

— Така ли? — Ашли произнесе въпроса, както само един англичанин може да го направи. Мърфи почервеня от тази тънка обида.

— Мистър Ашли, ние сме врагове. По-скоро бих ви застрелял, вместо да седна да обядвам с вас. Но дори и враговете могат да преговарят, нали? А сега...

— Продължавайте.

— Нямаме нищо общо с това. Имате думата ми.

— Думата ви на марксист-ленинист? — попита Ашли с усмивка.

— Много добре умеете да провокирате хората, мистър Ашли — опита своята усмивка Мърфи. — Но не и днес. Аз съм тук с мисия, целяща мир и разбирателство.

Ашли почти се изсмя на глас, но се овладя и се ухили над чашата си.

— Мистър Мърфи, няма да пролея нито една сълза, ако моите момчета ви спипат, но мога да ви кажа, че вие сте достоен противник. И очарователен гад.

„О, английското чувство за честна игра — помисли си Мърфи. — Ето защо един ден ще победим, мистър Ашли.“

„Не, няма.“ Ашли и преди беше виждал този израз.

— Как мога да ви накарам да ми повярвате? — основателно попита Мърфи.

— С имена и адреси — тихо отговори Ашли.

— Не. Не можем да направим това и вие го знаете.

— Ако искате да основате някаква система на услуга срещу услуга, това е начинът.

Мърфи въздъхна.

— Разбира се, вие знаете каква е организацията ни. Мислите ли, че можем да натиснем копчето на някой компютър и да разпечатаме данните за хората си? Дори самите ние не сме напълно сигурни, че знаем кои са те. Някакви хора. Те просто изчезват. Много от тях отиват в южната част на страната и просто изчезват, като се боят повече от нас, отколкото от вас. И с право — добави Мърфи. — Оня, живия, когото държите при себе си — Шон Милър, — ние дори не сме чували името му.

— А Кевин О'Донъл?

— Да. Вероятно той е лидерът. Изчезна от лицето на земята преди четири години след... е, вие знаете тая история толкова добре, колкото и аз.

„Кевин Джоузеф О’Донъл — припомни си Ашли. — Сега е на тридесет и четири години, висок метър и осемдесет, седемдесет и два килограма, неженен — данните бяха стари и следователно съмнителни. Шампионът на «собствените цели» на всички времена от извънредната фракция. Кевин — най-безсърдечният началник на сигурността, който някога ИРА е имала, беше изхвърлен от нея, след като се разбра, че е използвал властта си като шеф на контраразузнаването, за да прави чистка в организацията срещу политическите елементи, които не одобряваше. Каква беше цифрата — десет, петнадесет стабилни членове, които беше убил или осакатил, преди да бъде разкрит от бригадния командир? Смайващото беше това, че изобщо бе успял да се измъкне жив.“ Но Мърфи грешеше в едно — Ашли не знаеше кой беше подсказал накрая на бригадния командир, че О’Донъл е извън закона.

— Не успявам да разбера защо изпитвате желание да защитавате него и групата му. — Ашли знаеше причината, но защо да не го подразни, след като му се удава възможност?

— Ако го натопим, какво ще стане с организацията? — попита Мърфи.

— Това не е мой проблем, мистър Мърфи, но ви разбирам. И все пак, ако искате да ви повярваме...

— Мистър Ашли, вие попадате в сърцевината на проблема. Ако вашата страна се беше отнасяла с чувство за взаимност и добра воля към Ирландия, ние сега нямаше да бъдем тук, нали?

Офицерът от разузнаването се замисли. Трябваша му само две секунди — толкова често беше изучавал причината за конфликта. Някои умишлени политически действия, примесени с исторически случайности — кой би могъл да знае, че началото на кризата, избухнала в Първата световна война, би предотвратила разрешаването на въпроса е хоум или роумправото^[5], че тогавашната консервативна партия би използвала този въпрос като коз, който евентуално да срази либералната партия, — и къде са виновните сега? Всичките бяха мъртви и забравени, освен заклетите академици, които знаеха, че изследванията им не значат нищо. Твърде късно беше за тях. „Има ли изход от това кърваво бласто?“ — питаше се той. Ашли поклати глава. Това не влизаше в обсега на нещата, за които беше инструктиран. Това

беше тема за обсъждане от политици. Същите, подсети се той, които бяха изградили конфликта тухла по тухла.

— Ще ви кажа само това, мистър Ашли... — Появи се сервитьорът с вечерята. Удивително беше колко бързо обслужваха тук. Сервитьорът отвори бутилката вино със замах, като позволи на Ашли да помирише тапата и да опита малко в чашата си. Англичанинът се изненада от качеството на избата на ресторанта.

— Ще ми кажете само това... — повтори Ашли, след като сервитьорът се оттегли.

— Сдобиват се с много добра информация. Толкова добра, че няма да повярвате. И тяхната информация пристига откъм вашата част от Ирландско море, мистър Ашли. Ние не знаем кой и как я предоставя. Човекът, който беше открил как, загина преди четири години. — Мърфи опита зелето. — Ето, нали ви казах, че зеленчуците са пресни.

— Четири години?

Мърфи вдигна поглед:

— Значи не знаете тази история? Това ме изненадва, мистър Ашли. Да. Името му е Мики Бърд. Той работеше с Кевин. Той е човекът, който... е, досещате се. Разговаряхме на чаша бира в Дери и той ми каза, че Кевин има адски ценен източник на информация. На следващия ден беше мъртъв. На по-следващия ден и Кевин успя да ни избяга, като ни изпревари с един час. Оттогава не сме го виждали. Ако намерим Кевин отново, мистър Ашли, ние ще свършим вашата работа и ще оставим тялото за вашите убийци от специалното поделение на военновъздушните сили. Това е честно, нали? Ние не можем да даваме сведения на враговете си, но той е включен и в нашия списък. Ако вие успеете да го намерите и не желаете да го арестувате сами, ние ще оправим тази работа вместо вас — като, разбира се, приемем, че няма да закачате момчетата, които ще я свършат. Можем ли да се споразумеем?

— Ще предам предложението — отговори Ашли. — Ако можех да го одобря сам, щях да го направя, мистър Мърфи. Мисля, че можем да ви вярваме.

— Благодаря, мистър Ашли. Не болеше чак толкова, нали?
Вечерята беше превъзходна.

[1] Пристанище в Южна Ирландия. — Б.пр. ↑

[2] Джон Уейн — Истинското му име е Марион Майкъл Морисън (1907–1979) — американски актьор, известен с многото си роли в уестърни. — Б.пр. ↑

[3] Кула, построена през XI век и използвана като затвор. — Б.пр. ↑

[4] Вината е изцяло моя (лат.). — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи (ирландско право, римско право). Самоуправление за Ирландия, което е било цел на ирландските националисти от около 1870 до 1920 г. — Б.пр. ↑

4. ИГРАЧИ

Райън примигваше и се опитваше да премахне сините точки, които кръжаха в очите му, докато екипите от телевизията разполагаха осветлението си. Не разбираше защо фотографите от вестниците не можеха да изчакат мощните телевизионни прожектори, но не си направи труд да попита. Всички бяха достатъчно любезни да се поинтересуват как се чувства, но от стаята можеше да ги разкара само ако спре да диша.

Можеше и да е по-лошо, разбира се. Доктор Скот беше казал на журналистите с доста строг тон, че пациентът му се нуждае от почивка, за да се възстанови бързо, и сестра Китиуейк стоеше в стаята, за да гледа намръщено натрапниците. По тази причина достъпът от страна на пресата беше ограничен до броя на хората, които можеха да се поберат в стаята на Райън. В числото беше включен и телевизионният екип. Това беше най-доброто споразумение, което Джек можа да постигне. Операторите и тонтехниците заемаха място, което в противен случай би било запълнено от още любопитни репортери.

Сутрешните вестници — Райън беше разгледал „Таймс“ и „Дейли телеграф“ — твърдяха, че е бивш служител на ЦРУ, нещо, което технически не беше вярно и което Джек не беше очаквал да стане известно в никакъв случай. Спомни си какво казваха хората в Ленгли за изтичането на информация и колко доволни бяха от измисления от него капан за „канарчета“. „Жалко, че не могат да го използват в моя случай — кисело си каза Райън. — Точно такова усложнение ми е необходимо, нали? Дявол да го вземе, та аз отказах предложението им — донякъде.“

— Всички са готови — каза осветителят. След миг доказа готовността си, като насочи една от лампите срещу Джек и от нея присвитите му очи се насълзиха.

— Ужасно силни са, нали? — съчувствено попита един репортер, докато фотографите продължаваха да щракат оборудваните си със светкавици фотоапарати.

— Така е — отговори Джек. На пижамата му беше закачен микрофон с две глави.

— Кажете нещо — помоли озвучителят.

— Хареса ли ви първото пътуване до Лондон, доктор Райън?

— Е, дано не чуя никакви оплаквания за това, че американските туристи не идват тук, защото се страхуват от тероризма!

Райън се усмихна. „Тъпак такъв!“

— Разбира се — засмя се репортерът. — Готово ли е?

Операторът и тонтехникът съобщиха, че са готови.

Райън сръбна от чая си и провери дали пепелникът е скрит. Един журналист се пошегува със свой колега. Присъстваше телевизионен кореспондент от „Ен Би Си“ заедно с лондонския кореспондент на „Вашингтон пост“, но останалите бяха британци. Бяха се споразумели, че всичко ще бъде споделено с другите средства за масова информация. Тук просто нямаше място за истинска пресконференция. Лентата в камерата започна да се движи.

Зададоха обичайните си въпроси. Камерата се завъртя и се насочи към ръката му, увиснала от рамката над главата му. Джек беше сигурен, че ще пуснат този запис с неговия разказ за това как е бил прострелян. Както вече му беше казано, няма нищо по-хубаво от малко драма. Размърда пръсти за пред камерата.

— Доктор Райън, в американската и английската преса се твърди, че работите за Централното разузнавателно управление.

— Прочетох това тази сутрин. За мен беше изненада. — Райън се усмихна. — Някой е сгрешил. Не съм достатъчно красив, за да бъда шпионин.

— Значи отричате това твърдение? — запита журналистът от „Дейли мирър“.

— Точно така. Това просто не е вярно. Аз преподавам история във Военноморската академия в Анаполис. Лесно би могло да се провери. Миналата седмица проведох изпити. Питайте студентите ми. — Джек отново махна с лявата си ръка към камерата.

— Твърдението е от някои доста високопоставени източници — отбеляза представителят на „Пост“.

— Ако четете история, ще забележите, че и високопоставените личности грешат. Мисля, че така е станало и сега. Аз преподавам. Пиша книги. Чета лекции — е добре де, веднъж четох лекция в ЦРУ, но тя беше просто повторение на лекцията, която изнесох във Военноморския колеж и на един друг симпозиум. Тя дори не беше засекретена. Може би оттам идва твърдението. Както ви казах, проверете. Канцеларията ми се намира в Лийхи Хол, при Военноморската академия. Мисля, че някой просто е допуснал грешка. — „Някой наистина е допуснал грешка“ — Мога да ви изпратя и копие от лекцията. Не е проблем.

— Харесва ли ви да сте известна личност? — попита един от представителите на Британската телевизия.

„Благодаря, че сменихте темата.“

— Мисля, че ще мога да издържа. Нали не съм кинозвезда — ето пак стигаме дотам, че не съм достатъчно красив.

— Вие сте твърде скромни, доктор Райън — отбеляза една репортерка.

— Моля ви да внимавате как казвате това, защото жена ми вероятно ще види този материал. — Всички се засмяха. — Предполагам, че за нея съм достатъчно красив. Това ми стига. Моето уважение, дами и господа, но с удоволствие отново бих потънал в забрава.

— Смятате ли, че това е възможно?

— Зависи от късмета ми, мадам. И от това дали вие ще ми позволите.

— Какво ще трябва да правим с терориста Шон Милър според вас? — попита журналистът от „Таймс“.

— Това трябва да решават съдията и заседателите. Не мога да съм ви полезен по този въпрос.

— Смятате ли, че трябва да имаме смъртно наказание?

— В страната, където живея, има. За вашата страна това е въпрос, който трябва да се реши от избраните представители. Всички ние живеем в демократични държави, нали? Предполага се, че хората, които сте избрали, ще вършат това, което гласоподавателите искат от тях.

„Не че винаги става така, но това е теорията.“

— Значи вие поддържате идеята? — настоя човекът от „Таймс“.

— В подходящи случаи, при разглеждане на делото от съдия, да. Сега ще ме питате за този случай, нали? Това е спорен момент. Както и да е. Аз не съм експерт по криминално право. Баща ми беше полицай, но аз съм просто историк.

— А какво мислите като американец от ирландски произход за конфликта? — поиска да узнае журналистът от „Телеграф“.

— В Америка имаме достатъчно проблеми, без да е необходимо да вземаме на заем вашите.

— Значи казвате, че ние трябва да го решим, така ли?

— А вие как мислите? Проблемите са за това, нали?

— Не може да нямаме някакво предложение. Повечето американци имат.

— Аз смятам, че преподавам история. Оставям на другите да я създават. То е като да си репортер. — Райън се усмихна. — Критикувам хората дълго след като са взели решенията си. Това не означава, че зная какво да правя днес.

— Но вие знаехте какво да направите във вторник — изтъкна журналистът от „Таймс“.

Райън сви рамене.

— Предполагам, че е така — каза Райън от телевизионния екран.

— Умен мръсник — промърмори Кевин Джоузеф О’Донъл в чашата тъмна бира „Гинес“. Базата, от която контролираше операциите си, се намираше много по-далеч от границата, отколкото някой би могъл да заподозре. Ирландия е малка страна и в нея разстоянията са относителни — особено за онези, които разполагат с всички необходими им средства. Предишните му колеги от ИРА имаха множество скривалища покрай границата, удобни за бързи пътувания в двете посоки. Но те не бяха подходящи за О’Донъл. Имаше много практически причини за това. Там англичаните имаха информатори и хората от разузнаването винаги се навъртаха наоколо. Имаше и нападатели от специалните части на военновъздушните сили, които не се гнусяха от бързи отвличания или тихи убийства. Там имаше и хора, които бяха допуснали грешката да станат добре известни. Границата беше удобна и за двете страни. Самата ИРА, която наблюдаваше границата отблизо, представляваше по-сериозна заплаха. Лицето му

след промяната от пластичната операция и боядисаната коса вероятно все още можеше да бъде разпознато от някой бивш колега. Но не и тук. Пък и границата не беше чак толкова далеч с кола в страна, широка едва 480 километра.

Извърна поглед от цветния телевизор „Сони“, погледна през прозореца е армирано стъкло към тъмното море. Видя сигналните светлини на ферибот, превозващ коли от Хавър. Гледката винаги беше чудесна. Дори и в ограничената видимост на океанската буря човек можеше да се наслаждава на първичната сила на природата, като гледа как вълните удряха канарата. Чистият въздух сега му позволяваше да вижда до очертания от звездите хоризонт и той забеляза друг кораб — търговски, отправил се на изток към неизвестно пристанище. О’Донъл се радваше, че тази разкошна къща, разположена на носа, беше принадлежала на английски лорд. Радваше се най-вече, че я беше купил, използвайки името на фалшива корпорация. Там, където има пари и добър адвокат, се задават малко въпроси. Това общество, а и всички общества по принцип бяха така уязвими, ако човек разполага с подходящите средства... и компетентен шивач. Хората бяха толкова плитки. Липсваше им политическа будност. „Човек трябва да знае кои са враговете му“ — казваше си О’Донъл поне по десет пъти дневно. И не можеше да бъде търпяно либералното „демократично“ общество. Враговете са хора, с които човек трябва да се разправя, да им прави компромиси, да ги цивилизова и приобщи в лоното си, да ги направи свои сътрудници.

„Глупци, самоунищожавачи се глупци, спечелили собственото си унищожение“

Един ден всички те ще изчезнат точно както оня кораб изчезна зад хоризонта. Историята беше наука, необратим процес. О’Донъл бе сигурен в това.

Обърна се, за да погледа огъня в широката каменна камина. Над нея е имало глави от елени, ловна пушка — може би любимата на лорда, закупена от „Пърдис“^[1] — и една или две картини. О’Донъл беше сигурен, че са били картини с коне. Трябваше да бъдат картини с коне. Провинциалният джентълмен, построил тази къща, мислеше О’Донъл, непременно е бил човек, получил всичко наготово. Никаква идеология не би могла да влезе в празната му и негодна за нищо глава. Лордът е седял в стол, подобен на този, пиел е малцово уиски и е зяпал

в огъня, докато е обсъждал дневния лов с някой от съседите си и е планирал утрешния, а любимото куче е лежало в краката му. „Пак ли ще ходим за птици или за лисици, Бърти? Не сме ходили на хубав лов за лисици цяла седмица. Време е да го направим отново, не мислиш ли?“ Или нещо подобно. Сигурен беше. О’Донъл се чудеше дали сезонът е повлиял на лова, или лордът просто е правел това, което най-много е подходило на настроението му. Сегашният собственик на къщата никога не ходеше на лов за животни. Каква беше ползата да убиваш нещо, което не може да навреди на теб или на твоята кауза, нещо, което нямаше своя идеология? Освен това така правеха англичаните. Така правеха все още и местните богаташи. Той не ходеше на лов и за местни богаташи ирландци. Те не заслужаваха презрението му, още по-малко си струваше да действа. Все още не. „Човек не мрази дърветата — каза си той. — Човек не им обръща внимание дотогава, докато не се наложи да ги отсече.“ Обърна се към телевизора.

Видя Райън, който все още беше на екрана и разговаряше приятелски с идиотите от пресата. Проклет герой. „Защо си навря носа там, където нямаш работа?“ О’Донъл реши, че е просто рефлекс. „Проклет глупак. Пъхаш си гагата, където не трябва. Дори не знаеш какво става, нали? Никой от вас не знае.“

Американци. Глупаците от ИРА все още обичат да говорят с такива като вас, лъжат ви и се преструват, че представят Ирландия. Какво разбирате вие, янки? „О, но ние не можем да си позволим да обидим американците“ — все още казваха хората от ИРА. Проклетите американци с парите и арогантността си, с идеите си за добро и лошо, е инфантилното си виждане за съдбата на Ирландия. Като деца, облечени за първо участие. Така чисти. Така наивни. Така излишни с малкото пари, които се процеждаха насам — въпреки оплакванията на англичаните заради всичките помощи за Северна Ирландия О’Донъл знаеше, че ИРА не е получила и един милион долара от Америка през последните три години. Всичко, което американците знаеха за Ирландия, беше от няколко филма, няколко наполовина забравени песни за Деня на свети Патрик^[2] и някоя бутилка уиски. Какво знаеха те за живота в Ълстър, за империалистическата тирания, за това, че все още цяла Ирландия беше поробена от гниещата Британска империя, която, от своя страна беше под робството на американската? Какво

знаеха те? „Но ние не трябва да обиждаме американците.“ Лидерът на АОЪ привърши бирата си и постави чашата на края на масата.

За каузата не беше необходимо много. Една ясна идеологическа цел. Няколко добри мъже. Приятели, такива, каквито са необходими, с достъп до необходимите средства. Това беше всичко. Защо да усложнява нещата е проклетите американци? И легално политическо крило, „Шин Фейн“, което избира хора за парламента — що за глупост! Те чакаха и се надяваха британските империалисти да ги приобщят към себе си. Ценни политически мишени биваха обявявани за забранени. И хората се чудят защо ИРА не стига доникъде. Идеологията им беше фалирала и в „бригадата“ си имаха твърде много хора. Когато англичаните хванеха някои от тях, част от заловените ставаха доносници и предаваха другарите си. Ангажираността, необходима за този вид работа, изискваше неколцина елитни личности. О’Донъл ги имаше. „И човек трябва да има необходимия план“ — каза си той с тънка усмивка. О’Донъл го имаше. Оня, Райън, не беше променил нищо, припомни си той.

— Копеле такова! Доволен е от себе си, нали?

О’Донъл се обърна, за да види предложената му нова бутилка „Гинес“. Пое я и напълни чашата си.

— Шон трябваше да наблюдава гърба си и сега този проклет герой щеше да бъде труп. „А мисията щеше да е успешна. По дяволите!“

— Все още можем да направим нещо по този въпрос, сър.

О’Донъл поклати глава:

— Ние не прахосваме енергията си за незначителни неща. ИРА го прави вече десет години и виж докъде стигна.

— Ами ако той е от ЦРУ? Ако при нас е проникнал техен шпионин и той беше там...

— Не бъди глупав — сепна се О’Донъл. — Ако знаеха нещо, всички ченгета в Лондон щяха да бъдат облечени в цивилни дрехи и да ни чакат. „И аз щях да зная за това“ — помисли си той. Само още един член на организацията знаеше за източника му на сведения и той беше в Лондон.

— Въпрос на късмет. За тях добър, за нас лош. Просто късмет. Ние имахме късмет при твоя случай, нали, Майкъл? — Като всеки

ирландец той също вярваше в късмета. Идеологията никога нямаше да промени това.

По-младият събеседник се замисли за единадесетте си години в килиите с тежък режим в затвора в Лонг Кеш и замълча. О'Донъл вдигна рамене, когато програмата е новините смени картината. Късмет. Това беше всичко. Някакъв янки с пари и твърде дълъг нос беше извадил голям късмет. Всяко друго случайно събитие, като спукана гума, дефектна батерия на радиотелефона или пък внезапна буря, също можеше да провали операцията. А предимството му над другата страна беше, че е необходимо те да имат късмет през цялото време. О'Донъл се нуждаеше от късмет само веднъж. Обмисли видяното от телевизията и реши, че Райън не си струва труда.

„Не бива да обиждаме американците — помисли той и се изненада. — Защо? Нали и те са врагове? Патрик, момчето ми, сега разсъждаваш като ония идиоти в ИРА. Търпението е най-важното качество на истинския революционер. Човек трябва да издебне удобния момент и тогава да нанесе решителния удар.“

Чакаше следващите пратки информация.

Книжарницата за редки книги се намиреше в Бърлингтънския безистен — едновековна уличка с магазинчета встрани от най-модната част на „Пикадили“. Тя беше свряна между един от лондонските шивачи, който работеше само по поръчка — шиеше за туристите, които използваша аркадата, за да се спасят от капризите на времето, — и един бижутер. Книжарницата бе пропита с онази особена миризма, привличаща библиофилите така, както ароматът на нектар привлича пчелата — застоялия мирис на прашна суха хартия и кожени подвързии. Собственикът продавач беше удивително млад мъж, облечен в костюм с прашни рамена. Започваше всеки ден, прокарвайки бърсалка с пера по рафтовете, защото книгите винаги бълваха нови количества прах. Това беше започнало да му харесва. Магазинът притежаваше атмосфера, която собственикът обичаше. В него се въртеше малък, но доходен бизнес. Оборътът му зависеше не толкова от туристите, колкото от известен брой дискретни редовни клиенти от висшата класа на лондонското общество. Собственикът, мистър Денис Кули, пътуваше много. Често летеше със самолет по спешност, за да

участва в разпродажбата на библиотеката на починал джентълмен, и тогава оставяше книжарницата на грижите на една млада дама, която щеше да изглежда доста привлекателна, ако се грижеше малко повече за себе си. Днес Беатрис не беше на работа.

Мистър Кули имаше антично бюро от тиково дърво, което беше в тон с останалите мебели в книжарницата, а дори и въртящ се дървен стол с твърда седалка, за да е ясно на клиентите, че в магазина няма нищо съвременно. Даже счетоводната работа се извършваше на ръка. Тук нямаше електронни калкулатори. В оръфаната счетоводна книга, датираща от 1930 година, бяха отразени хиляди продажби, а каталогът на книгите се състоеше от обикновени картони, поставени в малки дървени кутии, като единият комплект описваше книгите по заглавие, а другият — по имената на авторите. Пишеше се само с писалката с позлатено перо. Единственото съвременно нещо беше надписът за забрана на пушенето. Миризмата на тютюн можеше да унищожи уникалния аромат на книжарницата. Канцеларските материали имаха печати с надписи „По поръчка на...“ от четирима членове на кралското семейство. Безистенът се намираше на десет минути път нагоре от Бъкингхамския дворец. Стъклената врата имаше стогодишен сребърен звънец, окачен на горния праг. Той извъня.

— Добро утро, мистър Кули.

— И на вас, сър — отговори Денис на един от редовните си клиенти и се изправи. Акцентът му беше така неопределен, че клиентите му го смятаха за човек, идващ от три различни района. — Имам първото издание на Дефо. Онова, за което се обадохте в началото на седмицата. Пристигна едва вчера.

— Това книгата от колекцията в Корк, за която ми разказвахте, ли е?

— Не, сър. Вярвам, че първоначално тази книга е дошла от имението на сър Джон Клагет до Суофъм Прайър. Намерих я в книжарницата на Хостед в Кеймбридж.

— Първо издание ли е?

— Разбира се, сър. — Реакцията на книжаря не можеше да се долови. Паролата беше ту постоянна, ту променлива. Кули често пътуваше до Северна и Южна Ирландия, за да купува книги от именията на починали колекционери или книжари в тази страна. Когато купувачът споменеше някой окръг в Република Ирландия, той

указваше направлението за своята информация. Когато запиташе за изданието на книгата, указваше важността на информацията. Кули издърпа книгата от рафта и я постави на бюрото си. Купувачът я разтвори внимателно, прокарвайки пръст по корицата.

— В ерата на полуподвързаните книги с меки корици...

— Разбира се — кимна Кули. И двамата изпитваха неподправена любов към изкуството на подвързването. Всяка добра подвързия става даже по-истинска, отколкото очакват създателите ѝ. — Кожата е в изключително добро състояние. — Клиентът му се съгласи със сумтене.

— Трябва да я имам. Колко струва?

Продавачът не отговори. Вместо това извади картата от кутията и я подаде. Купувачът прекара бегъл поглед върху нея.

— Дадено. — Той седна в единствения стол в магазина и отвори куфарчето си. — Имам още една задача за вас. Това е ранно издание на „Викарият от Уейкфийлд“^[3]. Намерих го миналия месец в един магазин в Корнуол. — Той подаде книгата. Кули погледна бегло и това бе достатъчно, за да прецени състоянието ѝ.

— Скандално.

— Може ли вашият човек да я възстанови?

— Не зная... — Кожата беше напукана, някои от страниците прегънати, а подвързията — разръфана до неузнаваемост.

— Страхувам се, че таванът, където са я намерили, е текъл — небрежно каза купувачът.

— О? — „Нима информацията е толкова важна!“ Кули вдигна поглед. — Трагична загуба.

— Как иначе можете да обясните състоянието ѝ? — вдигна рамене мъжът.

— Ще видя какво мога да направя. Знаете, че той не е чудотворец. — „Толкова ли е важна?“

— Разбирам. Все пак опитайте да я поправите възможно най-добре. — „Да, толкова е важна.“

— Разбира се, сър. — Кули издърпа чекмеджето на бюрото си и извади кутията с парите.

Този клиент винаги плащаше в брой. Разбира се. Извади портфейла от самото си и отброи банкноти по петдесет лири. Кули провери сумата, след това постави книгата в твърда картонена

опаковка и я върза с конец. В тази книжарница не се използваха найлонови торбички. Продавачът и купувачът си стиснаха ръцете. Информацията беше предадена. Купувачът тръгна на юг към „Пикадили“, след това зави надясно и се отправи към парка „Грийн“ и надолу към двореца.

Кули взе плика, поставен в книгата, и го скри в едно чекмедже. Вписа покупката в счетоводната книга, а след това се обади на пътническият си агент, за да запази място в самолета за Корк, където щеше да се срещне със свой колега, търговец на редки книги, и да обядва с него в ресторанта „Олд бридж“, преди да вземе самолета обратно за дома. Беатрис ще трябва да управлява магазина утре. Не му и мина през ум да отвори плика. Това не влизаше в работата му. Колкото по-малко знаеше, толкова по-малко уязвим щеше да бъде, ако го хванат. Кули беше обучен от професионалисти и първото нещо, което набиха в главата му, беше, че е нужно да умееш да събиращ информация и не е необходимо да знаеш каква е тя.

— Здравейте, доктор Райън. — Гласът беше с американски акцент от южния залив на Бостън. Джек го помнеше от колежа. Звучеше добре. Мъжът беше на около четиридесет, с жилесто атлетично тяло и оредяла черна коса. Под ръката си носеше кутия с цветя. Който и да беше той, полицаят пред стаята беше отворил вратата вместо него.

— Здравейте. А кой сте вие?

— Дан Мъри. Аз съм аташе по правните въпроси към посолството. ФБР — обясни той. — Съжалявам, че не можах да дойда тук по-рано, но бях доста зает.

Мъри показа документите си на полицая, който седеше в стаята на Райън — Тони Уилсън не беше дежурен. Полицаят се извини и излезе. Мъри седна на неговото място.

— Добре изглеждате.

— Можете да оставите цветята на гишето. — Райън махна с ръка из стаята. Въпреки че раздаде голяма част по другите стаи, стената почти не се виждаше от рози.

— Да. Разбрах. Как е кльопачката?

— Болничната храна си е болнична храна.

— И за това познах. — Мъри свали червената панделка и отвори кутията. — Какво ще кажете за двоен хамбургер и пържени картофи? Можете да избирате и между ванилов и шоколадов шейк.

Джек се засмя и грабна кутията.

— Тук съм вече три години — каза Мъри. — От време на време прескачам до заведенията за бърза закуска, за да се подсецам откъде съм. На човек му писва от агнешко. Но пък местната бира е доста добра. Бих ви донесъл няколко, но... е, нали знаете как е.

— Мистър Мъри, току-що си спечелихте приятел за цял живот дори и без бира.

— Казвам се Дан.

— Джек. — Райън се изкушаваше да изгълта хамбургера набързо, защото се боеше, че ще влезе някоя сестра и ще се паникьоса. „Не — реши той. — Ще се наслаждавам.“ Избра ваниловия шейк. — Местните казват, че сте счупили рекордите, за да ме идентифицирате.

— Не беше кой знае какво. — Мъри пъкна сламката в шоколадовия си шейк. — Между другото, нося ти поздрав от посланика — той искаше да дойде тук, но довечера ще има парти с важни клечки. Приятелите ми от коридора на моя етаж също ти изпращат поздрав.

— Кой от коридора?

— Хората, за които никога не си работил. — Агентът от ФБР повдигна вежди.

— О! — Джек преглътна два картофа. — Кой, по дяволите, раздуха тази работа?

— Вашингтон. Някакъв репортер обядвал с помощника на някого си — няма голямо значение на кого, нали? Те всички дрънкат твърде много. Очевидно си е спомнил името ти от новините и не е могъл да си затвори плювалника. От Ленгли поднасят извинения. Казаха да ти предам. Видях репортажа по телевизията. Измъкна се доста ловко.

— Аз казах истината — почти. Всичките ми хонорарни чекове идваха през корпорация „Майтър“. Имаше някакви счетоводни работи, пък и корпорацията беше сключила договора за консултации.

— Разбирам, че цялото си време си прекарал в Ленгли.

— Да. В малка бърлога на третия етаж е бюро, компютърен терминал и тефтер. Бил ли си там някога?

Мъри се усмихна.

— Веднъж-два пъти. Аз също се занимавам с тероризма... Обаче бюрото има много по-добър декоратор. Полезно е, че разполагаме с отдел за връзки с обществеността. — Мъри започна насмешливо да имитира лондонския акцент. — Видях копие от доклада. Добре беше направен. Каква част от него написа сам?

— По-голямата. Не беше много трудно. Просто погледнах нещата от друг ъгъл.

— Предаден е на англичаните. Искам да кажа, че пристигна тук преди два месеца, за да го разгледа тайната им разузнавателна служба. Разбрах, че са го харесали.

— Значи техните ченгета знаят.

— Не съм сигурен. Е, може да се приеме, че знаят. Оуенс напълно е запознат с тези неща.

— И Ашли.

— Той си пада малко надут, но е страхотно умен. От Петицата е.

— Какво? — не разбра Райън.

— МИ-5 — службата за сигурност. Ние просто я наричаме „Петицата“. Човек се чувства някак си по-вътрешен по този начин — усмихна се Мъри.

— Мислех си, че е нещо такова. Другите двама ми се сториха улични полицаи. Личи им.

— На много хора им се стори любопитно, че човекът, който написа „Агенти и агенции“, се оказва в средата на терористична операция. Затова дойде Ашли. — Мъри поклати глава. — Няма да повярваш за всичките съвпадения, с които се сблъскваме в моя бизнес. Например аз и ти.

— Зная, че си от Нова Англия. В колежа в Бостън ли си учил?

— Е, аз винаги съм желал да работя за ФБР. Трябваше или да уча в колежа в Бостън, или в „Светия кръст“^[4]. — Мъри се усмихна. Тази шега на служителите на ФБР датираше отпреди две поколения, и то не без известна доза истина. Райън се облегна назад и започна да смуче вейка си през сламката. Имаше прекрасен вкус.

— Какво знаем за онези от АОЪ? — попита Джек. — Не съм виждал много неща за тях в Ленгли.

— Не много. Шефът им се казва Кевин О’Донъл. Беше в ИРА. Започнал е с хвърляне на камъни по улиците и се е издигнал до главен шеф на контраразузнаването им. В ИРА са много добри в тази област.

Трябва да бъдат. Англичаните постоянно се опитват да проникнат в организацията им. Говори се, че О'Донъл се поувлякъл да прочиства редиците им и едва се измъкнал, преди да му причинят цепещо главоболие номер 357^[5]. Просто изчезна и оттогава никой не го е виждал. Има някои доклади — бил видян в Либия, май отново е в Ълстър с ново лице, изглежда, има много пари за харчене — познай откъде. Единственото нещо, което знаем със сигурност, е, че е долен кучи син.

— В организацията му — продължи Мъри, като сложи вейка си на масичката, — изглежда, има малко хора, вероятно по-малко от тридесет. Смятаме, че има пръст в бягството от затвора в Лонг Кеш през миналото лято. Измъкнаха се единадесет закоравели терористи от ИРА. Два дни по-късно полицията в Ълстър спипа единия и той казал, че шестима от тях са отишли на юг, вероятно при Кевин. Заловеният бил много ядосан. Трябвало да се върнат в лоното на ИРА, но някой ги убедил да опитат нещо различно. Много лоши момчета — на съвестта им тежаха общо петнадесет убийства. Оттогава насам се е показал само онзи, когото ти уби.

— Толкова ли са добри? — попита Райън.

— Еее, ИРА са най-добрите терористи в света, освен ако не смятаме онези гадове в Ливан, но те са предимно семейни групи. Що за ужасно описание, нали? Но тези са най-добрите. Добре организирани, добре обучени и вярват, ако се сещаш какво искам да кажа. Отнасят се наистина сериозно към това, което правят. Трябва да видиш как изцяло са се отдали на каузата си, за да го повярваш.

— Ти си се запознал с тези неща, а?

— Донякъде. Имал съм възможност да наблюдавам разпити — скрит зад огледалната стена. Един от онези не искаше да говори — дори не си каза името! — в продължение на седмица. Просто седеше като сфинкс. Е, преследвал съм и касоразбивачи, бандити, шпиони — всякакви. Тези хора са истински професионалисти — и това е ИРА, има може би петстотин действителни членове, по-малка е дори от мафиотска фамилия от Ню Йорк, а Кралската полиция на Ълстър, местните ченгета, са щастливи, ако осъдят шепа хора в годината. Имат закон omerta^[6], който би впечатлил сицилианците от старото поколение. Но поне полицаите знаят кои са тези копелета. Що се отнася до АОЪ — за тях имаме само няколко имена и снимки, и това е

всичко. Почти като ислямските задници от „Джихад“. За тях може да се научи само от действията им.

— От действията им? — попита Райън.

— Изглежда, специализират в рискови и сложни операции. Повече от година беше необходима, за да докажем, че изобщо съществуват; мислехме, че са група за специални операции към ИРА. Те са аномалия в бранша на терористите. Не пускат изявления в пресата, не обявяват действията си пред обществеността. Занимават се с големи работи и прикриват следите си невероятно добре. За това са необходими средства. Някой ги финансира наистина солидно. Установили сме, че стоят зад девет операции, и се съмняваме за още две. Само три от операциите им са се провалили — доста добро досие. Не успяха да убият един съдия в Лондондери, защото реактивната им граната се оказала неизправна — но тя все пак успя да убие охраната му. Миналия февруари опитаха да нападнат полицейския участък. Някой ги видял, когато нагласявали оръжията си, и се обадил по телефона. Но копелетата трябва да са подслушвали полицейското радио. Измъкнали се, преди да пристигне полицията. Полицаяте намерили една осемдесет и два милиметрова минохвъргачка и сандък с мини — силно експлозивни и с бял фосфор, ако трябва да бъде точен. А ти се изпречи при последната им неуспешна операция. Тези нещастници стават наистина дръзки — каза Мъри. — Но, от друга страна, сега спипахме един от тях.

— Ние ли? — любопитно попита Райън. — Това не е наша война.

— Говорим за терористи, Джек. Всеки ги търси. Всеки ден си разменяме информация със Скотланд Ярд. Както и да е. Ще продължават да говорят на оня, който сега е в пандиза. Здравно са го притиснали. АОЪ е отцепническа група. Той ще бъде „кофти“ и знае това. Колегите му от ИРА и ИНА няма да го защитават. Ще бъде изпратен в затвор с максимална сигурност, може би на онзи на остров Уайт, където отиват наистина лоши момчета. Не всички от тях са политически, а обикновените касоразбивачи и убийци са... е, странно е колко патриотично настроени са такива като тях. Шпионите например си прекарват толкова приятно в затвора, колкото и типовете, които мърсуват с деца. Този тип е посегнал на кралското семейство, единственото нещо, което тук всички обичат. Хлапето ще има

сериозни проблеми. Да не мислиш, че охраната ще си съдере задника от старание да му осигури благоденствие? Ще трябва да изучи един нов спорт. Нарича се оцеляване. След като вкуси всичко това, хората ще поговорят с него. Рано или късно това хлапе ще трябва да реши до каква степен се е обрекло. Просто може да се попречупи. Някои са се пречупили. Това е и целта ни. Лошите проявяват инициатива, а от нас — организацията и процедурите по разследването. Ако сбъркат, ни дават възможност, от която се възползваме.

Райън кимна:

— Да, всичко се свежда до информацията.

— Точно така. Без добрата информация сме като сакати. Можем само да се тътрим и да се надяваме някой да се пречупи. Но дай ни само един неоспорим факт, и ще стоварим целия свят върху тях. То е, като да разграждаш тухлена стена. Трудното е да разхлабиш първата тухла.

— А те откъде се сдобиват с информация?

— Казаха ми, че си се спрял на този въпрос — с усмивка отбеляза Мъри.

— Това не беше случайна среща. Някой трябва да ги е информирал. Нападат движеща се цел, която е на неофициално пътуване.

— Откъде, по дяволите, разбра това? — попита агентът.

— Няма значение, нали? Хората говорят. Кой е знаел, че те идват?

— Разглеждаме този въпрос. Интересното е закъде бяха тръгнали. Принцът, както и кралицата получават информация по въпроси на националната сигурност. Нещо се е случило в Ирландия, нещо във връзка с преговорите между Лондон и Дъблин. Мога само да ти кажа, че той идваше точно за тази информация.

— Хей, ако ме проверяваш, знаеш, че съм чист — подсмръкна Райън.

Мъри се усмихна.

— Добре, шампионе. Ако не беше проверен на най-секретно равнище, нямаше да ти кажа толкова много. Ние все още не знаем нищо за това. Както ти казах, може да е било съвпадение, но ти си прав за най-важното. Пътуването беше неофициално, някой е разказал за него и са направили засадата. Не може да е станало по друг начин.

Считай това за поверителна информация, доктор Райън. Не трябва да излиза извън тази стая.

Мъри се държеше приятелски, но явно гледаше много сериозно на работата си.

Джек поклати глава:

— Няма проблеми. Но нали това беше опит за отвличане?

Агентът от ФБР направи гримаса и кимна:

— Работил съм по дванадесет отвличания и всички са завършвали е присъда. Загубихме само един заложник — хлапе, което убиха още първия ден. Двамата ги ексекутираха. Ходих да видя ексекуцията — студено каза Мъри. — Отвличането е престъпление с големи рискове от начало до край. Те трябва да отидат на точно определено място, за да си получат парите — обикновено тогава ги хващаме. Можем да издирваме хора по невероятни начини, за които няма да повярваш, и да пускаме в действие кавалерията бързо и силно. В този случай... става дума за впечатляващ подкуп и той няма да се изразява в прехвърляне на пари — освобождаването на някой „политически“ затворник е очевидна цел. Уликите също сочат натам, само дето тези типове никога не са правили такова нещо. В този случай процедурата по бягството става много по-сложна, но типовете от АОЪ винаги са имали добре планирани предварителни маршрути за бягство. Бих казал, че може би си прав, но нещата не са така ясни, както си мислиш. Оуенс и Тейлър не са напълно сигурни, а нашият приятел не говори, което не е голяма изненада.

— Казваш, че не са поели отговорност? Може би това трябваше да бъде навлизането им в голямата игра, първото им появяване на сцената — и защо да не го направят грандиозно? — каза Райън замислено.

— Може да се предположи — кимна Мъри. — Това със сигурност би ги направило известни. Но нали ти казах, че имаме твърде малко информация за тях, почти цялата е от втора ръка и пристига до нас чрез ИРА — всъщност това е причината да смятаме, че те имат пръст в тая история. Още не сме установили какво точно искат. Всяка тяхна операция има... как да го кажа? Изглежда, има някаква последователност, но още никой не е успял да я разгадае. Действат така, сякаш политическото напрежение изобщо не е насочено към нас, но в това няма никакъв смисъл. Не че непременно трябва да има

смисъл — изпъшка агентът. — Не е лесно да вникнеш в психиката на терориста.

— Мислиш ли, че ще решат да ми отмъстят или?...

Мъри поклати глава отрицателно.

— Малко вероятно е, а и охраната е твърде сериозна. Знаеш ли кой развежда жена ти и детето?

— Специалните сили — аз се интересувах.

— Оня младок е в олимпийския им отбор по стрелба, а дочувам, че има и известен полеви опит, който никога не е стигал до пресата. Ескортът от полицейския отдел за охрана също е от неговата класа, а и винаги с тях ще има и придружаващ автомобил. Твоята охрана също е доста внушителна. От безопасността ти са заинтересовани доста авторитетни лица. Можеш да бъдеш спокоен. А след като се прибереш у дома, всичко ще свърши. Някоя от тези групировки не е действала в САЩ. Доста важни сме за тях. За тях NORAD^[7] е важна повече от психологична, отколкото от финансова гледна точка. Когато отлетят за Бостън, се чувстват като в майчината си утроба — хората ги черпят с бира и затова ирландците се считат за добри. Не. Ако започнат да създават главоболия от другата страна на океана... мисля, че не могат да понесат да бъдат обявени за персони нон грата в Бостън. Това е единствената слабост на ИРА и останалите, но за нещастие не можем да се възползваме от нея.

Ограничихме до голяма степен каналите им за снабдяване с оръжие, но, по дяволите, сега вземат оръжията си от отвъдната страна. Или пък си ги правят сами. Например експлозивите. Нужна е само торбичка амониева селитра, и човек може да направи достойна за уважение бомба. Не можеш да арестуващ фермер за това, че превозва торове, нали? Не е така секси, както хубавите пластични експлозиви, но е дяволски лесно да се намери. А за автоматите и по-тежките оръжия — всеки може да се сдобие с автомат „Калашников“ или с реактивни гранати, навсякъде ги има. Не, те разчитат на нашата морална подкрепа, но са много малко хората, които я дават, дори и в Конгреса. Помниш ли борбата около договореността за екстрадиране? Смайващо нещо. Тия гадове убиват хора.

— И двете страни — продължи след кратко мълчание Мъри. — Ония откачени протестанти не са по-добри. ИРА очиства някой протестант. След това доброволците от Ълстър^[8] изпращат кола в

някой католически квартал и поразяват първата удобна цел. Голяма част от убийствата са чисто произволни. Може би една трета от убитите са хора, разхождащи се по улицата. Процесът се самовъзпроизвежда. Изглежда, нищо не може да ги спре. Освен това и ирландските полицаи също бяха считани за убийци, но на тези глупости вече не се дава ухо. Законът трябва да бъде закон за всеки — само че това се забравя твърде лесно, както при Мисисипи през 60-те години. Така е станало и в Северна Ирландия. Сър Джек Хърмън се опитва да превърне ирландската полиция в професионална. Има много хора, останали от лошото старо време, а сега идва и войската. Необходимо е. Полицаяте понасят загуби от двете страни — последният е убит от протестанти. Хвърлили в къщата му запалителна бомба. — Мъри поклати глава. — Колко странно е. Аз бях там само преди две седмици. Моралът им е страхотен. Особено на младите хлапета. Не зная как го правят — впрочем знам. И те си имат своята мисия. Полицията и съдилищата трябва да възстановят правосъдието и хората трябва да видят, че те наистина го правят. За тази страна те са единствената надежда, както и някои от църковните водачи. Може би един ден разумът ще надделее, но не се надявай да стане скоро. Необходимо е дълго време. Да благодарим на Бога за Том Джеферсън^[9] и Джим Мадисън^[10], приятел. Понякога си мисля колко близо бяхме стигнали до такова сектантство. То е като война на мафиоти, в която могат да участват всички.

— Е, съдия? — Адмирал Джеймс Гриър натисна бутона за изключване върху дистанционното управление, докато новините от кабелната телевизия сменяха темите.

Директорът на ЦРУ изгърси пепелта от пурата си в стъкления пепелник.

— Знаем, че е умен, Джеймс, и, изглежда, усеща как да се държи пред репортери, но е прибързан — отговори съдията Артър Мур.

— Хайде, Артър! Той е млад. Искам тук млад човек със свежи идеи. Може би ще ми кажеш, че не си харесал доклада му? За първи път се захваща и излиза нещо толкова добро!

Съдията Мур се подсмихна иззад пурата. Намираха се в канцеларията на заместник-директора по разузнаването на седмия

етаж в сградата на ЦРУ. Навън ръмеше дъжд. Хълмовете по долината на река Потомак не му позволяваха да я зърне. Виждаха се възвишенията, намиращи се на миля-две от другата страна на реката. Изгледът беше далеч по-хубав от този към паркинга.

— Какво излезе, след като проверихте миналото му?

— Все още не сме извършили задълбочена проверка, но се обзалагам на бутилка от любимия ти бърбън, че ще бъде чист.

— Никакви басове, Джеймс! — Мур вече беше видял досието на Джек от военноморските сили. Освен това той не беше идвал в управлението. Те бяха отишли при него и той им отказа още при първото предложение. — Да не мислиш, че той може да се справи?

— Наистина трябва да се срещнеш с него. Разбрах що за човек е още през първите десет минути, когато беше тук миналия юли.

— Ти ли уреди изтичането на информацията?

— Аз? Изтичане на информацията? — засмя се адмирал Гриър. — Но е добре да знаем, че може да се оправя сам, нали? Хлапакът се отнася съвсем сериозно към това, което знае, и — Гриър вдигна телекса от Лондон — задава хубави въпроси. Емил казва, че и неговият човек, Мъри, бил много впечатлен. Срамота е да се пилее и да преподава история.

— Дори и в твоята алма-матер ли?

Гриър се усмихна:

— Да. Това ми причинява болка. Искам го, Артър. Искам да го обуча, да го обработя. Той е от нашия тип хора.

— Но той, изглежда, не мисли така.

— Ще започне — каза тихо Гриър с уверена нотка в гласа си.

— Окей, Джеймс. Как искаш да го подхванеш?

— Без да бързаме. Първо искам много изчерпателна проверка. Кой знае? Може би той сам ще дойде при нас.

— Не се надявай — изсумтя съдията Мур.

— Ще дойде при нас, за да поиска информация за оная тълпа от АОЪ — отговори Гриър.

Съдията помисли по този въпрос. Мур реши, че Гриър може да вижда нещата, сякаш са направени от кристал.

— Това е доста смислен довод.

— И още как. Ще мине малко време — аташето каза, че трябва да остане за съдебното дело и всичко останало, — но две седмици след

като се върне, ще седи в тази канцелария и ще иска разрешение да потърси сведения за ония от АОЪ. Ако го стори, аз ще му направя предложението — с твое съгласие, Артър. Искам да говоря и с Емил Джейкъбс от ФБР, за да сверим информацията за тия типове от АОЪ.

— Окей.

После заговориха за други неща.

[1] Магазин, който е символ на високо социално положение. — Б.пр. ↑

[2] Ирландският национален празник. — Б.пр. ↑

[3] Роман от Томас Харди. — Б.пр. ↑

[4] Духовно училище. — Б.пр. ↑

[5] Намек за куршум от „Колт-357“. — Б.пр. ↑

[6] Закон на италианската мафия за пазене на тайна и за вярност, чието нарушаване се наказва със смърт (итал.). — Б.пр. ↑

[7] Организация, събираща пари в САЩ за подпомагане на Република Ирландия. — Б.пр. ↑

[8] Асоциация за защита на Ълстър — фанатизирана протестантска група, която държи на принадлежността към британската корона. — Б.пр. ↑

[9] Томас Джеферсън (1743–1826) — американски президент, един от съставителите на Декларацията за независимостта. — Б.пр. ↑

[10] Джеймс Мадисън (1751–1836) — американски президент, участвал в създаването на конституцията и Хартата за човешките права. — Б.пр. ↑

5. ПЛАНОВЕ

Денят, когато изписаха Райън от болницата, беше най-щастливият в живота му или поне откакто се роди Сали в болницата „Джон Хопкинс“ преди четири години. Минаваше шест вечерта, когато най-после успя да се облече. Заради гипса това се оказа доста трудна работа и той се строполи в инвалидната количка. Джек се беше възпротивил, но очевидно редът в английските болници е също толкова строг, колкото и в американските: на пациентите не се разрешава да ходят при излизане от болницата, за да не си помисли някой, че са излекувани. Един униформен полицай избута количката му от стаята. Райън не погледна назад.

Практически целият персонал се беше строил покрай стената заедно с няколко от пациентите, с които Райън се беше запознал през изтеклата седмица и половина, докато се учеше да ходи нагоре-надолу по скучните коридори, превит встрани под ъгъл 10 градуса заради тежкия гипс. Джек се изчерви от ръкоплясканията и още повече се притесни, когато хората започнаха да се доближават, за да му стиснат ръка. „Не съм космонавт от кораба «Аполо» — помисли си той. — Англичаните би трябвало да се държат по-високомерно.“

Сестра Китиуейк произнесе реч и обясни какъв образец пациент е бил той.

„Какво удоволствие и чест...“ Райън се изчерви отново, когато тя свърши и поднесе цветя за „прекрасната му съпруга“. След това го целуна от името на всички. Джек отговори на целувката. Е, това беше най-малкото, което можеше да направи, пък и тя наистина беше хубаво момиче. Китиуейк го прегърна, прегърна и превръзката, и от очите ѝ потекоха сълзи. Тони Уилсън, който стоеше до нея, тайно намигна. Джек не се изненада от това. Стисна ръцете на още десетина души, преди полицаят да го вкара в асансьора.

— Следващия път, когато ме намерите ранен на улицата — каза Райън, — ме оставете да умра там.

Полицаят се засмя:

— Голям неблагодарник сте вие.

— Вярно е.

Асансьорът се отвори и те излязоха във фоайето. Райън с облекчение видя, че в него са само Единбургският херцог и група хора от охраната.

— Добър вечер, милорд. — Райън се опита да стане, но с жестове му наредиха отново да седне.

— Здравейте, Джек! Как се чувствате? — Ръкуваха се и за момент Джек се притесни, че самият херцог ще го изкара през вратата. Това щеше да бъде непоносимо, но полицаят отново започна да бута количката, а херцогът тръгна до него. Джек посочи напред.

— Сър, ще се почувствам два пъти по-добре, когато изляза от тази врата.

— Гладен ли сте?

— След болничната храна ли? Спокойно мога да изям един от конете ви за поло.

Херцогът се усмихна.

— Ще се постареем да предложим нещо по-добро.

Джек забеляза няколко души от охраната във фоайето. Отвън имаше един ролс-ройс и най-малко още четири други коли, както и хора, които не приличаха на случайни минувачи. Твърде тъмно беше, за да може да се види дали някой обикаля и по покривите, но сигурно имаше. „Е — помисли си Райън, — научили са си урока по охрана. И все пак жалко, защото изглежда, победители са терористите. Ако накарат обществото да се промени дори и малко, то те са спечелили нещо. Копелета недни!“ Полицаят го закара право при ролс-ройса.

— Сега мога ли да стана? — Гипсът му тежеше така много, че наруши равновесието му. Райън се изправи малко по-бързо и почти се удари в колата, но успя да се овладее с гневно тръскане на глава, преди някой да протегне ръка към него. За момент застана неподвижен, а лявата му ръка стърчеше като огромна щипка на рак. Опита се да измисли как да влезе в колата. Най-доброто беше първо да вкара превръзката в колата, след това да се завърти по посока на часовниковата стрелка и да влезе. Херцогът се качи от другата страна и двамата се настаниха доста удобно. До този момент Райън не беше влизал в ролс-ройс и установи, че не е чак толкова просторна кола.

— Удобно ли ви е?

— Е, трябва да внимавам да не избия някой прозорец с това проклето нещо. — Райън се облегна, кимна със затворени очи и се усмихна.

— Вие наистина се радвате, че излизате от болницата.

— Милорд, можете спокойно да заложите някоя от крепостите си за това. Това ми е трети път в тенекеджийницата и ми стига.

Херцогът даде знак на шофьора да тръгва. Конвойните коли потеглиха бавно — две отпред и две отзад — и застанаха около ролс-ройса.

— Сър, мога ли да попитам какво ще правя тази вечер?

— Нищо особено. Има малко парти в твоя чест, на което ще присъстват някои близки приятели.

Джек се зачуди какво означава „близки приятели“. Двадесет ли ще бъдат? Петдесет? Сто? Той щеше да вечеря с... „Майчице!“

— Сър, знаете ли, много сте любезен с мен.

— Глупости. Като оставим това, което ви дължим — а точно то не е малък дълг, Джек, — мога да кажа, че си струваше да се запозная с нови хора. Дори в неделя свърших книгата ви. Мисля, че е чудесна, и трябва да ми изпратите екземпляр от следващата. А кралицата и жена ви си допадат чудесно. Щастливец сте, че имате такава жена и тази малка палавница — дъщеря ви. Тя е съкровище, Джек, чудесно момиченце.

Райън кимна. Често пъти се чудеше с какво е заслужил да бъде такъв късметлия.

— Кати казва, че е видяла почти всяка крепост в кралството и много ви благодаря за хората, които сте й изпратили. Чувствах се доста по-добре, като знаех, че те са навсякъде с нея.

Херцогът махна с ръка. Не си струваше да говорят за това.

— Как мина проучването за новата ви книга?

— Доста добре, сър. — Единственото хубаво нещо от престоя му в болницата беше времето, с което разполагаше, за да прегледа всичко в подробности. Компютърът му съхраняваше в чиповете си още двеста страници текст и сега Райън съдеше за реакциите на другите от нов ъгъл. — Мисля, че научих нещо от малката си лудория, сър. Не е едно и също да седиш пред клавишите на компютъра и пред дулото на

някой пистолет. В такава ситуация решенията се вземат по малко по-различен начин. — Тонът на Райън допълваше думите му.

Херцогът го тупна по коляното.

— Не мисля, че някой би подложил на критика решението ви.

— Може би. Работата е там, че взех решението си чисто инстинктивно. Ако знаех какво правя... ако инстинктивно бях направил това, което не трябва? — Райън погледна през прозореца. — Ето на, предполага се, че съм експерт по военноморска история със специалност, свързана с това как се вземат решения в условията на стрес, и все още не съм доволен от собствената си реакция. По дяволите! — тихо завърши Джек. — Сър, човек не забравя, когато е убил някого. Просто не забравя.

— Не трябва да мислите за това, Джек.

— Да, сър. — Райън отвърна погледа си от прозореца. Херцогът го гледаше по начин, който му напомни баща му преди години. — Съвестта е цената, която плащаме за това, че имаме морал, а моралът е цената на цивилизацията. Татко ми казваше, че престъпниците нямат съвест, дори и чувствата им не са кой знае какви. Предполагам, че това ни отличава от тях.

— Точно така. В основата си вашият самоанализ е точен, но не трябва да прекалявате. Обърнете гръб на станалото, Джек. Според мен американците са хора, които предпочитат да гледат напред, а не назад. Ако не можете да правите това от професионални съображения, поне го направете от лични.

— Разбрано, сър. Благодаря. — „Ако само можех да накарам и сънищата си да спрат.“ Почти всяка нощ Джек наново изживяваше престрелката на пътя към двореца. Оттогава бяха минали почти три седмици. Ето още нещо, за което не казваха по телевизията — човешкото съзнание има такава способност да се самонаказва за извършеното убийство. То го запаметява и отново, и отново възпроизвежда всичко. Райън се надяваше, че някой ден това ще свърши.

Колата зави наляво по Уестминстърския мост. Джек не знаеше точно къде се намира болницата, сещаше се само, че е близо до железопътна гара и достатъчно близо до Уестминстърския дворец, защото чуваше как Биг Бен^[1] отброява часовете. Погледна нагоре към готическата каменна зидария.

— Знаете ли, освен изследванията, които исках да направя, ми се щеше да разгледам и страната ви. Няма много време за това.

— Джек, мислите ли, че ще ви върнем в Америка, без да сте изпитали британското гостоприемство? — Херцогът беше доста развеселен. — Ние сме особено горди с гостоприемството си, разбира се, но туристите не идват тук, за да видят това. Направили сме някои малки приготовления.

— О!

Райън трябваше да помисли малко, за да разбере къде се намират, и картите, които беше изучавал, преди да дойде тук, изплуваха в съзнанието му. Мястото се наричаше Бърдкейдж уок — намираще се само на стотина метра оттам, където го бяха простреляли... ето го онова езеро, което Сали беше харесала. Виждаше Бъкингамския дворец покрай главата на човека от охраната, седнал в предната лява седалка. Едно беше да знаеш, че отиваш там, но сега, когато сградата се намираще пред него, започна да се вълнува.

Влязоха в земите на двореца през северозападната врата. Джек досега го беше виждал само отдалече. Охраната не изглеждаше особено внушителна, но оформеният като квадрат дворец криеше почти всичко от външни погледи. Съвсем спокойно вътре може да се скрие рота въоръжени войници и кой би разбрал? По-вероятно е да са цивилни полицаи, подкрепени с много електронна апаратура. Но би трябвало да има и скрити изненади. След натрупания опит и след последния инцидент това място е толкова сигурно, колкото и Белият дом или дори повече, като се има предвид по-голямото пространство между сградите.

Твърде тъмно беше, за да могат да се различат подробностите, но ролс-ройсът влезе през арката в двора и мина под навес, където часовият застана мирно и вдигна пушката си за почест с три резки движения, както правеха англичаните. Щом колата спря, един лакей в ливрея отвори вратата.

Излизането беше точно както влизането, но в обратен ред. Райън се завъртя обратно на часовниковата стрелка, излезе назад и извади ръката си. Лакеят хвана ръката му, за да помогне. Джек не искаше да му помагат, но сега не беше време да се съпротивлява.

— Ще ви трябва малко практика за това — отбеляза херцогът.

— Мисля, че сте прав, сър. — Джек го последна към вратата, която отвори друг лакей.

— Кажете ми, Джек, първия път, когато ви посетихме, вие изглеждахте по-притеснен от присъствието на кралицата, отколкото от моето. Защо?

— Е, вие сте били офицер от военноморските сили, нали така?

— Разбира се. — Херцогът се обърна и го изгледа с голяма доза любопитство.

Райън се усмихна:

— Сър, аз работя в Анаполис. Академията гъмжи от офицери на военноморските сили, пък не забравяйте, че и аз съм бил морски пехотинец. Ако допусна да се притеснявам от всяко офицерче, което пресича пътя ми, армията трябва да ми вземе сабята.

— Нахалник! — И двамата се засмяха.

Райън беше очаквал дворецът да го впечатли. И въпреки това беше поразен. Едно време половината свят с бил управляван от този дом и в допълнение към това, което кралското семейство е придобило през вековете, отвсякъде са идвали подаръци. Където и да погледнеш, широките коридори бяха украсени с неизброимо много шедьоври на живописиста и скулптурата. Стените бяха покрити предимно с коприна в цвят слонова кост, бродирана със златни нишки. Постланите върху мрамора и паркета килими бяха в царствено червен цвят. У Райън се събуди някогашният финансист и той се опита да пресметне стойността на всичко това. Системата му се претовари след около десет секунди. Картините бяха толкова ценни, че всеки опит за продажбата им ще наруши ритъма на пазара за творби на изкуството. Само златните рамки... Райън тръсна глава. Искаше му се да има време да разгледа всяка картина. „Човек може да живее тук пет години и няма да има време да оцени всичко.“ Изостана. Беше заплепен, но се овладя, спря да се пули и тръгна в крак с по-възрастния мъж. Чувстваше се все по-притеснен. Херцогът се намираше вкъщи — в този толкова голям дом, потискащо голям, но все пак това беше дом, всекидневие. Шедьоврите на Рубенс по стената бяха част от пейзажа, толкова познати неща, колкото са снимките на децата и съпругата на бюрото на всеки мъж. Райън беше поразен от това място, поразен от украшенията, от които лъха на богатство и сила. Искаше му се да

потъне в земята. Друго е да рискуваш на улицата — в края на краищата морската пехота го беше подготвяла и обучавала за това.

„Съвземи се, Джек — каза си той. — Те са кралско семейство, но не са твоето кралско семейство.“ Не можа да се съвземе. Те наистина бяха кралско семейство. Това стигаше, за да унищожи по-голямата част от неговото собствено аз.

— Пристигнахме — каза херцогът, след като зави надясно през една отворена врата. — Това е музикалната стая.

Тя имаше размерите на хола в къщата на Райън и май беше единственото нещо, сравнимо с някоя част от неговия дом на Перигрин клиф, който струваше триста хиляди долара. Таванът тук беше по-висок и очертан с ивица от златни листа. Райън прецени, че вътре има тридесетина души. В момента, когато влезе, разговорите спряха. Всички се обърнаха и се вгледаха в него — Джек беше сигурен, че са виждали херцога и преди — и в странната му гипсова превръзка. Испита страхотно силно желание да се махне оттук. Нуждаеше се от напитка.

— Извинете ме за момент, Джек, трябва да ви оставя. Ще се върна след няколко минути.

„Много благодаря — помисли Райън и кимна учтиво. — Ами сега какво да правя?“

— Добър вечер, сър Джон — поздрави един мъж в униформа на вицеадмирал от Кралските военноморски сили. Райън се опита да прикрие облекчението си. Разбира се, бяха го прехвърлили на друг попечител. Със закъснение разбра, че много хора идваха тук за първи път. Някои от тях биха се нуждаели от известна подкрепа, докато привикнат с мисълта, че се намират в дворец, и по протокол щяха да се погрижат за тях. Докато си стискаха ръцете, Джек разгледа отблизо лицето на мъжа. Имаше нещо познато в него.

— Аз съм Базил Чарлстон.

„Аха!“

— Добър вечер, сър.

Беше видял този човек първата вечер в Ленгли и придружителят му от ЦРУ небрежно беше отбелязал, че това е „БЧ“ или просто „Ч“, началникът на британската тайна разузнавателна служба, известна преди време като МИ-6. „Какво правите тук?“

— Сигурно сте жаден.

Към тях се приближи още един мъж с чаша шампанско.

— Здравейте! Казвам се Бил Холмс.

— Вие заедно ли работите, господо? — попита Райън, като сръбна от искрящото вино.

— Съдията Мур ми каза, че сте умен човек — отбеляза Чарлстон.

— Извинете, съдията кой?

— Добре, доктор Райън. — Холмс се усмихна, като привърши чашата си. — Разбирам, че сте играли футбол в американската му разновидност. Тогава бяхте в университетския младежки отбор, нали?

— В колежанския и младежкия университетски, но само като гимназист. Не бях достатъчно едър, за професионалист — каза Райън, опитвайки се да прикрие неловкостта си. „Младежки университетски отбор“ беше името на проекта, по който бяха го извикали да провежда консултации в ЦРУ.

— И вие не знаете нищо за човека, написал „Агенти и агенции!“ — Чарлстон се усмихна. Райън се вкамени.

— Адмирале, не мога да разговарям за тези неща без...

— Екземпляр номер шестнадесет лежи на бюрото ми. Добрият съдия ми каза да ви предам, че имате пълна свобода да говорите за „сигнализиращата програма за текстообработка“.

Райън въздъхна. Първоначално тази фраза трябва да е тръгнала от Джеймс Гриър. Когато Джек беше направил предложението си за „капана за канарчета“ на заместник-директора в разузнавателния отдел, адмирал Джеймс Гриър се пошегува именно с тези думи. Райън имаше свободата да говори. Вероятно. Инструкциите му от ЦРУ за сигурността не обхващаха точно тази ситуация.

— Извинете, сър, но никой не ми е казал, че мога да разговарям за тези неща.

Чарлстон промени изражението си от шеговито към сериозно само за миг.

— Не се извинявай, момче. Човек трябва сериозно да се отнася към тайните. Оня труд, дето го написа, беше отлична детективска работа. Трудността, както несъмнено някой ти е казал, е, че при поемане на толкова много информация нямаме възможност да я проумеем цялата. Не е лесно да влезеш в калта и да намериш блестящ скъпоценен камък. Като за човек, който за първи път е в този бизнес, докладът ти беше първокласен. Но не знаех за това, което съдията

нарече „капан за канарчета“. Той каза, че ти можеш да го обясниш по-добре от него. — Чарлстон махна с ръка за нова чаша шампанско. Появи се някакъв лакей или прислужник с поднос в ръка. — Разбира се, ти знаеш кой съм.

— Да, адмирале. Видях ви миналия юли в управлението. Слязохте от асансьора за шефовете на седмия етаж, когато аз излизах от канцеларията на директора на отбранителното разузнаване.

— Добре. Значи знаеш, че всичко тук си остава между нас. Какво, по дяволите, представлява този „капан за канарчета“?

— Е, познати са ви проблемите на ЦРУ с изтичането на информация. Когато приключвах първия вариант на доклада си, ме осени идеята да направя всеки от тях уникален.

— Това се практикува от години — отбеляза Холмс. — Човек трябва просто да размести някоя запетайка. Най-лесното нещо на света. Ако хората от новините са достатъчно глупави и отпечатат снимка на документа, можем да открием изтичането.

— Да, сър. И репортерите, които издават изтеклата информация, знаят това. Научили са се да не показват снимки на документите, които им попадат от източниците, нали? — отговори Райън. — В идеята, която ми хрумна, имаше нещо ново. „Агенти и агенции“ съдържаше четири раздела, всеки раздел — резюме в един абзац, а всяко резюме беше написано по доста драматичен начин.

— Да, забелязах това — каза Чарлстон. — Изобщо не се четеше като документ от ЦРУ. По-скоро приличаше на нашите документи. На нас хора ни пишат докладите, а не компютри. Продължавайте, моля ви.

— Всяко резюме е в шест различни варианта и са подбрани за всеки екземпляр на документа. Съществуват хиляди възможни промени, но само деветдесет и шест номерирани копия на документа. Причината абзаците да бъдат променени по този начин е — предполагам, че може да се нарече крещяща — да накара репортерите да ги цитират дословно в средствата за масова информация. Ако цитира нещо от тези два или три абзаца, ние знаем точно кое копие е видял и следователно кой е допуснал изтичане на информация. Сега имат дори и по-усъвършенстван модел на капана. Всичко може да се направи с компютър. Може да се използва програма със синонимен речник и документът да стане напълно уникален.

— Разбрахте ли дали капанът върши работа? — попита Холмс.

— Не, сър. Нямам нищо общо с въпросите на опазването на тайната в управлението. — „И слава богу!“

— О, работи. — Сър Базил замълча за момент. — Идеята е адски проста и адски добра! Трудът ви имаше важно значение. Казаха ли ви, че почти всички подробности в него съвпадат с едно разследване, проведено миналата година?

— Не, сър. Не са ми казали. Доколкото ми е известно, всички документи, с които съм работил, са публикувани от нашите хора.

— В такъв случай сте родили идеята съвсем самостоятелно? Чудесно.

— Сбърках ли някъде? — попита Райън адмирала.

— Трябвало е да обърнете малко повече внимание на онзи южноафриканец. Това, разбира се, е повече наша работа. Може би не сте имали достатъчно информация, в която да се ровите. В момента го наблюдаваме отблизо.

Райън довърши питието си и се замисли по този въпрос. За мистър Мартенс имаше доста информация... „Какво ли съм пропуснал?“ Не можеше да пита за това сега. Беше неподходящо. Но после...

— Южноафриканците не са ли...

— Боя се, че сътрудничеството им сега съвсем не е така добро, както беше едно време, а и Ерик Мартенс за тях е доста уязвим. Едва ли трябва да ги вини човек. Той може да ги снабдява с неща, от които се нуждае армията им, и това до голяма степен намалява натиска, който правителството желае да упражни върху него — изтъкна Холмс. — Трябва да се има предвид и израелската връзка. От време на време се отклоняват от правия път, но ние — Специалните сили и ЦРУ — имаме твърде много общи интереси, за да предизвикваме сериозни вълнения.

Райън кимна. Разузнавателната служба на Израел имаше за задача да събира колкото е възможно повече пари, а понякога това беше в разрез с желанията на съюзниците им. „Помня връзките на Мартенс, но трябва да съм пропуснал нещо важно... какво ли?“

— Моля ви, не приемайте това като критика — каза Чарлстон. — Като за първи опит докладът ви беше превъзходен. ЦРУ трябва отново да ви вземе при себе си. Това е един от малкото доклади на ЦРУ, който

не ме накара да заспя. Ако не друго, то можете да научите аналитиците им да пишат. Разбира се, те са питали дали желаете да останете, нали?

— Питаха, сър. Но идеята не ми се стори добра.

— Помислете отново — внимателно предложи сър Базил. — Идеята за „Младежкия университетски отбор“ беше добра, както онази идея за Екип Б през 70-те години. И ние го правим — привличаме някой академик отвън, за да погледне на непрекъснато трупациите се данни от друг ъгъл. Съдията Мур, новият директор на ЦРУ, е наистина свежа струя. Прекрасен човек. Познава занаята доста добре, но е стоял настрана дълго време и има някои нови идеи. Вие сте една от тях, доктор Райън. Мястото ви е там, момче.

— Не съм напълно сигурен в това, сър. Завършил съм история и...

— Аз също — каза Бил Холмс. — Няма значение какво е завършил човек. Ние в разузнаването търсим хора с подходящо мислене. Вие, изглежда, го имате. Е, не можем да ви вербуваме, нали? Ще се разочаровам, ако Артър и Джеймс не направят нов опит. Помислете по този въпрос.

„Вече съм го правил. — Райън кимна, разсъждавайки над собствените си мисли. — Но обичам да преподавам история.“

— Героят на деня! — Към тях се присъедини още един човек.

— Добър вечер, Джефри — каза Чарлстон. — Доктор Райън, това е Джефри Уоткинс от Министерството на външните работи.

— Като Дейвид Ашли от Министерството на вътрешните работи ли? — Райън стисна ръката на човека.

— Всъщност прекарвам голяма част от времето си точно тук.

— Джеф е офицер за свръзка между Министерството на външните работи и кралското семейство. Занимава се с инструктажите, протоколната работа и все се пречка навсякъде — усмихнат отбеляза Холмс. — Колко станаха, Джеф?

Замислен, Уоткинс се намръщи.

— Мисля, че са малко повече от четири години. Сякаш беше миналата седмица. Но липсва блясъкът, който човек може да очаква. Аз най-вече нося кутията с пощата и се опитвам да се крия по ъглите.

Райън се усмихна. Можеше да разбере това.

— Глупости — възпротиви се Чарлстон. — Един от най-добрите мозъци в министерството. Иначе изобщо нямаше да те държат тук.

Уоткинс направи смутен жест.

— Доста съм зает с тази работа.

— Така трябва да е — отбеляза Холмс. — Не съм те виждал в тенисклуба от месеци.

— Доктор Райън, персоналят в двореца ме помоли да ви предам благодарността им за направеното от вас. — Продължи да говори още няколко секунди.

Уоткинс беше с около два сантиметра по-висок от Райън и приближаваше четиридесетте. Прилежно подстриганата му коса сивееше отстрани и кожата му беше бледа като на човек, който рядко излиза на слънце. Изглеждаше като дипломат. Усмивката му беше така безупречна, сякаш я е репетирал пред огледало. Това беше усмивка, която може да означава всичко. Или по-скоро нищо. Но в сините очи се четеше интерес. И както се случваше много пъти през последните седмици, този човек се опитваше да реши от какво тесто е направен доктор Джон Патрик Райън. Обектът на тези наблюдения започваше да се уморява от всичко това, но нямаше възможност да направи кой знае какво.

— Джеф е експерт по положението в Северна Ирландия — каза Холмс.

— Никой не е експерт — отговори Уоткинс и поклати глава. — Аз бях там в началото, през 1969 година. Тогава носех униформа, младши офицер с... е, това няма значение, нали? Как според вас трябва да решим този въпрос, доктор Райън?

— Хората ми задават този въпрос от три седмици, мистър Уоткинс. Как, по дяволите, мога да зная?

— Още ли търсиш идеи, Джеф? — попита Холмс.

— Добрата идея се крие някъде навън — отговори Уоткинс, като не откъсваше поглед от Райън.

— Не е у мен — каза Джек. — А ако изобщо е у някого, как мислите, че ще познаете кой е? Аз преподавам история, но не я създавам, не забравяйте това.

— Просто преподавател по история — и тези двамата тук се нахвърлиха върху вас?

— Искаме да разберем дали наистина Райън работи за ЦРУ, както пише по вестниците — обади се Чарлстон.

Джек разбра. Уотсън нямаше достъп до всичко и не трябваше да знае за миналите му връзки с управлението — не че не би могъл да си направи заключение сам. Но въпреки всичко правилата са си правила. „Затова отхвърлих предложението на Гриър — спомни си той. — Всичките тези идиотски правила. Човек не може да разговаря с никого за това или онова, дори и с жена си. Сигурност, сигурност, сигурност... Глупости! Разбира се, някои неща трябва да си останат тайна, но ако никой не ги вижда, как може те да бъдат използвани — а и каква полза от тайна, която не може да се използва?“

— Знаете ли, приятно ще бъде да се върна в Анаполис. Поне студентите още вярват, че съм преподавател!

— Точно така — отбеляза Уоткинс. „А завеждащият силите за сигурност иска мнението ти за Трафалгарската битка. Всъщност какъв си ти, Райън?“ След като напусна военната служба през 1972 година и започна работа в Министерството на външните работи, на Уоткинс му беше ясна играта „Кой е шпионинът?“ на офицерите от посолствата. Получаваше смесени сигнали от Райън, а от това ставаше все по-интересно. Уоткинс обичаше игрите. Всякакви.

— С какво се занимаваш сега, Джеф? — попита Холмс.

— Искаш да кажеш какво правя извън дванадесетчасовите си работни дни ли? Успявам да прочета по някоя книга. Тъкмо започнах да препрочитам „Мол Фландърс“.

— Така ли? — попита Холмс. — Аз чета „Робинзон Крузо“ от няколко дни. Най-сигурният начин човек да се откъсне от действителността е да се върне към класиците.

— Вие четете ли класиците, доктор Райън? — попита Уоткинс.

— Имах този навик. Не забравяйте, че съм образован от йезуити. Те не позволяват човек да подмине старите неща. „Дали «Мол Фландърс» е класика? — питаше се Джек. — Не е на латински или гръцки, не е и от Шекспир...“

— „Стари неща“. Що за отвратително отношение! — засмя се Уоткинс.

— Опитвали ли сте да четете Вергилий в оригинал? — попита Райън.

— *Arma virumaque sano, trojae qui primus ab oris?*...^[2]

— Джеф и аз посещавахме заедно Уинчестър — обясни Холмс.

— *Contiquere omnes, intenteque ora tenebant?*...^[3] — Двамата

випускници на училището се посмяха доста.

— Аа, аз имах добри оценки по латински, но просто не си спомням нищо от него — оправда се Райън.

— Още един американски филистер^[4] — отбеляза Уоткинс.

Райън реши, че не харесва мистър Уоткинс. Офицерът от Министерството на външните работи очевидно му нанасяше удари, за да види реакциите му, а Райън отдавна се беше изморил от тази игра. Той си беше доволен от това, което е, и не му трябваша психиатри аматьори, както ги наричаше, за да определят личността му.

— Съжалявам. Там, където живея, малко по-различни неща са на преден план.

— Разбира се — отговори Уоткинс. Усмивката му не се беше променила нито на йота. Това изненада Джек, макар да не беше сигурен защо.

— Вие живеете недалеч от Военноморската академия, нали? Там нямаше ли някакъв инцидент наскоро? — попита сър Базил. — Четох за това в един доклад. Така и не можах да си изясня подробностите.

— Не беше терористична акция. Обикновено престъпление. Двама курсанти видели в Анаполис нещо, наподобяващо сделка с наркотици, и повикали полицията. Арестуваните били членове на местна мотоциклетна банда. След седмица някои от членовете на бандата решили да очистят курсантите. Минали покрай цивилния пазар в три часа сутринта и се вмъкнали в Банкрофт Хол. Сигурно са си помислили, че това е просто още едно спално помещение. Момчетата, които били на пост, ги забелязали, включили алармената инсталация и всичко се провалило. Нападателят се загубили — коридорите на Банкрофт са дълги около две мили — и били заловени. Случаят е федерален, тъй като това е правителствена собственост, а ФБР гледа с лошо око на хората, които се опитват да си връщат на свидетелите. Тях няма да ги има известно време. Добрата новина е, че охраната от морски пехотинци около академията е засилена, и сега е много по-лесно да се влиза и излиза.

— По-лесно ли? — попита Уоткинс. — Но...

Джек се усмихна.

— Когато охраната е от морски пехотинци, много повече врати остават отворени — постовият от морската пехота е по-добър от всяка заключена врата.

— Разбира се. Аз... — Нещо привлече погледа на Чарлстон.

Райън гледаше в противоположната посока и не можа да види какво е, но реакциите бяха достатъчно ясни. Чарлстон и Холмс понечиха да се отдръпнат. Уоткинс се отдалечи първи. Джек се обърна навреме, за да види как кралицата, която се беше появила на вратата, мина покрай един прислужник.

Херцогът се намираше до нея, а Кати дипломатично ги следваше на определено разстояние. Кралицата се доближи най-напред до него.

— Изглеждате много по-добре.

Джек се опита да се поклони — смяташе, че трябва, — без да застрашава живота на кралицата с превръзката си. Установил беше, че основният трик е човек да стои неподвижно. Тежестта на гипса го караше да се навежда наляво. Движението в кръг му помагаше да остане прав.

— Благодаря, Ваше Величество. Чувствам се много по-добре. Добър вечер, сър.

Когато се ръкуваш с херцога, разбираш, че насреща си имаш мъж.

— Още веднъж здравейте, Джек. Опитайте се да се отпуснете, моля ви. Съвсем неофициално сме тук. Няма да има парадна войска или протокол. Отпуснете се.

— Е, шампанското помага.

— Прекрасно — отбеляза кралицата. — Мисля, че трябва да ви оставим за момент, за да можете да се запознаете отново с Каролайн. — Тя и херцогът се отдалечиха.

— По-леко с пиячката, Джек. — Кати, ослепителна в бялата разголена рокля, въздействаше така силно, че Райън дори не се запита колко ли е струвала. Беше с чудесна прическа и с грим — две неща, които професията винаги ѝ забраняваше. Сега тя беше просто Кати Райън. Целуна жена си бързо, въпреки че имаше толкова хора.

— Хората...

— Майната им — тихо каза Джек. — И как е любимото ми момиче?

Очите ѝ искряха от това, което имаше да каже, но гласът ѝ прозвуча безизразно делово:

— Бременно.

— Сигурна ли си... Кога?

— Сигурна съм, скъпи, защото, първо, аз съм лекар и, второ, закъснява ми с две седмици. А на въпроса „кога“ — Джек, спомни си кога дойдохме тук и какво направихме веднага когато приспахме Сали... Виновни са онези странни хотелски легла, Джек. — Тя поклати глава. — Винаги става така.

Джек нямаше какво да каже. Постави здравата си ръка около рамото ѝ и я притисна толкова дискретно, колкото позволяваха чувствата му. Щом закъснява с две седмици — е, той знаеше, че Кати е точна като швейцарския си часовник. „Ще бъда татко — отново!“

— Този път ще опитаме да родим момче — каза тя.

— Знаеш, че това няма значение, мила.

— Виждам, че сте му казали. — Кралицата се завърна тихо като котка. Джек видя, че херцогът разговаря с адмирал Чарлстон, и се запита за какво ли. — Честито, сър Джон.

— Благодаря ви, Ваше Величество, благодаря и за още много неща. Никога няма да мога да се отплатя за любезността ви.

Отново получи усмивка като от коледна елха:

— Ние сме тези, които се отплащат на вас. Каролайн ми разказа и виждам, че ще имате поне един хубав спомен от посещението си в страната ни.

— Разбира се, мадам, но хубавите спомени ще бъдат повече. — Джек се учеше как се играе играта.

— Каролайн, той винаги ли е толкова галантен?

— Всъщност не. Трябва да сме го хванали в момент на слабост — отговори Кати. — А може и да е, ако престоят тук му е повлиял благотворно.

— Това ме радва след всичките ужасни неща, които каза за малката Оливия. Знаете ли, че отказа да си легне, без да ме е целунала за лека нощ? Такова прекрасно, чаровно ангелче. А той я нарече лоша!

Джек въздъхна. Не му беше трудно да разбере какво е станало. След три седмици в тази обстановка Сали вероятно правеше най-хубавите реверанси в историята на западната цивилизация. Сега може би дворецовият персонал водеше борби за правото да се грижи за нея. Сали беше истинско татково момиче. Способността да манипулира хората ѝ се удаваше лесно. Беше го практикувала върху баща си в продължение на години.

— Може би съм попреувеличил, мадам.

— По най-клеветнически начин. — Очите на кралицата се разшириха. — Тя не е счупила нищо. Нищичко. И трябва да ви кажа, че става най-добрата ездачка, която сме виждали от години.

— Моля?

— Уроци по езда — обясни Кати.

— Искаш да кажеш, на кон?

— Какво друго би могла да язди? — попита кралицата.

— Сали на кон? — Райън погледна жена си. Идеята не му хареса твърде много.

— И се справя прекрасно. — Кралицата скочи в защита на Кати. — Съвсем безопасно е, сър Джон. Ездата е прекрасно умение, на което всяко дете може да се научи. Тя развива дисциплина, координация и отговорност.

„Да оставим това, че е и прекрасен начин да счупи хубавото си малко вратле“ — помисли си Райън. Отново си спомни, че човек не трябва да спори с кралицата, особено когато се намира под покрива ѝ.

— Дори и вие трябва да опитате да яздите — каза кралицата. — Съпругата ви язди.

— Сега имаме достатъчно земя, Джек — каза Кати. — Ще ти хареса.

— Ще падна — мрачно каза Райън.

— След това отново ще се качите и така, докато не го направите както трябва. — Това беше казано от жена с над петдесетгодишен ездачески опит.

„Същото е, като да караш колело, само че от колело не се пада толкова силно, а и Сали е твърде малка за колело — каза си Райън. Изнервяше се да гледа как Сали бутка колелото си по пътеката пред гаража. — За бога, та тя е толкова малка, че конят дори не може да разбере дали е отгоре му или не.“

Кати долавяше мислите му.

— Децата трябва да растат. Не можеш да я опазиш от всичко — изтъкна жена му.

— Да, скъпа, зная. — „По дяволите, не мога. Та това ми е работата.“

След няколко минути всички излязоха от стаята и тръгнаха за вечерята. Райън се озова в синята приемна зала с колони, която го

накара да затаи дъх, а след това мина през двойно огледални врати и влезе в официалната трапезария.

Контрастът беше невероятен. От залата, оцветена в синьо, влязоха в стая, горяща в яркочервените цветове на плата по стените. Куполният таван над тях беше с цвят слонова кост и с орнаменти от злато, а над снежнобялата камина висеше огромен портрет. „На кого ли е? — чудеше се Райън. — Трябва да е на някой крал, разбира се, вероятно от XVIII или XIX век, ако се съди по белия му чорапогащник... или както са ги наричали по онова време, по жартиерите.“ Над вратата, през която бяха влезли, се виждаше монограмът на кралица Виктория — VR. Джек се питаше, каква ли част от историята е преминала през тази стая, или пък е била създадена в нея?

— Седнете от дясната ми страна, Джек — каза кралицата. Райън хвърли поглед към масата. Тя беше достатъчно широка и той не трябваше да се притеснява да не фрасне Нейно Величество с лявата си ръка. Това не би било хубаво.

Неприятното по време на вечерята беше, че Райън изобщо не можа да запомни — а беше твърде горд, за да пита Кати — от какво се състоеше тя. Храненето с една ръка беше практикувал достатъчно, но никога пред толкова хора, а беше сигурен, че всички го наблюдават. В края на краищата е американец и към него щяха да проявяват любопитство дори и ръката му да беше наред. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да внимава, да не се налива с виното, да следи какво говори. Хвърляше по някой поглед към Кати, която беше седнала от другата страна на масата до херцога и очевидно се наслаждаваше на всичко. Това, че тя се чувстваше по-свободна от него, ядоса Джек. „Ако тук има някой долен завистник, който не е на мястото си, но не иска и другите да се чувстват добре, то това съм аз“ — помисли си той. Чудеше се дали щеше да е тук, ако беше полицай или редник от морската пехота, който случайно беше попаднал където трябва. „Едва ли, защо?“ Не знаеше. Знаеше само, че нещо от институцията на благородството беше в разрез с възгледите на американците. В същото време получаването на рицарска титла — макар и почетно — му харесваше. Това противоречие го тревожеше, без да разбира защо. Смяташе, че цялото това внимание е твърде лъстиво. „Ще се радвам да се махна оттук. Но дали ще е така? — Отпи глътка вино. — Зная, че

мястото ми не е тук, а искам ли то да е тук? Добър въпрос.“ Виното не му помогна да намери отговор. Трябваше да го потърси другаде.

Погледна към жена си — изглеждаше така, сякаш точно тук ѝ беше мястото. Израснала е в подобна атмосфера: семейство с пари, голяма къща в Уинчестър каунти, много партита, на които хората са си казвали колко важни са всички те. Такъв живот той беше отхвърлил, а тя — отказала. И двамата бяха щастливи с това, което имаха, всеки имаше кариера, но дали тя беше по-спокойна извън тази среда... Райън се намръщи.

— Добре ли се чувствате, Джек? — попита кралицата.

— Да, мадам. Моля да ме извините. Боя се, че ще ми бъде нужно време да се приспособя към всичко това.

— Джек — тихо каза тя, — причината всички да ви харесваме — а то е така — е заради това, което сте. Опитайте се да не го забравяте.

Райън помисли, че това вероятно е най-милото нещо, което му бяха казвали някога. Може би благородството е душевно състояние, а не идва с титлите. Помисли си, че това би било един положителен пример за тъста му, защото той имаше на какво да се научи.

Три часа по-късно Джек последва жена си в стаята. Вдясно имаше дневна. Леглото пред него вече беше оправено. Разхлаби вратовръзката си и се разкопча, а след това изпусна една дълга, ясно доловима въздишка.

— Ти явно не се шегуваше, като каза, че всичко може да се превърне в тикви.

— Да — отговори жена му.

Беше включена само една слаба лампа и Кати я угаси. Единствената светлина в стаята идваше от далечното улично осветление и се процеждаше през плътните завеси. Бялата ѝ рокля се открояваше в тъмнината. Когато се обърна, се виждаха само извивката на устните и блясъкът на очите. Райън мислено допълни останалото. Той обви здравата си ръка около нея и прокле гипсовото чудовище, което обгръщаше лявата му страна. Притегли я към себе си. Тя облегна глава на здравото му рамо и бузата му докосна меката ѝ, фина руса коса. Мълчаха прегърнати една-две минути. Достатъчно им беше, че са сами в тишината на нощта.

— Обичам те, мила.

— Как се чувстваш, Джек? — Това не беше просто въпрос.

— Неловно. Починал съм си достатъчно добре. Рамото вече не ме боли много. Аспиринът спира болката. — Това беше преувеличение, но Джек свикна с неудобството.

— О, разбирам как са го направили. — Кати изследваше лявата част на сакото му. Шивачите бяха поставили парчета плат със закопчалки от вътрешната страна, така че превръзката не изглеждаше толкова скрита. По-скоро облечена. Жена му бързо разкопча парчетата и свали сакото. Последва го и ризата.

— Мога и сам да го правя.

— Млъквай, Джек. Не мога да те чакам да се разсъбличаш цяла нощ. — След това се дочу звук от разкопчаваното на дълъг цип.

— Мога ли да ти помогна?

В тъмното прозвуча смях.

— Сигурно ще искам отново да нося роклята. И внимавай къде слагаш тази ръка.

— Още не съм премазал никого.

— Добре. Нека опитаме да запазим доброто ти име. — Дочу шепота на падаща коприна. Тя хвана ръката му. — Хайде да те сложим да седнеш.

След като седна на ръба на леглото, всичко останало беше полесно. Кати седна до него. Почувства я до себе си, кожата ѝ беше хладна и гладка и във въздуха се носеше лекият мирис на парфюм. Протегна ръка към рамото ѝ и я спусна надолу към корема.

„Това става точно тук, сега, както си седим.“

— Ще родиш моето бебе — тихо каза Джек. „Наистина има Господ и чудеса.“

Ръката ѝ премина по лицето му.

— След тази вечер не мога да пия нищо — но исках да ѝ се насладя.

— Знаеш ли, наистина те обичам.

— Знам — отговори тя. — Лягай.

[1] Камбаната на часовника в кулата на Парламента. — Б.пр. ↑

[2] Пея за бранния път на героя, в Италия стигнал/ пръв на Лавинския бряг, от съдбата прокуден из Троя. („Енеида“, I, 1–2). —

Б.пр. ↑

[3] Млъкнаха всички и впиха напрегнато погледи в него („Енеида“, II, 1, превод Георги Батаклиев). — Б.пр. ↑

[4] Човек с ограничен кръгзор и еснафски разбираня. — Б.пр.

↑

6. СЪДЕБНИ ДЕЛА И НЕПРИЯТНОСТИ

Предварителните свидетелски показания продължиха два часа. През това време Райън седеше на мраморната пейка пред съдебна зала 2 на „Олд Бейли“^[1]. Опита се да работи на компютъра си, но не можа да се концентрира и установи, че вместо това оглежда сто и шестдесет годишната сграда.

Охраната беше невероятно силна. Отвън стояха многобройни униформени полицаи, без да се прикриват, а малките, закопчани с цип кобури, висяха в ръцете им. По сградите от другата страна на Нюгейт стрийт стърчаха други — униформени и цивилни — изправени като соколи, които дебнат зайци. Само че зайците не носят автомати и базуки РПГ-7. Всеки човек, влязъл в сградата, преминаваше през детектор за метали, достатъчно чувствителен, за да звънне и от станиола на пакет цигари, и почти всички бяха претърсвани. Провериха и Райън, който беше толкова изненадан от интимността на претърсването, та поиска да каже на офицера, че като за първа среща отива прекалено далеч. Голямата зала беше затворена за всеки, който няма връзка със случая, а по-маловажните дела бяха разпределени по останалите деветнадесет съдебни зали, за да се състои делото „Обвинението срещу Милър“.

Никога досега Райън не беше стъпвал в съдебна зала. Развеселен беше от факта, че досега не е имал дори и фиш за превишена скорост. Животът му е бил толкова скучен. Мраморният под — почти всичко наоколо беше от мрамор — създаваше впечатление за катедрала, а стените бяха украсени с афоризми като този на Цицерон „БЛАГОСЪСТОЯНИЕТО НА НАРОДА Е НАЙ-ВИСШИЯТ ЗАКОН.“ Фразата му се стори любопитна и подходяща за тази сграда, проектирана като храм на идеята за закона. Чудеше се дали членовете на АОЪ изпитваха същите чувства, дали оправдаваха своите действия в съответствие с виждането си за благосъстоянието на народа. „Кой ли не го прави — запита се Райън. — Кой ли тиранин не е успял да

оправдае престъпленията си?“ Около него имаше шест други свидетели. Джек не разговаряше с тях. Инструкциите му бяха доста стриктни: дори привиден разговор може да даде на адвокатите от защитата повод да мислят, че свидетелите са се наговорили. Обвинението беше положило всички усилия да направи случая достоен за учебниците по правни процедури.

В случая имаше противоречия. Засадата беше извършена само преди четири седмици, а делото вече беше в ход — един необикновено бърз процес дори и за английските стандарти. Охраната беше непробиваема. Достъпът до местата за публиката (посетителите влизаха от друга част на сградата) се контролираше строго. Но в същото време делото се разглеждаше точно като криминално. Не се споменаваха името Армия за освобождение на Ълстър. Прокурорът нито веднъж не беше използвал думата терорист. Полицията отрече политическите аспекти на делото. Имаше двама убити и това беше дело за предумишлено убийство — точка. Дори и пресата му пригласяше, като залагаше на идеята, че няма по-презрително отношение към обвиняемия от това да бъде наречен обикновен криминален престъпник и да бъде лишен от ореола на политически ангажирана личност. Джек се питаше какви са причините за подобно отношение — дали то не е свързано с политиката или разузнаването, но никой не говореше за това, а защитникът, разбира се, не би могъл да защити клиента си по-добре, ако го нарече член на терористична група. В средствата за масова информация и в съдебната зала делото беше за убийство.

Разбира се, истината беше друга и всеки го знаеше. Но Райън знаеше достатъчно за съдебните игри — юристите много рядко се съобразяваха с истината. Правилата бяха далеч по-важни. Следователно нямаше да има официално разискване за целта на престъпниците, нямаше да се намесва и кралското семейство, с изключение на клетвата, че не познават престъпника и по тази причина не могат да дадат важни показания.

Това нямаше значение. От написаното във вестниците по случая личеше достатъчно ясно и без видеозапис на случилото се, че присъдата е сигурна. Кати също нямаше да бъде свидетел по делото. Освен експертите по съдебна медицина, които бяха дали показания предишния ден, обвинението имаше осем свидетели. Райън беше

вторият. Очакваше се делото да продължи най-много четири дни. Както Оуенс му беше казал в болницата, нямаше да се шегуват с този тип.

— Доктор Райън? Бихте ли ме последвали, сър?

И тук се отнасяха към него като към важна персона. Един съдебен пристав в риза с къси ръкави и вратовръзка дойде при него и го въведе в съдебната зала през страничната врата. След като отвори вратата, офицер от полицията взе компютъра му.

— Време е — прошепна на себе си Райън.

Зала 2 на „Олд Бейли“ беше образец на пищни дърворезби от XIX век. Голямата зала беше облицована с толкова много панели от дъбово дърво, че построяването на подобно нещо в Америка би предизвикало протестите на „Сиера клуб“ заради изразходвания дървен материал. Фактическото подово пространство беше изненадващо малко, почти колкото трапезарията в собствената му къща, като приликата ставаше още по-поразителна от поставената в средата маса. Съдийската катедра представляваше дървена крепост, а до нея се намираще свидетелската ложа. Уважаемият съдия Уийлър седеше на един от петте стола с високи облегалки зад катедрата. Изглеждаше блестящо в яркочервената одежда с шарф и перука от конски косми, която стигаше до тесните му рамене и намирисваше на мухъл. Ложата на съдебните заседатели се намираще от лявата страна на Райън. Осем жени и четирима мъже седяха в две равни редици. Всички бяха изпълнени с очакване. Над тях се намираха местата за публиката, издигнати като балкон за черковен хор и поставени под такъв ъгъл, че Райън едва можеше да види хората там. Съдебните служители се намираха вдясно от Райън, от другата страна на малкия подиум, облечени в черни одежди, широки вратовръзки от XVIII век и по-малки перуки. Всичко това създаваше леко религиозна атмосфера, от която Райън се почувства донякъде неловко, когато полагаше клетвата.

Уилям Ричардс, държавният прокурор, беше на годините на Райън, почти толкова висок и сложен по същия начин. Той започна с обичайните въпроси: име, местоживее, професия, кога е пристигнал, с каква цел. Ричардс очевидно имаше способността да драматизира нещата и когато стигнаха до стрелбата, Райън чувстваше възбудата и очакването на публиката дори без да поглежда присъстващите.

— Доктор Райън, можете ли да опишете какво се случи след това?

Джек направи това точно за десет минути, без да го прекъсват. През цялото време беше полуобърнат към съдебните заседатели и избягваше да ги гледа. Странно, чувстваше се като на сцена. Описваше случилото се, насочил поглед към дъбовите панели точно над главите им. Струваше му се, че отново изживява всичко, и когато завърши, усещаше как сърцето му бие учестено.

— Доктор Райън, можете ли да разпознаете човека, когото нападнахте най-напред? — запита накрая Ричардс.

— Да, сър — посочи Райън. — Обвиняемият, който се намира тук.

Това беше и първият внимателен поглед, който Райън му отправи. Казваше се Шон Милър — според него това не беше чисто ирландско име. Беше на двадесет и шест години, нисък, слаб, в костюм и с вратовръзка. Когато Райън посочи към него, той се усмихваше на някого от посетителите в залата, вероятно роднина. След това погледът му се премести и вече можеше да го разгледа. Питаше се, що за човек може да планира и извърши такова престъпление? Какво му липсваше, какво беше онова ужасно нещо, което живееше в него и което повечето цивилизовани хора, слава богу, не притежаваха? Изпитото, е белези от акне лице изглеждаше напълно нормално. Милър спокойно би могъл да мине за стажант директор в „Мерил Линч“ или някой друг концерн. Бащата на Джек беше прекарал живота си в борба с престъпници, но за Райън съществуването им беше загадка. „Защо си различен? Какво те кара да си това, което си?“ — искаше да попита Райън, но знаеше, че дори и да получи отговор, въпросът нямаше да бъде разрешен. След това погледна Милър в очите. Потърси... нещо, искрица живот, човечност — нещо, което би показало, че пред него стои друго човешко същество. Вероятно всичко трая две секунди, но за Райън моментът сякаш се беше проточил няколко минути. Гледаше тези бледи очи и видя...

Нищо. Абсолютно нищо. И Джек започна по малко да разбира.

— Вписано е — каза съдията за протокола, — че свидетелят разпозна обвиняемия Шон Милър.

— Благодаря, милорд — приключи Ричардс.

Райън се възползва от възможността да издуха носа си. Беше настинал през миналия уикенд.

— Удобно ли ви е, доктор Райън? — попита съдията. Джек установи, че се е подпрял на дървеното перило.

— Моля да ме извините, ваше... милорд. Тази превръзка ме изморява малко.

Всеки път, когато Сали минаваше покрай баща си, пееше „Аз съм малък чайник...“

— Пристав, стол за свидетеля — нареди съдията.

Групата на защитата седеше до обвинението, на четири метра и половина от тях, но на същата редица, същите възглавници от зелена кожа и същите дъбови скамейки. След миг приставът се върна с обикновен дървен стол и Райън седна. Всъщност имаше нужда от кука за лявата си ръка, но постепенно свикваше с теглото. Влудяваше го непрекъснатият сърбеж, въпреки че никой не можеше да му помогне с нищо.

Адвокатът защитник се изправи с елегантна предпазливост. Казваше се Чарлс Аткинсън, но беше известен повече като Чарли Червения, юрист с афинитет към радикалните каузи и престъпления. Той беше срам за партията на лейбъристите, която доскоро беше представлявал в парламента. Чарли Червения тежеше с петнадесетина килограма повече, отколкото трябва, перуката стоеше накриво над червендалестото му и учудващо слабо лице, контрастиращо с едрото му тяло. Защитата на терористи трябва да е доста добре платена дейност. „Ето нещо, което мистър Оуенс трябва да провери — каза си Райън. — Откъде идват парите ви, мистър Аткинсън?“

— Ще позволите ли, милорд? — обърна се Чарли официално към съдийската скамейка. Тръгна бавно към Райън, като държеше свитък листа в ръката си.

— Доктор Райън или може би сър Джон?

Джек махна с ръка:

— Както ви е по-удобно, сър — с безразличие отговори тон.

Бяха го предупредили за Аткинсън: „Много умен мръсник!“ Райън беше срещал достатъчно умни мръсници в брокерския бизнес.

— Значи били сте лейтенант в морската пехота на Съединените щати?

— Да, сър, така е.

Аткинсън погледна листата си, а след това съдебните заседатели.

— Кръвожадна сган са тия морски пехотинци на САЩ — промърмори той.

— Извинете ме, сър, кръвожадни ли казахте? — попита Райън.
— Повечето морски пехотинци, които познавам, обичат бира.

От галерията долетя вълна смях, а Аткинсън рязко се извъртя към Райън и му изпрати тънка, злокобна усмивка. Бяха предупредили Джек да се пази преди всичко от играта на думи и от тактическите му умения в съдебната зала. „Да върви по дяволите — каза си Райън. Усмихна се на адвоката: — Давай, задник такъв...“

— Извинете ме, сър Джон. В преносен смисъл. Исках да кажа, че морската пехота на САЩ има славата на агресор. Да вярвам ли, че е така?

— Морската пехота е леко въоръжена пехотна войска, специализирана за нападения от водни площи. Доста добре сме обучени, но като си помисли човек, не се различаваме кой знае колко от другите видове войска. Просто става въпрос за специализиране в особено трудни области — отговори Райън, надявайки се да наруши равновесието му. Смяташе се, че морските пехотинци са арогантни, но това беше преди всичко представа от филмите. В Куантико го учеха, че истинският войник не трябва да бъде арогантен. Обикновено е достатъчно да дадеш да се разбере, че си морски пехотинец.

— Нападателни войски?

— Да, сър. В общи линии е така.

— Значи сте командвали щурмови войски?

— Да, сър.

— Недейте да скромничите, сър Джон. Какви хора се избират да ръководят такива войски? Агресивни? Решителни? Смели? Разбира се, командирът трябва да има в по-голяма степен всичките тези качества, отколкото редовия войник.

— Всъщност, сър, в книгата „Наръчник на офицера от морската пехота“ най-цененото качество, което армията изисква, е честността.

— Райън отново се усмихна. Аткинсън не беше подготвил домашната си работа. — Аз командвах един взвод, но както ми обясняваше капитанът, когато се качих на борда, главната ми задача беше да изпълнявам заповедите му и да разчитам на сержанта заради практическия му опит. Работата, която вършех, беше не само да

командвам, но и да се уча. В деловите среди това се нарича начално ниво. Човек, където и да отиде, не може от първия ден да завладее света.

Аткинсън се намръщи. Нещата не вървяха според очакванията му.

— Значи, сър Джон, лейтенантът от американската морска пехота е водач на бойскаути. Не искате да кажете това, нали? — попита той, а в тона му се долавяше нотка сарказъм.

— Не, сър. Моля да ме извините. Не исках да създам такова впечатление, но ние съвсем не сме тълпа от свръхагресивни варвари. Работата ми беше да изпълнявам заповеди, да бъда агресивен, ако ситуацията го изисква, и както всеки офицер да използвам собствените си преценки. Но там прекарах само три месеца и още се учех как да стана офицер, когато се нараних. Морските пехотинци изпълняват заповеди естествено, но един младши лейтенант е най-низшият офицер. Той повече търпи, отколкото нарежда. Предполагам, че не сте били в армията. — Накрая Райън докосна кукичката на пуснатата въдица.

— Е, и на какво точно са ви учили? — попита Аткинсън. Беше разгневен или се правеше на такъв.

Ричардс хвърли предупредителен поглед към Райън. Погледът му излъчваше тревожни сигнали. Няколко пъти му беше повтарял, че не бива да кръстосва сабя с Чарли Червения.

— Възпитаваха у нас основните качества на водач. Учеха ни как да водим мъжете на бойното поле — отговори Райън. — Как да реагираме в определени тактически ситуации. Как да използваме оръжията на хората от взвода и в по-малка степен оръжията на стрелкова рота. Как да викаме подкрепа отвън от артилерия и въздушни средства...

— Да реагирате?

— Да, сър. Това е част от обучението. — Райън използваше толкова дълги отговори, колкото смяташе, че може да прави безнаказано, като се стараеше гласът му да звучи приятелски и да бъде изчерпателен. — Никога не съм участвал в бойна ситуация, ако, разбира се, не броим това нещо, за което става дума тук, сър. Но инструкторите ни съвсем ясно подчертаваха, че човек няма много

време за мислене, когато летят куршуми. Човек трябва да знае какво да прави и да го прави бързо — или неговите хора ще бъдат убити.

— Отлично, сър Джон. Вие сте обучен да реагирате бързо и решително на тактически стимули, така ли е?

— Да, сър — отговори Райън. Струваше му се, че вижда уловката.

— Значи по време на нещастния инцидент, разглеждан пред този съд, когато е станала първата експлозия, вие сте заявили, че сте гледали в обратната посока?

— Да, сър. Гледах в посока, обратна на мястото на експлозията.

— След колко време се обърнахте да видите какво става?

— Сър, както ви казах, първото нещо, което направих, беше да прикрия дъщеря си и съпругата си. След това погледнах. Колко време е минало? Най-малко секунда, сър, и може би най-много три. Съжалявам, но както казах преди, трудно е да си припомня всичките тези неща — искам да кажа, че човек не носи хронометър със себе си.

— Значи, когато най-после сте вдигнали глава, не сте видели какво се случи веднага след експлозията?

— Точно така, сър. „Окей, Чарли, задай следващия въпрос.“

— Следователно, вие не сте видели моя клиент да хвърля граната или да стреля с пистолет?

„Хитроо — помисли Райън, изненадан, че адвокатът опитва този номер. — Е, трябва все нещо да пробва, нали?“

— Не, сър. Видях го тичешком да заобикаля колата в посока откъм убития терорист с автомата. Миг по-късно той застана до задния десен калник на ролс-ройса, с гръб към мен, с пистолет в дясната си ръка, насочен напред и надолу, сякаш...

— Предположение от ваша страна — прекъсна го Аткинсън. — Сякаш какво? Може да е било нещо друго. Какво? Как можете да знаете какво прави там? Не сте го видели да излиза от колата, която по-късно се измъкна. Спокойно може да е бил пешеходец, бягащ, за да се скрие, както и вие, нали?

Очакваше се Джек да бъде изненадан от въпроса.

— Предположение ли, сър? Не, аз бих го нарекъл преценка. Ако той е бягал, за да се скрие, както предполагате, би трябвало да идва от другата страна на улицата. Съмнявам се, че някой е могъл да реагира толкова бързо и да постъпи по този начин. Да оставим настрана факта,

че там е имало човек с автомат, което може да накара всекиго да се замисли малко. Освен това той бягаше от посоката, където беше стрелецът с автомата. Ако го правеше за прикритие, защо да бяга в посоката на стрелбата? Ако е имал пистолет, защо не го е застрелял? Тогава нито за миг не си и мислех, че е възможно да прави това, а и сега това ми се струва невероятно.

— Отново изводи, сър Джон — каза Аткинсън като упорито дете.

— Сър, зададохте ми въпрос и се опитах да ви отговоря, обяснявайки мотивите за постъпката си.

— И вие очаквате да повярваме, че всичко това е минало през ума ви само за няколко кратки секунди? — Аткинсън отново се обърна към съдебните заседатели.

— Да, сър — убедено отговори Райън. — Това е всичко, което мога да кажа. Така е.

— Предполагам, не ви е известно, че клиентът ми не е бил арестуван никога, пито обвиняван в престъпление.

— Следователно му е за първи път.

— Съдебните заседатели ще решават това сряза го адвокатът. — Вие не видяхте той да изстрелва нито един куршум, нали?

— Не, сър, но автоматичният му пистолет имаше пълнител за осем патрона, а в него имаше само три. Когато изстрелях третия куршум, пистолетът беше празен.

— Е, и какво от това? Някой друг може да е стрелял с пистолета. Вие не сте го видели да стреля, нали?

— Не, сър.

— Значи може някой от колата да го е изпуснал. Моят клиент може да го е взел и, повтарям, да е правил същото, което и вие — всичко това може да е точно така, но вие не го знаете, нали?

— Не мога да твърдя неща, които не зная, сър. Но аз видях улицата, колите и останалите пешеходци. Ако клиентът ви е правел това, което вие казвате, откъде се е появил?

— Точно това искам да кажа. Не знаете, нали? — отсече Аткинсън.

— Когато видях клиента ви, сър, той идваше откъм спрялата кола — Райън посочи модела на масата с веществените доказателства. — Не е възможно той да е дошъл от тротоара, да е вдигнал пистолета и

след това да се е появил там, където аз го видях, освен ако не е спринтьор от олимпийска класа.

— Е, това няма как да узнаем — вие си го измисляте. Реагирали сте прибързано, пали? Реагирахте така, както са ви учили в морската пехота на САЩ, без да спрете, за да прецените ситуацията. Хвърлили сте се в престрелката съвсем безотговорно, нападнали сте клиента ми и сте го повалили в безсъзнание, след което сте се опитали да го убиеете.

— Не, сър, не съм опитвал да убия клиента ви. Вече...

— В такъв случай защо стреляхте в безпомощен човек, изпаднал в безсъзнание?

— Милорд — изправи се прокурорът Ричардс, — вече сме задавали този въпрос.

— Свидетелят може да отговори още веднъж — напевно каза съдията Уийлър. Не можеше да се каже, че делото е нечестно.

— Сър, аз не знаех, че той е в безсъзнание, не знаех колко време ще мине, преди да се изправи. Стрелях в него, за да го обездвижи. Не исках да става известно време.

— Сигурен съм, че това са казали и в Ми Ли^[2].

— Това не са били морски пехотинци, мистър Аткинсън — рязко отговори Райън.

Адвокатът се усмихна на Джек.

— Предполагам, че вашите хора са били обучени да си затварят устата. Разбира се, може би самият вие сте били обучен така...

— Не, сър, не съм. — „Той те ядосва, Джек.“ Райън извади кърпичката си и отново издуха носа си. Двете дълбоки вдишвания му помогнаха. — Извинете ме, сър, но се боя, че от времето тук се простудих. Това, което току-що казахте, че морската пехота обучава хората си за такива неща, вестниците щяха отдавна да са го написали на първите си страници. Не, да оставим настрана въпроса за морала, но и армията имат много по-добро чувство за връзките е обществеността, мистър Аткинсън.

— Точно така — вдигна рамене адвокатът. — А какво ще кажете за Централното разузнавателно управление?

— Моля?

— Какво ще кажете за статиите в пресата, че работите за ЦРУ?

— Сър, заплатата от правителството на САЩ съм получавал само от военноморските сили — отговори Джек, като много внимателно подбираше думите си. — Парите идваха от военноморските сили най-напред за това, че бях морски пехотинец, а сега съм преподавател във Военноморската академия на САЩ. Никога не съм бил на работа в друга държавна институция. Точка.

— Значи не сте агент на ЦРУ? Напомням ви, че сте положили клетва.

— Не, сър. Не съм и никога не съм бил агент — освен ако не смятаме това, че съм агент на борсата. Не работя за ЦРУ.

— Ами статиите във вестниците?

— Боя се, че ще трябва да питате репортерите. Не зная откъде идват всичките тези неща. Аз преподавам история. Канцеларията ми се намира в Лийхи хол, във Военноморската академия. Това е доста далеч от Ленгли.

— Ленгли? Значи знаете къде се намира ЦРУ?

— Да, сър. Знае се, че съм чел лекция там. Същата, която бях изнесъл месец преди това във Военноморския колеж в Нюпорт, Роуд Айлънд. В нея се разглеждаше характерът на вземането на тактически решения. Никога не съм работил за ЦРУ, но веднъж съм изнасял лекция там. Може би оттам са тръгнали всички статии.

— Мисля, че лъжете, сър Джон — отбеляза Аткинсън.

„Не съвсем, Чарли.“

— Не мога да ви разубедя, сър. Мога само да отговоря вярно на въпросите ви.

— И никога не сте писали официален доклад до правителството, озаглавен „Агенти и агенции?“

Райън не реагира. „Откъде се добра до тези данни, Чарли?“ Отговори много внимателно на този въпрос:

— Сър, миналата година — миналото лято, в края на учебната година — бях поканен за консултант по договор във фирма, която работи за правителството — „Майтър корпорейшън“. Бях нает временно по договор за консултантска работа с правителството на САЩ. Ставаше въпрос за поверителна дейност, но е очевидно, че тя няма отношение към настоящия случай.

— Очевидно ли? Защо не разрешите на журито да прецени това?

— Мистър Аткинсън — уморено запита съдията, — може би правите намек на съда, че работата, с която е бил натоварен свидетелят, има пряка връзка с настоящия случай?

— Мисля, че е желателно да установим това, милорд. Убеден съм, че свидетелят заблуждава съда.

— Много добре. — Съдията се обърна: — Доктор Райън, дали работата, с която бяхте ангажиран, е имала нещо общо е убийството в Лондонското сити или с някое лице, свързано със случая?

— Не, сър.

— Сигурен ли сте?

— Да, сър.

— Били ли сте служител и служите ли сега на някоя разузнавателна агенция на американското правителство?

— Ако изключим морската пехота, сър, не.

— Припомням ви клетвата, че казвате само истината. Цялата, пълна истина. Заблуждавали ли сте съда по някакъв начин, доктор Райън?

— Не, сър. Съвсем не.

— Благодаря ви, доктор Райън. Вярвам, че сега този въпрос е решен. — Съдията Уийлър отново се извъртя надясно. — Следващия въпрос, мистър Аткинсън.

Райън си помисли, че адвокатът сигурно е разгневен от това, но не го показва. Питаше се дали някой не е инструктирал съдията.

— Казвате, че простреляхте клиента ми с надеждата той повече да не стане?

Ричардс се изправи:

— Милорд, свидетелят вече...

— Ако негово благородие позволи да задам следващия въпрос, нещата ще станат по-ясни — плавно го прекъсна Аткинсън.

— Продължавайте.

— Доктор Райън, казахте, че сте простреляли клиента ми е надеждата, че той няма да стане. Дали в морската пехота на САЩ учат хората да стрелят, за да обездвигват или за да убиват?

— За да убиват, сър.

— И следователно ни казвате, че сте действали в разрез с това, за което сте били обучен?

— Да, сър. Съвсем ясно е, че не се намирах на бойно поле. Намирах се на улица в населено място. Не ми е минавало през ума да убивам клиента ви. „Ще ми се да го бях сторил. Сега може би нямаше да съм тук“ — помисли си Райън, като се питаше дали наистина мисли така.

— Значи там, на улицата, действяхте така, както са ви учили, а миг след това пренебрегнахте обучението си? Смятате ли, че е възможно всички ние тук да повярваме в това?

Аткинсън най-после беше успял да обърка Райън. Нямаше никаква представа накъде биеше адвокатът.

— Не съм разсъждавал така за това, но да, прав сте — призна Джек. — Така стана.

— И след, това пропълзахте до края на колата, видяхте втория човек, когото бяхте забелязали и по-рано, и вместо да се опитате да го обезвредите, вие го убихте без предупреждение. В този случай ясно се вижда, че отново сте се върнали към обучението си в морската пехота и сте стреляли, за да убивате. Не считате ли това за непостоянство?

Джек поклати глава.

— Съвсем не. Във всеки случай аз съм използвал силата, която ми е била необходима да... е, силата, която съм преценил, че е необходима.

— Мисля, че грешите, сър Джон. Мисля, че от начало до край сте реагирали като буен офицер от морската пехота на Съединените щати. Втурнали сте се в ситуация, която не сте разбирали напълно, нападнали сте невинен човек, а след това сте се опитали да го убие, докато той е лежал на улицата безпомощен в безсъзнание. След това хладнокръвно сте убили друг човек, без да помислите за възможността да го обезоръжите. Тогава не знаехте, както не знаете и сега, какво точно е ставало, нали?

— Не, сър. Не вярвам, че е било точно така. Какво е трябвало да сторя с втория човек?

Аткинсън видя пролука и я използва:

— Вие току-що казахте на съда, че само сте искали да обездвигите моя клиент, а всъщност сте се опитали да го убие. Как мислите, че ще повярваме на това, когато следващата ви постъпка не е имала нищо общо с такова мирно намерение?

— Сър, когато видях Маккори, втория стрелец, той държеше в ръцете си щурмови автомат „Калашников“. Да излезе човек срещу автомат с пистолет...

— Но тогава видяхте, че той не държи автомата, нали?

— Да, сър, това е вярно. Ако все още го държеше, не зная, може би нямаше да се покажа до колата. Може би щях да го застрелям прикрит, искам да кажа, че щях да бъда зад колата.

— А, разбирам! — възкликна Аткинсън. — Вместо това решихте да излезете и да убиете човека като каубой. — Ръцете му се вдигнаха във въздуха. — Додж сити^[3] на пътя към двореца!

— Хайде вие ми кажете, какво трябваше да направя? — раздразнен попита Джек.

— Като човек, способен с първия изстрел да улучи сърцето, защо не стреляхте в ръката му, за да избиете пистолета, сър Джон?

— О, разбирам. — Аткинсън току-що беше допуснал грешка. — Ще ми се да решите точно какво искате.

— Какво? — Адвокатът беше изненадан.

— Мистър Аткинсън, преди малко казахте, че съм се опитал да убия вашия клиент. Намирах се на една ръка разстояние, но не го убих. Значи съм слаб стрелец. Но смятате, че мога да улуча човек в ръката от пет-шест метра разстояние. Тези неща не стават така, сър. Аз или съм добър стрелец, или лош, но не и двете. Освен това да се стреля в ръка, за да се избие пистолет, става само във филмите. Там положителният герой може да направи това, но в телевизията, не и в истинския живот. С пистолет човек се цели в центъра на мишената. Това направих и аз. Показах се зад колата, за да мога да стрелям по-добре, и се прицелих. Не мога да кажа със сигурност, но ако Маккори не беше обърнал пистолета си към мен, вероятно нямаше да стрелям. Само че той се обърна и стреля, както можете да забележите от рамото ми, и аз отговорих на стрелбата. Вярно е, че можеше да постъпя малко по-различно. За съжаление не го направих. Имах... няхах много време да предприема нещо. Направих каквото можах. Съжалявам, че убих човека, но това беше по негова вина. Той видя, че съм го взел на прицел, но се обърна и стреля — и стреля първи, сър.

— Но вие не казахте нито една дума, нали?

— Не, мисля, че не — призна Джек.

— Не ви ли се иска да бяхте постъпили другояче?

— Мистър Аткинсън, ако от това ще се почувствате по-добре, ще ви кажа, че през изминалите четири седмици съм обмислял всичко отново и отново. Ако имах повече време за размисъл, вероятно щях да постъпя по друг начин. Но не зная дали щях да сторя това, защото нямах време. — Джек млъкна. — Предполагам, че най-добре щеше да бъде всичко това изобщо да не се беше случвало. Но причината не е в мен. Той го направи. — И Джек си позволи отново да погледне към Милър.

Милър седеше в стол с права дървена облегалка, скръстил ръце на гърдите си и леко навел глава наляво. В крайчеца на устните му се прокрадна тънка усмивка, трудно доловима, но той това и целеше. Не беше голяма, но и не беше нужно да е такава. Това беше усмивка, предназначена само за Райън... „Или може би не само за мен“ — осъзна Джек. Сивите очи на Шон Милър не мигаха — трябва да се е упражнявал за това, — докато се впираше в него от пет метра разстояние. Райън отвърна на погледа, като внимаваше да запази спокойния израз на лицето си. И докато съдебният писар записваше показанията на Джек, а посетителите в галерията отгоре си шепнеха, Райън и Милър бяха насаме и изпитваха волята си. „Какво ли се крие зад тези очи?“ — отново се запита Райън. Ясно е, че не е някой слабак. Това беше игра — играта на Милър, която той беше играл и преди. Райън беше сигурен в това. В него се криеше сила, каквато има в едно хищно животно. И нямаше нищо, което да отслаби тази сила. Липсваше мекотата на морала или съвестта, имаше само сила и воля. При наличието на четирима полицаи около него Шон Милър беше така сигурно обуздан, както вълк в клетка, и той гледаше към Райън така, както един вълк би гледал иззад решетките, без да личи, че е човешко същество. Той беше хищник, който наблюдаваше... нещо и се чудеше как да го достигне. Костюмът и вратовръзката бяха маскировка, каквато беше и усмивката му към неговите приятели в галерията. Сега той не мислеше за тях. Не мислеше за това какво ще реши съдът. Той мислеше единствено за нещо, наречено Райън, нещо, което виждаше и което се намиреше малко извън обсега му. Ръката на седящия в свидетелската ложа Райън трепна в скута му, сякаш изпита желание да грабне пистолета, който лежеше на масата с веществените доказателства на около метър от него.

Но в края на краищата това не беше животно в клетка. Милър имаше разум и образование. Можеше да мисли и планира като всяко човешко същество, но когато реши да действа, не можеше да бъде спряно от никакви човешки импулси. Академичното изследване на терористите, което Джек направи за ЦРУ, ги разглеждаше като абстрактни понятия, като роботи, които се движеха наоколо и вършеха разни неща и които трябваше да бъдат неутрализирани по някакъв начин. Никога не беше предполагал, че ще се срещне с тях. И което е по-важно, Джек никога не беше очаквал, че някой от тях ще го погледне по този начин. Той не знаеше ли, че Джек просто изпълнява гражданския си дълг?

„Не трябва да ти пука чак толкова. Аз просто се изпречих на пътя ти. Нараних те, убих приятеля ти и провалих мисията ти. Сега искаш да станем квит, нали? Раненото животно винаги издирва мъчителя си — каза си Джек. — А това ранено животно има мозък. Това животно има памет. — Без никой да го забележи, той обърса потната си длан от панталона си. — Това животно мисли.“

Райън беше уплашен по странен, непознат за него начин. Минаха няколко секунди, преди да си спомни, че Милър беше обкръжен от четирима полицаи, че съдебните заседатели ще го признаят за виновен, че ще бъде осъден на доживотен затвор и затворническият режим ще промени човека или нещото, което се криеше зад тези бледосиви очи.

„И аз съм бил морски пехотинец — каза си Джек. — Не се боя от теб. Мога да се справя с тебе, боклук. Веднъж го направих, нали? — Отвърна с усмивка на Шон Милър. Просто лека извивка в ъгъла на устните. — Не е вълк, а невестулка. Гадна твар, но не е нещо особено“ — каза си той. Извърна поглед като от някакво животно в зоопарка. Чудеше се дали Милър е доловил мълчаливото му перчене.

— Нямам други въпроси — обади се Аткинсън.

— Свидетелят може да стане — каза съдията Уийлър.

Райън стана от стола и се обърна да намери изхода. Очите му за последен път се спряха на Милър и се задържаха достатъчно дълго, за да види, че погледът и усмивката му не са се променили.

— Не беше зле — отбеляза агентът от ФБР. — Но трябва да внимаваш, когато влизаш в схватка с адвокат. Почти те препъна.

— Мислиш ли, че ще има някакво значение?

Мъри поклати глава.

— Не. Процесът е просто формалност. Делото е изпитано отвсякъде.

— Колко ще му дадат?

— Доживотен затвор. В обикновения случай доживотната присъда тук не означава нещо по-различно, отколкото в Щатите — шест-седем години. Но за това хлапе доживотен затвор означава доживотен затвор. А, ето те и теб, Джими.

Подполковник Оуенс вървеше по коридора и се присъедини към тях.

— Как се представи нашият човек?

— Не спечели „Оскар“, но съдебните заседатели го харесаха.

— Откъде знаеш това?

— Точно така, ти никога не си бил на такова нещо, нали? Те седяха напълно неподвижни, почти не дишаха, когато разказваше историята си. Повярваха на всичко, което каза, особено на това какво си помислил и как си се притеснил за него. Представи се като честен човек.

— Аз съм такъв — каза Райън. — И?

— Не всеки е честен — изтъкна Оуенс. — И съдебните заседатели всъщност много лесно забелязват това. Искам да кажа, понякога.

Мъри кимна.

— И двамата знаем добре — е, не чак като в този случай — какво могат да направят съдебните заседатели, но като се замисли човек, открива, че системата работи доста добре. Подполковник Оуенс, защо не почерпим този джентълмен?

— Прекрасна идея, агент Мъри. — Оуенс хвана ръката на Райън и го поведе към стълбището.

— От това хлапе косите настръхват, нали? — каза Райън.

Търсеше мнението на професионалиста.

— Значи си забелязал? — отбеляза Мъри. — Добре дошъл в чудесния свят на международните терористи. Да, той е малък, жилав кучи син. Отначало повечето от тях са точно такива.

— След една година ще се е попромениял малко. Твърд е, но често пъти твърдите са много крехки — каза Оуенс. — Понякога се пропукват. Времето е на наша страна, Джек. А дори и той да не се пропука, ще ни тревожи един по-малко.

— Много уверен свидетел — каза телевизионният коментатор.
— На втория ден от делото за убийството на пътя към двореца в зала 2 на „Олд Бейли“ доктор Райън отби решителната атака на защитника Чарлс Аткинсън и разпозна обвиняемия Шон Милър с положителност.
— На екрана се показва Райън, тръгнал надолу по хълма от съда, съпроводен от двама души. Американецът жестикулираше, обяснявайки нещо, а след това, когато мина край камерите, се засмя.

— Нашият стар приятел Оуенс. Кой е другият? — попита О’Донъл.

— Даниел Е. Мъри, представителят на ФБР на „Гроувнър скуеър“^[4] — отговори офицерът от разузнаването.

— О! Никога не съм го виждал. Значи така изглежда. Тръгнали са за по чашка, на бас се хващам. Героят и оръженосците му. Жалко, че не можем да разположим там някой от нашите с една базука...

Някога бяха проследили Джеймс Оуенс, опитвайки се да намерят начин да го убият, по той винаги имаше кола на разположение и никога не използваше два пъти един и същи маршрут. Къщата му постоянно беше под наблюдение. Можеше и да го убият, но измъкването щеше да бъде много рисковано, а О’Донъл нямаше навика да изпраща хората си на самоубийствени мисии.

— Райън си тръгва за дома или утре, или вдругиден.

— А? — Офицерът от разузнаването не беше разбрал това. „Откъде Кен се сдобива с всичката тази специална информация...?“ — Много лошо, нали? Нямаше ли да бъде велико да го изпратим у дома в ковчег, а, Майкъл?

— Ти май каза, че не е цел, която си струва — отговори Майк Маккени.

— Да, но е горделив, а? Кръстосва сабя с нашия приятел Чарли и излиза от „Олд Бейли“ за чаша бира. Проклет американец, толкова е уверен във всичко.

„Няма ли да е добре да...“ Кевин О’Донъл тръсна глава.

— Имаме да планираме други неща. Сър Джон може да чака. Ние също.

— Направо трябваше да опра пистолет в главата на някого, за да го направи — каза Мъри през рамо. Агентът на ФБР караше личната си кола, на предната и седалка седеше придружител от групата за охрана на дипломатите, а след тях се движеше кола с детективи от отдел Ц-13.

„Гледай проклетия път“ — Райън се опитваше с мисълта си да го накара да внимава. До този момент излагането му на опасностите на лондонското движение беше минимално и едва сега установи, че шофьорите отминаваха с презрение скоростните ограничения. Фактът, че всички караха от неправилната страна на пътя, също не помагаше.

— Том Хюс, той е главният пазач, и ми каза какво е планирал. Реших, че може би искаш да те съпровожда човек, който говори като хората.

„И който кара като хората — помисли си Райън, докато задминаваха един камион, както не трябваше. — Дали не трябваше от тази страна? Как може човек да разбере?“ Сигурен беше, че отминаха задницата на камиона само на някакви си петдесетина сантиметра. Английските пътища не впечатляваха с ширината си.

— Колко жалко, че не можа да разгледаш много.

— Е, Кати успя, а аз се нагледах на телевизия.

— Какво гледа?

Джек се засмя:

— Хванах много от преиграванията на шампионатите по крикет.

— Разбра ли правилата? — попита Мъри и отново обърна глава.

— И правила ли има? — попита невярващият Райън. — Защо трябва да я развалят с правила?

— Казват, че има, но проклет да бъда, ако мога да ги проумея. Но сега ставаме квит.

— Какво искаш да кажеш?

— Футболът става много популярен тук. Искам да кажа нашият футбол. Миналата година разигравах Оуенс, докато му обясня разликата между засада и фаул.

— Имате предвид посягане и фалшив старт, нали? — попита човекът от охраната.

— Виждаш ли? Вече започват да схващат.

— Искаш да кажеш, че съм могъл да гледам футбол и никой не ми е казал!

— Лош късмет, Джек — отбеляза Кати.

— Е, пристигнахме — обяви Мъри, като се изправи върху спирачката, докато се спускаха надолу към реката. Изглежда, се движеха в забранената посока надолу по еднопосочна улица, но поне скоростта беше по-ниска. Най-послед колата спря. Беше тъмно. По това време на годината слънцето залязваше рано.

— Ето я и изненадата за теб. — Мъри изскочи и отвори вратата, за да може Райън отново да изпълни номера си на рак, излизащ от лека кола. — Здравсти, Том!

Приблжиха двама мъже, облечени в сини и червени униформи от епохата на Тюдорите. Човекът, който водеше, около петдесетгодишен, дойде направо при Райън.

— Сър Джон, лейди Райън, добре дошли в Лондонската кула на Нейно Величество. Казвам се Томас Хюс, а това е Джоузеф Евънс. Виждам, че Дан с успял да ви докара навреме. — Всички се ръкуваха.

— Да. И дори не се наложи да превишаваме скоростта на звука. Мога ли да запитам каква е изненадата?

— Но тогава тя няма да бъде изненада — изтъкна Хюс. — Надявах се, че ще мога сам да ви разведа из имението, но ме очакват неотложни задачи. Джо ще се погрижи за вас, а аз ще се върна след малко.

Главният пазач се отдалечи, последван от Дан Мъри.

— Били ли сте досега в кулата? — попита Евънс. Джек поклати глава.

— Аз съм идвала, когато бях на девет години — обади се Кати. — Не си спомням много.

Евънс ги подкани да го последват.

— Е, този път ще се опитаме да оставим по-трайни спомени.

— Всички вие войници ли сте?

— Всъщност, сър Джон, ние сме бивши старши сержанти — е, двама от нас бяха старшини. Аз бях старши сержант в Първи парашутен полк, когато се уволних. Трябваше да чакам четири години, за да бъда приет тук. Както можете да си представите, съществува голям интерес към тази работа. Конкуренцията е много силна.

— Значи сте били, както ние му казваме, командващ старши сержант?

— Да. Мисля, че сте прав.

Райън погледна бързо нашивките по куртката на Евънс — тя по-скоро приличаше на рокля, но той не мислеше да казва това. Тези лентички говореха, че Евънс не е излязъл от зъболекарския кабинет съвсем без дупки. Не беше необходимо много въображение, за да си представи човек какви хора биваха назначавани на тази работа. Евънс не ходеше. Той маршируваше с онази гордост, за която са необходими тридесет години работа с войници.

— Ръката създава ли ви проблеми, сър?

— Името ми е Джек, а ръката е окей.

— Бях точно в такъв гипс през шестдесет и осма. Нещастен случай по време на обучение — каза Евънс с печално поклащане на глава. — Приземих се върху една каменна ограда. Болеше дяволски много в продължение на седмици.

— Но вие продължихте да скачате. — „И правехте лицеви опори с една ръка, нали?“

— Разбира се. — Евънс спря. — Така. Това голямо здание е Средната кула. На мястото на магазина за сувенири е имало сграда, която са наричали Лъвската кула, защото там се е помещавала менажерията на краля до 1834 година.

Речта беше изнесена идеално, тъй като Евънс правеше това по няколко пъти всеки ден през изминалите четири години.

„Първата ми крепост“ — помисли си Джек, като разглеждаше каменните стени.

— Ровът истински ли е бил?

— О, да, и при това много неприятен. Проблемът е в това, че проектът предвиждал реката да се влива и излива всеки ден и по този начин водата винаги да бъде прясна и чиста. За нещастие строителят не си с направил сметките както трябва и след като водата влязла, си останала вътре. И още по-лошо — всяко нещо, което трябвало да бъде изхвърляно, естествено отивало в рова и там изгнивало. Предполагам, че е служело и за тактически цели. Само вонята на рова би била достатъчна да държи на разстояние дори и най-големите авантюристи. Окончателно бил изпразнен през 1843 година и сега служи за нещо наистина полезно — децата играят футбол в него. От другата му страна има люлки и катерушки. Вие имате ли деца?

— Едно. И една девета от второто — отговори Кати.

— Нима? — усмихна се в тъмното Евънс. — Чудесно! Предполагам, че това ще е един янки, който винаги ще бъде поне малко англичанин! Ние с Мойра имаме две, и двете са родени зад граница. Това е кулата „Байуърд“.

— Това все подвижни мостове ли са? — попита Джек.

— Да. Лъвската и Средната кула по същество са острови с двадесетина фута смрадлива вода около тях. Ще забележите, че пътеката в имота прави десен завой под прав ъгъл. Целта на всичко това, разбира се, е да се усложни животът на момчетата с тарана.

Джек погледна към широкия ров и високите стени, когато влязоха в земите на кулата.

— Значи никой не е успял да превземе това място?

Евънс поклати глава.

— Никога не е имало сериозни опити за това, а и аз не бих искал да опитвам дори и днес.

— Да — съгласи се Райън. — Притеснявате ли се, че някой може да дойде и да бомбардира мястото?

— Със съжаление признавам, че такова нещо се е случило преди десет години в Бялата кула. Терористи. Сега охраната е по-добра — отговори Евънс. Освен пазачите доброволци имаше и войници като тези, които Райън беше срещнал на пътя към двореца — със същите червени туники и шапки от мечешка кожа и носеха същия вид съвременна пушка. Контрастът със старовремската униформа на Евънс беше доста странен, но, изглежда, никой не се впечатляваше.

— Разбира се, вие знаете, че тази крепост е служила за много различни цели през годините. През Втората световна война е била затвор. Рудолф Хес е бил държан тук. А знаете ли коя е първата английска кралица, екзекутирана на това място?

— Ан Болейн?

— Много добре. Преподават ли история на Англия в Америка? — попита Евънс.

— „Театърът на шедьоврите“ — обясни Кати. — Гледах телевизионното предаване.

— Е, в такъв случай знаете, че всички вътрешни екзекуции са били изпълнявани с брадва, освен нейната. Крал Хенрих специално е докарал екзекутор от Франция, който използвал сабя вместо брадва.

— Не е искал да я боли ли? — попита Кати. — Колко мило от негова страна.

— Да. Грижовен е бил, нали? А това е Вратата на шивачите. Може да ви се стори интересно първоначалното ѝ име — Уотъргейт.

Райън се усмихна:

— И вие сте късметлии, а?

— Разбира се. През тази врата са извеждани затворниците с лодка, за да бъдат откарани в Уестминстър на съд.

— А след това са ги връщали отново тук, за да ги подстрижат?

— Само истински важните. Тези екзекуции — те са били вътрешни, не за обществото — са били провеждани на зелената поляна пред кулата. Публичните екзекуции са били на други места. — Евънс ги преведе през Кървавата врата, след като обясни историята ѝ. Райън се чудеше дали някой е написал историята на това място и ако е така, колко тома има тази книга.

Зелената поляна пред кулата изглеждаше твърде приятна, за да бъде място на екзекуции. Дори знаците, които указваха да не се газят по тревата, съдържаха думичката моля. Двете ѝ страни бяха оградени с къщи, естествено в стил от епохата на Тюдорите, а в северната част беше бесилката за екзекуциите на хора от висшето общество. Евънс обясни цялата процедура, при която освен всичко друго екзекутираният е трябвало да плаща на палача е надеждата, че той ще свърши добра работа.

— Последната жена, екзекутирана тук — продължи Евънс, е Джейн, графиня Рошфор. Било е 13 февруари 1542 година.

— Какво е направила? — попита Кати.

— Какво ли не е направила? Не е казала на крал Хенрих VIII, че съпругата му, Катрин Хауърд, е имала връзки от любовен характер с друг — деликатно отговори Евънс.

— Това е бил наистина исторически момент — засмя се Джек. — Последният път, когато са екзекутирали жена за това, че си е държала устата затворена.

Кати се усмихна на съпруга си:

— Джек, да не искаш да ти счупя и другата ръка?

— Ами какво ще каже Сали?

— Тя ще разбере — увери го жена му.

— Сержант, не е ли учудваща женската солидарност?

— Оцелях тридесет и една години като професионален войник, защото не бях толкова глупав да се забърквам в семейни спорове — разумно отговори Евънс.

„Губя“ — каза си Райън. Останалата част от обиколката продължи около двадесет минути. Пазачът ги поведе надолу, покрай Бялата кула, след това към една зона, оградена с въжета и забранена за външни лица. След миг Райън и съпругата му се озоваха на мястото, заради което хората кандидатстваха за тази работа.

Пазачите бяха основали своя малка кръчма, скрита в каменната зидария от XIV век. По стените висяха плочки от всеки полк в английската армия, а вероятно и подаръци от много други. Евънс ги предаде на друг човек. Дан Мъри се появи с чаша в ръка.

— Джек, Кати, това е Боб Холстън.

— Вероятно сте жадни — каза човекът.

— Можете да ме убедите да изпия една бира — призна си Джек.
— Кати?

— Нещо безалкохолно.

— Сигурна ли сте? — попита Холстън.

— Не съм борец за трезвеност. Просто не пия, когато съм бременна — обясни Кати.

— Честито! — Холстън направи две крачки към бара и се върна с халба бира за Джек и нещо, наподобяващо питие е джинджифил, за Кати. — За ваше здраве и за здравето на бебето!

Лицето на Кати грейна. Джек мислеше за онова особено излъчване, което имаха бременните жени. Жена му вече не беше просто красива. Тя грееше. Запита се дали само той го вижда.

— Разбирам, че сте лекар?

— Офталмолог съм.

— А вие преподавате история, сър?

— Да. Дори си нося работа тук.

— Правилно. Тук сме тридесет и девет души. Ние сме церемониалните гвардейци на кралицата. Поканихме ви, за да ви благодарим за това, че свършихте нашата работа, и за да се присъедините към една наша малка церемония, която извършваме всяка нощ.

— От 1240 година — каза Мъри.

— От 1240 година ли? — попита Кати.

— Да. Това не е измислено за туристите. Това е нещо истинско — обясни Мъри. — Така ли е, Боб?

— Точно така. Когато заключим вратите за през нощта, това място става най-безопасното в цяла Англия.

— Мога да повярвам. — Джек гаврътна половината от бирата си. — И ако се промъкнат покрай онези момчета отвън, ще трябва да си имат работа с вас.

— Да. Един-двама от нас могат да си припомнят основните си умения. Аз бях в първоначалните сили за сигурност, играех си на гоненица с Ромел^[5] в Западната пустиня. Ужасно място е пустинята. Остави ме с вечна жажда.

Те никога не го губят. Истинските професионалисти никога не изневеряват на вида си. Остаряват, наддават няколко килограма, поотпускат се, но под всичко това човек все още може да усети дисциплината и истинската жилавост, която ги прави по-различни. Гордостта и самоувереността, че са преминали през всичко и че не трябва да говорят много за това, освен помежду си. Това никога не ги напуска.

— Имате ли морски пехотинци тук?

— Двама — отговори Холстън. — Опитваме се да им попречим да свиват платната.

— Така ли! Дръжте се прилично, аз бях морски пехотинец.

— Никой не е идеален — съчувствено отговори Холстън.

— Е, каква е тази церемония с ключа?

— Ами преди време, през 1920 година, човекът, който с трябвало да заключва вратите за през нощта, бил нападен от главорези. От този момент нататък отказвал да изпълнява задълженията си без военен ескорт. Всяка вечер без изключение главният пазач заключва трите главни врати, а след това поставя ключа в Къщата на кралицата на поляната пред кулата. Всичко това е съпроводено с малка церемония. Помислихме, че вие и съпругата ви може би ще искате да го видите. — Холстън отпи от бирата си. — Разбрах, че днес сте били в съда. Как мина?

— Радвам се, че всичко свърши. Дан казва, че съм се справил добре — вдигна рамо Райън. — Когато мистър Евънс ни показа пъна за сечене на глави... Чудя се дали още може да върши работа — замислено продължи Райън, спомняйки си онова младо лице. „Дали

Милър седи сега в килията си и мисли за мен? — Райън отпи остатъка от бирата си. — Обзалагам се, че да.“

— Извинете?

— Онова хлапе, Милър. Жалко е, че не можете да го качите там горе за късо подстригване.

Холстън се усмихна студено:

— Съмнявам се, че някой може да не е съгласен с вас. Дори можем да намерим доброволец, който да замахне с брадвата.

— Ще трябва да организираш лотария за това, Боб. — Мъри подаде нова чаша на Райън. — Още ли се тревожиш за него, Джек?

— Никога преди не съм виждал човек като него.

— Той е в затвора, Джек — изтъкна Кати.

— Да, зная. — „В такъв случай защо още мислиш за него? — запита се Джек. — По дяволите! Да го вземат мътните!“

— Бирата е страхотна, старши сержант.

— Това е и истинската причина да се натискат за тази работа — засмя се Мъри.

— Една от причините. — Холстън пресуши чашата си. — Почти е време.

Джек допи бирата си на една глътка. Евънс се ПОЯВИ отново, но вече в цивилни дрехи и ги изведе навън в студения нощен въздух. Нощта беше ясна, а почти пълната луна хвърляше смътни сенки върху назъбената каменна стена. Няколко електрически лампи добавяха тук-там светли петна. Джек се изненада от спокойствието, което цареше навън, защото все пак се намираха в центъра на града. Беше тихо като в дома му над Чесапийк. Без да се замисля, хвана ръката на жена си, докато Евънс ги водеше в западна посока към Кървавата кула. Там вече имаше малка групичка хора, застанали до Вратата на предателите, и пазачът ги инструктираше да бъдат колкото е възможно по-тихи и, разбира се, да не правят никакви снимки. При тях имаше и часови, а също и четирима въоръжени мъже. Дъхът им беше осветен от синьо-белите прожектори — единствения признак на живот в тях. Иначе човек би помислил, че са каменни статуи.

— Време е — прошепна Мъри.

Джек долови шум от затваряне на врата някъде напред. Беше твърде тъмно, за да се види кой знае какво, а малкото светещи лампи само му пречеха да гледа в мрака. Най-напред дочу звук от ключове,

дрънкащи като малки звънчета в такт с отмерена походка на човек. Видя точка светлина, а малко след това се очертаха контурите на квадратен фенер със запалена вътре свещ. Том Хюс, главният пазач, носеше фенера. Звукът от приближаващите се стъпки беше ритмичен като от метроном. Гърбът на човека прав като струна от дългогодишната практика. След миг четиримата войници се строиха около него и всички тръгнаха с маршова стъпка обратно в наподобяващата тунел тъмнина, съпроводени от затихващия звън на дрънкащите ключове и шума на подковани обувки върху паважа. Оставиха сам часовия до Кървавата кула.

Джек не чу вратите да се затварят, но след няколко минути звънът от ключовете се появи отново и той видя връщащите се часови, осветени от непостоянните отблясъци на фенера. По някаква причина всичко това изглеждаше завладяващо романтично. Райън прегърна жена си през кръста и я притегли към себе си. Тя го погледна.

„Обичам те“ — каза ѝ той с леко движение на устните си, докато дрънкането на ключовете се приближаваше. Очите ѝ му отговориха достатъчно ясно.

Часовият вдясно от нея застана нащрек.

— Стой! Кой идва? — Думите му прокълтяха по стария каменен коридор.

Приближаващите се мъже спряха веднага и Том Хюс отговори на предизвикателството:

— Ключарят!

— Кой ключар?

— Ключарят на кралица Ана!

— Минавай, ключарю на кралица Ана! — Часовият прибра пушката си.

Часовите заедно с Хюс помежду им започнаха отново марша си, като завиха наляво и тръгнаха нагоре по поляната пред кулата. Райън и жена му ги следваха отблизо. На стъпалата, които се намираха в горния край на наклона, стоеше взвод войници с пушки. Хюс и неговият ескорт спряха. Взводът на стъпалата прибра пушките си и главният пазач свали шапката си.

— Бог да пази кралица Ана!

— Амин! — отговориха часовите.

Зад тях стоеше тръбач. Той изсвири английската версия на отбой. Мелодията ехтеше, отразена от камъните, сякаш сигнализираше края на деня, а при нужда и края на нечий живот. Последният печален звук се разля подобно на кръговите вълни на паднал във водата камък и се изгуби. Райън се наведе да целуне жена си. Това беше вълшебен миг, който нямаше да забравят скоро.

Главният пазач продължи нагоре по стълбите, за да прибере ключовете на сигурно място за нощта, и тълпата се отдръпна.

— Всяка нощ от 1240 година, а? — попита Джек.

— Церемонията е прекъсвана по време на бомбардировките. Една немска бомба паднала при кулата по време на ритуала. Пазачът бил съборен и свещта му угаснала. Трябвало да я запали отново, за да може да продължи — отговори Евънс. Човекът е бил ранен, но това не било от голямо значение. Има по-важни неща. — Ще се върнем ли в кръчмата?

— У дома няма нищо такова — тихо се обади Кати.

— Е, Америка не е достатъчно древна, нали?

— Щеше да е хубаво да имаме нещо такова, може би на Бънкър Хил^[6] или във форт Макхенри — тихо промълви Джек.

Мъри кимна в знак на съгласие:

— Нещо, което да ни напомня защо сме тук.

— Традицията е важна — каза Евънс. — Често пъти за войника това е единственият стимул да продължава да се бори, когато има твърде много причини, които го карат да спре. Тя е нещо повече от самия човек, от приятелите. Но всичко това не се отнася само за войниците, пали? Това важи — или трябва да се отнася — за всяка професия.

— Така е — каза Кати. — Във всяко реномирано медицинско училище набиват точно това в главите. В „Хопкинс“ го правеха.

— Същото беше и в армията — съгласи се Джек. — Но ние не можем да го изразим така добре като теб.

— Защото имаме повече практически опит. — Евънс отвори вратата на кръчмата. — А също и по-хубава бира, която да ни помага по време на размисъл.

— Ако се научехте и как да готвите говеждо... — каза Джек на Евънс.

— Браво, шампионе — засмя се агентът на ФБР.

— Още една бира за моя събрат от морската пехота. — Един от пазачите подаде чаша бира на Райън. — Сигурно вече ви е омръзнала тази примадона от парашутния полк?

— Бърт е от тези морски пехотинци, за които ви разказах — обясни Евънс.

— Никога не говоря лоши неща за човека, който купува напитките — каза Райън на Бърт.

— Това е много разумно. Сигурен ли сте, че сте били само лейтенант?

— Само за три месеца. — Джек разказа за катастрофата с хеликоптера.

— Това наистина е било лош късмет. Проклетите нещастни случаи по време на учение — каза Евънс. — По-опасни са от самия бой.

— Значи вие, момчета, работите тука като екскурзоводи, а?

— Това е част от работата — отговори другият пазач. — И е добър начин човек да поддържа формата си, а и да може да обучи някой и друг лейтенант. Миналата седмица разговарях с един от уелските гвардейци — трудно му беше да оправи някои неща, та му дадох идеи.

— Ето това е нещо, което наистина ни липсва — съгласи се Евънс. — Да обучаваме онези млади офицери как да станат добри войници. Кой казва, че най-добрите дипломати работят на „Уайтхол“?
[7]

— Когато бях младши лейтенант, никога не съм изпитвал чувство, че съм напълно безнадежден — с усмивка отбеляза Джек.

— Всичко зависи от гледната точка — отговори другият пазач. — И все пак може би сте били добър, ако се съди от това, което направихте при двореца.

— Не зная, Бърт. Никой не би искал да има до себе си лейтенант с комплекс за героизъм. Те непрекъснато вършат най-откачени неща. Но предполагам, че онези, които оцеляват и се научават, стават такива, за каквито говорите вие.

— Кажете ми, лейтенант Райън, какво сте научили?

— Да не позволявам да ме убият. Следващия път просто ще стрелям от прикритие.

— Прекрасно — присъедини се Боб Холстън. — И не оставяйте живи хора след себе си — добави той. Силите за сигурност нямаха славата, че оставят живи случайно.

На Кати не ѝ се хареса тази тема.

— Господа, не можете да убивате просто така.

— Лейтенантът пое голям риск, мадам. Рядко при такъв риск човек оцелява. Ако има следващ път, макар че такъв няма да има, можете да действате като полицаи или войници, но никога като двамата едновременно вие имате голям късмет, че сте жив, млади момко. Ръката ще ви напомня за големия късмет. Хубаво е човек да е смел, лейтенант. По-добре е човек да бъде умен, а и така е по-безболезнено за хората около вас — каза Евънс. Погледна към бирата си. — Господи, колко пъти съм казвал това нещо.

— Колко пъти го е казвал всеки от нас? — тихо попита Бърт. — И колко жалко, че много от тези, на които го казвахме, не послушаха. Стига за това. Тази прекрасна дама не желае да слуша дрънканиците на уморени старци. Боб ми каза, че очаквате второ дете. След два месеца аз ще бъда дядо за първи път.

— Да. Не може да дочака да ни покаже снимките — засмя се Евънс. — Сега момче ли ще бъде или момиче?

— Достатъчно е да си има всичко и да е нормално.

Всички се съгласиха с това. Райън допи третата си бира за вечерта. Беше доста силна и главата му започваше да се замайва.

— Господа, ако някой от вас дойде в Америка и случайно посети Вашингтон, вярвам, ще ми се обади.

— А следващия път, когато дойдете в Лондон, не забравяйте, че барът е отворен — каза Том Хюс. Главният пазач отново носеше цивилни дрехи, но беше с униформената си шапка с кройка отпреди четири века. — И вероятно ще намерите в дома си място за това. Сър Джон, поднасяме ви я с благодарност.

— Ще се грижа добре за нея. — Райън пое шапката, но не можа да се насили да я сложи на главата си. Не беше заслужил това право.

— Сега със съжаление трябва да ви кажа, че ако не си тръгнете веднага, ще трябва да останете тук цялата нощ. В полунощ се затварят всички врати и край.

Джек и Кати се ръкуваха с всички, а след това последваха Хюс и Мъри през вратата.

Пътеката между външната и вътрешната стена беше тиха, въздухът студен и Джек се зачуди дали нощем около кулата не се разхождат призраци. Беше почти...

— Какво е това? — Той посочи към външната стена. Някаква светеща фигура се движеше там.

— Часови — отговори Хюс. — След церемонията е ключовете часовите обличат светлоразсейващото си облекло.

Минаха покрай часовия при Кървавата кула, който вече беше облечен в камуфлажна униформа и противокуршумна жилетка с джобове за патрони.

— Пушките сега заредени ли са? — попита Джек.

— Иначе от тях няма голяма полза, нали? Тук сме в пълна безопасност — отговори Хюс.

„Приятно е да зная, че някои места са безопасни — помисли си Райън. — А защо си помислих това?“

[1] Наименованието на криминалния съд в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Село в Южен Виетнам, където през 1968 г. американските войски са избили над 100 цивилни граждани. — Б.пр. ↑

[3] Град от уестърните, известен с безразборната стрелба на героите. — Б.пр. ↑

[4] Адресът на американското посолство в Лондон. ↑

[5] Ервин Ромел, с прякор Пустинната лисица (1891–1944). Германски фелдмаршал, водил успешни бойни действия срещу съюзническите войски в Северна Африка през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[6] Първата битка по време на Американската революция, която всъщност се е провела на Брийдз Хил, до Бънкър Хил, на 17 юни 1775 г. Макар и разбити, колонистите са доказали, че могат да устоят на редовните английски войници. — Б.пр. ↑

[7] Улица в Лондон от Трафалгарския площад до Парламента, на която се намират основните правителствени канцеларии. (Изразът е и синоним за английските правителствени чиновници.). — Б.пр. ↑

7. КЪМ ДОМА СЪС „СПИЙДЪБЪРД“

Салонът на терминал 4 на летище „Хийтроу“ действаше ободряващо или поне щеше да бъде така, ако Джек не се чувстваше неспокоен преди полет. През високите от пода до тавана прозорци виждаше конкорда, който след няколко минути щеше да го откара у дома. Самолетът беше така проектиран, че приличаше на огромна безмилостна хищна птица със страховита красота. Стоеше на края на тунела за пътниците, изправен върху необичайно високия колесник, и безстрастно гледаше към Райън над приличния си на кама нос.

— Как искам от бюрото да ми разрешават да летя насам-натам с този хубавец — каза Мъри.

— Много е хубав! — съгласи се Сали Райън.

„Просто още един проклет самолет — помисли си Джек. — Не се вижда какво го държи във въздуха.“ Не можеше да си спомни дали самолетите летяха заради принципа на Бернули или поради ефекта на Вентури, но знаеше, че това, което позволяваше на самолета да лети, е нещо предполагаемо, а не видимо. Над остров Крит нещо беше прекратило действието на принципа или ефекта и почти го беше убило, а девет месеца по-късно същото нещо беше протегнало ръка и ликвидирало родителите му на километър и половина преди пистата на международното летище „О’Хеър“ в Чикаго. Разбираше, че неговият хеликоптер в морската пехота беше паднал поради техническа повреда и че търговските самолети се поддържат по-лесно, отколкото хеликоптерите „Чинук“. Знаеше и това, че в случая с родителите му главният фактор беше времето, а сега то беше ясно, но за Райън имаше нещо безбожно в летенето, нещо противоестественно.

„Чудесно, Джек. Защо не се върнем към живота в пещерите и не започнем да ловим мечки със заострени колове? Кое му е естественото на преподаването на история или гледането на телевизия, или пък карането на автомобил? Идиот.“

„Но аз мразя да летя“ — припомни си Райън.

— С конкорд никога не е имало нещастни случаи — изтъкна Мъри. — А и хората на Джими Оуенс огледаха птицата навсякъде.

Опасността от бомба, поставена в тази хубава бяла птица, беше реална. Експертите по експлозивите от отдел Ц-13 бяха прекарали в проверки цял час сутринта, за да се убедят, че не е поставено нещо, а и в момента полицаи, облечени като членове на наземните екипажи на „Бритиш Еървейс“ стояха около самолета. Джек не се тревожеше за бомбите. Кучетата можеха да ги надушват.

— Зная — отговори с празна усмивка Джек. — Просто ми липсва смелост.

— Липса на смелост ще бъде, ако не се качиш, шампионе — каза Мъри. Той беше изненадан от нервността на Райън, макар агентът от ФБР да усещаше, че я крие добре. Мъри обичаше да лети. Навремето в колежа един вербовчик за военновъздушните сили почти го беше убедил да стане летец.

„Не, да се кача означава липса на мозък — каза си Джек. — Ти си истински тъпак — информира го друга част на мозъка му. — Голям пехотинец се извъди, няма що!“

— Кога се изстрелваме, тате? — попита Сали.

— В един часа — каза Кати на дъщеря си. — Не закачай баща си.

„Изстрелваме — усмихнат помисли Джек. — По дяволите, няма от какво да се боиш и знаеш това!“ Райън поклати глава и сръбна от напитката си, взета от безплатния бар. Преброи четирима души от охраната, които се опитваха да останат незабелязани. Оуенс не искаше да поема никакви рискове при последния ден от престоя на Райън в Англия. Останалото зависеше от „Бритиш Еървейс“. Дори не трябваше да плаща допълнителната цена. Райън се чудеше дали това е хубав или лош късмет.

Един безпльтен женски глас съобщи за полета. Джек привърши питието си и се изправи на крака.

— Благодаря за всичко. Дан.

— Можем ли да тръгваме, тате? — оживено попита Сали.

Кати я хвана за ръка.

— Чакай малко! — Мъри клекна до Сали. — Ами за мен няма ли прегръдка и целувка?

— Окей. — Сали ентусиазирано го целуна. — Довиждане, мистър Мъри.

— Грижете се за нашия герой — каза агентът от ФБР на Кати.
— Ще бъде добре — увери го тя.
— Наслаждавай се на футбола, шампионе! — Мъри стисна до болка ръката на Джек. — Това е нещо, което истински ми липсва.
— Ще ти изпратя видеокасети.
— Не е същото. Значи отново в кабинета по история, а?
— Това ми е работата — отговори Райън.
— Ще видим — тайнствено заяви Мъри. — Как, по дяволите, можеш да ходиш с това нещо?
— Зле — засмя се Райън. — Мисля, че лекарят е сложил някакви оловни тежести или си е забравил инструментите вътре. Е, това е.
Достигнаха входа за ръкава към самолета.
— Дано си счупиш крак — усмихна се Мъри и се отдалечи.
— Добре дошли на борда, сър Джон — каза една стюардеса. — Настанен сте в 1-Д. Летели ли сте в „Конкорд“?
— Не. — Джек не успя да събере сили за по-дълъг отговор.
Кати, която беше отишла напред, се обърна и се усмихна. Проходът към самолета му изглеждаше като път към ада.
— Е, предстои ви да изпитате вълнение, което стига за цял живот! — увери го стюардесата.
„Благодаря много!“ Райън почти се задави от възмущение, но се досети, че не може да я удуши с една ръка. След това се усмихна. Не му оставаше нищо друго.
Трябваше да приклепне, за да не удари главата си в горния праг на вратата. Вътре мястото беше малко: кабината беше само около два метра и половина. Бързо хвърли поглед напред към пилотите и видя, че те са седнали в невероятно тесни кресла — сигурно да се набере човек в седалката на левия пилот, трябва да е, като да нахлузва ръкавица, толкова тясно беше. Една стюардеса слагаше връхните дрехи на закачалки. Тя трябваше да спре, докато той мине. Помести се встрани и той влезе в кабината за пътниците, като държеше напред гипсираната ръка.
— Ето тук — каза личният му водач.
Джек се настани на предната редица седалки до десния прозорец. Кати и Сали вече седяха по местата си от другата страна. Гипсът на Джек стърчеше над седалка 1-Ц. Никой не би могъл да седне на нея. Добре, че „Бритиш Еървейс“ не таксуваха разликата между

техните билети и билетите Л-1011, щеше да се наложи да плащат за още едно място. Веднага се опита да закопчее колана си, но установи, че не е лесно с една ръка. Стюардесата беше готова за това и му подаде колана.

— Удобно ли се чувствате?

— Да — отговори Джек. „Ужасно ме е страх!“

— Чудесно. Заповядайте, това е информацията за „Конкорд“. — Тя посочи към някаква папка от изкуствена сива кожа. — Желаете ли да ви донеса списание?

— Не, благодаря. Имам книга в джоба си.

— Чудесно! Ще се върна веднага след излитането, но ако се нуждаете от нещо, моля, позвънете.

Джек притегна колана си, като гледаше напред към вратата на самолета. Тя все още беше отворена. Все още можеше да избяга. Но знаеше, че няма да го направи. Облегна се назад. Седалката също беше сива, тесничка, но удобна. Предният ред му осигуряваше достатъчно свободно място за краката. Стената на самолета — или кой знае как я наричат — беше бяла, а отстрани имаше прозорец, през който можеше да гледа. Не беше много голям — колкото две книги, — но все пак по-добре, отколкото без него. Огледа се. Самолетът беше почти пълен — може би около три четвърти от него. Все пътници с опит, при това богати. Реши, че повечето са бизнесмени. Много от тях четяха „Файненшъл таймс“. И никой не се боеше да лети. Това личеше по спокойното изражение на лицата им. Джек изобщо и не предполагаше, че лицето му изглежда по този начин.

— Дами и господа, капитан Нийл Хигинс ви поздравява с добре дошли на борда на „Конкорд“ на „Бритиш Еървейс“ за полет 189 до Вашингтон и Маями, Флорида. Ще започнем рулиране след около пет минути. Времето на летище „Дълес интернешънъл“ във Вашингтон е отлично, ясно и с умерена температура двадесет градуса. Ще бъдем във въздуха общо три часа и двадесет и пет минути. Моля, обърнете внимание на светещия сигнал за забрана на пушенето и ако обичате, дръжте коланите си затегнати. Благодаря — завърши отмереният глас.

По време на съобщението бяха затворили вратата. Райън навъсено си помисли, че добре са го измислили — човек дори и да иска да избяга, вече не може. Облегна се и затвори очи, като се предаде в ръцете на съдбата. Едно от предимствата на предните седалки беше,

че никой не можеше да го види, освен Кати и Сали, която седеше до прозореца, а жена му го разбираше или поне се преструваше, че го разбира. Не след дълго екипажът показваше как се поставят и надуват спасителните жилетки, скрити под седалките. Джек наблюдаваше без особен интерес. Идеалното безаварийно минало на „Конкорд“ означаваше, че никой няма представа как безопасно да го напусне, а мястото му до носа, толкова далече от делтаобразното крило, означаваше, че ако се ударят във водата, той ще се намира в онази част на корпуса, която ще се е отчупила и потънала като парче цимент. Не че това би имало някакво значение. Самият удар със сигурност би бил фатален.

„Заднико, ако този самолет беше опасен, досега със сигурност да са загубили поне един.“

Дочу се виенето на реактивните турбини, което стимулира дейността на киселинните жлези в стомаха на Джек. Той отново затвори очи. „Не можеш да избягаш.“ Наложил си да контролира дишането си и да се отпусне. Това му се удаде учудващо лесно. Джек не беше от хората, които летят с побелели от стискане кокалчета на ръцете. Може да се каже по-скоро, че е от онези, които по време на полета стават безжизнени.

Някакъв невидим влекач започна да бута самолета назад. Райън погледна през прозореца и видя как всичко се движи леко напред. Летище „Хийтроу“ беше доста голям комплекс. Виждаха се самолети на дванадесетина други компании. Много от тях стояха до терминалите като кораби в пристанище. „Ех, ако бяхме взели кораб за дома“ — помислил си той, но забравяше, че преди години като морски пехотинец на кораба „Гуам“ беше повален от морска болест. Конкордът спря да се движи за няколко секунди, а след това тръгна, използвайки силата на собствените си двигатели. Райън не знаеше защо колесникът трябва да бъде толкова висок, но усещаше, че заради него се люлееха по странен начин, докато се движеха. Капитанът отново се обади по радиоуредбата и каза нещо за излитане с включен форсаж, но Райън не долови всичко, защото гледаше излитация „Боинг 747“ на „ПанАм“. Реши, че конкордът определено беше по-красив. Той му напомняше на изтребителите, които беше сглобявал като дете. „Излитаме първокласно.“

Самолетът направи рязък завой в края на пистата и спря, като леко се поклатяше на предната си стойка. „Тръгваме.“ — Заставаме на позицията за излитане — съобщиха по уредбата. Назад салонният екипаж закопчаваше коланите към седалките си. Джек седеше на мястото си като човек, който очаква екзекуция на електрически стол. Очите му сега бяха отворени и той гледаше през прозореца.

Шумът от двигателите нарасна значително и самолетът започна да се движи. След няколко секунди, изглежда, двигателите зареваха още по-силно и Райън беше притиснат към облегалката от плат и поливинилхлорид. „По дяволите!“ — каза си той. Ускорението беше впечатляващо и почти два пъти по-голямо от тези, които беше изпитвал досега. Нямаше как да го измери, но като че ли невидима ръка го притискаше назад, докато друга натискаше гипса му и се опитваше да го завърти настрани. Стюардесата беше права. Много вълнуващо преживяване. Тревата се стрелваше покрай прозореца и изведнъж носът се вдигна рязко нагоре. Едно последно друсване извести отделянето на колелата от пистата. Джек се опита да дочуе звука от прибирането на колесника в тялото, но мощта на излитането заличаваше всичко останало. Вече се намираха на около триста метра над земята и се издигаха нагоре под невероятен ъгъл. Джек погледна към жена си. Тя направи знак с уста, сякаш искаше да каже „Олеле!“ Сали беше залепила носа си към пластмасовия прозорец.

Ъгълът на изкачването леко се намали. Салонният екипаж вече беше започнал работа — стюардесите возеха една количка с напитки. Джек си взе чаша шампанско. Не беше в настроение за празнуване, но искрящите вина му повлияха много бързо. Веднъж Кати му беше предложила да вземе валиум, за да е спокоен по време на полет. Райън упорито избягваше лекарствата. Но смяташе, че пиенето е нещо по-различно. Погледна през прозореца. Все още се издигаха. Движеха се сравнително спокойно, друсането не беше много по-различно от това, което се създаваше при движение по асфалтирано шосе.

Джек усещаше всяко подрусване и знаеше, че се намира на няколко хиляди метра от земята.

Извади книгата от джоба си и започна да чете. Това беше сигурен начин да забрави полета. Джек се свлече надясно и отпусна глава между седалката и стената. Можеше да опре лявата си ръка на съседната седалка и това измести тежестта от мястото на кръста му,

където гипсът се впиваше силно. Десният му лакът почиваше на облегалката и Райън, след като се концентрира върху книгата, застана така, сякаш е част от самолета. Беше си избрал добро четиво за полета — една от книгите на Алистър Хорн за френско-германските конфликти. Скоро откри нова причина да мрази гипса си. Беше му трудно да чете, защото трябваше да обръща страниците с една ръка. Трябваше да слага книгата на седалката, за да може да прелиства.

Кратък тласък, последван от втори, обяви, че е включена първо едната, а след това и втората степен на форсажа на двигателите „Олимпус“ на самолета. Почувства и това ново ускорение и самолетът започна отново да се изкачва, като надмина скоростта на звука, с което оправда името си „Спийдбърд“. Джек надзърна през прозореца — вече летяха над вода. Погледна часовника си: оставаха по-малко от три часа до кацането на летище „Дълес“. „Можеш да издържиш на всичко в продължение на три часа, нали?“

„Като че имаш някакъв избор.“ Зърна някаква лампа. „Как не съм видял това нещо?“ На стената на няколко метра пред него имаше цифров екран за скоростта. Сега на него беше изписано 1024, като последната цифра бързо растеше.

„По дяволите! Движа се с хиляда мили в час. Какво ли ще каже Роби за това? Какво ли прави той сега?...“ Установи, че е хипнотизиран от цифрата. Не след дълго тя вече беше 1300. Темпът на промяната на числата спадна до нула и скоростта се задържа на 1351. Хиляда триста и петдесет мили в час. Той пресметна набързо: почти шестстотин метра в секунда, почти със скоростта на куршум — около двадесет мили в минута. „По дяволите.“ Отново погледна през прозореца. „Но защо още се чува шум? Ако се движим със свръхзвукова скорост, защо шумът не е зад нас? Ще питам Роби. Той трябва да знае.“

Пухкавите бели облаци, свидетелство за хубаво време, се намираха на няколко километра под тях и въпреки скоростта се движеха едва забележимо. Слънцето се отразяваше от вълните, които изпъкваха като лъскави сини бразди. Едно нещо дразнеше Джек: раздвоението му между ужаса от летенето и очарованието от света такъв, какъвто изглеждаше оттук. Опита се да се върне към книгата и започна да чете за времето, когато парният локомотив е бил последната технологична новост и се е движил е една тридесета от скоростта, с

която той се движеше сега. „Може и да е ужасяващо, но поне човек може да отиде от едно място на друго.“

След няколко минути донесоха и обяда. Райън установи, че шампанското му е отворило апетита. Рядко му се случваше да изпитва глад в самолет, но за своя изненада откри, че сега е гладен. Менюто беше направено по английски маниер, който дразнеше и объркваше: ястията бяха изписани с френските им имена, като че ли това имаше някакво влияние върху вкуса. Джек скоро откри, че той и бездруго е чудесен. След съомгата дойде ред на изненадващо добър стек — а англичаните много не ги биваше за това, — нелоша салатата, ягоди и крем за десерт и малка порция сирене. Шампанското беше заменено от хубав портвайн и в един момент Райън откри, че са изминали четиридесет минути. До дома оставаха по-малко от два часа.

— Дами и господа, говори капитанът. В момента летим на шестнадесет хиляди метра височина със скорост спрямо Земята хиляда триста петдесет и пет мили в час. С изгарянето на горивото самолетът ще се изкачи на максималната си височина от около осемнадесет хиляди метра. Температурата на външния въздух е шестдесет градуса под нулата по Целзий, а температурата на обшивката на самолета е около сто градуса по Целзий, вследствие на триенето при преминаването през въздуха. Един от страничните ефекти на това загряване е, че самолетът се разширява и по средата на полета става с около двадесет и осем сантиметра по-дълъг...

„Умора на метала! — мрачно си помисли Райън. — Трябваше ли да ми казвате това?“ Докосна стъклото. Беше топло и той осъзна, че човек може да вари вода на външната алуминиева обшивка. Чудеше се какво влияние има това върху тялото на самолета. „Я се върни в XIX век“ — отново си наложи той. От другата страна на пътеката дъщеря му спеше, а Кати беше потънала в някакво списание.

Когато Джек отново погледна часовника си, оставаше по-малко от час път. Капитанът спомена нещо за Халифакс, Нова Шотландия, намиращ се вдясно от тях. Джек погледна, но видя само неясна тъмна линия на северния хоризонт. „Северна Америка — пристигаме.“ Това беше добре. Както винаги напрегнатостта в седалката водеше до вдървяване на гърба му, а и гипсът само влошаваше всичко. Почувства нужда да стане и да се разходи, но това беше нещо, което опитваше да не прави в самолет. Стюардесата допълни чашата му с портвайн и

Джек откри, че ъгълът, под който слънцето светеше през прозореца, не се е променил от Лондон насам. Самолетът не изоставаше от въртящата се земя. Пилотът ги информира, че ще пристигнат в „Дълес“ към обед. Джек пак погледна часовника си: още четиридесет минути. Опъна краката си и отново се зачете.

Следващия път, когато го обезпокоиха, беше, за да раздадат митническите и имиграционни формуляри. Като прибра книгата си, Джек започна да гледа как жена му се зае да изписва всички дрехи, които беше купила. Сали все още спеше, свила се на седалката с почти ангелско спокойствие на лицето. След минута се оказаха над суша някъде около брега на Ню Джърси, насочили се на запад към Пенсилвания, преди да завият на юг. Сега самолетът летеше по-ниско. Джек беше пропуснал да забележи понижаването на скоростта, но облаците бяха много по-близо, отколкото, когато летяха над океана. „Окей, капитан Хигинс, хайде да приземим тази птица цяла.“ Намери сребърен калъф за етикет, който очевидно трябваше да пази. Всъщност той реши да запази целия пакет заедно с удостоверението, което го определяше като пътник на „Конкорд“. „Или ветеран — мрачно си помисли той. — Аз оцелях в конкорда на «Бритиш Еървейс».“

„Заднико, ако беше летял с «Боинг 747», все още щеше да се намираш над океана.“

Бяха достатъчно ниско, за да се виждат пътищата. Повечето нещастни случаи ставаха при кацане, но Райън не мислеше така. Бяха си почти у дома. Страхът му беше на изчерпване. Погледна през прозореца към река Потомак. Това беше добра новина. Най-послед конкордът отново застана с високо вдигнат нос и Джек реши, че се движи ужасно бързо. Започна плавно спускане към земята. Миг покъсно видя оградата на летището. Веднага последваха ударите на основните колесници. Бяха се приземили. В безопасност бяха. Успокояваше се, че каквото и да се случеше сега, щеше да е произшествие с колесно превозно средство, а не със самолет. Райън се чувстваше в безопасност в автомобили, защото обикновено той шофираше. Но си помни, че днес ще трябва да кара Кати.

Миг след като самолетът спря, лампата за коланите угасна и предната врата се отвори. Бяха си у дома. Райън стана и се протегна. Приятно беше, че не се движеха. Кати беше сложила Сали на коленете

си и решише косата ѝ с четка, докато тя разтъркваше очите си, за да прогони съня.

— Как си, Джек?

— Пристигнахме ли вече? — попита Сали.

Баща ѝ я увери, че са пристигнали. Тръгна напред. Стюардесата, която го беше въвела в самолета, го попита дали полетът у е бил приятен, и Джек отговори искрено с „да“. „Но сега всичко това е свършено.“ Намери седалка в автобуса за пристигащите и семейството му се присъедини към него.

— Следващия път, когато ходим там, ще летим точно така тихо обяви Райън.

— Защо? Хареса ли ти? — изненада се Кати.

— Можеш да ми вярваш, че ми хареса. Човек прекарва там оре два пъти по-малко време.

Джек се засмя. Всъщност смееше се на себе си. Както при всеки полет, стъпването обратно на земята го вълнуваше по особен начин. Беше преживял нещо непривично, беше жив и здрав, отново бе у дома и това го изпълваше с щастие. Походката на пътници, слизащи от самолет, винаги е по-жива от тази на качващите се. Летищният автобус се отдръпна от самолета. Разбира се, конкордът изглеждаше доста красив. Гледаше го, докато се отдалечаваха от него и завиваха към терминала.

— Колко пари похарчи за дрехи? — попита Джек, когато спряха пред залата за пристигащи пътници. Жена му само подаде формуляра. — Толкова много?

— Е, а защо не? — усмихна се Кати. — Мога да платя за тях със собствените си пари, нали?

— Разбира се, мила.

— А тук има и три костюма за теб, Джек — информира го тя.

— Какво? Ти как...

— Когато шивачът ти вземаше мярката за фрака, аз го помолих да ушие три костюма. Ръцете ти са еднакво дълги, Джек. Костюмите ще ти станат, щом свалим този проклет гипс.

Другото хубаво нещо на конкорда беше, че самолетът побираше толкова малко пътници, че свалянето на багажа ставаше за нула време. Кати взе една количка, която Сали настоя да бута, докато Джек прибираше багажа им. Последната пречка беше митницата, където

заплатиха над триста долара такса за покупките на Кати. По-малко от тридесет минути след приземяването Джек тръгна наляво през вратата, като помагаше на Сали да бутне количката с багажа.

— Джек! — Повикалият го беше едър мъж, по-висок от Джек с неговите метър и осемдесет и пет сантиметра и по-широк в раменете. Ходеше зле заради изкуствения крак, който стигаше до над лявото му коляно. Протезата му беше подарък от един пиян шофьор. Изкуственото му ляво стъпало представляваше алуминиева шина, вместо да наподобява човешки крак. Оливър Уендъл Тайлър ходеше по-лесно с него. Но ръката му беше напълно нормална, ако не и доста голяма. Той стисна ръката на Райън:

— Добре дошъл у дома, приятелю!

— Как са работите, Скип? — Джек измъкна длан от хватката на бившия нападател и мислено преброи пръстите си. Скип Тайлър беше близък семеен приятел, който не си знаеше силата.

— Добре. Здравей, Кати. — Жена му получи целувка. — А как е Сали?

— Добре. — Тя протегна ръце и беше вдигната във въздуха, както й се искаше. Но само за малко. Сали се завъртя, за да слезе и да се върне към багажната количка.

— Какво правиш тук? — попита Джек. „О, Кати трябва да се е обадила...“

— Не се тревожи за колата — каза доктор Тайлър. — Джийни аз я взехме и я закарахме у дома. Решихме да ви вземем с нашата. Има повече място. Тя я докарва.

— Почивен ден ли си взе?

— Нещо такова. По дяволите, Джек! Билингс от две седмици води и твоите часове. Защо да не мога да си взема един следобед? — Към тях се приближи един носач, но Тайлър го разкара с махване на ръка.

— Как е Джийн? — попита Кати.

— Още шест седмици.

— Ние ще трябва да чакаме малко повече.

— Нима? — Лицето на Тайлър светна. — Невероятно.

Когато излязоха от терминала, беше прохладно. Печеше ярко следобедно слънце. Джийн вече спираше големия шевролет комби на семейство Тайлър. Тъмнокосата, висока и жилеста Джийн беше

бременна с третото и четвъртото им дете. Видеофонът беше потвърдил близнаците малко преди семейство Райън да заминат за Англия. Тънкото ѝ тяло, подутото от бебетата, би изглеждало гротескно, ако не беше радостта на лицето ѝ. Кати отиде при нея, след като тя излезе от колата, и ѝ каза нещо. Джек естествено разбра какво е то. Жените се прегърнаха. Скип отвори задната врата и нахвърля багажа в колата, сякаш мятеше вестници.

— Възхищавам се на чувството ти за време, Джек. Прибра се почти навреме за коледната ваканция — отбеляза Скип, когато всички се настаниха в колата.

— Не бях планирал нещата по този начин — възрази Джек.

— Как е рамото?

— По-добре.

— Вярвам ти — засмя се Тайлър. — Изненадан съм, че те качиха на конкорд. Хареса ли ти?

— Пристига се много по-бързо.

— Да, всички казват така.

— Какво става в училището?

— Нищо не се е променило. Чу ли за играта? — Главата на Тейлър се извъртя.

— Не, не съм. „Как можах да забравя това?“

— Страхотно беше. Ние сме с пет точки по-малко, остават три минути и хващаме топката в нашето поле. Томсън най-после се освобождава и започва да тича напред с едното рамо и да ги блъска — бум, бум, бум, — през десет метра. След това ни извежда до осмата зона. Армейците си променят защитата, нали? Затова ние се разпръсваме. Аз съм горе в кабината на радиожурналистите и виждам, че техният треньор мисли да загрее резервата им — прави знаци да спрем часовника, — а ние удряме гредата и вкарваме гол. Като магия. Томсън не можеше да подаде топката по-добре! Двадесет и едно на деветнадесет. Какъв хубав начин да приключиш сезона!

Като випускник на академията в Анаполис Тайлър беше стигнал до втори резервен нападател на общоамериканския отбор, преди да отиде да служи на подводница. Три години по-късно, когато му предстоеше да поеме командването на нова подводница, някакъв пиян шофьор беше откъснал половината му крак. Удивителното беше, че Скип не спря да се развива. След като защити доктората си в

Масачузетския технологичен институт, се присъедини към факултета в Анаполис, където можеше да се занимава с бойскаутите и да провежда по някоя тренировка от футболната програма. Джек се питаше колко ли е щастлива сега Джийн. Тя беше хубаво момиче, което едно време работеше като секретарка в адвокатска кантора. Може би е ненавиждала дългите отсъствия на Скип по време на дежурството му на подводницата. Сега той си беше постоянно у дома и тя го чувстваше близо до себе си. Джийн сякаш все си беше бременна — и човек рядко можеше да ги види разделени. Дори когато ходеха в супермаркета, Скип и Джийн се държаха за ръце. Ако на някого това му изглеждаше смешно, си го пазеше за себе си.

— Какво ще правите за новогодишната елха, Джек?

— Не съм мислил за това — призна си Райън.

— Намерил съм място, където можем да си ги отсечем свежи.

Утре отивам там. Искаш ли да дойдеш?

— Разбира се. И ние трябва да пазаруваме — тихо добави той.

— Хей, ти наистина не знаеш нищо. Кати се обади миналата седмица. Джийн и аз свършихме... ъ, важната част. Тя не ти ли каза?

— Не. — Райън се обърна и погледна жена си, която му се усмихваше. „Ядец!“ — Благодаря, Скип.

— А, няма защо — махна с ръка Тайлър, когато излязоха на околоръстното шосе за Вашингтон. — Отиваме до семейството на Джийн. Това е последната ѝ възможност да ги види, преди да се появят близнаците. И професор Билингс казва, че те очаква малко работа.

„Малко — помисли си Райън. — По-скоро работа за два месеца.“

— Кога ще можеш отново да започнеш?

— Ще трябва да почака, докато свали гипса — отговори Кати вместо него. — Утре ще заведе Джек в Балтимор, за да видим какво ще кажат там. Ще помолим професор Холи да го види.

— Няма смисъл да се бърза при такова нараняване — каза Скип. Самият той имаше богат опит в това отношение. — Роби ти праща много поздравя. Той не можа да дойде. Сега е в Пакс Ривър на самолетен тренажор, учи се отново да хвърчи. Роб и Сиси са добре, бяха ни на гости онази вечер. Ти улучи и хубаво време. Миналата седмица почти през цялото време валя.

„У дома съм“ — помисли си Джек, докато слушаше. Отново трябваше да се потопи в сивото ежедневиe, което досажда толкова

много, докато някой не те извади от него. Беше чудесно отново да се върне там, където дъждът беше голяма неприятност и денят протичаше еднообразно — събуждане, ходене на работа, ядене и връщане в леглото. Телевизия с разни програми и футболни мачове. Комиксите в ежедневника. Помагане на жена ти да простре прането. Свиване в леглото с книга и чаша с вино, след като сложеха Сали да спи. Джек си беше обещал никога повече да не счита това за скучно съществуване. За повече от месец животът му беше протекъл на високи обороти и с благодарност си помисли, че е оставил всичко на три хиляди мили зад себе си.

— Добър вечер, мистър Кули. — Кевин О’Донъл вдигна поглед от менюто си.

— Здравейте, мистър Джеймсън. Радвам се да ви видя — отговори търговецът на книги, като доста добре се престори на изненадан.

— Няма ли да се присъедините към мен?

— Но разбира се. Благодаря ви.

— Какво ви води в нашия град?

— Работата. Ще постоя при едни приятели в Коб. — Това беше вярно. Освен това то говореше на О’Донъл — познат тук като Майкъл Джеймсън, — че Кули носи в себе си последното съобщение.

— Желаете ли да видите менюто? — О’Донъл го подаде.

Кули го разгледа набързо, затвори го и го върна обратно. Никой не би могъл да види прехвърлянето. Мнимият Джеймсън остави малкия плик от папката да падне в скута му. Разговорът през следващия час се въртеше все около приятни неща. В съседното сепаре имаше четирима полицаи, а и мистър Кули не се занимаваше с оперативни въпроси. Работата му беше да действа като свръзка. О’Донъл го мислеше за слаб човек, макар че не беше споделял това с никого. Кули не притежаваше качествата за истински акции и тъкмо затова той беше по-подходящ за разузнавателна роля. Не че някога е искал друго, а и беше достатъчно добре обучен. В идеологично отношение беше стабилен, но независимо от интелигентността му О’Донъл долавяше някаква слабост в характера му. Но това беше без значение. Кули нямаше досие в полицията. Никога не беше хвърлял

камък, а да не говорим за коктейл^[1] по англичанин. Предпочиташе да наблюдава и да остави гнева си да се трупа, без да дава израз на чувствата си. Тих, ненаатрапващ се и педантичен, Кули беше идеален за този тип работа. Не можеше да пролива кръв, но О'Донъл знаеше, че той не пролива и сълзи. „Ах ти, любезен дребосъко, бива те да организираш отлична разузнавателна операция и докато не се наложи сам да вършиш черната работа, ти можеш да... и си помогнал да бъде причинена смъртта на... десет или дванадесет души, нали?“ Дали този човек изобщо изпитваше някакви чувства? Може би не, отсъди ръководителят. Идеално. О'Донъл си казваше, че си има своя малък Химлер — или може би Дзержински ще бъде по-уместно. Да, Железният Феликс Дзержински, този зъл дребосък. За нациста Химлер му напомняше само кръглото пухкаво лице, но човек не може да избира лицето си, нали? Кули имаше бъдеще в организацията. Когато му дойдеше времето, щеше да има нужда от един истински Дзержински.

Приключиха разговора, докато пиеха кафето. Кули настоя да плати сметката — бизнесът му вървеше отлично. О'Донъл прибра плика в джоба си и напусна ресторанта. Въздържа се да прочете съобщението. На Кевин му беше трудно да бъде търпелив и затова сега си го налагаше. Знаеше, че нетърпението беше провалило повече акции, отколкото някога е успявала да провали английската армия. Това беше един урок от младите му години в ИРА. Потегли с беembeто си по старите улици, като се движеше на границата на максималната позволена скорост, напусна града и навлезе в тесен селски път, който водеше към дома му на стърчащия в морето нос. Караше по обиколен маршрут и постоянно поглеждаше в огледалото си. О'Донъл знаеше, че охраната му е отлична. Знаеше, че и непрекъснатото бдене я поддържаше такава. Скъпата му кола беше регистрирана на името на кантората на неговата корпорация в Дъндалк. Това беше истински бизнес с девет траулера, които влачеха мрежи в студените северни води, заобикалящи островите около Англия. Бизнесът се управляваше от кадърен генерален директор, който никога не е бил замесен в неприятностите, а уменията му позволяваха на О'Донъл да живее като заможен собственик на имение далеч в южните части на страната. В Ирландия традицията на притежаване от отсъстващ собственик беше стара — както дома на О'Донъл, оставен в наследство от англичаните.

Трябваше му по-малко от час, за да стигне до частния път към имота, отбелязан с две каменни колони, и още пет минути до къщата над морето. О'Донъл паркира колата си на откритото като обикновен посетител, защото помещението за каруците, долепено до къщата, беше превърнато в канцеларии от един местен предприемач. Веднага отиде в кабинета си. Там го чакаше Маккени, който четеше последното издание с поезията на Йейтс^[2]. Още един книжен плъх, който обаче не споделяше отвращението на Кули от кръвта. Зад тихото му поведение се криеше експлозивна натура. Майкъл в много отношения приличаше на самия О'Донъл. Както О'Донъл отпреди десетина години, младостта му се нуждаеше от каляване и затова беше назначен за завеждащ разузнаването, за да научи какво значат решителността и събирането на цялата възможна информация, преди да се впусне в действие. Онези от ИРА никога не постъпваха така. Те използваха методите на тактическото разузнаване вместо стратегическо, което според О'Донъл беше чудесно обяснение за безсмислието на цялата им стратегия. Това беше една от причините да напусне ИРА-Извънредни. Но би се върнал в стадото. Или по-точно стадото щеше да се върне при него. Тогава ще има собствена армия. Кевин вече си беше съставил план, макар че дори най-близките му сътрудници не знаеха за него — или поне не всички.

О'Донъл седна в кожения стол зад бюрото и извади плика от джоба на сакото си. Маккени тихо отиде на бара в ъгъла и наля на шефа си чаша уиски с лед — предпочиташе го така от няколко години, когато беше поставен в по-горещи климатични условия. Сложи чашата на бюрото, О'Донъл я пое и отпи малка глътка, без да каже нищо.

Документът се състоеше от шест гъсто изписани страници и О'Донъл ги прочете бавно и съсредоточено, така, както Маккени четеше Йейтс. По-младият мъж се възхищаваше на търпението му. Въпреки славата си на безсърдечен човек, когато събираше и обработваше данни, шефът на АОЪ често пъти изглеждаше като сфинкс. Като компютър, но зъл компютър. Необходими му бяха цели двадесет минути, за да прочете всичките шест страници.

— Е, нашият приятел Райън е отново в Америка, където му е мястото. Отлетял е с конкорд, а жена му е уредила негов приятел да го посрещне на летището. Вярвам, че следващия понеделник той ще бъде пак в час, където ще учи онези прекрасни млади хора от

Военноморската академия. — О’Донъл се усмихна на собствените си думи. — Негово Височество и прекрасната му съпруга ще се върнат у дома с два дни закъснение. Изглежда, самолетът им има проблеми с електрооборудването и някаква част е трябвало да бъде докарана от Англия. Поне това е версията за пред публиката. Всъщност изглежда, че Нова Зеландия им харесва толкова много, че са почувствали нужда от още време, за да се насладят на усмотението си. При пристигането им ще има внушителна охрана. Всъщност, като се замисля, изглежда, охраната им през следващите няколко месеца ще бъде непробиваема.

Маккени изсумтя:

— Някоя охрана не е непробиваема. Самите ние сме доказали това.

— Майкъл, ние не желаем да ги убиваме. Всеки глупак може да го направи — търпеливо каза О’Донъл. — Нашата цел е да ги хванем живи.

— Но...

„Никога ли няма да се научат?“

— Никакво но, Майкъл. Ако исках да ги убия, те вече щяха да бъдат мъртви, а с тях и опя мръсник Райън. Лесно е да ги убием, но няма да постигнем това, което желаем.

— Да, сър — подчини се Маккени, като кимна утвърдително. — А Шон?

— Ще го обработват в продължение на още около две седмици в затвора „Брикстън“. Нашите приятели от отдел Ц-13 не желаят за момента да бъде далеч от обсега им.

— Това означава ли, че Шон...

— Не е сигурно — прекъсна го О’Донъл. — И все пак мисля, че организацията е по-силна с него, отколкото без него. Ти как мислиш?

— А как ще разберем?

— Към нашия другар проявяват интерес от много високо място — половинчато обясни О’Донъл.

Маккени кимна замислен. Скри раздражението си от това, че шефът не желае да сподели своя източник на информация с командира на разузнаването. Маккени знаеше колко ценна е информацията, но мястото, откъдето идваше, беше от най-дълбоките тайни на АОЪ. Помладият мъж вдигна рамене и прогони тази мисъл. Той имаше свои източници на информация и умението му да я използва растеше с

всеки изминат ден. Трябваше дълго да чака, преди да действа, а това го изнервяше, но признаваше пред себе си — първоначално с нежелание, но и с растяща убеденост, — че благодарение на идеалната подготовка няколко сложни акции бяха преминали безупречно. Една недобре организирана акция го беше вкарала в затвора в Лонг Кеш. Урокът от този гаф беше, че борбата се нуждае от по-компетентни хора. Беше намразил неефективността на ИРА-Извънредни дори повече, отколкото ненавиждаше английската армия. Често пъти революционерът трябва да се страхува повече от приятелите, отколкото от враговете си.

— Нещо ново от нашите колеги? — попита О'Донъл.

— Да — пъргаво отговори Маккени. Нашите колеги бяха Извънредното крило на Ирландската републиканска армия. — Една от групите на бригадата от Белфаст ще нападне някаква кръчма вдругиден. Онези от Доброволните сили в Ълстър я използвали напоследък — не е много умно, нали?

— Мисля, че можем да оставим това — прецени О'Донъл. Разбира се, нападението щеше да бъде извършено е бомба и щеше да има жертви, сред които може да са и членове на Доброволните сили в Ълстър, които той смяташе за реакционните сили на управляващата буржоазия — те не бяха нищо повече от разбойници, защото нямаха никаква идеология. Толкова по-добре, щом ще бъде убит някой от доброволците, но би бил достатъчен и някой от извънредните, защото тогава доброволците ще се промъкнат в католически квартал и ще убият един-двама души на улицата. И както винаги хората от криминалния отдел на полицията в Ълстър ще разследват, и както винаги никой няма да си признае, че е видял нещо, и в католическите квартали ще продължи да цари революционна нестабилност. Омразата е толкова голямо предимство. Тя поддържаше каузата в много по-голяма степен от страха. — Друго има ли?

— Бомбаджията Дуайър отново е изчезнал от погледа — продължи Маккени.

— Последният път, когато това се случи... а, Англия, нали? Нова кампания ли има?

— Нашият човек не знае. Работи по въпроса, но му казах да внимава.

— Много добре. — О'Донъл ще помисли за това. Дуайър беше от най-добрите бомбаджии на ИРА-Извънредни, гений по

запалителните капсули със закъснител, лицето, което от отдел Ц-13 на Скотланд Ярд издирваха така усърдно, както никой друг. Залавянето на Дуайър би било сериозен удар за ръководството на ИРА... — Разбира се, нашият човек трябва много да внимава, но е добре да знаем къде е Дуайър.

Маккени разбра. Твърде жалко за Дуайър, но не беше избрал да работи за когото трябва.

— А оня от Белфаст?

— Не — поклати глава шефът.

— Но той отново ще се измъкне. Трябваше ни един месец да...

— Не, Майкъл. Синхронът — не забравяй колко важно е да има синхрон. Операцията е едно интегрирано цяло, а не просто сбор от събития.

Командирът на белфастката бригада на ИРА-Извънредни беше най-търсеният човек в Ълстър. „Бригада, по-малко от двеста души са“ — сухо си помисли О’Донъл. Търсен от не една страна, макар че за момента командирът трябваше да позволи англичаните да го хванат. „Жалко. С удоволствие бих те накарал да заплатиш лично за изхвърлянето ми, Джони Дойл, и за това, че определи цена за главата ми. Но и в този случай трябва да бъда търпелив. В края на краищата аз искам нещо повече от главата ти.“

— Освен това не бива да забравяш, че хората ни трябва да пазят и собствените си кожи. Причината за голямата важност на синхрона е, че това, което сме планирали, може да стане само веднъж. Затова ще бъдем търпеливи. Трябва да чакаме подходящия момент.

„Какъв подходящ момент? Какъв план?“ — искаше да знае Маккени. Само преди няколко седмици О’Донъл беше обявил, че „моментът“ е дошъл, само за да отмени всичко след последното телефонно обаждане от Лондон. Шон Милър не знаеше повече от другите, но Маккени дори не подозираше колко бяха тези привилегировани хора. Ако имаше нещо, в което командирът вярваше, то бе сигурността. Офицерът разузнавач оценяваше важността ѝ, но като млад човек се дразнеше от това, че осъзнава значимостта на събитията, без да знае какво точно става.

— Трудно е, нали, Майк?

— Да, сър. Трудно е — отговори усмихнат Маккени.

— Не забравяй докъде ни доведе нетърпението — каза шефът.

[1] Коктейл „Молотов“ — елементарна запалителна бомба, обикновено бутилка с бензин и запалителна капсула с кратко действие. — Б.пр. ↑

[2] Уилям Бътлър Йейтс (1865–1939) — ирландски поет и драматург, получил Нобелова награда за литература. — Б.пр. ↑

8. ИНФОРМАЦИЯ

— Това е всичко, Джими. От бюрото благодарят, че проследи онзи тип.

— Наистина не мисля, че той е от онези туристи, от които имаме нужда, Дан — отговори Оуенс. Един жител на Флорида, откраднал три милиона долара от банка в Орландо, беше допуснал грешката да спре в Англия на път за друга европейска страна с малко по-различни закони за банковото дело. — Мисля, че следващия път ще го оставим да попазува по „Бонд стрийт“, преди да го арестуваме. Това ще е и хонорарът за залавянето му.

— Уф! — Представителят на ФБР затвори последната папка.

Беше шест часът местно време. Дан Мъри се облегна в стола си. Зад него тухлените сгради от времето на крал Джордж бледнееха в сумрака. По покривите им имаше незабележими патрули, както и по всички останали сгради на „Гроувнър скуеър“. Американското посолство не беше така силно охранявано, защото имаше известна защита — през изминалите шест години много терористични заплахи както бяха отправени, така и забравени. Пред входа на сградата, където „Норт Одли стрийт“ беше затворена за движение, стояха униформени офицери от полицията. Тротоарът беше украсен с кашпи с цветя, които дори танк трудно би преодолял, а останалата част на сградата имаше наклонени бетонни армирани плочи за предпазване от бомби, поставени в коли. Вътре, зад бронираното стъкло до вграден в стената сейф, с пистолет „Магнум Смит & Уесън 357“ стоеше ефрейтор от морската пехота. „Проклетата работа — мислеше Мъри. — Проклетата. Прекрасният свят на международния тероризъм.“ Мъри мразеше да работи в сграда, приличаща на част от линията Мажино^[1], мразеше да се съмнява, че в някоя сграда от другата страна на улицата срещу канцеларията му може да има ирански, палестински, либийски или някакъв друг ненормален с ракетохвъргачка. Не се боеше за себе си. Мъри неведнъж беше излагал живота си на риск. Мразеше

несправедливостта и пренебрежението към професията му, мразеше това, че там отвън имаше типове, които убиваха хора само заради политическата изява. „Но те не са съвсем луди, нали? Психолозите казват, че не са. Те са романтици — вярващи, хора, които се посвещават на някакъв идеал и са готови на всякакви престъпления заради него. Романтици!“

— Джими, помниш ли дните, когато преследвахме обирджии на банки, които вършеха тази работа само за да изкарат някой лесен долар?

— Аз никога не съм се занимавал е такива неща. Бях зает предимно е обикновените кражби, докато не ме изпратиха да се разправям с убийства. Но тероризмът кара човек да изпитва носталгия по времето, когато имаше само обикновени крадци. Дори помня времената, когато те бяха сравнително цивилизовани. — Оуенс отново напълни чашата си с портвайн.

Голям проблем за градската полиция беше, че за разлика от едно време престъпниците все по-често използваша огнестрелно оръжие, защото беше популяризирано от вечерните новини за тероризма във Великобритания. Лондонските паркове и улици бяха все още по-безопасни от американските, но вече не толкова. Времената се променяха и в Лондон, а на Оуенс това никак не му харесваше.

Телефонът звънна. Секретарката на Мъри току-що си беше отишла и агентът вдигна слушалката.

— Мъри е на телефона. Здравей, Боб. Да, тук е. Боб Хайланд те търси, Джими. — Той подаде слушалката.

— Подполковник Оуенс на телефона. — Офицерът сръбна от портвайна си, след което рязко постави чашата си на масата и махна с ръка за химикалка и лист. — Къде точно? И вие вече сте... добре, отлично. Идвам веднага.

— Какво става? — бързо попита Мъри.

— Току-що получихме сведения за някой си Дуайър. Фабрика за бомби в апартамент на „Тули стрийт“.

— Това не е ли от другата страна на реката точно срещу кулата?

— Точно така. Тръгвам. — Оуенс стана и посегна за палтото си.

— Имаш ли нещо против и аз да дойда?

— Дан, не забравяй, че...

— Не трябва да се пречкам. — Мъри вече беше станал. Ръката му несъзнателно се плъзна по лявото бедро, където би трябвало да се намира служебният му пистолет, ако не беше в чужда страна. Оуенс, не носеше пистолет. Мъри се чудеше как може човек да бъде полицаи и да не е въоръжен. Излязоха от канцеларията на Мъри и забързано тръгнаха по коридора, като завиха наляво към гаража. Двата офицери от колата, съпровождаща Оуенс, вече бяха на местата си, а шофьорът на подполковника се движеше след тях. Щом излязоха от гаража, Оуенс се свърза по радиотелефона. Мъри седеше на задната седалка.

— Дежури ли някой от хората ти? — попита Мъри.

— Да. Боб ще прати екип на мястото след няколко минути. Господи, Дуайър! Описанието пасва идеално. — Колкото и да се опитваше да го прикрие, Оуенс беше възбуден като дете в коледна утрин.

— Кой ви даде сведенията?

— Анонимно обаждане. Мъжки глас обяснил, че като погледнал към прозореца, видял жици и нещо увито на малки блокчета.

— Чудесно. Някакъв любопитен тип се обажда на полицията — вероятно се бои жена му да не разбере какви ги е вършил. Е, човек не може да вземе повече от това, което му дават. — Мъри се усмихна. Имал беше случаи, които са се решавали и с по-малко данни от тези.

Вечерното движение по улиците беше натоварено и полицейските сирени не можеха с нищо да помогнат. Пътуваха с опънати нерви цели двадесет минути, докато изминат петте мили до „Тули стрийт“. Оуенс слушаше радиото и леко удряше с юмрук по меката дръжка на предната врата, докато хората му вече пристигаха при заподозряната къща. Накрая колата се стрелна по моста Тауър и зави надясно. Шофьорът я паркира на тротоара до две други полицейски коли.

Сградата беше триетажна, от тъмносиви мръсни тухли и се намираше в работнически квартал. В съседство имаше малка кръчма, където менюто за деня беше написано на черна дъска. Няколко от посетителите стояха до вратата с чаши бира в ръце и гледаха полицаите. Отсреща на улицата имаше още хора. Оуенс изтича до входа. Един детектив в цивилни дрехи го чакаше.

— Всичко е наред, сър. Заподозряното лице е арестувано. На последния етаж, в дъното.

Подполковникът забърза нагоре по стълбите, а Мъри го следваше по петите. Друг детектив ги посрещна на площадката на последния етаж. Оуенс измина оставащите десетина метра с жестока усмивка.

— Всичко е свършено, сър — каза Хайланд. — Ето го заподозряното лице.

Морийн Дуайър беше чисто гола, просната на пода с разтворени ръце и крака. Около нея имаше локва вода и следи от мокри стъпала, водещи към съседната баня.

— Тя се къпеше — обясни Хайланд. — Беше оставила пистолета си на кухненската маса. Никакви проблеми.

— Повикахте ли жена полицаи?

— Да, сър. Изненадан съм, че още не е пристигнала.

— Движението е ужасно — отбеляза Оуенс.

— Имало ли е други хора с нея?

— Не, сър. Никой — отговори Хайланд. — Само това.

Долното чекмедже на единственото бюро в запуснатия апартамент лежеше на пода. В него имаше няколко блокчета, наподобяващи пластични експлозиви, детонаторни капсули и електронни часовникови устройства. Един полицаи правеше опис, а друг снимаше цялата стая с фотоапарат „Никон“ със светкавица. Трети отваряше комплект за вземане на отпечатащи и вещественни доказателства. Всяко нещо в стаята трябваше да бъде номерирано и прибрано за използване при поредното съдебно дело над терористи в „Олд Бейли“. Всички доволно се усмихваха, освен Морийн Дуайър, която беше с лице, притиснато към пода. Двама полицаи с пистолети в кобури стояха над момичето и гледаха без капка симпатия голото, мокро тяло.

Мъри стоеше на вратата, за да не пречи на никого, и наблюдаваше как работят полицаите на Оуенс. Нямахше много забележки. Заподозряното лице беше неутрализирано, зоната обезопасена и сега събираха веществените доказателства. Всичко протичаше като по устав. Забеляза, че на заподозряната не се разрешава да се движи. Жена офицер ще извърши претърсване по интимните места, за да е сигурно, че не „крие“ нещо опасно. Това беше малко неприятно за скромната мис Дуайър, но Мъри не мислеше,

че съдията би се възпротивил. Морийн Дуайър беше добре известна бомбаджийка и имаше зад гърба си най-малко тригодишен опит. Преди девет месеца я бяха забелязали да се отдалечава от мястото на доста неприятна експлозия в Белфаст, вследствие на която загинаха четирима души и бяха ранени други трима. Не, не трябваше да се съчувства на мис Дуайър. След няколко минути един полицаи сне чаршафа от леглото и го метна върху нея, като я покри от раменете до коленете. През цялото това време тя не мръдна. Дишаше учестено, но не издаваше никакъв звук.

— Това е интересно — каза един мъж. Издърпа някакъв куфар изпод леглото. След като провери да не е миниран, той го отвори и извади комплект с театрален грим и четири перуки.

— Хей, и аз имам нужда от такъв грим. — Жената полицаи се мушна покрай Мъри и приближи до Оуенс. — Пристигнах по възможно най-бързия начин, подполковник.

— Давай — усмихна се Оуенс. Беше твърде щастлив, за да позволи нещо толкова дребно да го подразни.

— Разтваряй краката, милинка. Знаеш процедурата. — Жената си сложи гумена ръкавица. Мъри не гледаше. Това беше нещо, от което винаги се гнусеше. След няколко секунди ръкавицата беше свалена с плясък. Един полицаи подаде на Дуайър дрехи, за да се облече. Мъри гледаше как заподозряната се облича така свободно, сякаш беше напълно сама — не, той си помисли, че ако е сама, тя би изразила някакви чувства. Щом приключи с обличането, един полицаи щракна чифт белезници на китките ѝ. Той информира Дуайър за правата ѝ така, както го правеха американските полицаи. Тя с нищо не показва, че разбира думите. Огледа полицаите с абсолютно безизразно лице, на което не се четеше дори яд. Изведоха я, без да каже нито дума.

„Готино маце е“ — помисли си Мъри. Дори с мокра коса и без грим, тя беше много красива. Хубава кожа. Не би ѝ навредило, ако свали около пет килограма, но в добре подбрани дрехи килограмите ѝ нямаше да личат. „Можеш да се разминеш с нея на улицата или да седнеш до нея в бара и да ѝ предложиш една напитка, без изобщо да подозираш, че в чантичката си носи един килограм експлозиви. Слава богу, че при нас няма такива неща...“ Зачуди се как би се справило Федералното бюро с подобни случаи. Дори с всичката си техника, научни експерти и съдебни лекари, помагачи на специалните агенти

на място, нито една полиция не би могла лесно да се пребори с такива престъпления. Просто трябваше да се чака лошите да сбъркат. Човек трябва да играе за време както футболен отбор, чакащ почивката преди смяната на полетата. Проблемът беше, че престъпниците ставаха все по-добри, учеха се от грешките си. Както при всяка конкуренция. И двете страни ставаха все по-обиграни. Но престъпниците имаха инициативата. Полицаяте винаги догонваха.

— Е, Дан, някаква критика? Достигаме ли стандартите на ФБР?
— попита с леко самодоволство Оуенс.

— Стига глупости, Джими! — усмихна се Мъри. Сега нещата бяха спокойни. Детективите бяха заети да описват веществените доказателства, напълно убедени, че имаха солиден криминален случай.
— Мога да кажа, че беше доста добре. Знаеш ли колко сте щастливи, че нямате някои от нашите правилници за незаконните претърсвания?
„Да не говорим за някои от нашите съдии.“

— Готово — каза фотографът.

— Отлично — отговори сержант Боб Хайланд, който отговаряше за всичко.

— Как дойде толкова бързо, Боб? — пожела да узнае Мъри. — Метрото ли взе или какво?

— Защо не се сетих за това? — засмя се Хайланд. — Може би имахме късмет с движението. Дойдохме за единадесет минути. Вие не бяхте далеч зад нас. Избихме с ритник вратата и задържахме Дуайър за по-малко от пет секунди. Не е ли изумително колко лесно става, ако човек има проклетата информация!

— Сега мога ли да вляза?

— Разбира се — подкани го с ръка Оуенс.

Мъри отиде до бюрото с експлозивите. Човекът от ФБР беше експерт по взривни устройства. Тон и Оуенс клекнаха над, колекцията експлозиви.

— Приличат на чешки — промърмори Мъри.

— Така е — обади се един полицай. — От заводите „Шкода“, личи по опаковката. Но тези са американски. Електронни детонатори модел 31 от „Калифорния Пайронетикс“. — Той хвърли един детонатор в найлонов плик към Мъри.

— По дяволите! Появяват се навсякъде. Пратка от тези малки играчки беше открадната преди година и половина. Пяха на път за

нефтено находище във Венецуела и ги отвлякоха отвъд Каракас — обясни Мъри. Огледа по-отблизо малкото черно устройство. — Момчетата от нефтодобива ги обожават. Безопасни, надеждни и почти безпогрешни. Добри са почти колкото армейските. Най-нова технология.

— Къде другаде са се появили? — попита Оуенс.

— Знаем със сигурност за три или четири места. Проблемът е, че са толкова малки и невинаги е лесно да се разпознаят останките. Една банка в Пуерто Рико, полицейски участък в Перу — тези атентати бяха политически. Другият случай или два бяха свързани с наркотици. Досега всички те са били от другата страна на Атлантическия океан. Доколкото ми е известно, тук се появяват за първи път. Те имат номерации на партидите. Трябва да ги сверите с откраднатата пратка. Мога да изпратя телекс и да получим отговор до един час.

— Благодаря ти, Дан.

Мъри преброи пет еднокилограмови блокчета експлозив. Чешките пластични експлозиви се ползваха с добро име по отношение на качеството. Те бяха толкова мощни, колкото и експлозивите, които „Дюпон“ произвеждаха за американската армия. Едно добре разположено блокче експлозив може да събори цяла сграда. С помощта на часовниковите механизми на „Пайронетикс“ мис Дуайър би могла да постави пет бомби със закъснител — до един месец — и да се намира на хиляда мили разстояние, когато те избухнат.

— Господа, тази вечер спасихте живота на много хора. Браво. — Мъри вдигна поглед. Апартаментът имаше само един прозорец, откъм задната страна на блока. Щората му беше спусната до долу, а пердетата — евтини и мръсни. Мъри се зачуди колко ли е наемът за този апартамент. Сигурен беше, че не е висок. Отоплението беше пуснато докрай и в стаята ставаше задушно. — Някой има ли нещо против, ако отворя да влезе малко въздух?

— Отлична идея, Дан — отговори Оуенс.

— Оставете на мен, сър. — Един полицаи с ръкавици вдигна щората и след това отвори прозореца. Всичко в стаята щеше да бъде обработено за пръстови отпечатащи, но отвореният прозорец не би навредил на нищо. Лекият ветрец охлади помещението веднага.

— Така е по-добре. — Представителят на ФБР пое дълбоко дъх. Тук не усещаше дизеловите газове от лондонските таксита...

Нещо не беше наред.

Мъри се изненада. Нещо наистина не беше наред. Какво? Погледна през прозореца. Вляво имаше нещо като склад, една сляпа стена, висока четири етажа. Вдясно от нея се виждаше силуетът на лондонската кула над река Темза. Това беше всичко. Обърна се и видя Оуенс, който също гледаше през прозореца. Командирът на Ц-13 обърна глава към Мъри. Гледаше въпросително.

— Да — каза Оуенс.

— Какво каза оня по телефона? — промърмори Мъри.

Главата на Оуенс се поклати.

— Точно така. Сержант Хайланд?

— Да, подполковник?

— Гласът по телефона. Какво точно каза и как звучеше? — Оуенс продължаваше да гледа през прозореца.

— Според мен акцентът му беше като от централните графства. Мъжки глас. Каза, че гледа от прозореца и вижда някакви експлозивни и жици. Разбира се, всичко е записано на лента.

Мъри протегна ръка през отворения прозорец и прокара пръст по външната повърхност на стъклото. Пръстът му се изцапа.

— Със сигурност обадилият се не е чистачът на прозорците. — Мъри се наведе през прозореца. Нямаше пожарна стълба.

— Може би някой от покрива на склада. Аа, не — поправи се Оуенс. — Ъгълът не е подходящ, освен ако заподозряната не е разпръснала всичко по пода. Това е доста странно.

— Дали не става дума за обир? Може би някой е влязъл тук, видял е всичко и е решил да се обади като добър гражданин? — попита Мъри. — Това не звучи много достоверно.

Оуенс вдигна рамене.

— Не се знае, нали? Може да е приятелят ѝ, когото е зарязала — мисля, че за момента трябва да сме доволни, Дан. Разполагаме с пет бомби, които няма да наранят никого. Да се махаме оттук, за да не се пречкаме, и да изпратим оня телекс до Вашингтон. Сержант Хайланд, господа, браво! Поздравявам ви за отличната операция. Продължавайте в този дух.

Оуенс и Мъри напуснаха сградата тихо. Отпред видяха малка тълпа, възпирана от около десет униформени полицаи. Светеха и ярките прожектори на екип от телевизионните новини. Това беше

достатъчно, за да не могат да видят другата страна на улицата. Отсрещният блок имаше три малки кръчми. На вратата на една от тях стоеше мъж с женствени черти и чаша бира в ръка. Лицето му не издаваше никакви чувства, нито дори любопитство. Запаметяваше лицата, които вижда. Името му беше Денис Кули.

Мъри и Оуенс отидоха с колата до щаба на Ню Скотланд Ярд^[2], където агентът на ФБР изпрати своя телекс до Вашингтон. Не обсъждаха повече единствената неочаквана аномалия в случая и Мъри остави Оуенс да си гледа работата. Ц-13 бяха успели да разрешат още един случай с бомби — и го направиха по най-добрия начин, без нито една жертва. Това означаваше, че на Оуенс и хората му им предстоеше безсънна нощ в обработка на документи, приготвяне на доклади за бюрократите от Министерството на вътрешните работи и изявления за печата, но те щяха да го направят с удоволствие.

Първият работен ден на Райън протече по-леко, отколкото очакваше. Продължителното му отсъствие беше наложило катедрата по история да размести неговите часове, пък и беше време за коледната ваканция — почти всички студенти е нетърпение очакваха да се върнат по домовете си. Атмосферата в курса беше по-свободна, дори и новобранците се наслаждаваха на по-малко закачки и тормоз от по-големите по случай победата над армейския отбор по футбол. Очакваха го купчина писма и документи, натрупани във входящата поща, и му беше необходим един спокоен ден, за да се оправи с тях. Беше пристигнал в канцеларията си в седем и тридесет, а към пет без петнадесет беше отхвърлил по-голямата част от работата. Реши, че за днес му стига. Привършваше поредица от тестове за последните семестриални изпити, когато долови миризмата на евтина пура и дочу познат глас:

— Хареса ли ти ваканцията, момче? — Полковник Робърт Джеферсън Джексън се беше облегал на рамката на вратата.

— Имаше интересни моменти, Роби. Време е да затваряме, а?

— Още малко! — Джексън постави бялата си фуражка върху кантонерката на Райън и безцеремонно се строполи в коженото кресло срещу бюрото на приятеля си.

Райън затвори папката с изпитните документи и я пхна в чекмеджето на бюрото си. В кабинета му имаше малък хладилник. Той извади оттам двулитрова бутилка „Севън ъп“ и празно шише от напитка с джинджифил. После измъкна ирландско уиски от бюрото си. Роби взе две чашки от масата до вратата и ги подаде на Джек. Райън смеси двете питиета, докато цветът им стана като на газирания джинджифил. Алкохолът в кабинетите беше в разрез с правилника на академията — нещо, което според Райън беше парадокс, като се има предвид военноморската ориентация на училището, — но газираното питие с джинджифил беше трик, отминаван с намигване. Освен това всички знаеха, че офицерският клуб се намира само на една минута път оттук. Джек подаде едната чаша и прибра всичко останало, като остави само празната бутилка от безалкохолното питие.

— Добре дошъл у дома, приятелю! — Роби вдигна чашата си.

— Радвам се, че съм си у дома. — Двамата мъже се чукнаха.

— Радвам се, че се оправи, Джек. Ти ни разтревожи. Как е? — Джексън направи жест е ръка.

— По-добре. Да беше видял с каква превръзка започнах. Миналия петък я свалиха в „Хопкинс“. Днес разбрах нещо — да караш кола е ръчни скорости и с една ръка из Анаполис е отвратителна работа.

— Обзалагам се, че си прав — засмя се Роби. — Дяволите да ме вземат, ако ти не си луд.

Райън кимна в знак на съгласие. Беше се запознал е Джексън миналия месец март на официална вечеря в академията. Роби носеше значка със златни крилца на пилот от военноморските сили. Работеше в близкия изпитателен център до река Патъксент в Мериленд като инструктор в училището за пилоти изпитатели, докато в една ранна ясна утрин някакво неизправно реле не го беше изхвърлило неочаквано от тренировъчния самолет. Не бил подготвен за това и си счупил лошо крака. Нараняването беше сериозно и го отстраниха от летателна дейност за шест месеца. Военноморските сили го бяха назначили временно като инструктор в Анаполис, където в момента работеше в инженеринговия отдел. Това разпределение Джексън считаше за малко по-добро от дърпането на веслата в някоя галера.

Джексън, по-нисък от Райън и доста по-мургав, беше четвъртият син на баптистки свещеник от Южна Алабама. Когато се срещнаха за

първи път, офицерът — все още с гипс — беше попитал Райън дали иска да си опита силите с него на кендо. Райън никога не беше опитвал това нещо — японска фехтовка, при която вместо самурайски мечове се използваха бамбукови пръти. В морската пехота Райън беше използвал полицейски палки и предположи, че кендото не би било по-различно. Беше приел поканата, като си мислеше, че по-дългите му ръце ще му дадат решително предимство, особено като се има предвид и това, че Джексън не можеше да се движи добре. Не му беше минало през ума, че Джексън първо би поканил някой събрат офицер. По-късно узна, че той го беше сторил, но едва след като опита светкавичната бързина и убийствения рефлекс на гърмяща змия, които притежаваше Роби. Когато белезите заздравяха, двамата вече бяха добри приятели. От своя страна Джек беше запознал пилота с димния аромат на хубавото ирландско уиски и постепенно стана традиция да изпиват по едно-две следобедни питиета, усамотени в кабинета на Райън.

— Нещо ново тук? — попита Райън.

— Все още учим децата — отговори удобно разположилият се Джексън.

— И вече ти харесва?

— Не съвсем. Но пък най-после кракът ми е отново в строя. Прекарвам си почивните дни в Пакс, за да докажа, че все още мога да летя. Знаеш ли, около теб се вдигна голям шум тук.

— Когато ме застреляха ли?

— Да. Бях в стаята на директора, когато се обадиха по телефона. Шефът включи уредбата и всички чухме как оня от ФБР пита дали един ненормален преподавател от нашата академия не е в Лондон, където си играе на стражари и апаша. Аз казах, че познавам тоя кретен, но искаха някой от катедрата по история да потвърди думите ми — мисля, че най-много от всичко искаха да узнаят името на човека, който ти е продал билетите за самолета. Както и да е. Всички бяха излезли за обяд и трябваше да намеря професор Билингс в офицерския клуб. Директорът също се разтърча натам-насам. Ти почти провали последния ден за голф на шефа и губернатора.

— Почти провалих и собствените си планове.

— Вярно ли е това, което писаха във вестниците?

— Вероятно. Английските вестници отразиха всичко доста точно.

Джексън кимна, като тръсна пурата си в пепелника на Райън.

— Късметлия си, че не те пратиха обратно като колетна пратка, момче — каза той.

— Не започвай сега. Роби. Ако още някой ми каже, че съм герой, ще го смачкам...

— Герой ли? По дяволите, не! Ако всички вие бяхте толкова тъпи, моите прародители, негрите, щяха да внасят белокожи американци. — Летецът категорично поклати глава. — Никой ли не ти е казал, че ръкопашният бой е опасен?

— Обзалагам се, че ако ти беше там, щеше да направиш същото.

— В никакъв случай! Всемогъщи Боже, имали на този свят по-тъпи хора от морските пехотинци? Господи, при ръкопашен бой си оцапваш дрехите с кръв, съсипваш си блясъка на обувките. В никакъв случай, момчето ми! Когато аз убивам, то ще бъде със снаряди и ракети — по цивилизован начин, нали се сещаш? — Джексън се усмихна. — По безопасен начин.

— Не е, като да летиш на някой самолет, който решава да те катапултира без предупреждение — подигра се Райън.

— Разбира се, ударих си крака, но когато метна на гърба си своя „Томкат“^[3], аз бръмча с хиляда и сто километра в час и отгоре. Всеки, който иска да забие в мен някой куршум, може да го направи, но трябва доста да се потруди.

Райън поклати глава. Слушаше лекция по безопасност от човек, който работеше в най-опасната сфера — летец на самолетноносач и изпитател.

— Как са Кати и Сали? — попита Роби, този път по-сериозно. — Мислехме да ви дойдем на гости в неделя, но трябваше да отидем спешно до Филадельфия.

— Трудно им беше, но издържаха.

— Джек, ти имаш семейство — изтъкна Джексън. — Остави спасителните операции на специалистите.

Интересното в Роби беше предпазливостта му. Независимо от евтините му приказки за живота му на летец изстребител Джексън никога не предприемаше риск, ако не беше абсолютно наложително. Познаваше летци, които са го правели. Много от тях сега бяха мъртви.

Нямаше човек с такива златни криле на гърдите си, който да не е загубил приятел, и Джек се чудеше колко дълбоко се е отразило това на Джексън през годините. Беше сигурен в едно — въпреки че работата на Роби беше опасна, като всички добри играчи на хазарт той премисляше нещата, преди да премести своя чип. Където и да се намираще тялото му, мисълта му вече беше посетила мястото.

— Всичко свърши, Роб. Оставил съм го назад и няма да има следващ път.

— Разбира се, и му слагаме край. Иначе с кого ще пия? Е, хареса ли ти там?

— Не можах да разгледам много, но Кати си прекара чудесно. Мисля, че успя да види всички крепости в страната. Намерихме си и нови приятели.

— Това трябва да е било много интересно — засмя се Роби и угаси пурата си. Те бяха евтини, гадни, миришеха отвратително и Джек предполагаше, че Роби ги пуши само заради имиджа на летец изстребител. — Не е трудно да разбере защо са те харесали.

— Харесаха и Сали. Научиха я да язди кон — кисело добави Джек.

— О, така ли? Що за хора са?

— Ще ти допаднат — увери го Райън.

Джексън се усмихна.

— Да, предполагам. Принцът е карал самолет, така че трябва да е мъж на място, а и баща му сигурно може да се оправи в една самолетна кабина. Чух, че си се върнал с конкорд. Хареса ли ти?

— Мислех да те питам за това. Защо беше толкова шумно? Искам да кажа, защо, след като се движииш два пъти по-бързо от скоростта на звука, всичият шум не остава зад теб?

Джексън поклати тъжно глава.

— От какво е направен самолетът?

— Предполагам, от алуминий.

— Можеш ли да предположиш, че скоростта на звука е по-висока в метала, отколкото във въздуха? — попита Джексън.

— О, звукът минава през тялото на самолета.

— Разбира се, шумът на двигателя, шумът на горивните помпи, разни други неща.

— Окей. — Райън приключи с въпроса.

— Не ти хареса, нали? — Отношението на приятеля му към летенето забавляваше Роби.

— Защо всички се заяждат с мен за това? — вдигна поглед към тавана Райън.

— Защото е смешно, Джек. Ти си последният жив човек на света, който се бои да лети.

— Хей, Роб, аз го правя, пали? Качвам се, връзвам се с коланите и летя.

— Зная. Извинявай — омекна Джексън. — Просто е толкова лесно да те дразня заради това — за какво са приятелите? Ти направи едно добро, Джек. Горди сме с теб. Но, за бога, внимавай. Тия героични глупости могат да те убият.

— Разбирам.

— Вярно ли е това за Кати? — попита Роби.

— Да. Докторът го потвърди същия ден, когато ми свалиха гипса.

— Браво, тате! Бих казал, че това заслужава по още едно малко.

— Роби протегна чашката си и Джек му напя. — Изглежда, и бутилката предава богу дух.

— Мой ред е да купя следващата, нали?

— Толкова време мина, че не си спомням — призна Роби. — Но съм съгласен с теб.

— Значи отново си при самолетите?

— Следващия понеделник ще ме пуснат пак на „Томкат“ — отговори Джексън. — И към лятото отново ще работя това, за което ми плащат.

— Имаш ли заповед за разпределение?

— Да. Пред себе си виждаш бъдещия заместник-командир на VF-41. — Роби вдигна чашата си.

Райън разбра съкращението, което означаваше заместник-командир на изстребителна ескадрила 41.

— Това е много хубаво, Роб!

— Да. Не е зле, като се има предвид фактът, че през последните седем месеца съм бил на земята.

— Веднага ли ще заминете на самолетоносач?

— Не. Ще постоим малко на брега, долу при Оушиана, Вирджиния. Сега ескадрилата е разпределена на „Нимиц“. Когато лодката се върне за преоборудване, изстребителите остават на брега за

опреснителни тренировъчни полети. След това вероятно ще се настаним на „Кенеди“. Разместват назначенията на полковете. Джек, хубаво ще бъде отново да метна изтребителя на гърба си! Толкова време мина.

— Ти и Сиси ще ни липсват.

— Хей, ние няма още да тръгваме — чак през лятото. Карат ме да приключа учебната година — пък и Вирджиния Бийч не е чак толкова далеч. Ще ни дойдете на гости, какво толкова? Не е необходимо да летиш, Джек. Можеш да караш кола — обясни Джексън.

— Е, вероятно ще бъдете тук, когато се роди бебето.

— Да. — Джексън довърши напитката си.

— Ти и Сиси ще ходите ли някъде за Коледа?

— Не зная. Пък и не мога, защото през повечето от почивните дни ще летя в Пакс.

— Окей, елате ни на гости за вечеря — към три часа.

— Семейството на Кати няма ли да...

— Не — отговори Райън, като прибираше всичко на място.

Роби поклати глава.

— Някои хора просто не увират — отбеляза летецът.

— Е, знаеш как е. Вече не почитам храма на Всемогъщия Долар.

— Но успя да се справиш добре с паничката за парите.

Джек се усмихна.

— Да, вярно е.

— Това ме подсеща за нещо. Има едно малко предприятие извън Бостън, което ще направи голям удар.

— О? — Джек наостри уши.

— Мисля, че се нарича „Холоуеър лимитед“. Направили са нова програма за компютрите на изтребителите — наистина я бива, времето за обработка на данните е три пъти по-малко, генерира решения за прехващане с фантастична скорост. Монтирана е на тренажора в Пакс и военноморските сили скоро ще го купят.

— Кой знае за това?

Джек се засмя, докато събираше нещата си.

— Самата фирма все още не знае. Капитан Стивънс от Пакс чу за това от момчетата в „Топгън“^[4]. Бил Мей — летял съм с Бил — за първи път е пробвал програмата преди месец и я е харесал толкова, че

почти е убедил ония от Пентагона да зарежат цялата бюрокрация и да я купят. Получи се засечка, но главнокомандващият се е заел и казват, че адмирал Рендъл наистина е мераклия да купи програмата. Още тридесет дни и тази малка фирма ще получи коледен подарък. Малко късно ще бъде — каза Роби, — но ще може да напълни голям чорап за подаръци. Просто от любопитство погледнах вестниците тази сутрин и наистина те фигурират в борсата. Може би трябва да провериш какво е положението.

— А ти?

Пилотът поклати глава:

— Аз не играя на борсата, но ти още се мотаеш там, нали?

— По малко. Поверителна ли е тази информация? — попита Джек.

— Доколкото ми е известно, не. Поверителната част е свързана с написването на програмата, но за това си имат добра система за засекретяване — никой не може да я проумее. Вероятно Скип Тайлър би могъл, но аз не. Човек трябва да е специалист по атомна енергетика, за да може да разсъждава с нули и единици. Летците не мислят дигитално. Ние сме аналогови — засмя се Джексън. — Трябва да тръгвам. Сиси има рецитал тази вечер.

— Лека нощ, Роб.

— Умната, Джек. — Роби затвори вратата след себе си. Джек се облегна в стола си. Усмихна се на себе си, след това стана и прибра някои документи в куфарчето си.

„Да — каза си той. — Просто за да му покажа, че все още зная как.“

Райън взе палтото си, излезе от сградата и тръгна надолу покрай мемориала „Пребъл“. Колата му беше паркирана на „Декатър роуд“. Джек караше петгодишен фолксваген „Рабит“. Колата беше много практична за тесните улици на Анаполис и той отказа да си вземе порше, каквото жена му използваше, за да пътува до работата си в Балтимор и обратно. Хиляди пъти беше казал на Кати, че е тъпо двама души да имат три автомобила. За него „Рабит“, за нея „Порше 911“ и комби за семейството. Предложението на Кати той да продаде фолксвагена и да кара комбито беше, разбира се, неприемливо. Малкият бензинов двигател запали веднага. Беше твърде шумен. Трябва да провери гърнето. Джек тръгна и както винаги зави надясно

към Мериленд авеню през портал номер 3 в мрачната еднообразна стена, която заобикаляше академията. Един постови от морската пехота му отдаде чест. Райън беше изненадан от това — никога досега не бяха го правили.

Не беше лесно да кара. Когато превключваше скоростите, Райън завърташе лявата си длан в превръзката, за да хване волана, докато дясната му ръка преместваше скоростния лост. Натоварването по улиците никак не му помагаше. Няколко хиляди държавни служители си тръгваха от различни правителствени сгради, улиците бяха претъпкани и се наложи много пъти да спира и да започва всичко от първа скорост. Колата беше с пет предни и една задна предавка и когато стигна до светофарите на Централ авеню, Джек съжали, че не си е купил автомобил с автоматични скорости. Отговорът се криеше в икономията на гориво: „Нима си струва допълнителният литър на сто километра?“ Изсмя се на себе си, като се отправя на изток към залива Чесапийк, а след това надясно по „Фолкънс нест роуд“.

Тук рядко имаше движение. „Фолкънс нест роуд“ свършваше малко след къщата на Райън, като от другата страна имаше няколко ферми, които сега, в началото на зимата, също се намираха в състояние на покой. Късите останки на царевични стъбла лежаха в редици по кафявите неразорани полета. Той зави наляво по пътя към своята къща. Райън притежаваше дванадесет декара на Перигрин клиф. Най-близкият му съсед, инженер на име Арт Палмър, се намираше на половин миля по-надолу през силно залесените склонове и през мътното поточе. Скалите на северния бряг на залива Чесапийк, където живееше Джек, бяха високи почти петнадесет метра — на юг ставаха по-високи, но не много — и бяха образувани от ронлив пясъчник. Те бяха наслада за палеонтолозите. От време на време екипи от някой местен колеж или музей чоплеха основата на скалата и намираха вкаменени зъби от акула, които някога са принадлежали на същество с размерите на малка подводница, както и кости на още по-невероятни създания, живели тук преди стотици милиони години.

Лошото беше, че скалите ерозираха. Къщата му беше построена на тридесетина метра от ръба на скалата и дъщеря му беше получила строга заповед — налагана на два пъти с напляскване — да не се доближава дотам. Хората от опазването на околната среда убедиха Райън и съседите му да засадят кудзу — плодовит плевел от

американския юг, — за да предпазят лицевата част на скалата. Плевелът беше стабилизирал скалата, но нападаше растителността наоколо и Джек трябваше редовно да го унищожаваше със специален препарат, за да защити дърветата от задушаване. Но по това време на годината този проблем не съществуваше.

Имотът на Райън беше на места незалесен, на места покрит с дървета. Близката до пътя част някога е била култивирана, но това е било трудно, защото земята не беше достатъчно равна, за да може безопасно да се кара трактор по нея. Като доближи къщата, започнаха да се появяват дърветата — няколко стари чепати дъба и други широколистни видове, чиято шума сега беше опадала и клоните стърчаха като скелети в студения въздух. Стигна до гаража и видя, че Кати вече си е дошла — беше паркирала поршето си до комбито. Той трябваше да остави фолксвагена на открито.

— Тате! — Сали, без жилетка, рязко отвори вратата и изтича да посрещне баща си.

— Тук е много студено — каза ѝ Джек.

— Не, не е — отговори Сали. Взе куфара му и го помъкна с две ръце, като пуфтеше, докато изкачи трите стъпала на входа към къщата.

Райън свали палтото си и го окачи в гардероба в антрето. Трудно му беше да се справя с една ръка. Започваше да шмекерува. Постъпваше както в колата — използваше лявата си ръка, като се опитваше изобщо да не напряга рамото. Сега болката беше напълно изчезнала, но Райън беше сигурен, че може бързо да я върне, ако направи нещо тъпо. Освен това и Кати би му се разкрещяла. Намери жена си в кухнята. Тя гледаше намръщено в килера.

— Здравей, скъпа.

— Здравей, Джек. Закъсняваш.

— Ти също. — Райън целуна жена си. Кати помириша дъха му. Носът ѝ се сбърчи.

— Как е Роби?

— Добре. Глътнах само две много малки.

— Аха. — Тя се обърна към килера. — Какво искаш за вечеря?

— Изненадай ме — предложи Джек.

— Много ми помагаш! Трябва да те оставя ти да стотвиш.

— Не е мой ред, забрави ли?

— Знаех си, че не биваше да спирам в магазина „Джайънт“ — измърмори Кати.

— Как мина днес?

— Само една процедура. Асистирах на Бърни при присаждането на роговица, а след това трябваше да извеждам пациентите на разходка. Скучен ден. Утре ще бъде по-добре. Между другото Бърни ти праща много поздравя. Какво ще кажеш за кренвирши с боб?

Джек се засмя. Откакто се бяха върнали, менюто им се състоеше предимно от основни американски храни от първа необходимост. Беше малко късно за нещо по-изискано.

— Окей. Ще ида да се преоблека и да потракам на компютъра.

— Внимавай с ръката, Джек.

„Предупреждава ме по пет пъти на ден. — Джек въздъхна. — Човек не трябва да се жени за лекар.“ Къщата на Райън наподобяваше палубата на кораб. В хола, който беше едновременно и трапезария, таванът приличаше на тези в катедралите — намираше се на пет метра от пода. Стената с тройни прозорци гледаше към залива, а зад големите плъзгачи се врати имаше широка тераса. На стената срещу прозорците се издигаше чак до покрива масивна тухлена камина. Голямата спалня беше разположена на половин етаж над хола, а от прозореца ѝ можеше да се гледа вътре. Райън се качи по стълбите. Къщата беше проектирана така, че позволяваше големи гардероби. Райън си избра домашни дрехи и се зае с досадния ритуал по преобличането с една ръка. Все още експериментираше и се опитваше да намери подходящ начин да го прави.

Когато свърши, се върна долу и заобиколи стълбите, за да отиде до следващия етаж — там се намираше библиотеката му. Тя беше огромна. Джек четеше много и купуваше книги, за които нямаше време, но се надяваше, че ще ги прегледа някой ден. На голямото бюро до прозорците на стената откъм залив се намираше персоналният му компютър „Епъл“ и всичкото му периферно оборудване. Райън го включи и подаде инструкции. След това включи и модема си и се обади до „Компюсърв“. По това време на деня достъпът беше лесен и от менюто за влизане той избра „Микроферта II“.

След миг вече разглеждаше състоянието на акциите на „Холоуеър лимитед“ за последните три години. Акциите бяха изгодно невпечатляващи. Колебаеха се от два най-много до шест долара, и то

преди две години — това беше фирма, която е обещавала много, но е загубила доверието на инвеститорите си. Джек си записа нещо, след това излезе от програмата и пусна друга — „Разкритие II“, за да разгледа регистрите на фирмата от службата за гаранции и борсови операции, а също и последния годишен доклад. „Окей“ — помисли си Райън. Фирмата правеше пари, но малко. Проблем на високотехнологичните фирми беше, че много инвеститори търсеха големи печалби за кратко време или се прехвърляха другаде, като забравяха, че нещата невинаги ставаха по този начин. Фирмата беше открила малка, макар и опасна ниша и беше готова да опита нещо смело. Райън пресметна наум стойността на договора на военноморските сили и я сравни с общите приходи на фирмата...

„Окей!“ — помисли си той, преди да изключи компютъра. След това се обади на брокера си. Райън работеше чрез една брокерска фирма, която правеше отстъпки в цените на услугите и имаше дежурни хора по всяко време. Джек търгуваше винаги с един и същи човек.

— Здравсти, Морт, обажда се Джек. Как е семейството?

— Здравейте, доктор Райън. При нас всичко е наред. Какво мога да направя за вас тази вечер?

— Една фирма, „Холоуеър“, от многото, дето се занимават с високи технологии. На шосе 128 извън Бостън. Вписана е в американската борса.

— Окей — Райън дочу тракането по клавишите. Всички използваха компютри. — Ето я. Върви за четири и седем осми, не е много активна... поне доскоро. През последния месец се забелязва някаква скромна дейност.

— Каква дейност? — попита Райън. Това беше другият признак, който търсеше.

— О, разбирам. Компанията изкупува акциите си лека-полека. Не е голяма работа, но изкупуват собствените си акции.

„Ето! — Райън се усмихна. — Благодаря ти, Роби, ти ми даде информация за нещо наистина голямо.“ Джек се запита дали това не е игра на борсата и възползване от вътрешни данни. Първоначалната информация може да бъде определена така, но решението за закупуването се основаваше на законно извършено потвърждение и на опита му като борсов играч. „Окей, законно е.“ Можеше да прави каквото си поиска.

— Колко мислиш, че ще можеш да ми закупиш?

— Не са много впечатляващи акции.

— Често ли греша, Морт?

— Колко искате?

— Най-малко двадесет хиляди, а ако има, и повече. Искам да ми вземеш колкото можеш да намериш. — Нямахме начин да успее да се сдобие с повече от петдесет хиляди акции, но Райън беше решил да вземе всичко възможно. Ако загуби, губеше само някакви пари, а повече от година не беше имал такова предчувствие. Ако фирмата получи договора от военноморските сили, стойността на нейните акции ще нарасне десетократно. Сигурно е получила някаква информация. Ако Райън не грешеше, изкупуването на собствените им акции при нищожните средства, с които разполагаха, щеше рязко да увеличи капитала на фирмата, което да позволи бързото разширяване на дейностите. „Холоуеър“ залагаше на бъдещето и залогът беше голям.

Изминаха пет секунди в мълчание.

— Каква информация имаш, Джек? — попита накрая брокерът.

— Играя по нюх.

— Окей. Двадесет хиляди и отгоре... Ще ти се обадя утре в десет. Мислиш ли, че бих могъл да...

— Случаят е, като да хвърляш зар, но очаквам да се падне добро число.

— Благодаря. Друго има ли?

— Не. Трябва да вечерям. Лека нощ, Морт.

— Доскоро. — И двамата затвориха телефоните. На другия край на телефона брокерът реши да опита с хиляда акции. Понякога Райън бъркаше, но когато се оказеше прав, попаденията му бяха много точни.

— Коледа — каза О'Донъл. — Идеално.

— Днес ли преместват Шон? — попита Маккени.

— Тръгва от Лондон с микробус в четири сутринта. Това са много добри новини. Боях се, че ще използват хеликоптер. Нищо не се знае за маршрута, по който ще се движат — продължи да чете. — Но ще го прекарат с ферибота за Лимингтън в осем и тридесет сутринта

на Коледа. Съгласуването е отлично, ако се замисли човек. Твърде рано е и движението няма да бъде натоварено. Всички ще отворят подаръците си и ще се обличат за черква. Дори микробусът сигурно ще е единственото транспортно средство на ферибота. Кой би предположил, че на Коледа ще прехвърлят затворник.

— Значи ще освободим Шон?

— Майкъл, нашите хора не са много полезни, когато са вътре, нали? Аз и ти ще летим утре сутринта. Мисля да отидем до Лимингтън и да разгледаме ферибота.

[1] Линия от укрепления, построени от Франция за защита на границите ѝ с Германия преди Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Щабът на Лондонската полиция, контролиран пряко от Министерството на вътрешните работи на Великобритания и по тази причина носещо отговорности от държавна важност. Официално име Ню Скотланд Ярд. — Б.пр. ↑

[3] Марка американски изстребители. — Б.пр. ↑

[4] Военновъздушна база за подготовка на елитни летци. — Б.пр.

↑

9. ПРАЗНИК

— Господи, чудесно е отново да имам две ръце — каза Райън.

— Още две седмици, а може и три — напомни му Кати. — И не мърдай ръката си в проклетата превръзка!

— Да, мила.

Беше два часът сутринта и нещата вървяха зле... и добре. От три години семейство Райън си имаше традиция — след като Сали си легне и заспи, родителите ѝ се прокрадваха в мазето — стая, заключена с катинар, — изнасяха играчките и започваха да ги сглобяват. Предишните две години тази церемония беше допълнена с две бутилки шампанско. Сглобяването на играчките беше вече много по-различно, когато и двамата бяха пийнали. По този начин се отпуснаха и можеха да почувстват коледното настроение.

Дотук нещата се бяха развили добре. Джек беше завел дъщеря си в седем часа в черквата „Света Мария“ на детската служба, а малко след девет тя беше вече в леглото. Сали беше надникнала крадешком иззад камината на два пъти, но заповедта на баща ѝ я накара да се върне в спалнята и да остане там, притиснала бърбривото механично мече до гърдите си. Към полунощ родителите ѝ решиха, че вече е дълбоко заспала и могат да вдигнат малко шум. Започна се „преселението на играчките“, както го наричаше Кати. И двамата се събуха, за да слязат тихо по дървените стъпала. Озоваха се пред мазето. Разбира се, Джек беше забравил ключа от катинара и трябваше да се върне обратно да го търси. Пет минути по-късно вратата беше отворена и двамата на четири пъти пренесоха многоцветните кутии, които наредиха до елхата и кутията с инструменти на Джек.

— Знаеш ли кой е най-мръсният израз в английския, Кати? — попита два часа по-късно Райън.

— „Сглоби играчката!“ — отговори жена му с хихикане. — Миналата година аз казах това, мили.

— Малка кръстата отвертка — протегна ръка Джек. Кати плесна отвертката в ръката му, сякаш беше хирургически инструмент.

И двамата седяха на килима, на три метра от огромната елха. Около тях играчките образуваха полумесец — някои поставени в кутии, някои сглобени от вбесения Райън.

— Дай аз да го направя.

— Това е мъжка работа — отговори Джек. Сложи отвертката на пода и отпи от шампанското си.

— Свиня! Ако те оставя сам да свършиш това, няма да бъдеш готов чак до Великден.

Джек си помисли, че тя е права. Да го правиш полупиян не беше толкова лесно. Да го правиш с една ръка беше трудно, но не и невъзможно. Да го правиш с една ръка и полупиян беше... Проклетите винтчета не искаха да се завият в пластмасата и сигурно беше полесно да се разбере инструкцията за сглобяване на осемцилиндров V-образен двигател!

— Защо ѝ е на куклата къща? — жално попита Джек. — Нали шибаната кукла вече се намира в къща?

— Трябва да е много трудно да си такъв шопар. Вие, тъпите мъже, просто не разбирате нищо — съчувствено поклати глава Кати. — Предполагам, че мъжете никога не успяват да надживеят бейзболните палки — те поне са елементарни играчки само от една част.

Джек бавно обърна глава.

— Е, най-малкото можеш да пийнеш още шампанско.

— Една чаша ми е седмичната дажба. Вече изпих една голяма чаша — напомни му тя.

— И ме накара да гаврътна останалото.

— Ти купи бутилката, Джек. — Тя я вдигна. — При това е доста голяма.

Райън се обърна към къщата на куклата Барби. Помнеше времето, когато я бяха измислили. Представляваше обикновена, доста добре оформена кукла, но все пак играчка, нещо, с което се забавляваха момичетата. Тогава не му беше минало през ума, че някой ден и той може да си има малко момиченце. „Какво ли не правим за децата си — помисли си той. След това сам се присмя на себе си. — Разбира се, правим го и ни е приятно. Утре това ще бъде просто весел

спомен, както през миналата година на Коледа, когато за малко не пробих дланта си точно с тази отвертка.“ Ако жена му не му помогне да свърши по-скоро, Дядо Мраз щеше да започне да стяга шейната си за следващата Нова година. Пое дълбоко дъх и преглътна гордостта си.

— Помощ!

Кати погледна часовника си.

— Този път минаха четиридесет минути повече, отколкото очаквах.

— Ставам по-бавен.

— Бедничкият, да му се наложи да изпие цялото шампанско сам.

— Целуна го по челото. — Отвертка.

Той ѝ я подаде. Кати набързо прегледа скиците.

— Нищо чудно, глупчо. Използваш къс винт, а трябва да сложиш дълъг.

— Забравям, че съм женен за високоплатен монтьор.

— Това е истинското коледно настроение, Джек. — Тя се усмихна и зави винтчето на мястото му.

— Много красив, умен и изключително привлекателен високоплатен монтьор. — Той прокара пръст по врата ѝ.

— Сега е малко по-добре.

— Няма по-добър от мен при работа с инструментите с една ръка.

Тя завъртя глава и се усмихна така, както жената се усмихва само на обичания мъж.

— Подай ми винта си, Джек, и аз ще ти простя.

— Не мислиш ли, че трябва най-напред да сглобиш къщата?

— Винтът, по дяволите! — Той ѝ подаде един. — Само това ти се върти из мръсната глава, но въпреки всичко ти прощавам.

— Благодаря. В противен случай ти бях приготвил още нещо.

— О, и за мен ли Дядо Коледа е донесъл подарък?

— Не съм сигурен. Ще проверя.

— Ти се справи добре, като се има предвид състоянието ти — каза жена му, докато довършваше оранжевия пластмасов покрив. — Готово е, нали?

— Благодаря ти за помощта, мила.

— Аз казвала ли съм ти за... не, не съм. За една от важните придворни дами. Не зная какво толкова им е важното. Но както и да е.

Онази графиня... тя сякаш беше извадена от „Отнесени от вихъра“ — каза през смях Кати. Така определяше онези жени, от които не става нищо. — Попита ме дали шия.

„Това не бива да я питат.“ Джек обърна поглед към прозорците и се усмихна.

— И ти каза...

— Само очни ябълки. — На лицето ѝ се появи сладка и победоносна усмивка.

— Ооох. Надявам се, че не е било по време на обяда.

— Джек! Познаваш ме добре. Тя беше много приятна и свиреше чудесно на пиано.

— Колкото теб?

— Не. — Жена му се усмихна. Джек протегна ръка, за да я стисне за носа.

— Каролайн Райън, магистър, еманципирана жена, инструктор по очна хирургия, световноизвестна пианистка, съпруга и майка, не цепи басма на никого.

— Освен на съпруга си.

— Кога за последен път излязох наглава с теб? — попита Джек.

— Джек, ние не се съревноваваме. Ние се обичаме. — Тя се наведе към него.

— Няма да споря за това — тихо каза той и целуна жена си по устните. — Според теб колко хора са все още влюбени след толкова години семеен живот?

— Само щастливите, пръдльо. След толкова време семеен живот за нас.

Джек отново я целуна и стана. Отиде внимателно до морето от играчки около елхата и се върна с малка кутия, опакована в зелена хартия. Седна до жена си и опря рамо в нейното. Пусна кутийката в скута ѝ.

— Честита Коледа, Кати.

Тя сграбчи кутията с детска алчност, но внимателно и разкъса с нокти хартията. Показа се бяла картонена кутия, а в нея — друга, покрита с кадифе. Отвори я бавно.

Вътре имаше огърлица от фино злато, направена да пасва плътно около врата. Можеше да се предполага за цената ѝ по изработката и теглото. Кати Райън пое дълбоко дъх. Съпругът ѝ задържа своя. Не

беше наясно с модните увлечения на жените. Изборът му се дължеше на съвета на една много търпелива продавачка в бижутерийния магазин. „Харесва ли ти?“

— По-добре е да не плувам с това на врата си.

— Но няма да се налага да го сваляш, когато миеш съдовете — каза Джек. — Ето. — Извади я от кутията и я сложи около врата ѝ. Успя да я закопчае с едната си ръка от първия път.

— Ти си тренирал. — С ръка опипваше огърлицата, докато го гледаше изпитателно. — Нали си тренирал, за да можеш да ми я закопчееш?

— Цяла седмица в службата — кимна Джек. — Опаковането също беше отвратително.

— Чудесно е. О, Джек! — Тя го обвини с ръце, а той целуна нежно шията ѝ.

— Благодаря, мила. Благодаря, че си ми съпруга. Благодаря, че роди децата ми. Благодаря, че ми позволяваш да те обичам.

Кати примигна, за да задържи напирещите сълзи. От тях сините ѝ очи добиха блясък, който го накара да се почувства най-щастливият мъж на света.

— Това беше първото нещо, което видях — небрежно излъга той. Беше го видял, след като в продължение на девет часа обиколи седем магазина в три пазарни центъра. — То само ми каза: „Аз съм направено за нея.“

— Джек, аз не съм ти купила нищо подобно...

— Млък. Всяка сутрин, когато се събудя и те видя до себе си, получавам най-хубавия подарък.

— Ти си сантиментален идиот като от някой роман, но нямам нищо против.

— Харесва ли ти? — предпазливо попита той.

— Глупчо, обожавам го! — Целунаха се отново. Джек беше загубил родителите си преди няколко години. Сестра му живееше в Сиатъл, а повечето от роднините му — в Чикаго. Всичко, което обичаше, се намираше в тази къща: жена му, детето... и една трета от бъдещото им дете. Беше накарал жена си да се усмихне на Коледа и сега можеше да се надява на успешна година.

По времето, когато Райън започна да сглобява къщата за куклата, четири напълно еднакви сини затворнически коли през петминутни интервали напуснаха затвора „Брикстън“. За всяка от тях първият половин час включваше каране из страничните улици на Лондон. Вътре седяха по двама полицаи и гледаха през малките прозорчета на задните врати, за да видят дали не ги следи някоя кола, докато се движат по произволно избрания път из града.

Денят беше подходящ за изпълнението на този план. Типично английско зимно утро — колите минаваха през участъци с мъгла и студен дъжд. Откъм Ламанша духаше средно силен буреносен вятър, а най-благоприятното нещо беше тъмнината. Северното разположение на острова гарантираше, че слънцето няма да се покаже поне още няколко часа и тъмносините затворнически коли щяха да са невидими в ранното утро.

Секретността беше така пълна, че сержант Боб Хайланд от отдел Ц-13 дори не подозираше, че се намира в третата кола, напускаща затвора. Знаеше само, че седи на няколко сантиметра от Шон Милър и че отиват към малкото пристанище Лимингтън. Можеха да избират измежду три пристанища и три различни вида транспорт, за да стигнат до остров Уайт: обикновен ферибот, кораб на въздушна възглавница или кораб с подводни криле. Можеха да поискат и хеликоптер от Кралските военновъздушни сили от Госпорт, но само един поглед към беззвездното небе накара Хайланд да отхвърли тази възможност. „Идеята не е добра“ — помисли си той. Освен това охраната е непробиваема. Не повече от тридесет души знаеха, че Милър ще бъде преместен тази сутрин. Самият Милър го научи преди три часа и все още не знаеше към кой затвор го карат. Щеше да разбере едва когато стигнат на острова.

Британската затворническа система беше причина за някои конфузни положения през годините. Бягствата от старите, мрачни сгради, намиращи се в отдалечени места, като Дартмур в графство Корнуол, се оказваха изключително лесни, затова на остров Уайт бяха построени два нови затвора с максимална сигурност — „Олбъни“ и „Пакхърст“. Предимствата бяха много. По принцип един остров може да бъде охраняван по-лесно, а на този имаше само четири редовни входни пристана. По-важното беше, че островът е населяван предимно от големи фамилии, което беше странно дори и за Англия, и всеки

непознат щеше най-малкото да бъде забелязан, но можеше и да бъде съобщено за него. Новите затвори бяха някак си по-удобни от строените през миналия век. Това беше случайност, но Хайланд нямаше нищо против нея. По-добрите условия за живот на затворниците се придружаваха от средства, предназначени да затрудняват много бягството — нищо не можеше да го направи напълно невъзможно, но в тези затвори имаше телевизионни камери, които покриваха всеки сантиметър стена, електронни алармени инсталации на най-неочаквани места и охрана, въоръжена с автомати.

Хайланд се протегна с прозявка. Ако имаше късмет, щеше да се прибере у дома рано следобед и да прекара известна част от коледния ден със семейството си.

— Не виждам нищо тревожно — каза другият полицай, опрял нос в малкия стъклен правоъгълник на вратата. — Само шепа коли на улицата и никоя от тях не ни следва.

— Аз не мога да се оплача — отбеляза Хайланд. Обърна се и погледна Милър.

Затворникът седеше най-отпред на лявата пейка. Ръцете му бяха хванати в белезници. Същите имаше и на глезените си и те бяха свързани с верига. С малко късмет и помощ така ограничен човек може да се движи със скоростта на лазещо бебе, но нямаше шансове да надбяга двегодишно дете. Милър просто си седеше с глава, облежната на стената и със затворени очи, докато колата се друсаше и подскачаше по пътя. Изглеждаше като заспал, но Хайланд не можеше да бъде заблуден. Милър отново се беше затворил в себе си, потънал в размисъл за нещо.

„За какво мислите, мистър Милър?“ — искаше да го попита полицаят. Не че не беше задавал въпроси. Почти всеки ден след нападението на пътя към двореца Хайланд и няколко други полицаи бяха седели на грубата дървена маса срещу този младеж и се опитваха да завържат някакъв разговор. Хайланд признаваше пред себе си, че е костелив орех. Милър беше изтървал само една дума и това се случи преди девет дни. Един надзирател временно беше преместил Милър в друга килия уж заради повредената канализация, като действията му издаваха повече възмущение, отколкото професионализъм. В другата килия имаше двама обикновени криминални престъпници — наричаха ги ОКП, за да ги различават от политическите, с които работеше отдел

Ц-13. Единият от тях очакваше присъда за поредица жестоки улични обири, а другият — за убийство с пистолет на собственика на магазин в Кенсингтън. И двамата знаеха кой е Милър и го мразеха достатъчно, за да гледат на него като на изкупителна жертва за престъпление, за което иначе не съжالياха много. Когато Хайланд се появи за поредния безрезултатен разпит, завари Милър проснат по лице на пода на килията и без панталон, а обирджията го изнасилваше така брутално, че на Хайланд му дожаля.

Обикновените криминални престъпници се дръпнаха по заповед на Хайланд и когато вратата на килията се отвори, самият той изправи Милър и му помогна да отиде до диспансера. И тогава Милър му беше проговорил като на друго човешко същество. От подутите, напукани устни се отрони едно „Благодаря“.

„Полиция спасява терорист — помисли си Хайланд. — Голямо заглавие може да стане.“ Разбира се, надзирателят твърдеше, че е невинен. Наистина имаше проблеми с канализацията в килията на Милър — нещо се объркало по някакъв начин, а и междувременно бил повикан да успокоява размирици в друга част на затвора. Не чул никакъв звук от килията в този край на коридора. Нито звук. Лицето на Милър беше направено на кървава каша и беше сигурно, че няма да има проблеми с тоалетната в продължение на няколко дни. Съчувствието му към Шон Милър не трая дълго време. Хайланд все още беше ядосан на надзирателя. Осквернено беше чувството му на професионалист. Не приемаше постъпката на надзирателя и смяташе, че това е връщане назад към изтезанията с разпъване и с нагорещени клещи. Законът опазваше обществото не толкова от престъпниците, колкото от самото общество. Истина, която дори не всички полицаи разбираха напълно, но беше и единственото нещо, което Хайланд научи през петте години в отдела за борба с тероризма. Видът на стореното от терористите беше повече от неприятен урок.

По лицето на Милър все още личаха някои белези, по той беше млад и заздравяваше бързо. Само за няколко кратки минути той го възприе като човек. Сега отново беше животно. Хайланд изпитваше затруднение да мисли за него като за човешко същество — но професионализмът го задължаваше. „Дори и за такива като теб.“ Полицаят отново погледна през задния прозорец.

Пътуването беше скучно, както трябваше да се очаква, без радио и разговори и непрекъснато дебнене за нещо, което не беше там отвън. Хайланд съжаляваше, че не сложи кафе вместо чай в термоса си. Гледаха как камионетката им преминава през Уоркинг, след това през Алдершот и Фарнам. Вече се намираха в районите с големи недвижими имоти на Южна Англия. Навсякъде около тях се виждаха представителните къщи на аристократите, занимаващи се с конен спорт, и по-малко представителните домове на онези, които работеха за тях. Хайланд си мислеше, че ако не беше толкова тъмно, това пътуване можеше да бъде доста приятно. Мъглата беше надвиснала над многобройните долини, дъждът чукаше по металния покрив на колата, а шофьорът трябваше да внимава как кара по тесните, осеяни със завои пътища, така характерни за английската провинция. Единственото хубаво нещо беше почти пълната липса на движение. Хайланд виждаше светлинки над далечни врати, но това беше всичко.

Един час по-късно колата тръгна по шосе М-27, за да заобиколи Саутхамптън, след това сви на юг по второстепенния път за Лимингтън. Пресичаха малки селца, намиращи се на няколко мили едно от друго. Тук-там се чувстваше оживлението на новия ден. Пред няколко фурни имаше паркирани коли, чиито собственици приготвяха пресен, топъл хляб за вечеря. Вече се провеждаха ранни черковни служби, но истински натовареното движение нямаше да започне преди изгрева на слънцето, а дотогава оставаха над два часа. Времето се влошаваше. До брега оставаха само няколко мили, а вятърът духаше с петдесетина километра в час. Той разкара мъглата, но пък довлече порой студен дъжд и люлееше колата.

— Гаден ден за возене с лодка — каза полицаят, седнал отзад.

— Трябва да трае само тридесет минути — отговори Хайланд, а стомахът му се свиваше при мисълта за това. Макар и роден в страна на корабоплаватели, Боб Хайланд ненавиждаше пътуването по вода.

— В ден като този? Един час, а може би и повече.

Мъжът започна да си тананика песента „Живот върху вълните“, докато Хайланд съжаляваше за голямата закуска, която си беше приготвил, преди да излезе от къщи.

„Нищо страшно няма — мислеше той. — След като откараме мистър Милър, се връщаме за Коледа и имаме два свободни дни.

Заслужил съм си ги.“ Тридесет минути по-късно пристигнаха в Лимингтън.

Хайланд беше идвал тук и преди, но помнеше, че тогава имаше по-голяма видимост. Идващият от морето югозападен ураганен вятър сега духаше с постоянни шестдесет и пет километра в час. Помпеше, че повечето от пътя до остров Уайт минаваше през води с естествен заслон, и се надяваше това да е така. Фериботът „Сенлак“ ги чакаше в пристанището. Само преди половин час капитанът беше казал, че към него идва специален пътник. Това обясняваше присъствието на четиримата въоръжени офицери, прави или насядали по различни места на ферибота. Операцията беше от онези, за които разгласяването се избягваше, пък и не пречеше на другите пътници на ферибота, много от които носеха вързопи. За съдържанието им човек не трябваше да се чуди дълго.

Фериботът от Лимингтън за Ярмут потегли точно в осем и тридесет. Хайланд и другият офицер останаха в колата, докато шофьорът и вторият въоръжен полицаи, който се взеше отпред, стояха отвън. „Още един час — мислеше той, — после няколко минути, за да откараме Милър до затвора, и след това спокойно каране обратно до Лондон. Може дори да имам време да полегна и да дремна.“ Коледната вечеря беше насрочена за четири следобед, но не можеше да мисли за това.

„Сенлак“ навлезе в пролива Солент между Англия и остров Уайт. Ако тези води се намираха зад естествен заслон, Хайланд не желаше да мисли какви ли са водите в открития океан. Фериботът не беше много голям и не притежаваше качествата на корабите от военния флот. Бурният вятър, както и водата в пролива удряха дясната страна на съда, който вече се люлееше с отклонение от петнадесет градуса.

„Дяволите да го вземат!“ — помисли си сержантът. Погледна към Милър. Поведението на терориста не се беше променило изобщо. Седеше като статуя, с глава, опряна в стената на колата, със затворени очи и ръце, поставени в скута. Хайланд се опита да стори същото. Нямахше да спечели нищо, ако гледа през прозорчето. Вече не трябваше да се притеснява за преследващи ги коли. Облегна се и подпря крака на лявата пейка. Някъде беше чел, че затварянето на очите е ефективна защита срещу морската болест. Нямахше защо да се бои от Милър.

Хайланд, разбира се, не носеше оръжие, а ключовете от белезниците на Милър се намираха в джоба на шофьора. Затова затвори очи и позволи на вестибуларния си апарат да свикне с клатушкането на ферибота, без да се обърка от неподвижната вътрешност на колата. Това имаше ефект. Не след дълго стомахът му започна да сигнализира за неудоволствието си от настоящото състояние на нещата, но не беше много неприятно. Хайланд се надяваше, че по-бурното море напред по пътя няма да промени положението. Нямахше да го промени.

След миг звук от автоматична стрелба го накара рязко да вдигне глава. Запищяха жени и деца, последваха ги груби викове на мъжки гласове. Някъде зави автомобилен клаксон. Затракаха още автомати. Хайланд разпозна късото излайване на служебното оръжие на един от полицаите, последвано от незабавното стакато на картечница. Всичко трая не повече от минута. Сирената на „Сенлак“ започна да издава кратки, мощни звуци, като след няколко секунди спря, а автомобилният клаксон продължаваше да вие. Пищенето утихна. Вече се чуваха не острите писъци на тревогата, а по-дълбоките викове на осъзнат ужас. Избухнаха още няколко изстрела от автомат и сетне заглъхнаха. Хайланд се боеше повече от тишината, отколкото от шума. Погледна през прозорчето и не видя нищо, освен една кола и тъмното море. Знаеше какво му предстои. Бръкна под якето си за пистолета, който не беше там.

„Откъде знаят... откъде знаят тези копелета, че ще бъдем тук!“

Дочуха се още изстрели, резки заповеди, които не търпяха неподчинение от страна на тези, които желяеха да оцелеят през — коледния ден. Ръцете на Хайланд се свиха в юмруци. Обърна се и погледна към Милър. Сега терористът го гледаше. Сержантът би предпочел да види жестока усмивка вместо това празно изражение на младото, безжалостно лице.

Металната врата се разтърси от удар на ръка.

— Отворете проклетата врата или ще я взривим!

— Какво ще направим? — попита другият полицай.

— Ще отворим.

— Но...

— Но какво? Да ги чакаме ли да опрат пистолет в главата на някое бебе? Те спечелиха. — Хайланд завъртя дръжките. И двете врати се отвориха рязко.

Там имаше трима мъже със скиорски шапки върху лицата си. Държаха автомати.

— Я да видим пистолетите ви — каза високият. Хайланд усети ирландския акцент, който не го изненада много.

— И двамата сме невъоръжени — отговори сержантът. Вдигна и двете си ръце.

— Излизайте! Един по един! И лягайте на палубата! — Маскираният не се притесняваше да заплашва.

Хайланд излезе от камиона и коленичи, след което с ритник беше свален по лице. Усети как и другият полицай се просва до него.

— Здравей, Шон — каза друг глас, — не мислеше, че ще те забравим, нали?

Милър отново не каза нищо. Хайланд се учуди. Заслуша се в подрънкването на веригите, докато терористът излизаше от колата. Видя обувките на човек, пристъпил до вратата вероятно за да помогне на Милър да слезе.

„Шофьорът сигурно е мъртъв“ — помисли си Хайланд.

Стрелците държаха ключовете му. Чу как белезниците паднаха, а след това чифт ръце изправиха Милър на крака, който разтриваше китките на ръцете си и най-после даде израз на някакви чувства — усмихна се, загледан в палубата, преди да погледне сержанта.

Нямаше смисъл да гледа терористите. Около тях се виждаха най-малко трима мъртви мъже. Един от облечените в черно стрелци дръпна раздробената глава от кормилото на една кола и най-после клаксонът спря. На пет метра встрани някакъв мъж стискаше окървавения си стомах и охкаше, а до него жена — вероятно съпругата му — се опитваше да облекчи болката му. По палубата лежаха и други мъже, свити на малки купчинки, с ръце на тила. Терористите зорко следяха хората. Хайланд забеляза, че те не вдигаха излишен шум. Всички бяха обучени. Звуците идваха само от цивилните. Плачеха деца, чиито родители се държаха по-достойно от хората без деца. Родителите трябваше да бъдат смели и да защитават децата си, докато самотните възрастни се бояха само за собствения си живот. Някои от тях подсмърчаха.

— Вие сте Робърт Хайланд? — тихо каза високият. — Сержант Хайланд от известния Ц-13?

— Точно така — отговори полицаят. Знаеше, че ще умре. Изглеждаше ужасно — да умре на Коледа. Но ако ще умира, значи нямаше какво да губи. Нямаше да се моли. — А вие кои сте?

— Приятелите на Шон, разбира се. Наистина ли см мислехте, че ще го оставим на такива като вас? — Гласът звучеше като на образован човек въпреки лошата дикция. — Имате ли да кажете нещо?

Хайланд искаше да им го каже, но знаеше, че няма смисъл. Той дори не би ги развличал с ругатните си и сега откри, че отчасти започва да разбира Милър. Осъзнаването на този факт го накара да забрави страха си. Сега знаеше защо Милър не беше проговорил. „Що за проклети глупости минават пра главата ти в момент като този“ — почуди се той. Мисълта му се стори нелепа, дори отвратителна.

— Свършвайте и си вървете!

Виждаше само очите на високия мъж и нямаше удоволствието да наблюдава реакциите му. Това ядоса Хайланд. Сега, когато смъртта беше сигурна, той откри, че е разярен от неуместни неща. Високият извади пистолет от колана си и го подаде на Милър.

— Този е твой, Шон.

Шон пое пистолета в лявата си ръка и за последен път погледна към Хайланд.

„За тоя дребен педал сигурно не съм нищо повече от един заек.“

— Трябваше да те оставя в оная килия — каза Хайланд. Гласът му сега беше лишен от чувства.

Милър мислеше върху това. Той държеше пистолета до бедрото си и чакаше в мозъка му да се роди подходящият отговор. Припомни си един цитат от Йосиф Сталин.

— Благодарността, мистър Хайланд... е кучешка болест. — И изстреля два куршума от четири метра и половина.

— Хайде — каза О’Донъл иззад маската си. Някакъв мъж, облечен в черно, се появи на палубата и изтича при водача.

— И двата двигателя са повредени.

О’Донъл погледна часовника си. Нещата бяха протекли почти идеално. Това беше хубав план, ако се изключи проклетото време. Видимостта беше по-малко от миля и...

— Ето я, идва отзад — извика един от мъжете.

— Търпение, момчета.

— Кой сте вие, по дяволите? — попита полицаят в краката им.

О'Донъл изстреля кратка серия вместо отговор, коригирайки този малък пропуск. Избухна нов хор от писъци и бързо се изгуби във воя на вятъра. Щурмовата група се строи около предводителя си. Заедно с Шон бяха седем души. О'Донъл със задоволство отбеляза, че обучението им си личеше. Всеки от тях стоеше с лице, обърнато навън, и зареден автомат, в случай че някой от цивилните прояви глупост и опита нещо. Капитанът на ферибота стърчеше на стълбичката на двадесетина метра и очевидно се тревожеше за следващото изпитание — управлението на съда в подобна буря без двигатели. Първоначално О'Донъл смяташе да избие всички на борда и да потопи съда, но отхвърли тази идея — беше безсмислено. По-добре да остави живи хора, за да разкажат историята, иначе англичаните няма да узнаят за победата му.

— Готови! — обяви човекът на кърмата.

Един по един стрелците тръгнаха назад. Имаше двуметрово вълнение, което щеше да се влоши отвъд Сконс пойнт. Опасност, която О'Донъл приемаше с по-голяма готовност, отколкото капитанът на „Сенлак“.

— Тръгвайте! — нареди той.

Първият скочи в десетметровата лодка „Зодиак“. Човекът на кормилото насочи лодката в защитената от ферибота зона, като я придържаше близко до него с помощта на двата двигателя. Хората бяха практикували всичко това в еднометрово вълнение и въпреки по-силните вълни всичко мина добре. Щом като някой скочеше в лодката, се изтърколваше по гръб, за да направи място за следващия. Трябваше им малко повече от минута. О'Донъл и Милър скочиха последни. След като тупнаха на гумения под, лодката се придвижи към подветрената страна, водачът подаде пълна газ, тя се стрелна покрай ферибота, излезе от подветрената му страна и се насочи на югозапад към Ламанша. О'Донъл погледна назад. Към тях гледаха най-малко шестима души. Той им махна.

— Добре дошъл, Шон — извика на другаря си той.

— Не им казах абсолютно нищо — отговори Милър.

— Зная. — О'Донъл подаде шише уиски на младежа.

Милър го вдигна и преглътна петдесет грама. Беше забравил колко хубав може да бъде вкусът му, а студеният порой го правеше още по-приятен.

Лодката се плъзгаше по върховете на вълните почти като кораб на въздушна възглавница, тласкана от двата двигателя с мощност сто конски сили. Кормчията стоеше на мястото си в средата на лодката с присвити колене, за да може да поема меките удари, докато управляваше съда през дъжда и вятъра към мястото на срещата. Флотилията от рибарски кораби на О'Донъл му позволяваше голям избор от моряци. Не за първи път се възползваше от услугите им. Един от стрелците запълзя из лодката, за да раздаде спасителни жилетки. Ако някой ги забележеше, а това беше малко вероятно, би си помислил, че са от Специалните екипажи на Кралската морска пехота на учение в коледната утрин. Операциите на О'Донъл винаги бяха изпипани до най-малката подробност. Милър беше първият заловен човек от хората му и сега идеалното реноме на О'Донъл беше възстановено. Стрелците поставяха оръжията си в пластмасови торби, за да ги предпазят от корозията. Някои от тях разговаряха помежду си, но беше трудно да бъдат чути през рева на вятъра и двигателите.

Милър се беше ударил в дъното твърде силно. Разтриваше задника си.

— Проклети педали! — изръмжа той. Радваше се, че може отново да говори.

— Какво искаш да кажеш? — надвика шума О'Донъл.

Само за минута Милър обясни всичко. Сигурен беше, че всичко това е идея на Хайланд, целяща да го размекне, да му бъде благодарен. Затова и двата изстрела бяха отправени в корема на Хайланд. Нямаше смисъл да го остави да умре бързо. Но Милър не каза това на шефа си. Това не беше професионално. Кевин можеше да не го одобри.

— Къде е онова копеле Райън? — попита Шон.

— У дома си в Америка. — О'Донъл погледна часовника си и мислено извади шест часа. — Бас държа, че спи дълбоко в леглото си.

— Той ни върна с цяла година назад, Кевин — изтъкна Милър.
— Цяла проклета година!

— Предполагам, че ще кажеш това. По-късно, Шон.

Младежът кимна и отпи от уискито.

— Къде отиваме?

— Някъде, където е по-топло оттук!

Фериботът „Сенлак“ се носеше по посока на вятъра. Когато и последният терорист скочи, капитанът изпрати екипажа си в трюма, за да проверят за бомби. Не намериха нищо, но той знаеше, че може да са скрити, а корабът е идеално място за криене на разни неща. Машинистът и човек от екипажа се опитваха да оправят единия от дизеловите двигатели, докато тримата други моряци спуснаха котвата зад кърмата, за да стабилизират ферибота в развълнуваното море. Вятърът приближаваше съда към сушата. Това означаваше, че се намират в по-спокойни води, по доближаването до бреговата линия в такъв ден означаваше сигурна смърт за всички на борда. Помисли си, че може да спусне спасителна лодка, но и това криеше опасности, които се надяваше, че все още може да избегне.

Стоеше сам в лоцманската кабина и гледаше изпотрошената радиоапаратура. С нея би могъл да повика помощ — някой влекач, търговски кораб или какъвто и да е съд, който да ги закачи с въже за носа и да ги изтегли до някое безопасно пристанище. Но и трите апарата бяха разбити непоправимо, защото в тях беше изстрелян цял пълнител от автомат.

„Защо тези копелета ни оставиха живи?“ — питаше се той, обзет от тиха, безпомощна ярост. Машинистът се появи на вратата.

— Не мога да го поправя. Просто нямаме необходимите инструменти. Гадовете са знаели какво точно да счупят.

— Те наистина знаеха какво да правят — обади се капитанът.

— Закъсняваме за Ярмут. Може би...

— Ще помислят, че е заради времето. Ще се разбием в скалите, докато някой си размърда задника. — Капитанът се обърна и отвори едно чекмедже. Извади сигнален пистолет и пластмасова кутия с патрони. — Стреляй през двеминутни интервали. Ще се погрижа за пътниците. Ако не се случи нищо до... четиридесет минути, ще спуснем лодките.

— Но ще убием ранените, като ги качваме в тях...

— Ако не го направим, ще убием абсолютно всички! — Капитанът слезе от кабината.

Оказа се, че един от пътниците е ветеринарен лекар. Пет души бяха ранени и той се опитваше да им помогне заедно с член на екипажа. На палубата беше мокро и шумно. Фериботът се клатушкаше

с отклонение от двадесет градуса и един илюминатор беше счупен от вълните. Някакъв моряк се мъчеше да закрие дупката с парче брезент. Капитанът видя, че той вероятно ще се справи сам, и отиде при ранените.

— Как са те?

Ветеринарният лекар вдигна поглед. В очите му се четеше болка. Един от пациентите му умираше, а и другите четирима...

— Може би скоро ще трябва да ги прехвърлим в спасителните лодки.

— Това ще ги убие. Аз...

— Обадете се по радиото — каза през зъби един ранен.

— Лежете спокойно — нареди лекарят.

— Обадете се по радиото — настоя той. Човекът притискаше бинтове към корема си и правеше всичко възможно да не закрепци от болка.

— Гадовете ги изпотрошиха — обясни капитанът. — Съжалявам... нямаме радио.

— Колата... радио в шибаната кола!

— Какво?

— Полицейската — изстена Хайланд. — Полицейската кола... превоз на затворника... радио...

— Исусе Христе! — Капитанът погледна към колата — радиото може да не работи, защото е във вътрешността на ферибота. После тичешком се върна в кабината на боцмана и даде нареждания на машиниста.

Задачата беше проста. Машинистът използва инструментите си, за да снее високочестотното радио от колата. Успя да го свърже към една от антените на ферибота и след пет минути капитанът започна да дава позивни сигнали.

— Кой се обажда? — попита полицейският диспечер.

— „Сенлак“, глупак такъв. Нашата морска радиоапаратура е строшена. Имаме повреда и сме неуправляеми, намираме се на три мили южно от Лайл Корт и се нуждаем от спешна помощ!

— О, добре. Не прекъсвайте. — Сержантът от Лимингтън познаваше морето. Вдигна слушалката и прокара пръст по списъка с аварийните телефонни номера, докато намери този, който му трябваше. Две минути по-късно отново говореше с ферибота.

— Към вас сме изпратили влекач. Моля, потвърдете позицията си на три мили южно от Лайл Корт.

— Правилно, но се движим в посока североизток. Радарът ни все още работи. Можем да насочваме влекача. За бога, кажете им да бързат. Имаме ранени на борда.

Сержантът рязко се изправи в стола си:

— Повторете! Повторете последните си думи!

Капитанът беше възможно най-кратък, след като разбра, че към него идва помощ. Сержантът от брега се обади на началника си, а след това на шефа на местната полиция. Обади се и до Лондон. Пет минути по-късно екипаж от Кралския военноморски флот в Госпорт загряваше двигателите на спасителен хеликоптер „Сий Кинг“. Най-напред отлетяха до военната болница в Портсмут, за да вземат лекар и санитар, а след това се обърнаха и тръгнаха към центъра на бурята. След двадесет ужасни минути откриха ферибота, пилотът се бореше с шибачите ветрове, докато вторият пилот използваше радара за обзор под хеликоптера, за да открие ферибота между отразените от морето сигнали. Това не беше трудно.

Трябваше да поддържа хеликоптера в движение напред със скорост над четиридесет възела само за да се стабилизира над ферибота — а вятърът не оставаше постоянен за повече от няколко секунди — променяше посоката си с няколко градуса и скоростта с десетина възела. Пилотът се бореше с лостовете за управление, опитвайки се да кръжи над ферибота. В задната част на хеликоптера командирът на екипажа обви лекаря в спасителната люлка, като го придържаше до отворената врата. По разговорната уредба пилотът каза на командира на екипажа да спуска лекаря. Поне мишената им беше доста голяма. Двама от екипажа на ферибота чакаха на горната палуба, за да поемат лекаря. Те не бяха го правили преди, но екипажът на хеликоптера имаше опит. Бързо спусна човека на три метра от люлеещата се палуба, а след това започна да се снижава по-бавно. Един от членовете на екипажа се зае с доктора и го освободи от люлката. След това се спусна и санитарят, който през цялото време ругаеше съдбата и природата. Той също се приземи без проблеми и хеликоптерът се стрелна нагоре, за да се махне от опасната повърхност.

— Аз съм лейтенант Дилк, хирург, докторе.

— Добре дошли. Боя се, че работата ми обикновено се ограничава с коне и кучета — веднага отговори ветеринарният лекар — Единият е с пробит гръден кош, а другите са с рани в корема. Един умря — направих всичко, което беше по силите ми, но... — Нямахше какво да каже. — Шибани убийци!

Звукът на дизеловата сирена извести пристигането на влекача. Лейтенант Дилк дори и не погледна, когато капитанът и екипажът хвърлиха буксирното въже. Двамата лекари инжектираха морфин и се заеха с ранените.

Хеликоптерът вече летеше на югозапад за изпълнение на втората за деня мисия, чиято цел беше по-неприятна. Друг един хеликоптер, натоварен с въоръжени морски пехотинци, излиташе от Госпорт, докато първият търсеше с радара си десетметровата гумена лодка тип „Зодиак“. За рекордно време от Министерството на вътрешните работи дойдоха заповедите и за първи път те бяха тези, за които хората бяха обучени и екипирани: „Откриване и унищожаване“.

— Радарът не върши никаква работа — каза по разговорната уредба вторият пилот.

Първият пилот кимна в знак на съгласие. При спокойно време щяха да имат добри шансове да намерят гумената лодка, но сигналите, отразени от развълнуваното море и хвърчащите капки вода, правеха невъзможно засичането с радара.

— Не може да са отишли толкова далеч, пък и видимостта оттук не е чак толкова лоша. Ще започнем да кръжим по компас и ако трябва, ще разчитаме само на очите си.

— Откъде започваме?

— От Нийдълс, след това навътре към залива Крайстчърч, а после, ако е необходимо, ще се насочим на запад. Ще напипаме копелетата, преди да са слезли на земята, и ще накараме морските пехотинци да ги посрещнат на брега. Чу заповедта.

— Разбира се. — Вторият пилот включи тактическия дисплей за навигация, за да зададе последователността при търсенето. Деветдесет минути по-късно стана ясно, че не търсят, където трябва. Изненадани и объркани, екипажите на хеликоптерите се върнаха в Госпорт с празни ръце. Пилотите отидоха в помещението си и намериха двама много високопоставени полицейски офицери.

— Е?

— Търсихме от Нийдълс до залива Пул — не сме пропуснали нищо. — Пилотът проследи полета си по картата. — Такава лодка при подобни условия и с отличен екипаж може да развие до двадесет възела. Трябваше да ги забележим. — Пилотът сръбна от чая си. — Не е възможно да сме ги изпуснали! Хеликоптерите бяха два.

— Ами ако са се отправили към морето, ако са тръгнали на юг?

— Но къде? Дори и да имат достатъчно гориво, за да прекосят Ламанша, в което се съмнявам, то само един луд би се опитал да направи това. Там вълните сигурно са високи шест метра, а и бурята сега започва. Това е равносилно на самоубийство — заключи пилотът.

— Е, знаем, че не са луди. Твърде умни са, за да направят това. Не е ли възможно да са минали покрай вас, да са слезли на брега, преди вие да ги видите?

— Абсолютно невъзможно. — Пилотът беше категоричен.

— Тогава къде са те, по дяволите?

— Съжалявам, сър, но нямам представа. Може да са се удавили.

— Вярвате ли си? — попита полицаят.

— Не, сър.

Подполковник Джеймс Оуенс се обърна. Погледна през прозореца. Пилотът беше прав. Бурята се засилваше. Телефонът иззвъня.

— За вас, сър — подаде слушалката един старшина.

— Оуенс. Да? — Гъжното му лице изведнъж почервения от ярост, но после пак помръкна. — Благодаря. Дръжте ни в течение. Обади се от болницата. Още един от ранените е починал. Сержант Хайланд се намира в хирургическото отделение. Улучен е в гръбнака от куршум. Дотук общият брой на убитите е девет. Господа, можете ли да предложите нещо? Как ми се иска сега тук да има врачка.

— Вероятно са отишли на юг от Нийдълс, след това са завили на изток и са слезли на остров Уайт.

Оуенс поклати глава:

— Там имаме хора. Не са видели никого.

— В такъв случай може да са се качили на някой кораб. През Ламанша днес преминават толкова кораби, колкото обикновено.

— Има ли начин това да се провери?

Пилотът поклати глава.

— Не. В пролива при Дувър има радар за управление на движението на корабите, по не и тук. Пък и не можем да се качваме на всеки кораб, нали?

— Много добре, господа. Благодаря ви за усилията, най-вече за това, че закарахте своя хирург толкова бързо. Казаха ми, че благодарение на вас са спасени няколко души.

Подполковник Оуенс излезе от сградата. Всички се възхищаваха на самообладанието му. Когато се озова навън, старшият полицейски офицер вдигна поглед към оловното небе и напсува наум съдбата, но омаломощият го гняв не пролича на лицето му. Оуенс беше човек, свикнал да крие мислите и чувствата си. Често повтаряше на хората си, че в полицейската работа няма място за чувства. Разбира се, това не беше вярно и Оуенс както много други полицаи успяваше само да потушава гнева си и да не му дава външен израз. Това обясняваше и постоянното наличие на опаковка с противокиселинни хапчета в джоба на сакото му, и мълчанието въпреки, с което жена му беше свикнала. Бръкна в джоба си, за да извади цигара, която знаеше, че няма да намери, след това мислено се наруга: „Защо се отказа от този навик, Джими?“ За момент застана сам на паркинга, сякаш леденият дъжд можеше да го успокои. Но от него само му стана студено, а той трябваше да се пази от настинка. Ще трябва да отговаря за всичко това пред пълномощника от столичната полиция и пред Министерството на вътрешните работи. Някой друг — слава богу, че това няма да бъде той — ще трябва да отговаря пред кралицата.

Тази мисъл го стресна. Беше се провалил. Вече два пъти. Не успя да засече и предотврати първоначалната атака на пътя към двореца и само невероятният късмет и намесата на оня янки спаси положението. След това, когато всичко се беше развило както трябва, дойде и този провал. Нищо подобно не се е случвало досега. Оуенс се чувстваше виновен. Всичко стана по време на неговото дежурство. Лично той изработя плана за превоза със затворническите коли. Сам избра този начин — беше определил мерките за сигурност, беше избрал деня, маршрутите и хората, които сега бяха мъртви е изключение на Боб Хайланд.

„Как са разбрали? — питаше се Оуенс. — Знаели са кога, знаели са къде. Как са разбрали? Е — помисли си той, — ето нещо, от което мога да започна.“ Знаеше броя на разполагащите с тази информация.

По някакъв начин тя беше изтекла. Припомни си доклада, който Ашли донесе от Дъблин. „Толкова са добри, че просто не е за вярване“ — беше казал оня гад от ИРА-Извънредни във връзка с източника на информация на О’Донъл. Полицаят си беше помислил, че Мърфи греши. Сега всеки би повярвал в обратното.

— Връщаме се в Лондон — каза на шофьора си той.

— Разкошен ден, Джек — отбеляза Роби, седнал на кушетката.

— Не е лош — съгласи се Райън. „Разбира се, къщата ни изглежда така, сякаш в нея е паднала атомна бомба...“

Пред тях Сали играеше с новите си играчки. Особено много хареса къщата на куклата. Джек и Кати се чувстваха изморени след петчасовия си сън. Преди час Райън си беше помислил, че за бременна жена това е прекалено, и той и Роби бяха събрали съдовете, които сега се миеха в машината в кухнята. Жените им седяха на другото канапе, докато те двамата пиеха коняк.

— Няма ли да летиш утре?

Джексън поклати глава.

— Птицата ми сдаде багажа. Ще трябва ден-два, за да я оправят. Освен това що за Коледа е, ако няма хубав коняк? Утре се връщам в тренажора, а уставите не ми забраняват да пия преди това. Ще бъда на седалката чак в три часа, а дотогава ще съм трезвен. — Роби беше изпил само чаша вино по време на вечерята и един коняк „Хенеси“.

— Господи, как ми се иска да се раздвижа. — Джек стана и подкани с глава приятеля си да го последва надолу по стълбите.

— До колко часа си бил буден снощи, приятелю?

— Мисля, че си легнахме малко след два.

Роби погледна, за да види дали Сали ги чува.

— Гадна работа е да си Дядо Коледа, нали? Щом като си могъл да сглобиш всичките тези играчки, може би трябва да те оставя да поработиш по моя самолет.

— Изчакай само да ми се оправи ръката. — Джек измъкна ръката си от превръзката и я раздвижи, докато слизаха към библиотеката.

— Какво казва Кати за това?

— Каквото казват докторите всеки път — по дяволите, ако се оправиш твърде бързо, те губят пари! — Размърда китката си. — Няма

да повярваш как се схваща това нещо.

— Как я чувстваш?

— Доста добре. Мисля, че ще мога да я използвам както и преди. Поне досега не ми е създала проблеми. — Джек провери часовника си. — Искаш ли да видим новините?

— Хайде.

Райън включи малкия телевизор на бюрото. Най-накрая кабелната телевизия беше стигнала и дотук и той вече беше свързан към Си Ен Ен. Толкова хубаво беше човек да може да чуе вътрешните и международните новини, когато си поиска. Джек седна в своя въртящ се стол, а Роби избра един в ъгъла. До новините от последния час оставаха няколко минути. Джек не усили звука.

— Какво става с книгата?

— Оказа се, че някои от данните ми са неверни. Прав беше за оня проблем с откриването на палубата на японските самолетносачи.

— Стори ми се, че това не е както трябва — отговори Роби. — Те бяха много добри, но не чак толкова — искам да кажа, че при Мидуей ги разбихме, пали?

— А днес?

— Руснаците ли? Хей, Джек, всеки, който иска да се закача с мен, по-добре да си напише завещанието. На мен не ми плащат, за да губя, синко. — Джексън се усмихна и придоби доволен вид.

— Радвам се, че си така уверен в себе си.

— Има и по-добри пилоти от мен — призна Роби. — Трима. Хайде да си поговорим след година, когато вече ще бъда на линия.

— О, така ли! — засмя се Джек. Смехът му замря, когато видя картината на телевизионния екран. — Това е той — чудя се защо... — Засили звука.

— ... убити, между които и петима офицери от полицията. Провежда се усилено издирване по суша, вода и земя, за да бъдат открити терористите, които измъкнаха осъдения си другар на път за английския затвор на остров Уайт. Шон Милър беше осъден само преди три седмици във връзка с нападението над принца и принцесата на Уелс недалеч от Бъкингамския дворец. Тогава двама офицери от полицията и един от терористите бяха убити, преди нападението да бъде осуетено от американския турист Джек Райън от Анаполис, Мериленд.

Появи се нова картина от Ламанша, където хеликоптер от Кралските военновъздушни сили очевидно търсеше нещо. Малко след това на екрана отново се показва Милър — архивен запис при напускането на „Олд Бейли“. Преди да бъде вкаран в колата, Милър се обърна и погледна в камерата. Очите му отново срещнаха погледа на Джон Патрик Райън.

— О, господи... — промълви Джек.

10.

ПЛАНОВЕ И ЗАПЛАХИ

— Не трябва да виниш себе си, Джими — каза Мъри. — И Боб ще се оправи. Това все пак е нещо.

— Разбира се — раздразнено отговори Оуенс. — Дори има шанс отново да проходи. Ами другите, Дан? Загинаха петима добри мъже и четирима цивилни.

— А може би и терористи — изтъкна Мъри.

— Ти не вярваш в това повече от мен, нали!

Бяха имали невероятен късмет. Кораб на Кралските военноморски сили за откриване на мини, който провеждаше изследвания в Ламанша, беше открил нов предмет на дъното и незабавно изпратил камера там. Видеокамерата показваше останките от десет метрова надуваема лодка тип „Зодиак“ с два извънбордови двигателя от по сто конски сили. Ясно беше, че е потънала в резултат на експлозия в близост до бензиновите резервоари, но нямаше следи от хората на борда, нито от оръжията им. Командирът на кораба незабавно схванал важността на откритието и информирал началниците си. В момента се подготвяше спасителен екип, за да извади останките.

— Възможно е. Някой от тях е оплескал нещо, лодката е избухнала, лошите са се топнали във водата...

— А телата им?

— Храна за рибите — самодоволно се усмихна Мъри. — Добра гледка, а?

— Много обичаш да залагаш, Дан. Колко процента от заплатата си би заложил за тази хипотеза? — Оуенс нямаше настроение за шеги. Мъри разбираше, че началникът на отдел Ц-13 все още възприемаше станалото като лично поражение.

— Не много — съгласи се представителят на ФБР. — Значи мислиш, че ги е взел някой кораб?

— Логично е да се предположи. Наблизо са се намирали девет търговски кораба и нищо чудно да са замесени. Имаме списъка им.

И Мъри го имаше. Вече беше изпратен за Вашингтон, където ФБР и ЦРУ щяха да работят по него.

— Но защо не са взели и лодката? — попита той.

— Не ти ли е ясно? Предполагам, че са се страхували да не ги видят от нашите хеликоптери. Може да не са могли заради времето. Или пък просто не са искали да се занимават. Имат доста пари, нали?

— Кога военноморските сили ще извадят останките?

— Ако времето се задържи така, вдругиден — отговори Оуенс. Това беше единственото радостно нещо. Щяха да имат фактически веществени доказателства. Всяка вещ — независимо къде е произведена — има марка и сериен номер. Все някъде този номер фигурира в документ за продажба. Това е водило до успех при много разследвания — благодарение само на една квитанция за продажба от някой магазин осъждаха най-опасни престъпници. От видеолентата извънбордовите двигатели приличаха на американските „Меркюри“. ФБР беше в готовност да проследи тази връзка веднага щом получи номерата на двигателите. Мъри вече беше открил, че „Меркюри“ са предпочитани по целия свят. Това щеше да усложни нещата, но все пак беше нещо. Ресурсите на лондонската полиция и на ФБР бяха предвидени за точно такива задачи.

— Има ли някакви новини за изтичането на информация? — попита Мъри. Напипа най-болното място.

— Тоя трябва да се моли да не го намерим — тихо каза Оуенс.

Такава възможност засега не съществуваше. Общо тридесет и един души знаеха часа и маршрута за прехвърлянето на затворника и петима от тях бяха мъртви — дори на шофьора на колата не бяха казали нищо предварително. Оставаха двадесет и шест — двама от отдел Ц-13, двама по-високопоставени служители в лондонската полиция, десет в Министерството на вътрешните работи, още няколко в службата за сигурност МИ-5 и различни други. Всеки от тях притежаваше разрешително от най-висша степен. „Не че разрешителното има някакво значение — помисли си Оуенс. — По правило именно такива мръсници с разрешително от най-висша степен предаваха информация.“

Но това беше различно. Това беше измяна — дори по-лошо. До миналата седмица и през ум не му беше минавало, че такова нещо е възможно. Този, който е издал информацията, е бил свързан и е нападението над кралското семейство. Предаването на тайни, свързани с националната сигурност, беше толкова потресаващо, че накара подполковника да мисли непрофесионално. Но нападението над кралското семейство беше толкова непонятно престъпление, че Оуенс го смяташе за невъзможно. Предполагаше, че това би направил само човек с психически отклонения, но и с интелект и изключително лицемерие, някой, който е изменил на личното и националното доверие. Някога такива хора са били наказвани със смърт чрез измъчване. Оуенс не се гордееше с този факт, но сега разбираше защо се е случвало, проумяваше колко лесно е човек да одобри подобно наказание. Кралското семейство служеше на интересите на Обединеното кралство и народът го обичаше и изведнъж някой, вероятно много приближен, го предава на банда терористи. Оуенс искаше да спипа този човек. Искаше да го види мъртъв, да го гледа как умира. За такова престъпление това беше единственото справедливо наказание.

След няколко секунди се отърси от мрачните си мисли и започна да гледа по-професионално на нещата. „Не можем да пипнем гадовете само с пожелания да умрат. Да го намерим означава, че трябва да проведем полицейска операция — внимателно, прилежно, изчерпателно разследване.“ А Оуенс знаеше как да направи това. Нито той, нито елитната група, заета с разследването, щяха да намерят покой, докато не успеят. И никой не се съмняваше в крайния изход.

— Дотук имаш два провала, Джими — каза Мъри, сякаш знаеше за какво мисли. Не му беше трудно да го каже. И двамата бяха работили по тежки случаи, а полицаите, независимо откъде са, не се различават много.

— Разбира се — каза Оуенс и почти се усмихна. — Те не трябваше да показват картите си. На всяка цена трябваше да запазят източника на информация. Можем да сравним двата списъка — на тези, които са знаели за пристигането на Негово Височество онзи следобед, и тези, които са знаели, че младият мистър Милър отива за Лимингтън.

— И телефонистките, които са направили връзката — напомни му Мъри. — И секретарките, и сътрудниците, които може да са дочули нещо, и приятелите, и приятелките, до които също може нещо да е дошло по време на някой разговор.

— Много благодаря за това, Дан. Човек наистина има нужда от кураж в такъв момент. — Англичанинът отиде до шкафа на Мъри и намери шише уиски — коледен подарък, който все още не беше отворен в навечерието на Нова година.

— Прав си. Трябвало е да осигурят защита на източника си на информация. Зная, че ще го хванеш, Джими. Обзалагам се за това.

Оуенс наля напитките. С удоволствие забеляза, че най-последно американецът се е научил да пие уискито си както трябва. През изминалата година Оуенс беше научил Мъри да не слага лед навсякъде. Срамота беше да осквернява малцово шотландско уиски. Една натрапчива мисъл го накара да се намръщи.

— Какво ни става ясно от това за Шон Милър?

Мъри протегна ръце.

— То вероятно е по-важно, отколкото си мислел. Сигурно са се страхували, че ще успееш да измъкнеш информация от него. Или просто са искали да поддържат отличната си репутация. Може да е и нещо друго, а?

Оуенс кимна. Между Скотланд Ярд и ФБР съществуваше тясно сътрудничество, но освен това той ценеше мнението на колегата си. Въпреки че и двамата бяха опитни полицаи, можеше да се смята, че Мъри има малко по-различно отношение към нещата. Преди две години Оуенс с изненада беше установил колко ценно може да бъде това нещо. Макар и да не знаеше, Мъри също беше използвал неговия мозък на няколко пъти.

— Е, според теб какъв е Милър? — попита Оуенс.

— Кой знае? Може би завеждащ оперативната дейност? — махна с ръката, в която държеше чашата си, Мъри.

— Твърде млад е за това.

— Джими, човекът, който хвърли атомната бомба над Хирошима, беше полковник от военновъздушните сили само на двадесет и девет години. По дяволите, на колко ли е този тип О'Донъл?

— Така мисли и Боб Хайланд. — Оуенс се загледа в чашата си и пак се намръщи.

— Боб е умен мъж. Господи, надявам се, че ще се оправи.

— Ако ли не, все ще го използваме в канцеларията — с категоричен тон каза подполковник Оуенс. — Мозъкът му работи отлично и ще се справи със следователската работа — той е умен човек, когото не бива да губим. Е, трябва да тръгвам. Нова година е, Дан. За какво ще пием?

— То е ясно. Успех при разследването. Джими, ти ще заловиш този източник на информация и той ще ти каже всичко, което ти е нужно. — Мъри вдигна чашата си. — За крайния успех.

— Да. — Двамата мъже пиха до дъно.

— Джими, стори едно добро на себе си — остави всичко за една вечер. Отърси се и започни със свежи сили на сутринта.

Оуенс се усмихна.

— Ще се опитам. — Взе палтото си и тръгна към вратата. — Един последен въпрос. Досетих се, когато идвах насам. Тези типове от АОЪ нарушиха всички правила, нали?

— Така е — отговори Мъри, заключвайки папките си.

— Не са нарушили само едно.

Мъри се обърна:

— О? Кое е то?

— Не са правили нищо в Щатите.

— Никой от тях не го прави. — Мъри отхвърли тази мисъл.

— Никой от тях не е имал достатъчно причини.

— Е, и?

— Дан, АОЪ трябва сега да имат причина — и никога не са се колебали да нарушат някое правило. Това просто е едно предчувствие, нищо повече. — Оуенс вдигна рамене. — Е, лека нощ и ти желая весела Нова година, специален агент Мъри.

Стиснаха си ръцете церемониално.

— И на теб, подполковник Оуенс. Поздрави Емили.

Дан го изпрати до вратата, заключи я и се върна в канцеларията си, за да се убеди, че всичките му папки са под ключ както трябва. Навън беше тъмно като в рог. Погледна часовника си — беше шест без петнадесет.

— Джими, защо каза това? — попита Мъри в тъмнината. Облегна се във въртящия стол.

Никоя ирландска терористична група не е действала в Съединените щати. Разбира се, там те събираха пари — в кръчмите в ирландските квартали на Бостън и Ню Йорк изнасяха програмни речи за бъдещето на свободна и обединена Ирландия, без да си правеха труда да обясняват, че като заклетни маркс-ленинисти виждаха Ирландия като една нова Куба. Винаги бяха достатъчно проникателни, за да знаят, че на американските ирландци може и да не им допада тази малка подробност. Не споменаваха нищо за търговията с оръжие. Тя до голяма степен беше минало. Повечето от оръжията си набавяха от открития световен пазар. Говореше се, че някои от хората им са били обучени в съветски военни лагери — от спътниковата снимка не може да се определи националността, нито да се разпознае лицето. Тези сведения никога не се потвърждаваха в достатъчна степен, за да се публикуват в пресата. Там се обучаваха някакви хора — белокожи, — но кои бяха те? Разузнаването спираше дотук. Европейските терористи бяха различни. Заловените араби често пъти пееха като канарчета, но от заловените членове на ИРА, ИНА, фракцията „Червена армия“ и на френската „Пряко действие“, както и от всички останали съмнителни групи, беше далеч по-трудно да се изкопчи някаква информация. Това може би е въпрос на среда или просто са сигурни, че при разпита няма да бъдат използвани методите, характерни за Близкия изток. Всички те, израснали в условията на демократични закони, с точност знаеха слабостите на обществата, които искаха да съборят. Мъри мислеше точно обратното, но отчиташе и неудобствата, които демокрацията създаваше на пазителите на закона...

В края на краищата ИРА и ИНА никога не бяха извършвали свирепо престъпление в Америка. Никога. Нито веднъж.

„Но Джими е прав. АОЪ никога не се е бояла да нарушава правилата. Кралското семейство беше забранена територия за всички други, но не и за АОЪ. ИРА и ИНА не са се колебали да демонстрират операциите си — всяка терористична група застава зад действията си. Но не и АОЪ.“ Мъри поклати глава. Нямахше признаци, които да подсказват, че те ще нарушат това правило. Това все още не бяха направили... все още. Не съществуваше дори и сламка, за която да се хванат, за да започне разследване.

— Но какво са намислили? — запита се гласно той. Никой не знае. Дори и името им беше една аномалия. Защо се наричат Армия за

освобождение на Ълстър? Националистичното движение винаги е акцентирало върху ирландската си принадлежност, то беше ирландско националистическо движение, но името на АОЪ изразяваше териториална принадлежност. „Ълстър“ се появяваше неизбежно в имената на реакционните протестантски групи. Терористите не трябва да осмислят кой знае колко постъпките си, но все пак е нужен някакъв разум. Всичко около АОЪ беше просто аномалия. Вършеха неща, които никой друг не би направил.

Вършеха неща, които никой друг не би направил. Мъри знаеше, че това притеснява Джими. Защо действат по такъв начин? Трябва да има причина. Въпреки безумието си според собствените си разбирания терористите бяха разумни. Колкото и изкривено да изглеждаше мисленето им, то съдържаше своята вътрешна логика. ИРА и ИНА подчиняваха действията си на някаква логика. Те бяха намерили оправдание за съществуването си и действаха според целите си: да направят Северна Ирландия неуправляема. Ако успеят, на англичаните най-накрая ще им омръзне и ще си отидат. Следователно, тяхната цел беше да поддържат конфликта на ниско ниво и да изчакват противникът да си отиде. Това схващане имаше някакъв смисъл.

„Но АОЪ никога не са казали за какво се борят. Защо? Защо пазят целите си в тайна? По дяволите, защо съществуването на терористична група е тайна — ако те провеждат операции, как могат да ги потулят и защо никога не обявяват съществуването си извън периметъра на ИРА и ИНА? Това не може да бъде съвсем лишено от смисъл. Не може да работят напълно безразсъдно и все така да успяват.“

— По дяволите! — Отговорът беше някъде наблизко. Мъри усещаше, че той се върти в крайчеца на съзнанието му, но не можеше да стигне дотам. Агентът напусна канцеларията си. Морските пехотинци вече патрулираха по коридорите и проверяваха дали вратите са заключени. Дан им махна на път за асансьора и все още се опитваше да подреди парчетата в едно цяло. Щеше му се Оуенс да поостане. Искеше да говори с него. Може би двамата ще могат да проумеят нещата. Не, защо „може би“. Ще намерят отговора. Той е тук и остава само да бъде намерен.

„Обзалагам се, че Милър го е знаел“ — помисли си Мъри.

— Какво отвратително място — каза Милър. Залезът беше великолепен, почти като морски. На хоризонта не се съзираха никакви градове и далечните дюни очертаваха ясна, макар и начупена линия, зад която слънцето щеше да се скрие. Странен беше температурният диапазон. По обед беше тридесет и пет градуса — а за местните хора това беше студен ден, — но сега, когато слънцето се скриваше, задуха хладен вятър и скоро температурата щеше да спадне до точката на замръзване. Пясъкът не можеше да задържа топлината и при наличието на такъв чист и сух въздух тя просто щеше да отлети нагоре към звездите.

Милър се чувстваше изморен. Отвратителен ден: занимаваха се е опреснителни тренировки. Не се беше докосвал до оръжие почти два месеца. Реакциите му бяха забавени, стрелбата — ужасяващо слаба, но физическото му състояние се беше подобрило. Всъщност в затвора беше наддал няколко килограма и това беше доста изненадващо. За седмица щеше да свали излишното тегло. Пустинята беше подходящо място. Както повечето хора, родени в по-северните географски ширини, на Милър този климат не му понасяше. Натоварваше се физически и от това ожадняваше, но откри, че в такава жега не може да се храни. Затова пиеше вода и остави тялото си само да се настрои. Доста бързо щеше да нормализира теглото си и да заякне. Независимо от всичко пустинята не му харесваше.

Освен него тук бяха още четирима души от спасителния отряд, а останалите веднага отлетяха за дома през Рим и Брюксел, за което щяха да се сдобият с цяла нова серия печати в „туристическите“ си паспорти.

— Тук не е Ирландия — съгласи се О’Донъл. Миризмата на прах и на собствената му пот го накара да сбръчка нос. Не е като у дома. Липсваше им мъглата, пропита е аромата на торфените полета, въглицата в камината, а също и алкохолната атмосфера на местната кръчма.

Неприятно и дразнещо беше, че нямат алкохол. Местните, след като бяха получили поредната доза религия, бяха решили, че дори братята от международния революционен комитет не могат да нарушават закона на Аллах. „Що за идиотщина!“

Лагерът не представляваше нищо особено. Шест постройки, едната от тях — гараж. Неизползвана площадка за кацане на хеликоптери, път, засипан наполовина с пясък от последната буря. Дълбок кладенец за вода. Стрелбище. Нищо друго. Някога тук е имало най-много до петдесет души. Сега обаче лагерът принадлежеше на АОЪ и беше отдалечен от базите на другите групи. Всички знаеха колко е важно опазването на тайната. На една черна дъска в барака №1 се намираше график, предоставен от други светлокожи приятели, с часовете на прелитане на американските разузнавателни спътници. Всички знаеха кога трябва да се скрият, а колите бяха вкарани под покрив.

На хоризонта заблестяха два фара, насочени към лагера. О'Донъл забеляза появата им, но не каза нищо. Хоризонтът се намираше много далеч. Пъхна длани в ръкавите на якето си, за да ги предпази от настъпващия студ. Наблюдаваше лъкатушешките натам-насам фарове, чиито конични лъчи светлина се плъзгаха по дюните. Кевин установи, че шофьорът не бърза. Светлините не подскачаха. Климатът не позволяваше човек да се насилва. Каквото има да се прави, ще стане утре. Insh' Allah^[1] му беше казал веднъж негов колега латиноамериканец, е същото както mañana^[2] — но още по-бавно.

Колата беше „Тойота Ланд круизър“. Автомобилът с четворно предаване, изместил почти навсякъде ланд роверите. Шофьорът го вкара направо в гаража, преди да слезе. О'Донъл погледна часовника си. До следващото прелитане на спътника имаше тридесет минути. Съвсем малко време им оставаше. Стана и влезе в барака №3. Милър го последва, като махна с ръка на току-що пристигналия мъж. Един униформен войник от постоянната охрана на лагера затвори вратата на гаража, без да им обърне никакво внимание.

— Радвам се да видя, че си се измъкнал, Шон — каза мъжът. Носеше малка торбичка.

— Благодаря ти, Шеймъс.

О'Донъл отвори вратата. Не беше от тези, които държат на церемониалности.

— Благодаря ти, Кевин.

— Пристигаш точно за вечеря — каза шефът на АОЪ.

— Е, човек понякога има късмет — отговори Шеймъс Падриг Коноли. Огледа бараката. — Тук няма ли чернилки?

— Не и в колибата — увери го О’Донъл.

— Добре. — Коноли разтвори торбичката и извади две бутилки.
— Помислих си, че може би сте зажаднали за капка чисто уиски.

— Как успя да се промъкнеш покрай онези копелета? — попита Милър.

— Чух за новото разпореждане. Разбира се, казах им, че вкарвам пушка. — Засмяха се, а Милър донесе три чаши и лед. Тук винаги използваша лед.

— Кога трябва да пристигнеш в лагера? — О’Донъл имаше предвид базата на шестдесет километра оттук, използвана от ИРА.

— Имам проблеми с колата и прекарвам нощта при униформените си приятели. Лошото е, че са ми конфискували уискито.

— Проклети езичници! — засмя се Милър. Тримата мъже се чукнаха.

— Как беше там вътре, Шон? — попита Коноли. Чашите им вече бяха празни.

— Не чак толкова лошо. Имах неприятности с едни главорези седмица преди Кевин да дойде за мен. Разбира се, ченгетата ги подкокоросаха и те се повеселиха доста. Гадни педерастии! Но като оставим това, е толкова забавно да седиш и да гледаш как бърят ли, бърят като бабички.

— Не си и предполагал, че Шон ще проговори, нали? — с укор запита О’Донъл. Усмивката прикриваше чувствата му — разбира се, всички се бяха тревожили за това. Най-вече се притесняваха, ако го пипнат онези от ИРА и ИНА в затвора „Пакхърст“.

— Добро момче е! — Коноли напълни чашите.

— Е, какво ново от Белфаст? — попита шефът.

— Джони Дойл не е много радостен от загубата на Морийн. Хората стават неспокойни — не много, но се носят слухове. Шон, сигурно не знаещ, но операцията ти в Лондон стана повод да се вдигат чаши в цяла Ирландия. — Фактът, че повечето граждани на Северна Ирландия бяха отвратени от тази операция, не значеше нищо за Коноли. Малкото му обкръжение от революционери за него беше всичко.

— Човек не пие за неуспехите си — кисело отбеляза Милър.
„Ах, това копеле Райън!“

— Но опитът беше прекрасен. Достатъчно ясно е, че просто нямаше късмет, а всички ние сме играчки в ръцете на съдбата.

О’Донъл се намръщи. Гостът му беше твърде поетичен, за да пасва на начина му на мислене, въпреки че, както Коноли обичаше да изтъква, дори Мао е писал поезия.

— Ще се опитат ли да освободят Морийн?

Коноли се засмя:

— След това, което направи с Шон ли? Няма никаква вероятност. Как успя да сториш това, Кевин?

— Има си начини — приключи темата О’Донъл. Източникът му на информация беше получил строги разпореждания да не прави нищо в продължение на два месеца. Що се отнася до него, магазинът на Денис беше затворен. Не беше никак лесно да се вземе решението да го използват за информацията по спасителната операция. Преподавателите му бяха набивали в главата, че добрите сведения винаги създават такъв проблем. Истински ценната информация представлява риск за самия източник. В това се състоеше парадоксът. Най-полезният материал често пъти става твърде опасен, за да може да бъде използван. В същото време разузнавателна информация, която не може да се използва, няма абсолютно никаква стойност.

— Е, привлече вниманието на всички. Аз съм тук, за да разяснявам на нашите момчета твоята операция.

— Така ли? — засмя се Кевин. — И какво мисли за нас мистър Дойл?

Посетителят насочи пръст с шеговито обвинение.

— Ти си контрареволуционер, който има за цел да разруши движението. Операцията при двореца е предизвикала силен отзвук от другата страна на Атлантическия океан. Ние ще... извинете, те ще изпратят някои от хората си в Бостън след около месец, за да изгледят нещата, като обяснят на янките, че нямат нищо общо е тази работа — каза Коноли.

— Пари! Не ни трябва проклетите им пари! — възпротиви се Милър. — И нека заврат моралната си подкрепа в...

О’Донъл вдигна чашата си за тост.

— Да вървят по дяволите проклетите американци!

Като изпи последната глътка от второто си уиски, Милър облещи очи така рязко, че очните му ябълки щяха да изскочат.

— Кевин, за известно време няма да предприемаме нищо в Англия...

— Не и в Ирландия. По-добре да си кротуваме. За момента ще съсредоточим усилията си в тренировките и ще чакаме следващия удобен момент.

— Шеймъс, колко ефективни могат да бъдат хората на Дойл в Бостън?

Коноли вдигна рамене.

— Напий ги и ще повярват във всичко, което им кажеш. И както винаги пак ще хвърлят доларите си в шапката.

Милър се усмихна и сам напълни чашата си, докато двамата разговаряха. В главата му започна да се оформя план.

По време на дългогодишната си служба във ФБР Мъри беше заемал няколко длъжности. Започна от младши агент, преследващ обирджии на банки, за да стигне до инструктор по следствените процедури в академията на ФБР в Куантико, Вирджиния. Едно от нещата, на които винаги наблягаше пред студентите, беше значението на интуицията. Прилагането на закона беше все още колкото наука, толкова и изкуство. Бюрото притежаваше огромни научни средства, за да обработва сведенията, имаше написани процедури за всяко нещо, но като се позамисли човек, нищо не можеше да замести опитния агент. Мъри знаеше, че опитът е решаващ, за да се свържат уликите; за да почувстваш какво крие в себе си човекът срещу теб, за да предвидиш следващия му ход. Но интуицията стоеше пред опита. Двете качества се използват заедно, докато човек не се научи да ги разграничава.

„Това е трудното — казваше си Мъри, докато се прибираше с колата си от посолството. — Защото, ако няма достатъчно сведения, за които да се хване човек, интуицията може да направи чудеса.“

— Ще се довериш на инстинкта си — казваше на насрещното движение Мъри, цитирайки запаметените си лекции. — Инстинктът никога не може да бъде заместител, но е много полезно средство за адаптирането на уликите и процедурите едни към други — О, Дан, от теб ще стане страхотен интригант — засмя се сам на себе си, без да забелязва с какъв поглед го наблюдават от колата вдясно.

„Какво те притеснява? Всичко е толкова забавно!“

Инстинктът на Мъри плахо, но настоятелно му казваше нещо. Защо Джими беше казал това? Очевидно и той беше разтревожен, но какво, по дяволите, го тревожи?

Проблемът беше там, че тревогата беше предизвикана от много неща. Вече разбираше това. Нещата бяха няколко, свързани помежду си като някаква триизмерна кръстословица. Не знаеше колко празни квадратчета има в нея, не знаеше и какви думи трябва да се впишат в тях. Само обща представа как се съчетават. Това все пак беше нещо и ако има време, може да се окаже достатъчно, но...

— По дяволите! — Ръцете му стиснаха здраво кормилото, а доброто му настроение отстъпи пред чувството на безпомощност. Утре или вдругиден може да разговаря за това с Оуенс, но инстинктът му подсказваше, че нещата са по-спешни.

„Защо, по дяволите, е толкова спешно? Няма доказателства за нищо, което да ме кара да се вълнувам толкова.“

Мъри си спомни, че първият случай, който до голяма степен беше разрешил сам десет месеца след като излезе на улицата като специален агент, беше започнал е подобно усещане. Уликите бяха съвсем очевидни, ако се погледне от правилния ъгъл, но никой не се беше досетил да погледне нещата така. А за самия Мъри всичко беше започнало е подобна главоблъсканица, каквато усещаше в момента. Сега беше истински ядосан на себе си.

Факт — АОЪ наруши всички правила. Факт: нито една ирландска терористична организация не е провеждала операция в Америка... Е, несъмнено са ядосани на Райън, но не се бяха опитали да го нападнат тук, където щеше да им е много по-лесно, отколкото, ако организират операция в САЩ. Ами ако Милър наистина е техният командир по операциите. Не! Не е възможно, обикновено терористите не се занимават с лични отмъщения. Непрофесионално е, а тези гадове са професионалисти. За подобно нещо би им трябвало по-добро основание.

„Ти не знаеш какво е основанието, Дани, но това не значи, че го нямат.“ Мъри откри, че се тревожи дали с възрастта инстинктът му не се е превърнал в параноя. „Ами ако имат повече основания да го направят?“

Ето ти една мисъл — каза си той. Едно основание може да служи като извинение за друго — но какво точно искат да сторят? Вън всички

наръчници по полицейски процедури пишеше, че основното, което трябва да се търси, е мотивът. Мъри нямаше никаква представа за техните мотиви. — Ако продължавам така, може да откача.

Мъри се отклони наляво от „Кенсингтън роуд“ и се отправи към луксозния район, където живееше. Както винаги паркирането му създаде проблеми. Дори когато го назначиха в секцията по контрашпионажа в нюйоркската служба, не му беше толкова трудно да паркира. Намери място, по-дълго с около петдесет сантиметра от колата, и цели пет минути прави опити да я вкара там.

Мъри окачи палтото си на закачалката до вратата и влезе в хола вдясно. Жена му го забеляза, когато вече набираше някакъв телефонен номер със злобно изражение на лицето. Тя се зачуди какво има.

Необходими му бяха няколко секунди, докато се свърже с канцеларията отвъд океана.

— Бил, обажда се Дан Мъри... добре сме — чу го да казва жена му. — Искам да направя нещо. Познаваш ли онзи човек — Джек Райън? Да, той. Кажи му... по дяволите, как да се изразя? Кажи му да внимава... Зная това, Бил... Не мога да кажа, нещо ме тревожи и не мога... Нещо такова, да... Зная, че досега не са го правили, Бил, но въпреки това се тревожа... Не, нямам нищо конкретно, но Джими Оуенс заговори за това и сега съм истински разтревожен. О, вече си получил доклада? Добре, значи разбираш какво искам да кажа.

Мъри се облегна на стената и се загледа в тавана.

— Наречи го усещане или инстинкт — наречи го каквото искаш, но ме тревожи. Искам някой да направи нещо по този въпрос... Браво. Как е семейството ти? О, така ли? Страхотно! Е, предполагам, че ще прекараш чудесно Нова година. Окей. Пази се. Довиждане. — Той постави слушалката на телефона. — Е, сега се чувствам малко по-добре — каза си тихо Мъри.

— Партието започва в девет часа — обади се жена му. Тя беше привикнала с навика му да работи и вкъщи. Той пък беше свикнал с подсещанията ѝ за светските им задължения.

— В такъв случай трябва да се обличам, нали? — Мъри стана и целуна жена си. Сега се чувстваше по-добре. Беше направил нещо — може би нищо особено, може би хората в бюрото щяха да се питат какво му е, но това не го притесняваше. — Най-голямата дъщеря на Бил е сгодена. Ще я жени за един млад агент от офиса ни в Ню Йорк.

— Познаваме ли го?
— Нов е.
— Трябва да тръгваме.
— Добре, добре. — Отиде в спалнята и започна да се облича за голямото парти в посолството.

[1] Ако е рекъл Аллах (араб.). — Б.пр. ↑

[2] Утре (исп.). — Б.пр. ↑

11. ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ

— Както виждате, дами и господа, решението, което Нелсън^[1] е взел в случая, окончателно е прекратило абсурдните тактически методи на Кралските военноморски сили. — Райън затвори папката със записките си. — Нищо не може да бъде по-добър урок от решителната победа. Въпроси?

Това беше първият ден на Джек в курса. В стаята имаше четиридесет студенти, до един курсанти трета степен (това звание имаха и шестте жени), или както ги наричаха в цивилния живот, второкурсници, които слушаха уводната лекция на Райън по военноморска история. Нямаше въпроси и той беше изненадан. Джек знаеше, че е добър преподавател, но не чак толкова. Един от студентите стана. Казваше се Джордж Уинтън, футболист от Питсбърг.

— Доктор Райън, помолиха ме да направя изявление от името на целия курс — колебливо каза той.

— Охо — отговори Райън и отстъпи малко назад, като гледаше към курса, и се престори, че очаква някаква заплаха.

Уинтън тръгна напред и извади малка кутия иззад гърба си. Отгоре ѝ имаше лист, на който беше напечатано нещо. Младежът се изпъна.

— Мирно! Чета заповед: „За извънредна служба, надхвърляща задълженията на туриста, на макар и безмозъчен морски пехотинец, курсът награждава доктор Джон Райън с Ордена на Пурпурната мишена с надеждата, че следващия път ще залегне, освен ако не желае, вместо да преподава история, да стане част от нея.“

Уинтън отвори кутията и извади пурпурна панделка, широка седем сантиметра, със златист надпис „ЗАСТРЕЛЯЙ МЕ“. На лентата беше закачена също толкова голяма месингова мишена. Курсантът я закачи на рамото на Райън, там, където беше прострелян. Курсантите станаха и изръкопляскаха, докато Райън стискаше ръката на говорителя им.

Джек опипа „ордена“ и вдигна поглед към курса.

— Жена ми ли ви даде тази идея?

Те започнаха да се трупат около него.

— Браво, докторе! — поздравя го един старателен подводничар.

— *Semper fi!*^[2] — отговори като ехо един бъдещ морски пехотинец.

Райън вдигна ръце. Все още не можеше да свикне с мисълта, че отново има лява ръка. Сега наистина използваше рамото си, но то го болеше. Хирургът от „Хопкинс“ му беше казал, че рамото постепенно ще се раздвижи и общото влошаване на работоспособността му няма да надхвърля пет процента.

— Благодаря ви, но въпреки всичко ще трябва да си вземете изпитите следващата седмица!

Избухна всеобщ смях, хлапетата започнаха да излизат от стаята и тръгнаха към кабинета за следващия час. Райън нямаше повече часове за деня. Събра книгите и записките си и си тръгна. Запъти се нагоре към кабинета си в Лийхи Хол.

Януари беше доста студен и по земята се белееше сняг. Джек внимаваше как ходи по тротоара, защото беше заледено. Мина покрай спалните помещения на военноморската академия, които представляваха красива гледка. Огромната четириъгълна площ, заобиколена от параклиса на юг, от Банкрофт Хол на изток и от сградите с класни стаи от другите две страни, наподобяваше блестящо бяло наметало, прорязано от пътеки. Хлапетата — Райън ги смяташе за хлапета — маршируваха наоколо както винаги — малко по-сериозно и старателно, отколкото ги харесваше. Запазваха усмивките си за места, на които не може да ги видят никакви външни хора. Обувките им бяха лъснати до блясък, движеха се с изправен гръб, с книги под лявата ръка, за да не пречат при отдаването на чест. Тук постоянно отдаваха чест. На върха на хълма, при портал 3, на пост стоеше морски пехотинец заедно с цивилна охрана. Джек си помисли, че това е като всеки нормален ден в службата. Беше приятно място за работа. Курсантите по нищо не отстъпваха на студентите от другите училища в страната — винаги заредени с въпроси и ако човек спечели доверието им, бяха готови за невероятни щуротии. Един външен човек никога не би могъл да предположи, че са способни на такива неща. Такова беше поведението на хлапетата.

Джек влезе в отопленото здание на Лийхи Хол и затича нагоре по стълбите към кабинета си, като се смееше на себе си заради абсурдната награда, която висеше на рамото му. Роби седеше срещу бюрото му.

— Какво, по дяволите, е това? — попита пилотът.

Джек обясни, докато слагаше книгите си на бюрото. Роби започна да се смее.

— Приятно е, че хлапетата могат да се поотпуснат малко и по време на изпитната сесия. Какво ново при теб? — попита приятеля си Джек.

— Е, отново съм шофьор на „Томкат“ — съобщи Роби. — Карах четири часа през уикенда. О, Господи! Джек, без майтап, накарах този самолет да проговори. Излетях над морето, ускорих до 1,4 мах^[3], направих зареждане във въздуха, след това се върнах за няколко симулирани кацания на палуба и... страхотно беше, Джек — завърши пилотът. — Още два месеца и отново ще бъда там, където ми е мястото.

— Толкова много време, Роб?

— Пилотирането на такъв самолет не е лесно, в противен случай няма да се нуждаят от хора с моя калибър — сериозно обясни Джексън.

— Сигурно с много трудно човек да е скромен като теб.

Преди Роби да успее да отговори, на вратата се почука и някакъв човек надникна през вратата.

— Доктор Райън?

— Да, влезте.

— Аз съм Бил Шоу. От ФБР. — Мъжът влезе и показа личната си карта. Беше висок колкото Роби, слаб, на около четиридесет и пет години. Очите му бяха вдлъбнати като на еног — може би вследствие на шестнадесетчасови работни дни. Беше добре облечен и изглеждаше много сериозен. — Дан Мъри ме помоли да ви се обадя.

Райън стана, за да се ръкува с него.

— Това е майор Джексън.

— Здравейте — подаде ръка и Роби.

— Надявам се, че не прекъсвам важен разговор.

— Съвсем не — и двамата приключихме с преподаването за днес. Сядайте. С какво мога да ви бъда полезен?

Шоу погледна към Джексън, но не каза нищо.

— Е, щом трябва да си поговорите, мога да се разкарам. Ще отскоча до офицерския клуб...

— Спокойно, Роб. Мистър Шоу, намирате се между приятели. Да ви предложи нещо?

— Не, благодаря. — Агентът от ФБР дръпна стола до вратата. — Работя в групата за борба с тероризма към централата на ФБР. Дан ме помоли да... е, нали знаете, че АОЪ измъкнаха своя човек Милър от ръцете на полицията.

Сега Райън стана напълно сериозен.

— Да, чух това по телевизията. Имате ли някаква представа къде може да са го завели?

Шоу поклати глава.

— Те просто изчезнаха.

— Голяма операция — отбеляза Роби. — Избягаха в морето, нали? Може би някой кораб ги е взел? — Забележката му привлече един остър поглед. — Виждате ли униформата ми, мистър Шоу? Изкарвам си хляба там, във водата.

— Не сме сигурни, но това е една от възможностите.

— Какви кораби е имало там по това време? — попита Джексън. Вълнуваше го не толкова дали са нарушени законите, а липсата на морска етика.

— В момента този въпрос се обсъжда.

Джексън и Райън се спогледаха. Роби измъкна една пура и я запали.

— Миналата седмица ми се обади Дан. Той с малко... е, определено само малко загрижен за това, че АОЪ могат да... е, нямат много основания да ви обичат, доктор Райън.

— Дан казваше, че нито една от тези групи не е действала тук — предпазливо каза Райън.

— Точно така — кимна Шоу. — Не се е случвало подобно нещо тук. Предполагам, Дан ви е обяснил защо. За съжаление ИРА-Извънредни продължава да получава пари оттук, не много, но получава. Снабдяват ги с оръжие. Имаме основания да смятаме, че разполагат с ракети земя-въздух...

— Какво? Дявол да го вземе! — рязко завъртя глава Джексън.

— Станаха няколко кражби на ракети „Редай“ — онези преносимите, дето сега излизат от въоръжение в армията. Откраднати

бяха от две хранилища на Националната гвардия. Това не с нищо ново. Ирландската полиция е залавяла картечници М-60, които са стигнали до Ълстър по същия начин. Били са или откраднати, или закупени от някои продажни сержанти снабдители. Осъдихме няколко от тях миналата година. Армията възприе нова система за контрол над тези неща. Открита е само една ракета. Хората на ИРА опитали да свалят един хеликоптер на британската армия. Тук вестниците не писаха за случая, и то най-вече защото онези не улучили, и англичаните успяха да го потулят. Но както и да е — продължи Шоу, — ако се опитат да проведат истинска терористична акция тук, местните им източници на пари и оръжия вероятно доста ще пресъхнат. ИРА знае това, логично е и АОЪ да го знае.

— Добре — каза Джек. — Те никога не са действали тук, но Мъри ви е помолил да ме предупредите. Защо?

— Няма никакви основания. Ако не беше Дан, аз нямаше да бъда тук, но той е много опитен агент и искаше да сподели опасенията си с вас. Дори по-скоро това е застраховане, нещо като проверка на гумите на колата преди дълъг път.

— Тогава какво, по дяволите, ми разправяте? — сопна се Райън.

— АОЪ се потопиха — разбира се, това още нищо не означава. Странен е начинът, по който изчезнаха. Проведоха доста смела операция и — той щракна с пръсти — се скриха.

— Разузнаване — промърмори Джек.

— Какво искате да кажете? — попита Шоу.

— Станало е отново. Акцията, на която попречих в Лондон, беше организирана в резултат на много добра разузнавателна информация. И сега е така, нали? Преместването на Милър е било пазено в тайна, но лошите са пробрили охраната, нали?

— Честно казано, не зная подробностите, но вие сякаш доста добре сте схванали ситуацията — съгласи се Шоу.

Джек взе един молив и започна да го върти с пръстите на лявата си ръка.

— Знаем ли с кого бихме си имали работа тук?

— Те са професионалисти. Това е в минус за англичаните и за ирландската полиция, разбира се, но е голямо предимство за вас.

— Как така? — попита Роби.

— Разногласието им е мистър Райън е повече или по-малко на лична основа. Предприемането на действия срещу него би било непрофесионално.

— С други думи — каза пилотът, — като казвате на Джек, че няма основания истински да се притеснява, вие залагате на „професионалното“ поведение на терористите.

— Може и така да се каже, майоре. Имаме дългогодишен опит в работата с такъв тип хора.

— Ъхъ. — Роби угаси пурата си. — В математиката това се нарича индуктивен метод. Заключение, направено, без да се изхожда от конкретни данни. В машиностроенето му викаме майтап.

— Майтап ли? — поклати глава Шоу.

— Маймунска тактика при предположенията. — Джексън се обърна и впери поглед в очите на човека от ФБР. — Както с повечето разузнавателни доклади — човек не може да разбере кой е добър и кой не, докато не стане твърде късно. Извинете ме, мистър Шоу, но се боя, че ние, операторите, невинаги сме възхитени от информацията на разузнавачите.

— Знаех, че идването ми тук ще е грешка — отбеляза Шоу. — Вижте, Дан ми каза по телефона, че не би трябвало да се очаква нещо необичайно. За два дни разгледах информацията, която имаме за онези, и наистина няма сериозни основания за притеснение. Той реагира инстинктивно. Всеки полицаи добива този навик.

Роби кимна в знак на съгласие. Пилотите също се доверяват на инстинкта си, а и неговият инстинкт му подсказваше нещо.

— Е — облегна се Джек, — какво трябва да правя?

— Най-добрата защита срещу терористите — така обучават и в школите по охрана за бизнесмени — е да се избягват шаблоните. Отивайте на работа всеки ден по различни маршрути. Тръгвайте си по различно време. Когато се прибирате, поглеждайте в огледалото. Ако видите една и съща кола в продължение на няколко дни, запишете си номера ѝ и ми се обадете. С радост ще я вкарам в компютъра. Няма да ме затрудни. Вероятно не е нищо сериозно, просто бъдете малко побдителен. Ако имаме късмет, след няколко дни ще можем да ви се обадим и да ви кажем да забравите всичко. Аз просто ви тревожа, без да е необходимо, но знаете златното правило, че е по-добре човек да бъде предпазлив, отколкото злочест.

— А ако получите информация с обратен смисъл? — попита Джек.

— Пет минути по-късно ще ви се обади по телефона. Бюрото не харесва идеята тук да действат терористи. Полагаме дяволски сериозни усилия да предотвратим такива неща и досега успяваме.

— Успехите на късмет ли се дължат? — попита Роби.

— Не толкова, колкото си мислите — отговори Шоу. — Е, доктор Райън, наистина съжалявам, че ви разтревожих. Може би няма причини за тревога. Ето визитната ми картичка. Ако има нещо, с което можем да ви помогнем, не се притеснявайте, обадете ми се.

— Благодаря ви, мистър Шоу.

Джек взе картичката и проследи с поглед излизания мъж. Мълча в продължение на няколко секунди. След това отвори бележника си с телефонните номера и набра 011-44-1-499-9000. Необходими бяха няколко секунди, за да се свърже с телефона отвъд океана.

— Американското посолство — отговориха му след първото позвъняване.

— Свържете ме е аташето по правните въпроси, ако обичате.

— Благодаря. Моля, почакайте. — Джек почака. Телефонистката се обади отново след петнадесет секунди. — Номерът не отговаря. Мистър Мъри си е у дома... не, извинете, ще бъде извън града до края на седмицата. Да му оставя някакво съобщение?

Джек се намръщи.

— Не, благодаря ви. Ще позвъня следващата седмица.

Роби наблюдаваше как приятелят му затваря телефона.

Джек барабанеше с пръсти по телефона и отново си припомни лицето на Шон Милър. „Той е на три хиляди мили разстояние. Джек“ — помисли си Райън и след миг въздъхна:

— Може би.

— А?

— Май никога не съм ти разправял за онзи, когото... хванах?

— Оня, когото освободиха ли? Когото видяхме по телевизията?

— Роб, виждал ли си някога... Как да го кажа? Виждал ли си някога човек, от когото автоматично изпитваш страх?

— Мисля, че те разбирам — каза Роби, за да избегне въпроса. Не знаеше как да му отговори. Като пилот много пъти беше изпитвал

страх, по винаги разчиташе на знанията и опита си. Нямахме на света човек, от когото да се е боял.

— На процеса го погледнах и разбрах, че...

— Той е терорист и убива хора. Това би притеснило и мен. — Джексън стана и погледна през прозореца. — Господи! И ги наричат професионалисти! Аз съм професионалист. Имам свой начин на поведение, уча се, практикувам, придържам се към стандарти и принципи.

— Наистина ги бива в работата им — тихо каза Джек. — Затова са опасни. А пък тези от АОЪ са непредсказуеми. Това ми каза Дан Мъри. — Джексън се извърна от прозореца.

— Хайде да идем да видим един човек.

— Кого?

— Просто ела с мен, момче. — Когато искаше, Джексън можеше да бъде властен. Небрежно постави бялата фуражка на главата си.

Слязоха по стълбите и тръгнаха на изток, минаха покрай параклиса и масивната, подобна на затвор сграда на Банкрофт Хол. Райън харесваше всичко в района на спалните помещения на академията, с изключение на тази сграда. Предполагаше, че е необходимо всички курсанти да се почувстват като част от колектива, по Джек не би искал да живее по този начин, ако е студент. Минаващите покрай тях курсанти отдаваха чест на Роби, който наперено отговаряше на поздравите им и продължаваше да крачи мълчаливо, а Джек се опитваше да не изостава. Райън долавяше мислите, въртящи се из главата на пилота. Нужни им бяха пет минути, за да стигнат до новата пристройка от другата страна на улицата срещу къщата на семейство Холси.

Голямата страда от стъкло и мрамор контрастиреше със сивата каменна стена на Банкрофт Хол. Военноморската академия на САЩ беше правителствен комплекс и следователно лишена от обичайните изисквания за добър архитектурен вкус. Влязоха на приземния етаж и се разминаха с група курсанти в анцузи за крос. Роби го поведе надолу по стълбите към мазето. Джек не беше идвал тук. Озоваха се в слабо осветен коридор, чиито бетонни стени водеха до задънен край. На Райън му се стори, че чува пукането на малокалибрен пистолет, и това се потвърди, когато отвориха тежката стоманена врата на новото пистолетно стрелбище на академията. Видяха фигурата на човек,

застанал на централния коридор, който държеше в изопнатата си дясна ръка автоматичен пистолет 22-и калибър.

Старшина Ноуа Брекенридж беше типичен представител на сержантския състав във военноморските сили. Метър и деветдесет висок, единствените тлъстини в деветдесеткилограмовото му тяло се намираха в хотдозите, които ядеше за обяд в съседната сграда Дагрин Хол. Носеше риза с къси ръкави в цвят каки. Райън го беше виждал, но не го познаваше лично, въпреки че Брекенридж се ползваше с особен авторитет. За двадесет и осем години в морската пехота той беше ходил навсякъде, където може да отиде морски пехотинец, беше вършил всичко, което вършат морските пехотинци. Неговият иконостас с отличия се състоеше от пет равни реда, като най-отгоре се намираще Кръст на военноморските сили, който беше заслужил като снайперист във Виетнам, участващ в първа разузнавателна група. Под лентичките се намираха медалите му за добра стрелба „Стрелящата ютия“, най-незначителният от които беше със степен „Експерт“. Брекенридж беше известен с познанията си по оръжията. Всяка година ходеше на националния шампионат в Кемп Пери, Охайо, и на два пъти през миналите пет години беше спечелил Купата на президента за своето майсторство с автоматичен „Колт“ 45-и калибър. Обувките му бяха излъскани идеално и лъщяха така, че много трудно можеше да се определи цветът на кожата. Месинговите му декорации блестяха като неръждаема стомана и косата му беше толкова ниско подстригана, че сивите косми не можеха да бъдат забелязани без внимателно вглеждане. Беше започнал кариерата си като обикновен стрелец пехотинец, по-късно станал охрана в посолство и пехотинец на кораб. Учил се е да стреля в школата за снайперисти, бил е строеви инструктор в Парис Айлънд и офицерски инструктор в Куантико.

Когато подразделението от морски пехотинци в академията било увеличено, Брекенридж станал дивизионен старшина в Кемп Лежън и се говореше, че когато напусне Анаполис, ще завърши тридесетгодишния си път като армейски старшина и ще има канцелария в съседство с тази на коменданта. Присъствието му в Анаполис не беше случайно. Когато ходеше из района на спалните помещения, Брекенридж представляваше красноречиво и мълчаливо предизвикателство за всеки курсант, който все още се колебае относно кариерата си: „Дори и не мисли, че можеш да бъдеш морски

пехотинец, ако не си в състояние да командваш мъж като този.“ Това беше предизвикателство, на което малко курсанти не отговаряха. Военноморската охрана, която подпомагаше цивилната, формално се командваше от един капитан. Всъщност, както често пъти ставаше в армията, капитанът беше проявил благоразумието да остави на Брекенридж тези неща. Традициите в армията не се предаваха от офицерите, а от сержантите.

Райън и Джексън видяха как старшината извади нов пистолет от някаква картонена кутия и пхна в него пачка с патрони. Изстреля два куршума, а след това провери мишената през телескоп. Намръщен, извади малка отвертка от джоба на ризата си и коригира мерника. Още два изстрела, проверка, нова корекция. Сега пистолетът беше идеално настроен и той го върна в кутията.

— Как е, Патлак? — попита Роби.

— Добър ден, майоре — отговори с приятен глас Брекенридж. Акцентът му от южните краища на щата Мисисипи отекна по голия циментов под. — А вие как сте, сър?

— Не се оплаквам. Искам да те запозная с един човек — Джек Райън.

Стиснаха си ръце. За разлика от Скип Тайлър Брекенридж усещаше и контролираше силата си.

— Здравейте. Вие сте човекът, за когото писаха във вестниците. — Брекенридж разглеждаше Джек като новобранец.

— Точно така.

— Радвам се да се запознаем, сър. Познавам командира ви от Куантико.

Райън се засмя.

— И как е Синът на Конг?

— Сега Уили е пенсионер. Има магазин за спортни стоки в Роаноук. Спомня си за вас. Казва, че за колежанче сте били доста умен, и предполагам, че си спомняте повечето от нещата, на които ви е учил. — Брекенридж изгледа Джек със задоволство, сякаш действията на Райън представляваха ново доказателство, че всичко, което казват и вършат във военноморските сили, всичко, на което беше посветил живота си, наистина означава нещо. Той в никакъв случай не би се усъмнил в това, но подобни примери укрепваха вярата му в армията.

— Ако вестниците не лъжат, вие сте постъпили точно както трябва, лейтенант.

— Е, не беше съвсем както трябва, старшина...

— Патлак — поправи го Брекенридж. — Всички ми викат Патлака.

— След като всичко свърши — продължи Райън, — аз треперех като бебешка дрънкулка.

Брекенридж се развесели.

— По дяволите, сър, та всички сме така. Важното е да се свърши работата. Какво става след това, няма никакво значение. Е, с какво мога да ви бъда полезен, господа? Искате ли да се поупражнявате в стрелба с малокалибрен пистолет?

Джексън обясни какво беше казал агентът от ФБР. Лицето на старшината помръкна и той стисна зъби. След миг тръсна глава.

— Притеснявате ли се? Не мога да кажа, че ви обвинявам за това, лейтенант. Терористи! — изръмжа той. — Терористът е един боклук с автомат. Само тона — добре въоръжен боклук. Не се иска много, за да застреляш някого в гърба или да изпотрепеш хората в чакалнята на някое летище. Е, лейтенант, вие ще искате нещо, с което да се защитавате, така ли? Може би и нещо за вкъщи.

— Не зная... но смятам, че сте човекът, който ми трябва. — Райън не беше мислил за нищо такова, но му стана ясно, че Роби го е сторил вместо него.

— Как се справяхте в Куантико?

— Издържах изпитите си с автоматичен пистолет 45-и калибър и с автомат М-16. Нищо вълнуващо, но получих квалификация.

— Сега занимавате ли се със стрелба, сър? — намръщено попита Брекенридж. Подобна квалификация не беше показателна за опитния стрелец.

— Обикновено застрелвам полагащите ми се диви патици и гъски. Но пропуснах този сезон — призна Джек.

— Убивате ли друг дивеч?

— През септември прекарах два хубави следобеда в стрелба по гълъби. Доста добре стрелям по птици, Патлак. Използвам 12-калибров автоматична пушка „Ремингтън 1100“.

Брекенридж кимна.

— Добре е като начало. Такава пушка имате вкъщи. Нищо не може да се сравни с пушка със сачми от близко разстояние — освен огнехвъргачка, разбира се. — Старшината се усмихна. — Имате ли цев за елени? Не? Е, ще трябва да си купите. Тя е около петдесет сантиметра, е цилиндричен отвор и мерник като на бойна пушка. Пъхате пълнителя и можете да изстреляте пет куршума. Повечето хора ще ви посъветват да използвате куршуми за елени две нули, но аз харесвам повече номер четири. Имат повече сачми и далекобойността не се губи. Все още можете да улучите цел на седемдесет-осемдесет метра, а на вас не ви трябва повече. Важното е, че каквото и да ударите със сачма за елен, пада, и точка. — Той млъкна. — Всъщност мога да опитам да ви взема няколко патрона със стреловидни сачми.

— Какво е това? — попита Райън.

— Едни експериментални нещица, с които си играят в Куантико. Използват се от военната полиция, а може би и в посолствата. Вместо оловни сачми човек изстрелва шестдесетина стрелички около трети калибър — като малки копия. Трябва да видите какво правят тези дребосъци, за да повярвате. Направо е гадно. Така че това решава въпроса за сигурността на дома. Сега ще трябва да носите пистолет със себе си.

Райън се замисли. Това означава, че ще се наложи да си извади разрешително. Помисли си, че би могъл да подаде заявление за него в щатската полиция... или в някоя федерална агенция. Този въпрос вече беше започнал да тревожи съзнанието му.

— Може би — накрая каза той.

— Окей, нека направим малък експеримент. — Брекенридж влезе в канцеларията си. След минута се завърна с картонена кутия.

— Лейтенант, това тук е пистолет за стрелба по мишена 22-и калибър, монтиран на рамката на „Колт 45“. — Старшината му го подаде. Райън го пое, извади пълнителя и изтегли затвора, за да се убеди, че пистолетът наистина не е зареден. Брекенридж наблюдаваше и кимна одобрително. Джек беше обучен по техниката на безопасност на стрелбищата от баща си преди двадесет години. След това хвана оръжието в ръка и се прицели към мишената, за да привикне с усещането. Всеки пистолет се различава по малко. Този беше за стрелба по мишена, добре балансиран и с много хубав мерник.

— Чувствам го много добре — каза Райън. — Малко по-лек е от „Колт“.

— Това ще го направи по-тежък. — Брекенридж подаде зареден пълнител. — Тук има пет патрона. Поставете пълнителя в оръжието, по не вкарвайте патрон в цевта, докато не ви кажа, сър. — Старшината беше свикнал да заповядва на офицери и знаеше как да прави това учтиво. — Пристъпете на четвърти коридор. Отпуснете се. Помислете си, че сте в парка в един прекрасен ден, нали?

— Да. Така започна цялата тази каша — кисело отбеляза Райън.

Патлака отиде до електротабло и изключи повечето от лампите в залата.

— Окей, лейтенант. Нека сега държим оръжието към мишената и насочено към пода. Вкарайте първия куршум в цевта и се отпуснете.

Джек издърпа затвора с лявата си ръка, след това го пусна и той се върна напред. Не се огледа. Помисли си, че трябва да се отпусне и да играе играта. Дочу щракването на запалка. Може би Роби палеше пура.

— Видях снимката на дъщеря ви във вестника, лейтенант. Тя е просто красавица.

— Благодаря, Патлак. И аз съм виждал една от дъщерите ти из академията. Красавица, но по-голяма. Чувам, че е сгодена за един курсант.

— Да, сър. Това е най-малката — каза Брекенридж с глас вече на баща, а не на морски пехотинец. — Последната от трите ми дъщери. Ще се жени на...

Райън почти подскочи от изненада, когато в краката му започнаха да експлодират бомбички. Понечи да се обърне, но Брекенридж му изкрещя:

— Ето, ето я мишената!

Една лампа светна и озари мишена на петдесетина метра с формата на силует. Някъде дълбоко в себе си Джек знаеше, че това е изпитание, но му беше все едно. Пистолетът се вдигна леко и сякаш сам се насочи към хартиената мишена. Той изпразни в нея всичките пет куршума за по-малко от три секунди. Все още в ушите му кълтеше шумът от изстрелите, когато с разтреперани ръце постави пистолета на масата.

— Господи, старшина! — Райън почти извика.

Включиха се и останалите лампи. Стаята смърдеше на барут и по пода бяха разхвърляни хартии от бомбичките. Джек видя, че Роби стои в безопасност до вратата, а Брекенридж се намираше зад него, готов да грабне ръката на Райън, в случай че се опита да направи някоя глупост.

— Освен всичко друго работя и като инструктор за градската полиция в Анаполис. Знаете ли колко трудно се симулира на стреса от бойна ситуация. Аз съм измислил този номер. Е, нека видим мишената. — Брекенридж натисна бутона и невидим електродвигател завъртя макарата за коридор 4.

— По дяволите! — изръмжа Райън, като видя мишената.

— Не е лошо — отсъди Брекенридж. — Имаме четири попадения в хартията. Две са в бялото, две в черното и две в гърдите. Вашата мишена е повалена, лейтенант, и е ранена лошо.

— Два куршума от общо пет — трябва да са били последните два. При тях се успокоих и оставих малко повече време.

— Забелязах — кимна Брекенридж. — Първият ви куршум беше насочен високо нагоре и вляво и пропусна мишената. Следващите два попаднаха тук и тук. Но последните два бяха точно където трябва. Не е зле, лейтенант.

— В Лондон се справих доста по-добре. — Не беше съвсем убеден в думите си. Двете дупки извън черния сектор му се присмиваха, а един куршум дори не беше намерил целта...

— В Лондон, ако телевизията е представила нещата вярно, сте имали една или две секунди, за да прецените нещата. Това време е важно, защото сте могли да премислите. Убиват толкова много полицаи, защото те не разполагат именно с това малко време, за да помислят, а убийците вече са го сторили. Секундата ви позволява да разберете какво става, да изберете целта си и да решите какво ще направите. Аз ви накарах просто да преминете през всичките тези три етапа наведнъж. Първият ви куршум отиде встрани. Вторият и третият бяха по-добри, а последните два са толкова добри, че повалиха целта на земята. Не е зле, синко. Постигнахме резултата на един добре обучен полицаи, но трябва да станете още по-добър.

— Какво искате да кажете?

— Задачата на полицаия е да пази реда. Вашата е да останете жив, а то е малко по-лесно. Това е добрата страна. Лошата е, че онези няма да ви дадат две секунди за размисъл, освен ако вие не ги накарате или

ако не сте истински късметлия. — Брекенридж покани двамата да го последват в канцеларията му. Старшината се строполи на евтиния въртящ се стол. И той като Джексън пушеше пури. Запали. Беше по-добра от пурите на Джексън, но и тя усмърдя стаята.

— Трябва да правите две неща. Първо: искам да ви виждам тук всеки ден и да изстрелвате по една кутия патрони 22-и калибър; става въпрос за всеки божи ден през месеца, лейтенант. Трябва да се научите да стреляте по-добре. Стрелбата е като голфа. Ако човек иска да го играе добре, трябва да го прави всеки ден. Вие трябва да се упражнявате и ви е нужен добър преподавател — усмихна се Патлака. — Това не е проблем. Аз ще ви стана. Второ: трябва да печелите време, ако лошите дойдат.

— От ФБР Му казаха да кара колата си като онези от посолството — обади се Джексън.

— Да, добре е като начало. Същото като във Виетнам — човек не работи по шаблон. А какво ще стане, ако се опитат да ви нападнат у дома?

— Много затънтено място е, Патлак — обади се Роби.

— Имате ли алармена инсталация? — попита Брекенридж.

— Не, по лесно мога да си поставя — отговори Райън.

— Не е лошо. Не знам каква е къщата ви, но ако можете да си извоювате няколко секунди време и ако вземете онази пушка, лейтенант, вие можете да ги накарате да мечтаят никога да не са ви навестявали или най-малкото да ги държите настрана, докато дойде полицията. Както ви казах, играта е: „Да останеш жив.“ А сега разкажете ми за семейството си!

— Жена ми е лекар и е бременна. Малката ми дъщеря... е, предполагам, че сте я видели по телевизията.

— Жена ви умее ли да стреля?

— Мисля, че никога през живота си не е докосвала пистолет.

— Водя и курс по безопасно боравене с огнестрелни оръжия за жени — част от работата ми с местната полиция.

Райън се зачуди как би реагирала Кати на всичко това. Реши да не го мисли сега.

— Според вас какъв пистолет трябва да взема?

— Ако наминете утре, ще ви пробвам с два модела. На вас преди всичко ви е нужно нещо, с което да се чувствате удобно. Не си

купувайте „Магнум 44“. Самият аз харесвам автоматичните пистолети. Пружините поемат голяма част от отката, така че с тях по-лесно се свиква. Вие трябва да си вземете нещо, с което е приятно да се стреля, а не да ви бие по ръката и китката. Ако питате мен, аз харесвам „Колт 45“, но съм стрелял с такъв в продължение на двадесет и няколко години. — Брекенридж хвана ръката на Райън и я изви грубо. — Мисля, че ще започна да ви уча с 9-милиметров „Браунинг“. Ръката ви изглежда достатъчно голяма, за да може да го държи както трябва. Пълнителят му е с тринадесет патрона, но с вашата длан можете да го контролирате. И е безопасен. Щом имате дете, лейтенант, трябва да помислите и за безопасността.

— Няма проблеми. Ще го държа на място, където тя не може да стигне. Имаме голям гардероб и ще го съхранявам в него на два метра от земята. Мога ли тук да стрелям и с едрокалибрена пушка?

Старшината се засмя.

— Задната ни стена за спиране на куршумите е от бронирания корпус на тежковъоръжен крайцер. Основно стреляме с куршуми 22-и калибър, но охраната се упражнява с 45-и. Струва ми се, че доста добре познавате стрелбата с ловни пушки. Научите ли се да го правите и е пистолет, ще можете да стреляте с всякакво оръжие. Повярвайте ми, сър, от това си изкарвам хляба.

— Кога искате да идвам?

— Да кажем, към четири следобед.

Райън кимна.

— Добре.

— А за жена ви? Доведете я тук някоя събота. Ще седнем и ще поговорим за пистолети. Много жени просто се боят от шума. Пък и всичките тези глупости по телевизията. Най-малкото можем да я приучим да свикне със стрелбата. Казвате, че е лекар, значи трябва да е доста умна. По дяволите, може дори да ѝ хареса. Ще се изненадате, като разберете колко много от момичетата, които съм обучавал, стават добри стрелци.

Райън поклати глава. Кати никога не се беше докосвала до пушката му и когато той я чистеше, извеждаше Сали от стаята. Джек не се беше замислял много върху това, но нямаше нищо против Сали да не му се пречка. Малките деца и огнестрелните оръжия не са удачна комбинация. Обикновено държеше своя „Ремингтън“ разглобен, а

патроните криеше в мазето. Как ли щеше да реагира Кати, ако държи заредена пушка в къщата си?

„Ами ако започнеш да носиш пистолет? Как ще реагира на това? Ами ако онези искат да нападнат и тях?...“

— Зная за какво мислите, лейтенант — каза Брекенридж. — Хей, майорът каза, че според човека от ФБР нищо няма да се случи, нали?

— Да.

— Значи вие просто трябва да се застраховате?

— Каза и това — отговори Райън.

— Вижте, сър, разполагаме с разузнавателни доклади. Така е. Откакто онези рокери се вмъкнаха тук, получаваме данни от полицията и от ФБР, а и от някои други места — дори от бреговата охрана. Някои от техните хора идват тук, за да се обуча ват в стрелба. Заради наркотиците. Аз ще се ослушвам — увери го Брекенридж.

„Информация. Всичко е борба за информация. Човек трябва да знае какво става, ако иска да направи нещо.“ Джек се обърна и погледна към Джексън, докато вземаше решението, което се беше опитвал да избегне след завръщането си от Англия. Все още пазеше телефонния номер в канцеларията си.

— А какво ще стане, ако ви кажат, че онези рокери се връщат? — с усмивка попита Райън.

— Ще им се иска никога да не са си го помисляли — сериозно отговори старшината. — Това с територия на Американските военноморски сили, охранявана от морската пехота на САЩ.

„Така се казва и онази мелодия“ — помисли си Райън.

— Е, благодаря ти, Патлак. Няма да ти се пречкам повече.

Брекенридж ги изпрати до вратата.

— Утре в шестнадесет часа, лейтенант. А вие, майор Джексън?

— Предпочитам ракетите и оръдията, Патлак. По-безопасно е. Довиждане.

— Довиждане, сър.

Роби отиде с Джек до канцеларията му. Щяха да пропуснат ежедневното си питие. Джексън трябваше да напазарува някои неща на път за вкъщи. След като приятелят му си тръгна, Джек гледа телефона си в продължение на няколко минути. Въпреки желанието си да се добере до информация за АОЪ, беше избягвал това обаждане. Но вече не ставаше дума само за любопитство. Райън отвори бележника с

телефонните номера и обърна на буква Г. Можеше да се свърже директно. Пръстите му с нежелание натискаха всеки бутон.

— Мисис Къмингс на телефона — отговори един глас след първото иззвъняване. Джек пое дълбоко дъх.

— Здравей, Нанси, обажда се доктор Райън. Шефът там ли е?

— Ще проверя. Можете ли да почакате за момент?

— Да.

Телефонът им нямаше музикална пауза и Райън чуваше само приглушеното прашене в слушалката. „Дали не греша?“ — питаше се той. Не знаеше.

— Джек? — обади се познат глас.

— Здравейте, адмирале.

— Как е семейството?

— Благодаря, добре, сър.

— Отминаха ли всичките вълнения?

— Да, сър.

— Разбрах, че жена ти очаква бебе. Честито.

„И как разбрахте това, адмирале?“ — помисли си Райън. Не беше нужно да пита. Директорът на разузнаването трябваше да знае всичко и имаше най-малко един милион начина да разбере това.

— Благодаря ви, сър.

— Е, с какво мога да ти бъда полезен?

— Адмирале, аз... — Джек се поколеба. — Искам да разгледам материали за онези от АОЪ.

— Да, очаквах това. На бюрото ми има доклад на групата за борба с тероризма към ФБР, а напоследък координираме дейностите си и със Специалните сили на Англия. Ще се радвам да те видя тук, Джек. Може би дори за по-дълго. Мислил ли си върху нашето предложение след разговора ни? — невинно попита Гриър.

— Да, сър, мислих, но... е, зает съм до края на учебната година. — Джек се опитваше да печели време. Не желаше да отговаря на този въпрос. Ако се наложеше, щеше да отговори отрицателно, а е това унищожаваше шанса си да проникне в Ленгли.

— Разбирам. Не бързай. Кога искаш да наминеш?

„Защо ме улесняваш толкова?“

— Мога ли да дойда утре сутрин? Първият ми час започва чак в два следобед.

— Няма проблеми. Ще те очакват на главния вход в осем сутринта. До утре.

— Довиждане, сър. — Джек затвори телефона.

„Е, оказа се лесно. Твърде лесно. Какво ли е намислил?“ Отхвърли тази мисъл. Искаше да види с какво разполага ЦРУ. Може да имат материали, които ФБР не притежават; или най-малкото щеше да събере повече данни.

Въпреки всичко пътуването до дома му беше изпълнено с тревоги. Джек гледаше в огледалото си за обратно виждане, защото си спомни, че напусна академията по обичайния път. Най-неприятното беше, че наистина виждаше познати коли — проблемът за пътуването до работа всеки ден по едно и също време. Разпозна най-малко двадесетина коли. Видя дамата, която караше своя форд „Камаро Z-28“. Може би беше секретарка, твърде добре се обличаше. След това и онзи млад адвокат с беемвето — Райън смяташе, че по колата можеше да се съди, че е адвокат. Питаше се, как е определил какви са хората, с които пътува по едно и също време? „Ами ако се появи нова кола? — помисли си той. — Ще познаеш ли кой е терорист?“ Нямаше да може, знаеше го. Милър, независимо от заплахата, изписана на лицето му, би изглеждал съвсем обикновен, ако си сложи вратовръзка и сако: просто държавен служител, пробиващ си път по шосе 2 към Анаполис.

— Параноя, всичко това е параноя — измърмори Райън. Още малко, и ще започне да проверява задната седалка, преди да се качи в колата, за да види дали някой не се крие там е пистолет и примка, както е по телевизията! Чудеше се дали всичко това не е едно глупаво, налудничаво губене на време. Ами ако Дан Мъри само си внушава или просто е решил да бъде предпазлив? Вероятно бюрото учеше хората си да внимават с такива неща. Дали беше необходимо да стряска Кати? Ами ако няма нищо?

„Ами ако има?“

„Затова утре отивам в Ленгли“ — каза си Райън.

Изпратиха Сали да си легне в осем и половина, облечена в памучната нощница със заека, и е чорапи, за да ѝ е топло през нощта. Джек смяташе, че е вече голяма за такива неща, но жена му

настояваше, защото тя имаше навик нощем да изритва завивките на пода.

— Как мина денят ти? — попита жена му.

— Курсантите ми връчиха медал — отговори той и ѝ разказа. Накрая извади Ордена на Пурпурната мишена от куфара си. Кати се развесели, но усмивката ѝ угасна, когато чу за посещението на Шоу от ФБР. Джек внимаваше да не се изпусне.

— Значи той смята, че няма да има проблеми? — обнадеждена запита тя.

— Не можем обаче да го пренебрегнем.

Кати се извърна за момент. Не знаеше какво да мисли при тази нова информация.

„Разбира се — помисли си съпругът ѝ, — аз също не зная.“

— Какво ще правим? — попита накрая тя.

— Най-напред ще се обадя до фирма за алармени инсталации, за да монтират една в къщата. Освен това вече сглобих пушката и е заредена...

— Не, Джек, не в тази къща, не, когато Сали е тук — прекъсна го Кати.

— Пушката се намира на горния рафт на гардероба ми. Заредена е, по в цевта няма патрон. Тя не може да стигне до нея дори и да се качи на стол. Пушката ще си остане заредена, Кати. Ще започна да се упражнявам с нея, а може да си взема и пистолет. И... — Той се поколеба. — Искам и ти да започнеш да стреляш.

— Не, Джек. Аз съм лекар. Не използвам оръжие.

— То не хапе — търпеливо каза Джек. — Просто искам да се запознаеш с един човек, който учи жени да стрелят. Само се запознай с него.

— Не. — Кати беше категорична. Джек пое дълбоко дъх. Ще бъде нужен сигурно час, за да я убеди. Обикновено толкова време му беше необходимо, за да я накара да преодолее предубежденията си. Проблемът беше там, че той не искаше да прекара цял час в разговори на тази тема.

— Значи утре ще се обадиш на фирмата за алармени инсталации? — попита тя.

— Трябва да ида на едно място.

— Къде? Имаш часове чак следобед.

Райън пое дълбоко дъх.

— Отивам до Ленгли.

— Какво има в Ленгли?

— ЦРУ — кратко отговори Райън.

— Какво?

— Помниш ли онова лято, когато ми платиха за консултации от корпорация „Майтър“?

— Да.

— Цялата работа се проведе в централата на ЦРУ.

— Но в Англия каза, че никога не си...

— Чековете дойдоха от „Майтър“. Но работех в ЦРУ.

— Ти си излъгал? — Кати беше поразена. — В съда ти си излъгал?

— Не. Казах, че никога не съм бил служител на ЦРУ, и това е вярно.

— Но не си ми го казвал никога.

— Не беше необходимо — отговори Джек. „Знаех си, че не постъпих правилно...“

— Аз съм ти жена, по дяволите! Какво прави там?

— Участвах в академична група. През няколко години викат външни хора, за да разгледат някои данни. Просто проверка на хората, които работят там. Не съм шпионин или нещо такова. Цялата работа вършех на малко бюро в малка стая на третия етаж. Написах доклад и това беше всичко. — Нямаше смисъл да ѝ обяснява останалото.

— За какво ставаше дума в доклада?

— Това не мога да ти кажа.

— Джек! — Тя беше истински разгневена.

— Виж какво, мила. Подписах споразумение, че никога няма да обсъждам това с хора, които не притежават съответното разрешително. Кати, дал съм думата си. — Това я поуспокои. Знаеше, че съпругът ѝ държи на думата си. Едно от качествата му, заради които го обичаше. Разбира се, подразни се, че сега той използва това за защита, но знаеше, че тази стена не може да се разруши. Опита друго.

— И защо се връщаш там?

— Искам да разгледам информацията, с която разполагат. Можеш да се досетиш за какво става дума.

— Предполагам, за онези хора от АОЪ.

— Е, в момента не ме притесняват китайците.

— Ти наистина ли си притеснен? — Най-сетне и тя започваше да се тревожи.

— Да.

— Но защо? Нали спомена, че от ФБР са казали, че те не са...

— Не зная! По дяволите! Знам. Онова копеле Милър — оня, дето го съдиха. Той иска да ме убие. — Райън погледна към пода. За първи път беше казал това на глас.

— Откъде знаеш това?

— Видях лицето му, Кати. Видях го и ме е страх. И не само за мен.

— Но Сали и аз...

— Наистина ли мислиш, че това би го спряло? — сопна се Райън. — Тези мръсници убиват хора, които не познават. Правят го почти за развлечение. Искат светът да стане такъв, какъвто им харесва, и хич не ги е грижа кой стои на пътя им. Просто им е все едно.

— А защо трябва да ходиш в ЦРУ? Те могат ли да те предпазят? Искам да кажа, нас...

— Опитвам се да разбера какво представляват онези.

— Но ФБР нали знае?

— Искам сам да видя информацията. Справих се много добре, когато работих там — обясни Джек. — Дори ме поканиха да... е, да започна постоянна работа там. Отказах им.

— Никога не си ми казвал тези неща — нацупи се Кати.

— Сега знаеш. — Джек продължи да говори още няколко минути и обясни какво му е казал Шоу. Кати трябва да внимава, когато отива с колата на работа и когато се връща. Най-после тя отново започнала се усмихва. Караше едно шестцилиндрово порше 911 — истинска бомба. Съпругът ѝ винаги се чудеше как не я глобяват за превишена скорост. Може би защото външният ѝ вид беше приятен за окото, а и вероятно винаги показваше картата си от болницата „Хопкинс“ и обясняваше, че бърза за спешна операция. Както и да е, тя караше кола, която можеше да вдига повече от 195 километра в час и имаше маневреността на заек. Карала е поршета от шестнадесетия си рожден ден и Джек признаваше, че тя знае как да накара малката кола да литне по тесните провинциални пътища — достатъчно бързо, за да го принуди да се

държи здраво. Райън си помисли, че вероятно това с по-добра защита, отколкото да носи пистолет.

— Значи смяташ, че няма да забравиш да правиш това нещо?

— Наистина ли трябва?

— Съжалявам, че натиках всички ни в тази бъркотия. Не съм знаел, изобщо не съм знаел, че може да стане така. Може би просто трябваше да не се намесвам.

Кати прокара ръка по врата му.

— Вече не можеш да промениш нищо. Може би грешиш. Както сам каза, може би просто всичко е параноя.

— Да.

[1] Хорацио, виконт Нелсън (1758–1805), английски адмирал, разбил при устието на Нил Наполеоновата флота. — Б.пр. ↑

[2] *Semper ftdelis* — винаги верен (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Числото Мах — отношението на скоростта на самолет спрямо скоростта на звука. 1 мах се равнява на скоростта на звука. — Б.пр. ↑

12. ЗАВРЪЩАНЕ ВКЪЩИ

Райън излезе от дома си много преди седем часа. Най-напред отиде до щатско шосе 50 и се отправи на запад към град Колумбия^[1]. На пътя имаше много коли. Както обикновено хората пътуваха към работните си места във федералните агенции, които бяха превърнали района на град Колумбия от красиво парче земя в псевдоград от транзитни жители. Отклони се по междущатско шосе 495 — това беше и околоръстният път на града — и се отправи на север, където движението беше още по-натоварено. По радиото съобщиха за задръствания по този маршрут, забелязани от хеликоптера на радиостанцията. Ужасно приятно е да знае човек защо колите се движат с двадесет и пет километра в час по път, проектиран за сто и двадесет.

Чудеше се дали Кати постъпва така, както я бяха посъветвали. Но тя нямаше голям избор — пътищата до Балтимор не бяха много. Детската градина на Сали се намираше на шосето за Ричи и това изключваше възможността за използване на алтернативния пряк път. От друга страна, шосето за Ричи винаги беше натоварено и колите се движеха бързо, следователно там щеше да бъде трудно да я пресрещнат. В Балтимор имаше богат избор от маршрути до болницата „Хопкинс“ и тя обеща да ги сменя. Райън се загледа в колите пред себе си и изруга наум. Независимо от това, което беше казал на Кати, той не се тревожеше много за семейството си. Беше попречил на терористите и ако наистина търсеха лично отмъщение, той щеше да бъде единствената цел. Може би. Най-после прекоси река Потомак и се качи на магистралата „Джордж Вашингтон“. Петнадесет минути по-късно се отби по отклонението за ЦРУ.

Спря колата си на портала. Униформеният офицер от охраната дойде и го попита за името, въпреки че вече беше проверил номера на колата му в списък на компютърна хартия в папката си. Райън подаде

шофьорската си книжка на постовия, който внимателно свери снимката е лицето на Джек, преди да му даде пропуск.

— Сър, за да стигнете паркинга за посетители, тръгнете наляво, а след това на втората пресечка свийте вдясно.

— Благодаря, бил съм тук и преди.

— Много добре, сър. — Постовият му махна да влиза.

Дърветата бяха оголели. Сградата на ЦРУ се намираше зад първата редица хълмове над долината на река Потомак, на място, където някога се е издигала буйна гора. Повечето от дърветата бяха оставени, за да закриват сградата. Джек пое по първата пряка вляво и тръгна нагоре по стръмния виещ се път. Паркингът за посетители също беше охраняван от постови — този път някаква жена му посочи празно място и провери Райън, преди да го насочи към главния вход с навеса. Вдясно от него се намираше „Мехура“ — оформена като иглу зала, свързана със сградата чрез тунел. Там беше чел лекция за стратегията на военноморските сили. Издигащата се пред него сграда на ЦРУ представляваше седеметажно здание от бял камък или може би предварително напрегнат стоманобетон. Никога не се беше интересувал. Още с влизането атмосферата на шпионската централа го поразя като удар с палка. Видя осем офицери от охраната, всички в цивилно облекло, саката им разкопчани, сякаш имаха пистолети под тях. Всъщност носеха радиоапарати, но Джек беше сигурен, че хората е пистолетите се намираха само на няколко крачки оттук. По стените имаше камери, свързани с някоя централна зала за наблюдение — Райън не знаеше къде е, защото познаваше само пътя до бившата му малка канцелария, оттам до тоалетната и до кафенето. Няколко пъти се беше качвал и на последния етаж, но винаги с придружител, тъй като нямаше това право.

— Доктор Райън? — Един мъж се приближи към него. Изглеждаше му познат, по Джек не можеше да свърже с име това лице. — Аз съм Марти Кантор. Работя горе.

Спомни си кой е човекът, докато се ръкуваха. Кантор беше заместникът на адмирал Гриър и приличаше на начинаещ студент от университета в Йейл. Той подаде пропуск на Джек.

— Не трябва ли да минавам през стаята за посетители? — посочи наляво Райън.

— Погрижили сме се за всичко. Можете да ме последвате. Кантор го заведе до първия пост. Хвана пропуска, закачен на верижка около врата му, и го пхна в един процеп. Малка врата с оранжеви и жълти линии, подобна на онези по платените паркинги, се затвори и отново се отвори, когато Райън пхна своята карта в процепа. Компютърът в мазето е проверил електронния код на пропуска и с пропустил Райън в сградата. Вратата се затвори. Джек вече се чувстваше неловко. „Точно както и преди — помисли си той. — Като затвор. Не, затворническата охрана е нищо в сравнение с тази.“ Имаше нещо в сградата, от което моментално го обземаше страх.

Джек праметна пропуска на врата си. Огледа го бързо. На него имаше цветна снимка, направена миналата година, и номер, по без имена. На пропуска за ЦРУ нямаше имена. Кантор го поведе бързо надясно, след това наляво към асансьорите. Райън забеляза барчето, където можеше да си купи кока-кола и бисквита „Сникърс“. В нея работеха слепи хора — още едно странно и злокобно нещо в ЦРУ. Предположи, че слепите представляват по-малък риск за сигурността, въпреки че се чудеше как идват с колите си на работа всеки божи ден. Сградата беше изненадващо занемарена — плочките по пода никога не бяха добре излъскани, стените имаха мърлявобежов оттенък, а украсата по тях беше второ качество. Много хора оставаха изненадани от това, че управлението харчи съвсем малко пари за външен блясък, подчертаващ важността му. Миналото лято Джек беше научил, че работещите тук изпитваха перверзна гордост от запуснатостта на това място.

Около тях всички хора бързаха усамотено. Движеха се изключително пълзливо и затова по ъглите имаше огледала с формата на тасове на кола, за да предупреждават за възможен сблъсък с някой колега шпионин... или да подсещат, че някой може би се крие и подслушва там.

„Защо дойдох тук?“

Джек се отърси от тази мисъл, когато влезе в асансьора. Кантор натисна бутона за седмия етаж. След минута вратата се отвори и те се озоваха в занемарен коридор. Сега Райън си спомни пътя. Кантор зави наляво, след това надясно. Райън наблюдаваше хората, щъкащи наоколо със скорост, която би впечатлила всеки вербовчик за олимпийския отбор по спортно ходене. Усмихна се на всичко това, но

забеляза, че никой от другите не го правеше. Сериозно място беше това Централно разузнавателно управление.

Стаите на директорите в ЦРУ се намираха в отделен коридор, успореден на главния, който беше застлан с килим и водеше към канцеларии с източно изложение. Както навсякъде и тук имаше хора, които просто стояха и наблюдаваха. Погледнаха Райън и пропуска му, но не реагираха, което за него беше добре. Кантор го заведе до съответната врата и я отвори.

Адмирал Джеймс Гриър, в цивилни дрехи както обикновено, облегнат в кожения си въртящ се стол с висока облегалка, се беше зачел в някаква папка и сърбаше кафе. Райън никога не го беше виждал по друг начин. Той беше към шестдесет и пет годишен висок мъж с аристократичен вид. Гласът му можеше да бъде учтив или рязък в зависимост от желанието му. Говореше с акцент от Мейн и въпреки цялата си изтънченост Райън знаеше, че той не е аристократ по произход. Беше фермерски син, извоювал мястото си във военноморската академия, след това прекарал четиридесет години в униформа, първоначално като офицер на подводница, а след това като специалист по разузнаването на пълен щат. Гриър беше един от най-умните хора, които Райън познаваше. Владееше много трикове. Беше убеден, че този белокоп възрастен джентълмен може да чете мисли. Разбира се, това може би с изискване за длъжността заместник-директор по разузнаването на ЦРУ. Всички данни, събирани от шпиони и спътници и бог знае още как, минаваха през неговото бюро. Ако Гриър не знаеше нещо, то това нещо не си заслужаваше да се знае.

— Здравейте, доктор Райън. — Адмиралът стана и се приближи. — Виждам, че идвате точно навреме.

— Да, сър. Припомних си колко неприятно беше пътуването през лятото.

Без да го молят. Марти Кантор наля кафе на всички и седнаха на столовете около ниската маса. Джек си спомни едно от добрите качества на Гриър — той винаги имаше хубаво кафе.

— Как е ръката, синко? — попита адмиралът.

— Почти съм здрав, сър. Но мога да ви кажа кога ще вали. И това щяло да изчезне, но е като артрит.

— А как е семейството?

„Този не пропуска нито един от триковете си“ — помисли си Джек. Но и Джек имаше свой трик.

— Малко е напрегнато в момента, сър. Снощи съобщих новината на Кати. Тя не е очарована, пък и аз не съм. „Хайде да се хващаме за работа, адмирале.“

— Е, какво можем да направим за теб? — От приятен възрастен джентълмен Гриър се превърна в професионален офицер от разузнаването.

— Сър, зная, че искам много от вас, но бих искал да видя с какво разполага управлението за тези от АОЪ.

— Не е много — изсумтя Кантор. — Тези хора крият следите си като истински професионалисти. Някой им дава доста големи суми пари — разбира се, това е предположение, но трябва да е така.

— Вие откъде получавате данните си? Кантор погледна към Гриър, който му кимна.

— Докторе, преди да продължим, трябва да поговорим за засекретяването.

— Да. Какво трябва да подпиша? — смирено запита Джек.

— За това ще се погрижим, преди да си тръгнете. Ще ви покажем всичко, с което разполагаме. Но трябва да знаете, че материалите са класифицирани с код „СР“.

— Е, това не ме изненадва — въздъхна Райън. Код „Специално разузнаване“ беше ниво на секретност, по-високо и от „Строго секретно“. Хората трябваше да получават индивидуално разрешително да видят такава информация и това се указваше със специална кодова дума. Дори самата кодова дума беше тайна. Райън само два пъти беше виждал толкова деликатни данни. „Но как така ще ми дадат всичката тази информация — помисли си той, като гледаше Кантор. — Гриър трябва наистина да ме иска на работа тук, след като ми отваря врата като тази.“

— Та както казах, откъде получавате информацията си?

— Малко от англичаните — всъщност от ИРА чрез англичаните. Някои нови неща от италианците...

— Италианците? — За момент Райън беше изненадан, но след това осъзна какъв е намекът. — Е, да, те имат доста хора в страната на пясъчните дюни, нали?

— Един от тях е разпознал твоя приятел Шон Милър предишната седмица. Слизал е от кораб, който съвсем като по чудо е бил в Ламанша на Коледа — каза Гриър.

— Но не знаем къде е той сега?

— Тръгнал е на юг с неизвестен брой съмишленици — усмихна се Кантор. — Разбира се, цялата страна се намира южно от Средиземно море, така че това не ни помага много.

— ФБР имат всичко, което и ние. А също и англичаните — каза Гриър. — Не е много, по сме оставили една група хора да се занимават.

— Благодаря ви, че ми давате възможност да видя тези неща, адмирале.

— Не правим това с благотворителна цел, доктор Райън — изтъкна адмиралът. — Надявам се, че ще можете да намерите полезни за вас неща. Но те не са безплатни. Ако желаете да започнете да работите за нас, към края на деня ще станете служител на управлението. Можем дори да ви уредим разрешително за притежаване на оръжие от федералните власти.

— Вие как разбрахте...

— Такава ми е работата, синко. — Възрастният човек му се усмихна. Райън изобщо не смяташе, че ситуацията е смешна, но призна, че адмиралът го бис по точки.

— Кога мога да започна?

— Какъв е графикът ти?

— Ще го променя — предпазливо каза Джек. — Мога да идвам във вторник сутринта и предполагам, че ще работя по един цял ден в седмицата и два дни до половината. Сутрин. Повечето от часовете ми са следобед. Семестриалната ваканция приближава и тогава мога да дойда за цяла седмица.

— Много добре. Можете да уточните подробностите с Марти. Радвам се, че си при нас, Джек.

Джек се ръкува още веднъж с него.

— Благодаря ви, сър.

Гриър изчака вратата да се затвори, преди да се върне на бюрото си. Почака няколко секунди, за да позволи на Кантор и Райън да завият зад ъгъла, а след това излезе и отиде в канцеларията на директора на ЦРУ, която се намираше в ъгъла.

— Е? — попита съдията Артър Мур.

— Вече е наш — докладва Гриър.

— Какво става с разследванията около него?

— Чист е. При сделките на борсата преди няколко години с бил малко по-ловък, но, по дяволите, трябвало с да бъде точно такъв.

— Нищо незаконно? — попита съдията Мур. ЦРУ не се нуждаеше от хора, които може да бъдат разследвани от комисията за ценните книжа и борсите. Гриър поклати глава.

— Не. Просто с действал много умно.

— Чудесно. Но не трябва да получава никаква друга информация, освен онази за терористите, докато не свършат процедурите по разследването му.

— Добре, Артър.

— И моите заместник-директори не са хора, които се занимават с вербуване — изтъкна директорът.

— Трудно ти е да понесеш всичко това. Нима бутилка уиски се отразява толкова зле на банковата ти сметка?

Съдията се засмя. Гриър се беше хванал на този бас в деня, когато Милър беше измъкнат от полицейската охрана. Мур не обичаше да губи — преди да стане юрист, беше работил като съдебен адвокат, но се радваше, че заместник-директорът му усеща нещата.

— Наредил съм на Кантор да му извади разрешително за пистолет — добави Гриър.

— Сигурен ли си, че това е добра идея?

— Мисля, че да.

— Значи е решено? — тихо попита Милър.

О'Донъл погледна към по-младия мъж. Той знаеше защо беше съставен планът и го смяташе за добър и ефективен. Именно в дързостта му се криеше неговото великолепие. Но Шон беше допуснал лични чувства да повлияят на преценките му. Това не беше много добре.

Обърна се към прозореца. Френската провинция на девет хиляди метра под самолета беше тъмна. Всичките онези мирни хора спят по домовете си спокойни и сигурни. Летяха с късен, почти празен самолет. Стюардесата спеше няколко реда по-назад и наоколо нямаше никой, който да чуе какво си говорят. Виенето на реактивните

двигатели би обезвредило всякакви подслушващи устройства, а и те много внимателно прикриха следите си. Първият им полет беше до Букурещ, след това до Прага, Париж, а сега летяха към дома си в Ирландия. Имаха само френски входни визи. О'Донъл беше дотам предпазлив, че дори си водеше записки от фиктивните делови срещи във Франция. Сигурен беше, че ще минат през митницата без проблеми. Беше късно, а и чиновниците от службата за паспортни проверки трябваше да си тръгват от работа след кацането на този самолет.

Шон имаше съвсем нов паспорт, разбира се, с печати само от последното летище. Очите му сега бяха кафяви, защото си беше поставил някакви контактни лещи, косата му беше с различен цвят, сресана по нов начин, добре оформената му брада напълно променяше формата на лицето му. Шон мразеше брадата, защото го сърбеше. О'Донъл се усмихна с лице към тъмнината навън. Е, ще трябва да свикне с това.

Шон не каза нищо. Облегна се и се престори, че чете списанието, което намери в джоба на седалката. Преструваше се, че е спокоен, и това радваше шефа му. Младежът беше преминал с хъс опреснителния курс на обучение — свали излишното тегло, запозна се с оръжията, разговаряше с офицери от разузнаването на други светлокожи нации и слушаше коментарите им за провалилата се операция в Лондон. Тези „приятели“ бяха изключили фактора късмет и изтъкваха, че е била необходима още една кола, за да се осигури успех. Шон прояви учтивост — през цялото време мълча и слуша. А сега чакаше решението за предложената от него операция. Вероятно младежът беше научил някои неща в оня английски затвор.

„Да.“

Райън подписа формуляра, с което потвърди получаването на количката с информация. Отново се намираше в малката си канцеларийка, в която беше работил миналото лято. Стаята, без прозорци, с размерите на гардероб, се намираше на третия етаж и главната сграда на ЦРУ. Бюрото беше от най-малките, които се произвеждаха за канцеларии — направено в работилницата на някой

федерален затвор, а въртящият се стол — евтин. Шикозна обстановка според разбиранията на ЦРУ.

Куриерът натрупа документите в края на бюрото на Райън и изтика количката от стаята. Джек започна работа. Свали капака от стиропорната чаша с кафе, купено от барчето зад ъгъла, изсипа цялото пакетче сметана и две пликчета захар и ги разбърка с молива, както обикновено. Този негов навик жена му ненавиждаше.

Купчината беше висока около двадесет сантиметра. Папките се намираха в големи пликове и на всеки от тях беше отпечатан код от букви и цифри. Папките, които извади от най-горния плик, имаха червена лента, за да се знае, че съдържат важни документи — означенията бяха направени така, че да бъдат забелязвани, да изпъкват. Папки като тази трябваше да бъдат заключвани в сигурни сейфове всяка вечер, да не остават по бюрата, където някой може да ги види. Листата във всяка папка бяха номерирани и прикачени с щипки. Корицата на първата папка носеше кодовата си дума, ясно напечатана върху хартиен етикет: ВЯРНОСТ. Райън знаеше, че кодовите думи се даваха произволно от компютър, и се чудеше колко подобни имена и папки има тук и дали речникът на английския език в паметта на компютъра е сериозно изчерпан поради елиминирането на думи за хилядите секретни папки, които се намираха в шкафове по цялата сграда. Поколеба се за момент, преди да я отвори, сякаш, ако направеше това, окончателно ще се обрече на ЦРУ, сякаш първата стъпка още не беше направена...

„Достатъчно“ — каза си той и отвори папката. Това беше първият официален доклад за АОЪ отпреди година.

На етикета пишеше: „Армията за освобождение на Ълстър — Генезис на една аномалия“

Аномалия. Райън си припомни, че Мъри беше използвал точно тази дума. В първия параграф на доклада се казваше с обезоръжаваща искреност, че информацията, съдържаща се в следващите тридесет страници, е по-скоро разсъждение, отколкото факт, базирана е главно на данни, получени от осъдени членове на ИРА — най-вече от това, което са отrekli. „Това не беше наша операция“ — бяха отговорили някои от тях, заловени за нещо друго. Райън се намръщи. Това не можеше да се смята за най-надеждна информация. Но двамата автори на доклада бяха свършили прекрасна работа с препратките в текста.

Най-невероятната история, дочута от четири различни източника, се променяше в нещо друго. Това беше абсолютно вярно, особено като се има предвид, че хората в ИРА бяха професионалисти. Джек знаеше от миналогодишните си изследвания, че Извънредното крило на ИРА е отлично организирано. То беше като всяка разузнавателна служба. С изключение на шепа хора на върха задачите за всяка конкретна акция се разпределяха по отдели: знаеха се само от хората, които наистина трябваше да ги знаят. Това беше принцип във всяка разузнавателна агенция.

„Следователно, ако подробностите на една операция са известни на всички — пишеше в доклада, — това се дължи само на факта, че операцията не е на ИРА. В противен случай те не биха знаели и говорили за подробностите дори и помежду си.“ Според Джек тази логика беше извратена, но въпреки това доста убедителна. Дотук се поддържаше мнението, че операциите на основния съперник на ИРА, по-лошо организираната Ирландска национална армия, бандата, убила лорд Маунтбатън, многократно биваха идентифицирани точно по този начин. Съперничеството между ИРА и ИНА доста често беше ставало жестоко, въпреки че последната с липсата на вътрешна сплотеност и аматьорската си организация далеч не беше толкова ефективна.

Само година беше изминала, откакто АОЪ се появи от сенките и укрепна. През първата година от работата им англичаните смятаха, че са група за специални действия на ИРА, техен щурмови отряд, но тази теория се беше разбила, когато един заловен член на ИРА възмутено беше отречъл съучастие в убийство, организирано от АОЪ. След това авторите на доклада изследваха операции, за които се смяташе, че са организирани от АОЪ. Изтъкваха се някои повтарящи се особености. Това бяха съвсем истински операции. При тях средната цифра на участниците беше по-голяма, отколкото при операциите на ИРА.

„Това е интересно...“ Райън излезе от стаята и тръгна надолу по коридора към барчето, откъдето си купи пакет цигари. След по-малко от минута отново стоеше пред канцеларията си и се занимаваше с цифровата ключалка на вратата.

„Повече хора в една операция.“ Райън запали една от цигарите с ниско съдържание на никотин. Това беше нарушение на обикновените процедури за сигурността. Колкото повече хора участват в една операция, толкова по-голям е рискът тя да бъде провалена. Какво

означаваше това? Райън изследва три различни операции, като търсеше нови повтарящи се неща.

След десет минути всичко му се изясни. АОЪ беше военна организация в по-голяма степен, отколкото ИРА. За разлика от малките, независими групи, типични за терористите по градовете, АОЪ се организираше според класическите военни изисквания. ИРА най-често разчиташе на един убиец и по-рядко на групи за специално действие. Райън знаеше за много случаи, при които „определен“ убиец — термин, популярен в ЦРУ през последната година — притежаваше специална пушка и лежеше в засада като ловец на елени, често по няколко денонощия, за да порази конкретна цел. Но АОЪ беше различна. Те не нападаха отделни хора. Изглежда, разчитаха на разузнавателен и на нападателен отряд, които действаха в тясно сътрудничество. „Но наблягаме на думата «изглежда»“ — прочете Райън и от това му стана ясно, че заключението е изведено от оскъдна информация. Когато правеха нещо, обикновено се измъкваша чисти. Всичко опира до планиране и средства.

„Класически военни изисквания.“ Това означава, че АОЪ се доверява на своите хора и не се съмнява в сигурността си. Джек започна да си води записки. Същинските факти в доклада бяха малко — той преброи шест, — но анализът беше интересен. АОЪ проявяваше страхотен професионализъм при планирането и изпълнението на операции, много по-висок от този на ИРА, която също беше достатъчно опитна. Вместо ограничен брой наистина умни оперативни бойци, изглежда, всички в малката организация боравеха еднакво добре с оръжието. Това беше учудващо.

„Военно обучение? — записа Райън. — Колко добро е? Къде е провеждано? Какъв е източникът?“ Погледна следващия доклад — той имаше по-късна дата и показваше по-силно внимание от страна на управлението. ЦРУ беше започнало да се интересува от АОЪ от седем месеца. „Веднага след като аз напуснах — отбеляза Джек. — Съвпадение.“

В тази папка вниманието се концентрираше върху О’Донъл — предполагаемия предводител на АОЪ. Първото, което Райън видя, беше снимка, направена от английски екип за събиране на разузнавателна информация. Мъжът беше сравнително висок, но изглеждаше съвсем обикновен. Снимката имаше дата отпреди много

години и Райън прочете, че мъжът си е направил пластична операция, за да промени лицето си. Джек разгледа снимката. Бил е на погребение на член на ИРА, убит от полка за защита на Ълстър. Лицето му изглеждаше достатъчно сериозно, а в очите му се четеше твърдост. Чудеше се колко ли информация може да се извлече само от снимка на човек, присъстващ на погребението на свой другар, и я остави настрана, за да прочете биографията му.

Израснал сред работническата класа. Баща му бил шофьор на камион. Майка му починала, когато бил на девет години. Посещавал католическо училище, разбира се. Препис от дипломата му показваше, че е бил достатъчно умен. О’Донъл завършил политически науки в университета е отличие. Изкарал всички курсове по марксизъм, които университетът предлагал, а в края на 60-те и началото на 70-те години участвал в групи за човешките права. Това привлякло вниманието на ирландската полиция и на английските разузнавателни служби. След завършване на университета изчезнал за една година, като отново се появил след Кървавата неделя през 1972 година, когато войници от английската армия не издържали и стреляли в група демонстранти, вследствие на което четиринадесет невъоръжени човека загинали.

— Ето ти едно съвпадение — прошепна Райън. Войниците все още твърдяха, че някой от тълпата е стрелял по тях, а те просто са отговорили на стрелбата, за да се защитят. Разбира се, официалният доклад, направен от англичаните, подкрепяше това — какво друго са могли да кажат? Райън вдигна рамене. Възможно е да е било така. Най-голямата грешка на англичаните е била, че са изпратили войски в Северна Ирландия. На тях са им били необходими добри полицаи, които да установят законност и ред. Но тогава, когато полицията на Ълстър е била неуправляема, и при наличието на убийците от специалния отдел не е имало друга алтернатива. Така че били са изпратени войници, за да действат в ситуация, за която не са били добре обучени... и са се поддали на провокации. Изведнъж Райън се досети.

„Политически науки. Курсове по марксизъм.“ О’Донъл наистина се е скрил от хоризонта и се е появил около година по-късно, веднага след Кървавата неделя, а скоро след това е бил разпознат от информатор като шеф на вътрешната сигурност на ИРА. Той не е получил този пост въз основа само на работата в колежа. Трябвало е да

действия, за да го заслужи. И терористите, както при всяка друга професия, първо чиракуват. Кевин Джоузеф О'Донъл по някакъв начин е заслужил поста си. „Как си го направил? Не си ли бил сред хората, които са режисирали провокациите? Ако е така, къде си се научил да го правиш и дали годината, през която си отсъствал, има нещо общо с това? Обучаван ли си на спешни тактически действия в градове... може би в Крим?...“

„Твърде много съвпадения“ — каза си Джек. Ръководителите на ИРА и ИНА са били обучавани в Съветския съюз. Това беше обсъждано толкова много, че вече беше загубило правдоподобността си. Освен това не трябваше непременно да е станало нещо толкова драматично. Може би сами са избрали правилната тактика или пък са я прочели в някоя книга. Имайте предвид книги за това как се води партизанска война в градски условия. Джек беше чел няколко такива.

Обърна страниците и се спря на момента, когато О'Донъл изчезва за втори път. Тук най-после информацията от английските източници беше пълна. О'Донъл е бил забележително ефективен като шеф на вътрешната сигурност. Почти половината от хората, които е убил, наистина са били информатори, което не е лош резултат за този вид работа. На края на папката намери две нови гъсто изписани страници и прочете в тях информацията, която Дейвид Ашли беше събрал преди няколко месеца в Дъблин... „Той се поувлече“... О'Донъл беше използвал поста си, за да елиминира хора от ИРА, чиито политически виждания не са съвпадали напълно с неговите. Открили са това и той е изчезнал за втори път. Отново данните бяха несигурни, но съвпадаха с това, което Мъри му беше казал в Лондон. О'Донъл е бил някъде.

Разбира се, убедил е някого да осигури финанси, обучение и подкрепа за неговата зараждаща се организация. „Неговата зараждаща се организация — помисли си Райън. — Откъде е дошла тя?“ Между изчезването на О'Донъл от Ълстър и преди първата положително идентифицирана операция на АОЪ имаше промеждутък от две години. Цели две години. Данните от английското разузнаване предполагаха пластична хирургия. Къде? Кой е заплатил за нея? „Не го е направил в някоя смотана страна от третия свят“ — помисли си Райън. Запита се дали Кати не би могла да разбере от колегите си в болницата дали се намират лесно добри дерачи на лица. „Две години, за да промени

лицето си, да се сдобие с финансова подкрепа, да наеме армията си, да установи своя база и да започне да нанася удари... Не е лошо“ — помисли си Райън с възхищение.

„Още една година, преди името на групата да стане известно.“

Райън се обърна, защото дочу, че някой се опитва да отвори бравата на вратата му. Беше Марти Кантор.

— Мислех, че си спрял да пушиш — посочи към цигарата той. Райън я смачка.

— Така мисли и жена ми. Виждал ли си всичките тези неща?

— Да — кимна Кантор. — Шефът ме накара да ги разгледам през уикенда. Какво мислиш?

— Мисля, че този тип О’Донъл е ужасен кучи син. Организиран е и е обучил групата си като истинска армия. Достатъчно малка е, за да познава всеки от тях. Идеологическото му минало ми подсказва, че е добър вербовчик. Гласува необичайно високо доверие на хората си. Политик е, но освен това знае как да мисли и планира като войник. Кой го е обучавал?

— Никой не знае — отговори Кантор. — Мисля, че качествата му се преувеличават.

— Зная — отговори Райън. — Това, което търся, е... аромат, мисля. Опитвам се да разбера как разсъждава той, кой му дава пари. — Райън замълча, но се досети: — Възможно ли е да има хора в ИРА?

— Какво искаш да кажеш?

— Бяга, за да си спаси живота, когато открива, че ИРА го търси, за да му одере задника. Две години по-късно е отново на хоризонта със своя собствена организация. Откъде са дошли хората му?

— Очевидно някои от ИРА са му приятели — каза Кантор.

— Разбира се — кимна Джек. — Хора, на които е бил сигурен, че може да разчита. Но знаем, че този тип се занимава и с контраразузнаване, нали?

— Какво искаш да кажеш? — Кантор не беше мислил за тези неща.

— Кой е главната заплаха за О’Донъл?

— Всички искат да го хванат...

— Кой иска да го убие? — промени въпроса си Джек. — Англичаните нямат смъртно наказание, но ИРА има.

— Е?

— Е, ако ти си О'Донъл, ако вербуваш хора от ИРА и ако знаеш, че ИРА има желание да окачи главата ти за украса на някоя стена, няма ли да оставиш хора, които да ти подсказват какво да правиш?

— Разумно е — замислено каза Кантор.

— След това коя е политическата цел на АОЪ?

— Не знаем това.

— Не ми пробутвай тези глупости, Марти — сопна се Райън. — Повечето от информацията в тези документи идва от ИРА, нали? Как, по дяволите, тези хора знаят какво иска АОЪ? Как идват при тях разузнавателните данни?

— Изсилваш се, Джек — предупреди го Кантор. — Аз също съм виждал данните. Те са преди всичко отрицателни. Типовете от ИРА, от които е била измъкната информацията, са казали единствено, че някои операции не са техни. Може само да се предполага, че АОЪ ги е провела по непреки пътища. Не мисля, че всичко е така ясно, както го виждаш.

— Не, двамата, които са написали този доклад, доста добре доказват, че върху тези операции лежат отпечатъците на АОЪ. АОЪ има собствен стил, Марти! И можем да установим това, нали?

— Водиш излишен спор — изтъкна Кантор. — О'Донъл идва от ИРА, следователно е вербувал хората си оттам, и прочие. Аргументите ти са логични, но не забравяй, че стоят на много несигурна основа. Ами ако АОЪ наистина са група за специални действия на ИРА? Не е ли в техен интерес да имат нещо такова? — Кантор дяволски добре можеше да защитава позициите си, което беше една от причините да е изпълнителен помощник на Гриър.

— Да. В това има известна истина — призна си Райън. — И все пак във всичко, което казвам, има смисъл, ако приемем, че АОЪ е реалност.

— Признавам, логични са, но не и доказани.

— Значи вече имаме първия логически извод за тези типове. Какво научаваме от него?

Кантор се усмихна.

— Кажете ми, когато го измислиш.

— Мога ли да говоря с някого за това?

— С кого? Просто искам да знам, преди да отговоря с „не“.

— Аташето по правните въпроси в Лондон Дан Мъри — отговори Райън. — Предполага се, че той има всички пълномощия по този материал, пали?

— Да, така е. Той работи и с наши хора. Окей, можеш да разговаряш с него. Така няма да изтече информация.

— Благодаря ти.

Пет минути по-късно Кантор седеше в другия край на бюрото на адмирал Гриър.

— Той наистина знае как да зададе правилния въпрос.

— И на какво е попаднал? — попита адмиралът.

— Същите въпроси, които Емил Джейкъбс и хората му задават: Какво иска О'Донъл? Проникнал ли е в ИРА? Ако е проникнал, защо?

— И Джек казва...

— Същото, което казват и Джейкъбс, и ФБР: О'Донъл е обучен за контраразузнавач. ИРА иска да опъне кожата му на вратата на плевнята, а най-добрият начин да пази кожата си на мястото и е да има хора в ИРА, които да го предупреждават, ако онези се доближат много.

Адмиралът кимна в знак на съгласие, след това отмести поглед встрани. Инстинктът му подсказваше, че това е само част от отговора. Трябваше да има още.

— Още нещо?

— За обучението. Не е прегледал още цялата информация. Мисля, че трябва да му дадем повече време. Но бяхте прав, сър. Много е умен.

Мъри вдигна слушалката и натисна десния бутон, без да обръща много внимание.

— Да?

— Дан? Обажда се Джек Райън — каза гласът от слушалката.

— Как са работите, преподавателю?

— Горещо-долу. Искам да говоря за нещо с теб.

— Давай.

— Мисля, че АОЪ е проникнала в ИРА.

— Какво? — Мъри се изправи рязко в стола си. — Хей, шампионе, не мога да... — Погледна към телефона. Линията, по която говореше, беше... — Какво правиш на тази секретна линия?

— Нека просто кажем, че отново съм на правителствена служба — скромно отговори Райън.

— Никой не ми е казал.

— И какво мислиш?

— Мисля, че е възможно. Джим и имаше същата идея преди три месеца. Бюрото е съгласно, че в това има смисъл. Няма обективно доказателство в подкрепа на тази теория, но всички мислят, че с логична — искам да кажа, че това би било много умно от страна на нашия приятел Кен, ако успее да го направи. Не забравяй, че ИРА има много добра вътрешна сигурност, Джек.

— Ти ми каза, че повечето от пешата, които знаем за АОЪ, идват от източници в ИРА. Те как получават тази информация? — бързо попита Райън.

— Какво? Обърка ме.

— Как ИРА разбира какво прави АОЪ?

— О, да. Не знаем — Това беше въпрос, който притесняваше Мъри и Джеймс Оуенс, но ченгетата през цялото време се занимават с анонимни източници на информация.

— Те защо биха го правили?

— Защо биха казвали на ИРА какво мислят да правят ли? Нямаме представа. Ако имаш предположение, готов съм да слушам.

— Как ти се струва, дали не го прави, за да набира нови хора за групата си? — попита Райън.

— Защо не помислиш по този въпрос още няколко секунди? — веднага отговори Мъри. Райън току-що беше преоткрил теорията, че земята е плоска.

За момент настъпи тишина.

— О, в този случай би рискувал да бъде проникнат от ИРА.

— Много добре, шампионе. Ако О'Донъл е проникнал в ИРА като мярка за сигурност, за да защитава себе си, защо му е да кани членове на група, която иска да му съдере задника? Ако искаш да се самоубиеш, има по-прости начини, Джек. — Мъри се засмя. Дочу как Райън спихна като спукан балон.

— Е, добре. Мисля, че си го заслужих. Благодаря ти.

— Съжалявам за студения душ, но погребяхме тази идея преди два месеца.

— Но той трябва да е вербувал хората си от ИРА — със закъснение възрази Райън. Наруга се мислено за това, че е толкова тъп, но си спомни, че Мъри е експерт по тези въпроси от години.

— Да, съгласен съм, но винаги е разполагал с малко хора — каза Мъри. — Колкото по-голяма става организацията, толкова по-голям е рискът, че ИРА ще проникне в нея и ще го унищожи. Ей, Джек, те наистина искат да му съдерат задника. — Мъри за малко не се изпусна за сделката, която Дейвид Ашли беше сключил с ИРА. ЦРУ все още не знаеше нищо.

— Как е семейството? — попита той, за да смени темата.

— Добре.

— Бил Шоу казва, че е разговарял с теб миналата седмица... — каза Мъри.

— Да. Затова сега съм тук. Ти ме накара постоянно да треперя и да се ослушвам, Дан. Има ли друго, което си разбрал?

Този път беше ред на Мъри да спихне.

— Колкото повече мисля за това, толкова повече ми се струва, че се тревожа неоснователно. Няма никакви сведения, Джек. Всичко е просто инстинкт, нали знаеш, както е при бабите. Извинявай, мисля, че реагирах прекалено силно на нещо, което Джими ми каза. Надявам се, че не съм те разтревожил много.

— Не се притеснявай — отговори Джек. — Трябва да си тръгвам. Дочуване.

— Да, довиждане, Джек. — Мъри затвори телефона и се върна към работата си.

Райън направи същото. Трябваше да приключи към обед, за да може да стигне навреме за първия си час. Куриерът се върна с количката и отнесе папките заедно със записките на Джек, които, разбира се, бяха секретни. Той напусна сградата след няколко минути, но съзнанието му все още преработваше прочетените данни.

Джек не знаеше, че в новата пристройка на централата на ЦРУ се намира управлението на Националната разузнавателна служба. Това беше съвместна агенция на ЦРУ и военновъздушните сили, която

обработваше данните от спътниците и в по-малка степен от високо летящите разузнавателни самолети.

Новото поколение спътници използваше телевизионни камери от сканиращ тип вместо фотолента. Затова те можеха да се използват почти без прекъсване, вместо да пазят филма си, за да покриват територии като Съветския съюз или да снимат спътниците му. Това позволяваше на Националната разузнавателна служба да събира повече данни за събитията в света и беше породило много нови проекти за стотици аналитици, което обясняваше пристройката зад първоначалната сграда на ЦРУ.

Задачата на един от младшите аналитици беше да наблюдава лагери, в които вероятно се обучават терористи. Проектът все още не беше дал достатъчно резултати, за да може да бъде считан за важен, въпреки че данните и снимките се предаваха на оперативната тактическа група за борба с тероризма. Тя използваше спътниковите снимки — изискване на правителствените кръгове. Щабните служители ахкаха над качеството на снимките, разясняваха им се новите устройства, които позволяваха на камерите да приемат картина с висока разделителна способност независимо от атмосферните смущения (въпреки всичките хвалби) номерата на леките коли не можеха да бъдат разчетени), и бързо забравяха всичко, освен че снимките са на лагери, където може би се обучават терористи. С изследването на фотографските разузнавателни материали се занимаваха само експерти. Работата на аналитиците беше до голяма степен техническа.

И както често пъти се случваше, тук беше и проблемът. Младшият аналитик беше по-скоро техник. Той събираше и подреждаше данните, но не ги анализираше. Вършеше тази работа след завършването на даден проект. В конкретния случай данните, които се обработваха, указваха излъчване в ултрачервения сектор. Лагерите, които изследваше всеки ден — над двеста, — се намираха главно в пустините. Това беше удивителен късмет. Всеки знаеше, че в пустините дневната топлина е изпепеляваща и по-малко се обръщаше внимание на факта, че нощем става доста студено — в много случаи температурите спадаха под нулата. Така че техникът се опитваше да определи заетостта на лагерите според броя на сградите, отоплявани

през студените нощи. Те се виждаха много добре на инфрачервения спектър: ярки бели петна на студения черен фон.

Един компютър запамяташе дигиталните сигнали от спътника. Техникът избираше лагерите според кодовите им номера, отбелязваше броя на отоплените сгради във всеки от тях и прехвърляше данните във втора папка с данни. Лагер 11-5-18, разположен на 28°32'47" северна ширина, 19°07'52" източна дължина, имаше шест сгради, едната от които беше гараж. В нея имаше най-малко две коли: въпреки че сградата не беше отоплявана, топлинните сигнали на двата двигателя с вътрешно горене излъчваха ясно през покривите от гофрирана ламарина. Техникът забеляза, че само в една от останалите пет сгради работеше отоплението. Миналата седмица отоплените бяха три. Списъкът с данни показваше, че сградата, която се отопляваше сега, е обитавана от малката охрана и групата по поддръжката — предполагаше се, че са петима души. Очевидно имаше и кухня, тъй като част от сградата винаги беше по-топла. Другата сграда беше голяма столова. Тя и спалните помещения сега бяха празни. Техникът вписа съответните забележки и компютърът ги изобрази в една обикновена линейна графика, която се покачваше, когато заетостта ставаше висока, и спадаше при ниска заетост. Техникът нямаше време да провери характерните повтарящи се елементи и сбърка, като реши, че някой друг го е направил.

— Не забравяйте, лейтенанте — каза Брекенридж, — поемете дълбоко дъх, изпуснете половината и леко натиснете спусъка.

Деветмилиметровият браунинг имаше отличен мерник. Райън го насочи към центъра на кръглата мишена и направи каквото му беше казал Патлака. Направи го както трябва. Блясъкът и звукът от изстрела почти го изненадаха. Автоматичният пистолет изхвърли празната гилза и отново беше готов да стреля, когато Райън го свали надолу от отката. Повтори всичко още четири пъти. Пистолетът се заключи в отворено положение, когато патроните свършиха и Райън го постави на масата. След това свали наушниците си. Ушите му бяха потни.

— Две деветки, три десетки, като две от тях са в междинния кръг. — Брекенридж се изправи от телескопа. — Не е толкова добре, колкото последния път.

— Ръката ми е уморена — обясни Райън. Пистолетът тежеше почти два килограма. Не изглеждаше много тежък, но не и когато се наложеше човек да го държи неподвижно с една ръка в продължение на час.

— Можете да вземете тежести за китките, от онези, които използват бегачите. Така ще заздравите мускулите на предмишницата и китката си. — Брекенридж пхна пет патрона в пълнителя на пистолета на Райън и застана на линията, за да се прицели в новата мишена.

Старшината изстреля всичките пет куршума за по-малко от секунда. Райън погледна през телескопа. В централния кръг на мишената имаше пет дупки, които наподобяваха листата на цвете.

— Дявол да го вземе, забравил съм колко приятно може да се стреля с браунинга. — Извади пълнителя и отново го зареди.

— И мерникът е както трябва.

— Забелязах — вяло каза Джек.

— Не се притеснявайте, лейтенанте — обади се Брекенридж. — Аз съм правил това, когато вие сте били в пелени. — Още пет патрона, и центърът на мишената, намираща се на петдесет метра от тях, падна.

— Защо стреляме по кръгли мишени? — попита Джек.

— Искам да свикнете с мисълта, че можете да вкарвате куршумите си там, където поискате — обясни Патлака. — После ще се заемем с по-фините неща. Засега ще работим върху основните умения. Днес изглеждате малко отпуснат, лейтенант.

— Да. Разговарях с човека от ФБР, който ми се обади, за да ме предупреди. Казва, че може би е реагирал твърде прибързано, може би и аз реагирах така.

Брекенридж сви рамене.

— Вие никога не сте влизали в бой, лейтенант. Аз съм се бил. Човек научава едно: първото предчувствие обикновено е безпогрешно. Не забравяйте това.

Джек кимна, но не повярва на думите му. Днес беше постигнал много. От данните, които разгледа, му се изясниха много неща за АОЪ. Разбира се, нямаше сведения някога да са действали в Америка. ИРА имаше много връзки там, но никой не вярваше, че АОЪ имат. Райън прецени, че дори и да планират някаква операция тук, ще се нуждаят от връзка. Възможно беше О'Донъл да се обади на някои от

предишните си приятели от ИРА, но това не изглеждаше никак възможно. Той беше опасен човек, обаче на свой терен. А Америка не беше неговият терен. Данните го показваха. Джек знаеше, че прави твърде мащабно заключение въз основа на едnodневните си проучвания. Щеше да продължава да търси — струваше му се, че разследванията ще траят две-три седмици, ако работи с тези темпове. И да не постигне друго, щеше да разбере какви са взаимоотношенията на О’Донъл и ИРА. Усещаше, че става нещо странно, очевидно така мислеше и Мъри, и искаше да проучи данните докрай с надеждата да изгради някаква достоверна теория.

Гледката беше величествена. Милър и О’Донъл стояха до прозореца и наблюдаваха как атлантическата буря блъска водата, образува разпенени вълни и ги разбива в канарата, където беше къщата. Ударите на разбиващите се вълни тътнеха басово, вятърът виеше и свиреше в клоните на дърветата, а дъждовните капки барабаняха по самата къща.

— Не е ден за плаване, Шон — каза О’Донъл, като отпи от уискито си.

— Кога ще отидат колегите ни в Америка?

— След три седмици. Нямаме много време. Все още ли искаш да го направиш? — Шефът на АОЪ смяташе, че времето за това, което Шон е планирал, е малко.

— Тази възможност не е за изпускане, Кевин — с равен глас отговори Милър.

— Имаш ли друг мотив? — попита О’Донъл. Реши, че е по-добре да играят с открити карти.

— Помисли за ефекта. ИРА отива там, за да пропагандира невинността си, и...

— Да, зная. Отлична възможност. Много добре. Кога искаш да тръгнеш?

— Сряда сутринта. Трябва да се движим бързо. Дори и с контакти като нашите няма да е лесно.

[1] Град в централните части на Южна Каролина, столица на щата. — Б.пр. ↑

13. ПОСЕТИТЕЛИ

Двамата мъже се бяха навели над едромащабната карта, около която имаше и десетина снимки.

— Това ще бъде трудна работа — каза Алекс. — Не мога да ти помогна.

— Какъв е проблемът? — Шон виждаше проблема, но зададе въпроса, за да прецени уменията на новия си сътрудник. Никога не беше работил с чернокож и макар да се беше запознал е Алекс и групата му миналата година, те бяха неизвестни величини по отношение на операциите.

— Той винаги излиза от портал 3, тук. Както виждаш, тази улица е без изход. Трябва да кара на запад или да завие на север. Опитвал е и двете. Улицата тук не е достатъчно широка, за да свършим работата, без да излизаме от колата, но тази тук е твърде тясна и не води накъдето трябва. Това означава, че единственото сигурно място е на ъгъла. Светофарите са тук и тук — посочи Алекс. — Другите две улици са тесни и от двете им страни паркират коли. Тази сграда е блок с апартаменти. Това пък са къщи — скъпи. Няма много пешеходци — нещо много странно. Един човек може и да се справи. Двама или повече... ъъ. — Той поклати глава. — А освен това в района живеят бели. Един чернокож би бил подозрителен. Твоят човек трябва да свърши всичко сам, приятел, да ходи пеша. Вероятно най-доброто място е ето тази врата, но трябва да бъде много внимателен, иначе целта ще му се изплъзне.

— А как ще се измъкне? — попита Шон.

— Мога да паркирам колата тук, на този ъгъл, или на онзи. Тогава няма нужда от координация. Можем да чакаме цял ден удобния момент. Маршрутите за бягство са няколко. Това също не е проблем. В пиковите часове улиците са претъпкани. Всъщност това е в наша полза. Полицаяте ще имат трудности, а ние можем да използваме обикновена кола, например някоя държавна. Не могат да спрат

всичките. Бягството ще бъде лесно. Проблемът е във вашия човек. Той трябва да бъде точно тук.

— Защо не го спипаме на някое друго място, когато е в колата си?

Алекс поклати глава.

— Ще бъде много трудно. Пътищата са претъпкани и можем лесно да го изгубим. Знаеш какво е уличното движение, Шон, а и той никога не се движи по един и същи маршрут. Ако питаш мен, трябва да разбиеш операцията и да я провеждаш на части.

— Не. — Милър беше категоричен. — Ще постъпим така, както аз искам.

— Добре, човече, но ти казвам, твоят човек е без защита.

Милър се замисли за момент. Накрая се усмихна.

— Имам един човек, който е точно за тази работа.

— А другата част?

Алекс размени картите.

— Лесно е. По който и път да поеме, всички водят дотук и винаги идва точно в четири и четиридесет и пет минути. Шест дни през изминалите две седмици я следихме и никога не е закъснявала е повече от пет минути. Ще свършим работата тук, близо до моста. Ако искаш, можем дори да го отиграем.

— Кога?

— Какво ще кажеш за днес следобед? — усмихна се Алекс.

— Разбира се. Какъв е пътят за бягство?

— Ще ти покажем. Май е по-добре да направим всичко, както ще бъде в действителност.

— Отлично. — Милър беше доволен. Имаше доста проблеми, докато дойде тук. Необходими му бяха шест различни самолетни полета. Преживя и смешни моменти. Шон Милър пътуваше с британски паспорт и чиновникът на емигрантското бюро беше взел белфасткия му акцент за шотландски. Не му беше минало през ума, не за ухото на американеца няма голяма разлика между двата диалекта. „Ако това е нивото на американските служители на закона, то тази операция би трябвало да мине леко.“

Щяха да разиграят всичко днес и ако минеше добре, щеше да свика хората си. Можеха да пристигнат за... четири дни. Оръжията вече бяха по местата си.

— Това изводи ли са? — попита Кантор.

Райън вдигна един сноп от шестдесет листа.

— Това е анализът ми. Не зная дали е добър — не е много — призна Джек. — Не съм намерил нищо ново. Докладите, които вече имате, са доста добри, като се вземе предвид липсата на точни сведения, на които да се базират. Хората в АОЪ наистина са особени. От една страна, операциите им, изглежда, нямат видима реална цел, но пък уменията им... Твърде добри професионалисти са, за да работят без конкретна цел, по дяволите!

— Вярно е — каза Кантор. Намираха се в неговата канцелария, срещу тази на заместник-шефа. Адмирал Гриър беше извън града. — Измисли ли нещо ново?

— Направих списък на операциите им по географски райони и по време. Не виждам никакви повтарящи се моменти. Единственото характерно нещо е видът на операциите и начинът на изпълнението им, но това нищо не означава. Те предпочитат известни личности за своите цели, но, по дяволите, кой терорист не ги харесва? Нали това е основната идея на тероризма — да нападат големите риби? Най-често използват оръжия от източния блок, но повечето групи правят така. Предполагаме, че са финансирани добре. Това е логично, като се има предвид характерът на дейността им, но не съществуват особени доказателства. О'Донъл притежава истински талант — умее да се измъква незабелязан. Не можем да установим къде е бил цели три години, една, преди да се появи на Кървавата неделя, и две, след като ИРА се е опитала да му продупчи билета. Този период за нас е бяло петно. Разговарях с жена си за пластичните операции...

— Какво? — Кантор не реагира благосклонно на това.

— Тя не знае за какво ми е нужна тази информация. Остави ме на мира, Марти. Аз съм женен за хирург, не забравяй това. Нейна състудентка е хирург и се занимава с възстановителни операции. Накарах Кати да я попита къде човек може да си направи ново лице. Местата не са много. Бях изненадан. Зная кои са тукашните. Две са зад Желязната завеса. Оказва се, че някои от новостите във възстановителната хирургия са постижения на Москва още преди Втората световна война. Хората от болницата „Хопкинс“ са били в

института... не мога да си спомня името на човека, на когото е наречен — и са забелязали някои странни неща.

— Какви? — попита Кантор.

— Ами например на два от етажите човек не може да се качи. Анет Дасалви, състудентката на Кати, е била там преди две години. Последните два етажа могат да бъдат стигнати само със специални асансьори, а на стълбите е имало затворени врати. Странно е за болница, нали? Тази информация много ме впечатли. Може да бъде полезна и на други.

Кантор кимна. Той знаеше някои неща за клиниката, но за бариерите чуваше за пръв път. Интересно му беше как различни късчета информация могат да изникват по такъв неочакван начин. Чудеше се защо екип хирурзи от болницата „Джон Хопкинс“ е бил в тази клиника. Реши да провери това.

— Кати казва, че „ново лице“ не може да бъде направено толкова лесно, колкото изглежда от рекламите. Преди всичко се оперират травматични увреждания и вродени дефекти. Целта не е толкова промяна, колкото възстановяване. Има много козметична работа — искам да кажа, освен оправянето на носа и опъването на лицевата кожа — но човек може да постигне също толкова добър резултат и с нова прическа и брада. Много добре могат да променят брадите и скулите, но ако работата не е много изчерпателна, остават белези. Анет казва, че онова място в Москва е толкова добро, колкото „Хопкинс“ или дори Калифорнийския университет. Много от най-добрите хирурзи по възстановителна хирургия работят в Калифорния — обясни Джек. — Както и да е. Тук не става дума за опъване на кожата или за корекция на носа. Радикалната лицева хирургия включва много операции и отнема месеци. Ако О’Донъл е отсъствал две години, много от времето е прекарал за ремонт на тялото си.

— О! — Кантор разбра какво иска да каже. — Наистина си го бива, а?

Джек се усмихна.

— Точно това се опитвах да установя. Няколко го е в продължение на две години. Най-малко шест месеца от това време е прекарал в болница. Значи през останалите осемнадесет месеца е вербувал хора, основал е база за действията си, започнал е да събира разузнавателна информация и е провел първата акция.

— Не е лошо — замислено каза Кантор.

— Да. Значи е трябвало да вербува хора от ИРА. Те трябва да са донесли и някои от нещата си. Обзалагам се, че първите му операции са включвали неща, които ИРА вече е обсъждала и отхвърлила по една или друга причина. Затова англичаните са смятали, че те са част от ИРА, Марти.

— Ти каза, че не си открил нищо важно — каза Кантор. — Струва ми се, че си направил доста обстоен анализ.

— Може би. Просто подредих по нов начин всички стари данни. Няма нищо ново и освен това все още не съм си отговорил на един основен въпрос. Не зная какво наистина целят. — Райън прелисти страниците. В гласа му ясно се долавяше разочарование. Не беше свикнал на неуспехи. — Все още не знаем откъде идват тези копелета. Замислят нещо, но да ме вземат дяволите, ако знам какво е то.

— Американски връзки?

— Никакви или поне не знаем за такива. Това донякъде ме успокоява. Няма улики за контакти с американски организации, а и те знаят много добре, че трябва да избягват такива контакти. О'Донъл е твърде хитър, за да си играе със старите партньори на ИРА.

— Но вербуването му... — възрази Кантор. Джек го прекъсна:

— Искам да кажа, тук. Като шеф на вътрешната сигурност той е знаел кой какъв е в Белфаст и Лондондери. Но американските връзки с ИРА минават през „Шин Фейн“ — политическото крило на ИРА. Трябва да е луд, за да им се довери. Не забравяй, че е направил всичко възможно, за да преструктурира политическите пристрастия в ИРА, и се е провалил.

— Добре. Разбирам какво имаш предвид. Предполагаш, че има връзки с други групи?

Райън поклати глава.

— Няма сведения за такива. Но не съм сигурен дали нямат контакти с някоя европейска група. О'Донъл е умна глава. Идването му тук означава, че ще възникнат много усложнения... е, не ме харесва, това го разбирам. Добрата новина е, че ФБР са прави. Имаме си работа с професионалисти. Аз не съм политически значима цел. Преследването ми няма никаква политическа стойност, а те са политици — с увереност отбеляза Джек. — Слава богу!

— Ти знаеше ли, че ИРА — е „Шин Фейн“ — праща своя делегация тук вдругиден?

— За какво?

— Това, което се случи в Лондон, им нанесе щети както в Бостън, така и в Ню Йорк. Отрекли са участието си над сто пъти и пращат хора тук, за да разкажат това лично на местните ирландски общности.

— О, глупости! — изръмжа Райън. — Защо пускат тези копелета в шибаната ни страна?

— Не е толкова лесно да бъдат спрени. Хората, които идват, не фигурират в списъка на търсените. Били са тук и преди. На практика те са чисти. Джек, ние живеем в свободна демократична страна. Не забравяй какво каза Оливър Уендъл Холмс^[1]: „Конституцията е написана за хора с фундаментално различаващи се възгледи“ или нещо подобно, т.е. всеки има свобода на словото.

Райън трябваше да се усмихне. Често възприемаха хората на ЦРУ като фашисти, заплашващи свободата на Америка, като корумпирани и некомпетентни интриганти, кръстоска между мафията и братя Маркс^[2]. Всъщност според Райън те бяха политически умерени — повече от самия него. Но ако някога истината излезеше наяве, пресата щеше да помисли, че това са злостни подвеждания. Дори и за него всичко изглеждаше много странно.

— Надявам се, че някой ще ги наглежда — отбеляза Джек.

— ФБР ще разпрати свои хора по всички барове. Те ще пият своя „Джон Джеймсън“^[3], ще пеят „Човекът зад оградата“ и ще следят всичко. Бюрото го бива за това. Те почти спряха изпращането на оръжия. Разчу се — трябва да има половин дузина души, които са в затвора за изпращане на оръжия и експлозиви в Ирландия.

— Чудесно. Значи сега лошите използват автомати „Калашников“ или „Армалит“, направени в Сингапур.

— Което — каза Кантор — вече не е наша грижа.

— Е, това е всичко, което успях да измисля, Марти. Ако не разполагате с други данни, не мога да направя за вас повече. — Джек тръсна доклада в скута на Кантор.

— Ще го прочета и ще ти се обадя. Сега отново ще преподаваш история, а?

— Да. — Райън се изправи и взе палтото си от облегалката на стола. Спря се. — Ами ако се разчуе за тези типове?

— Това е единственото място, където можеш да намериш подобна информация, Джек...

— Зная. Искам да разбера как е устроено това управление, как координирате работата на различните отдели?

— Имаме контролни наблюдаващи групи и компютри — отговори Кантор. „Е, системата невинаги работи“

— Ако се чуе нещо ново...

— Веднага идва при нас — каза Кантор. — Тук и във ФБР. Ако възникнат някакви подозрения във връзка с тези хора, ще те предупредим още в същия ден.

— Добре. — Преди да излезе в коридора, Райън провери дали пропускът му е закрепен така, че да се вижда. — Благодаря ти. И моля те, предай благодарностите ми на адмирала. Не бяхте длъжни да правите това. Не бих се чувствал така добре, ако някой друг ми разкажеше всичко, което видях със собствените си очи. Задължен съм ви.

— Няма да те оставим на мира — обеща му Кантор.

Райън кимна и излезе. Наистина нямаше да го оставят на мира. Отново щяха му направят предложение и той отново щеше да откаже, разбира се, с голямо нежелание. Положи огромни усилия да бъде мек и учтив с Кантор. Всъщност смяташе, че докладът му от шестдесет страници доста добре систематизираше данните им за АОЪ. Това ги правеше квит. В действителност не смяташе, че е длъжник на някого.

Доктор Каролайн Мюлер Райън водеше много програмиран живот. Това ѝ харесваше. В хирургическата зала винаги работеше с един и същи екип от лекари, сестри и санитарии. Те познаваха добре навиците ѝ — как оперира, как трябва да бъдат подредени инструментите. Повечето хирурзи бяха особени, а очните специалисти бяха изключително придирчиви. Нейният екип уважаваше това, защото тя беше най-добрият практикуващ хирург сред колегите на нейна възраст, а и повечето имаха слабост към нея. Рядко изпадаше в лошо настроение и се разбираше добре е всички сестри — нещо, което лекарите жени трудно постигаха. Сега имаше проблеми, защото беше

бременна. Това я ограничаваше, не трябваше да се подлага на въздействието на някои химикали в операционната. Растящият корем ѝ пречеше, когато трябваше да застане пред операционната маса — всъщност обикновено очните хирурзи седят, но и това не променяше нещата. Кати Райън трябваше да протяга малко повече ръка и постоянно се шегуваше с това.

Всичките тези неща се отразяваха и на личния ѝ живот. Караше поршето си с абсолютна точност, винаги сменяше скоростите при най-подходящите обороти на двигателя, като вземаше завоите по такава постоянна траектория, на каквата са способни шофьорите от „Формула 1“. Кати правеше всичко по един и същи начин и при нея това не беше въпрос на навик, а признак на съвършенство. По същия начин свиреше и на пианото. Сиси Джексън, по професия музикант и преподавател по пиано, казваше, че Кати свири идеално, но не влага душа. Кати възприемаше това като комплимент. Хирурзите не слагат автографи на творбите си, те ги правят така, както трябва. Всеки път.

Именно затова в момента се дразнеше от живота си. Съпътстваше я едно постоянно притеснение. Всеки ден трябваше да тръгва за работа по различен път — всъщност това беше по-скоро предизвикателство, защото не обичаше да нарушава дневния си график. Времето, необходимо ѝ за отиване и връщане от работа, никога не надвишаваше петдесет и седем минути и не беше по-малко от четиридесет и девет (освен в празничните дни, когато правилата за движение бяха по-различни). Винаги вземаше Сали точно в пет без петнадесет. Карането по нови маршрути в Балтимор заплашваше да промени тази част от живота ѝ, но не съществуваша много проблеми по пътищата, които едно порше 911 не може да разреши.

През този ден маршрутът ѝ минаваше по щатско шосе 3, а след това пресичаше един второстепенен път. Оттам излизаше на шосето за Ричи, на шест мили от детската градина „Джайънт Степс“. Мина на светофара точно навреме и зави на втора скорост, рязко подаде газ, превключи на трета, а после на четвърта. През звукоизолацията ръмженето на шестцилиндровия двигател достигаше до нея като котешко мъркане. Кати Райън обичаше колата си. Не беше карала друга кола, преди да се омъжи. За нещастие комбито беше удобно за пазаруване и за семейни излети и тя се чудеше какво ли ще прави, когато се роди второто дете. Въздъхна и си помисли, че тогава ще

възникнат проблеми. Или може би най-после ще убеди Джек да наеме гледачка. В това отношение съпругът ѝ възприемаше възгледите на работническата класа. Беше се противопоставил на идеята да наемат гледачка на непълно работно време, която да се грижи и за къщата — според Кати това беше още по-шантаво, защото знаеше, че той е малко немарлив и рядко слагаше дрехите си на закачалка. Наеха жена за чистене и нещата малко се промениха. Когато тя трябваше да идва, Джек се суетеше из къщата и събираше разни неща, за да не си помисли жената, че семейство Райън са разпилени хора. Беше толкова забавен. „Да — помисли си тя. — Ще си вземем гледачка. В крал на краищата сега Джек е рицар.“ Кати се усмихна на колите. Не беше много трудно човек да го подбутва по правилния път. Лесно можеше да бъде манипулиран. Тя смени лентата, по която се движеше, и се стрелна на трета покрай един боклукчийски камион. Е, с поршето беше по-лесно.

Две минути по-късно зави надясно и навлезе в паркинга на „Джайънт Степс“. Спортната кола заподскача по неравния път. Кати спря на обичайното място. Излезе и, разбира се, заключи. Поршето, макар вече на шест години, беше безупречно поддържана кола. Направи си този подарък по случай навършването на една година работа в „Хопкинс“. По зелената боя нямаше нито драскотина и само лепенката от паркинга на болница „Хопкинс“ разваляше блясъка на хромираната броня.

— Мамо! — Сали я посрещна на вратата.

Кати се наведе и я взе на ръце. Това ставаше все по-трудно за нея, а още по-трудно ѝ беше да стои права със Сали, увиснала на врата ѝ. Надяваше се, че дъщеря ѝ няма да ревнува от появата на бебето. Знаеше, че за някои деца това беше шок, но вече беше обяснила на момиченцето какво ще се случи и, изглежда, Сали приемаше с радост идеята да си има братче или сестричка.

— Е, какво прави голямото ми момиче днес? — попита доктор Райън. Сали обичаше да я наричат голямо момиче и с тази хитрина Кати искаше да е сигурна, че съперничеството с „малкото“ момче или момиче ще бъде сведено до минимум.

Сали се завъртя, слезе на пода и вдигна една картина, рисувана с пръсти върху нещо като едроформатна компютърна хартия — правдоподобна абстрактна творба в пурпурно и оранжево. Майката и

дъщерята влязоха в салона и взеха палтото и кутията за обяда на Сали. Кати провери дали палтото ѝ е закопчано и качулката на главата — температурата отвън беше само няколко градуса над нулата, а те се страхуваха да не се разболеят отново. Бяха изминали само пет минути от пристигането ѝ.

Кати Райън не забелязваше рутинността на ежедневието си. Отключи вратата, сложи Сали на седалката и стегна колана, след което затвори вратата, заключи я и заобиколи от лявата страна на колата.

Вдигна поглед. От другата страна на шосето за Ричи се намираше малък пазарен център, химическо чистене, магазин за видеокасети и железария. Пред пазарния център пак беше паркиран син микробус. Беше го видяла два пъти миналата седмица. Кати пропъди мисълта за него. В пазарния център се продаваха полуфабрикати и много хора редовно пазаруваха от него на път за дома си.

— Здравейте, лейди Райън — обади се Милър от микробуса.

Прозорците на двете задни врати му напомниха на тези на полицейския микробус и той се усмихна — бяха направени от огледално стъкло, така че никой отвън не можеше да види какво има вътре. Алекс беше в магазина и купуваше пакет с шест кутии кола, както редовно беше правил през изминалите две седмици.

Милър погледна часовника си: беше пристигнала в 4:46 и тръгваше в 4:52. Мъжът до него снимаше с фотоапарат. Милър вдигна бинокъла си. Зеленото порше лесно се забелязваше, а освен това имаше и направени по поръчка номера с надпис „CR-SRGN“^[4]. Алекс му беше обяснил как в Мериленд можеха да бъдат закупени номера според изискванията и Шон се чудеше кой ли ще използва този код догодина. Със сигурност трябва да има и друг хирург с инициали CR.

Алекс се качи в колата и запали двигателя. Микробусът излезе от паркинга заедно с поршетото. Алекс тръгна в обратна посока — на север по шосето за Ричи. След това направи бърз обратен завой и ускори колата на юг, за да не загуби поршетото от погледа си. Милър се присъедини към него на предната седалка.

— Обикновено тя поема пътя на юг към шосе 50, минава по моста над река Северн и след това слиза от шосе 50 на 2. Трябва да я

ударим, преди да го е направила. Ще поемем по същия път и ще си разменим колите, където ти показах. Лошо — каза Алекс. — Този микробус беше започнал да ми харесва.

— С парите, които ти плащаме, ще можеш да си купиш друг. Една усмивка прорязва черното лице на Алекс.

— Да, вероятно. И ще искам да е по-хубав отвътре. — Зави надясно, като пое по изходната лента на шосе 50. То беше многолентово. Нямахше кой знае колко коли. Алекс обясни, че това е нормално.

— Няма проблеми да свършим работата — увери той Милър.

— Отлично — съгласи се Милър. — Успех, Алекс. „Въпреки че си много устат.“

Кати караше по-спокойно, когато Сали се намираще в колата. Момиченцето се надигаше, за да вижда над таблото, и както винаги малката ѝ ръчичка опипваше ключалката на колана. В този момент майка ѝ се отпускате. Обикновено по пътя от болницата до детската градина тя си отпочиваше от тежкия ден, а в института по очни болести „Уилмър“ леките дни бяха рядкост. Не ставаше дума за стрес. През този ден беше правила само две операции, а на другия щеше да има още две. Обичаше работата си. Много хора можеха да виждат благодарение на професионалните ѝ умения. Разбира се, удовлетворението от това най-често оставаше скрито за другите, дори и за Джек. Цената за всичко беше напрегнатото ѝ ежедневие. Прецизността, задължителна при очната хирургия, ѝ забраняваше дори и кафе — кофеинът можеше да доведе до леки потрепвания на ръцете — и изискваше висока степен на концентрация, необходима при малко други професии. Разбира се, имаше и по-трудни медицински умения, но не много. Това беше и главната причина, поради която обичаше да кара поршето си. Сякаш като цепеше въздуха или вземаше някой остър завой на втора с четиридесет километра в час, изразходваше излишната си енергия, която се разсейваше в атмосферата. Почти винаги тя се прибираше у дома в добро настроение. Тази вечер то щеше да бъде още по-добро, защото беше ред на Джек да приготвя вечерята. Ако колата имаше мозък, тя щеше да усети по лекия натиск върху педалите за газ и спирачка, когато тръгнаха към изхода за шосе

№ 2. Сега Кати я глезеше. Като кон, прескочил всички препятствия както трябва.

— Добре ли е? — попита Алекс, като продължи на запад по шосе №50 към Вашингтон.

Другият мъж подаде на Милър папката е отбелязаното ново време. Имаше общо седем изписани листа и само последният нямаше приложени снимки. Шон погледна цифрите. Целта се движеше точно по разписание.

— Чудесно — каза той след малко.

— Не мога да определя точно място за удара, движението може да промени нещата. Смятам, че трябва да опитаме на източната страна на моста.

— Съгласен съм.

Петнадесет минути по-късно Кати Райън влезе в къщата. Тя разкопча ципа на палтото на Сали и загледа как малката ѝ „голяма“ дъщеря измъква ръцете си от ръкавите — умение, което току-що беше почнала да добива. Кати го взе и го закачи, преди да свали своето. След това майката и дъщерята се отправиха към кухнята, откъдето долитаха такива звуци, по които веднага се досети, че съпругът ѝ се опитва да приготви вечерята. Телевизорът беше включен на програмата за новини „Шоуто на Макнийл Лехър“.

— Тате, виж какво нарисувах! — обади се първа Сали.

— О, прекрасно! — Джек взе картината и я разгледа много внимателно. — Мисля, че ще я окачим. — Окачаха всичките ѝ картини, така че предната част на хладилника се беше превърнала на художествена галерия. Един магнит притисна картината на полупостоянното ѝ място над машината за лед и студена вода. Сали не забелязваше как всеки ден мястото се оказваше празно. Не знаеше и това, че всяка картина се озоваваше в една кутия, която прибираща в гардероба в коридора.

— Здравей, мила! — Джек целуна жена си. — Как беше днес?

— Две замени на роговица. Бърни ми помага за втората — трудно беше. Утре ще правя вивисектомия. Между другото, Бърни ти

праща много поздрави.

— Как е дъщеря му? — попита Джек.

— Просто апандисит. След седмица пак ще се веси по катерушките — отговори Кати, докато се оглеждаше наоколо. Често пъти се питаше дали това, че Джек приготвя вечерята, си струваше поразията, които нанасяше в кухнята. Не че Джек готвеше лошо — доста го биваше за някои неща, — но цапаше дяволски много. Никога не прибираше съдовете. Винаги тя подреждаше ножовете, вилиците и лъжиците, а и всичко останало като на хирургически поднос. Джек ги слагаше, както му падне, и губеше половината от времето си в търсене.

Сали излезе от стаята, за да намери телевизор, по който не даваха новини.

— Имам добра вест — каза Джек.

— О?

— Днес приключих с ЦРУ.

— И защо се усмихваш?

— Просто не виждам нищо, което да ни тревожи. — Джек обясни за няколко минути, като се стараеше да избягва секретните неща.

— Защо?

— Ние не сме важни политически фигури. Те нападат войници, полицаи, съдии, кметове и други от тоя род.

— Да не говорим, че се случва да хвърлят око и на някой и друг принц — отбеляза Кати.

— Да. Но нали не сме от тях?

— Е, за какво ми казваш всичко това?

— Могат да ти изкарат акъла. Оня тип Шон Милър... е, за това разговаряхме. Ще се чувствам по-добре, когато отново го пхнат в затвора. Но тези хора са професионалисти. Не биха провели акция на три хиляди мили от дома си само заради лично отмъщение.

Кати хвана ръката му.

— Сигурен ли си?

— Съвсем. Разузнаването не е като математиката, но човек започва да усеща другия, да разбира как работи главата му. Един терорист убива, за да направи политическо изявление. Ние не сме политическо пушечно месо.

Кати се усмихна нежно на съпруга си.

— Значи сега мога да бъда спокойна?

— Така мисля. Но все пак поглеждай в огледалото.

— И ти няма вече да разнасяш този пистолет — с надежда каза тя.

— Мила, обичам да стрелям. Забравил съм колко приятно нещо може да бъде стрелбата с пистолет. Ще продължавам да стрелям в академията. Но не, няма да нося пистолета повече.

— А пушката?

— Тя не е наранила никого.

— Не я харесвам, Джек. Поне да не е заредена, а? — Тя отиде в спалнята, за да се преоблече.

— Добре. — Това не беше толкова важно. Ще остави кутията с патрони до пушката, на най-горния рафт на гардероба. Сали не би могла да я достигне. Дори и Кати трябваше да се изправя на пръсти. Там ще бъде безопасна. Джек преосмисли всичките си действия през изминалите три седмици и половина и реши, че си е струвало. Алармената инсталация на къщата му изглеждаше добра идея. Харесваше новия си деветмилиметров „Браунинг“. Започваше да постига доста добри резултати. Ако я кара така една година, може би ще накара Брекенридж да се поизпоти.

Провери фурната. Още десет минути. След това включи телевизора. Новините по „Шоуто на Макнийл Лехър“ бяха... „По дяволите!“

— От дъщерната ни телевизионна станция в Бостън към нас се присъединява Падриг — правилно ли го произнесох? — О’Нийл, говорител на „Шин Фейн“ и член на Британския парламент. Мистър О’Нийл, защо посещавате Америка по това време?

— Аз и голяма част от колегите ми сме посещавали Америка много пъти, за да информираме американския народ за това как британското правителство потиска ирландския народ, лишава го от възможностите за икономически напредък, потъпква основните човешки права; да не говорим за пълното отменяне на гражданските процеси, за непрекъснатата бруталност на британската окупационна армия срещу ирландския народ — каза с равен и благ глас О’Нийл. Не му беше за първи път.

— Мистър О’Нийл — обади се някой от британското посолство във Вашингтон — е политическият представител на Извънредното

крило на така наречената Ирландска републиканска армия. Това е терористична организация, която е незаконна както в Северна Ирландия, така и в Ирландската република. Неговата мисия в САЩ е както винаги да събира пари, за да може организацията му да си купува оръжие и експлозиви. Този източник на пари за ИРА беше сериозно увреден от подлото нападение над кралското семейство в Лондон през миналата година, а причината той да се намира тук е да убеждава американците от ирландски произход, че ИРА няма никакво участие в това.

— Мистър О'Нийл — каза Макнийл, — какво бихте казали за това?

Ирландецът се усмихна пред камерата така благо, както Боб Кийшън^[5] от „Капитан Кенгуру“:

— Както обикновено, мистър Бенет заобикаля правните и политически въпроси. Дали на северноирландските католици е отнета възможността да се развиват в икономическо и политическо отношение? Да. Били ли са унищожени гражданските процеси в Ирландия по политически причини от британското правителство? Да, били са. Намираме ли се по-близо до политическото разрешаване на спора, който сега е застинал на положението от 1969 година? Не, със съжаление трябва да кажа, че не. Ако аз съм терорист, защо тогава ме допуснаха във вашата страна? Всъщност аз съм член на Британския парламент, избран съм от хората в моя избирателен район.

— Но вие не заемате мястото си в парламента — възрази Макнийл.

— И да се присъединя към правителството, което избива избирателите ми ли?

— Господи! — каза Райън. — Каква каша. — Угаси телевизора.

— Благоразумен мъж — каза Милър. Къщата на Алекс се намираше от другата страна на околоръстното шосе на Вашингтон. — Разкажи на приятелите си колко си благоразумен, Пади. А когато довечера тръгнеш по кръчмите, не забравяй да им кажеш, че не си навредил на никой, който не е истински потисник на ирландския народ. — Шон гледа цялото предаване, а след това поръча разговор с уличен телефон до една кръчма в Дъблин.

На следващата сутрин в Ирландия — само пет часа по-късно — четирима мъже се качиха на самолет за Париж. Добре облечени, те изглеждаха като бизнесмени, тръгнали по делова работа зад граница. От националното летище „Шарл де Гол“ взеха самолет за Каракас. Оттам отлетяха с „Истърн Еърлайнс“ до Атланта, след което взеха друг самолет на „Истърн Еърлайнс“ до националното летище по течението на река Потомак, малко по-надолу от мемориала на Томас Джеферсън. Когато пристигнаха, четиримата бяха уморени и отвратени от самолетните седалки. Качиха се в една лимузина и се настаниха в местен хотел, за да се наспят и починат от пътуването. На следващата сутрин младите бизнесмени освободиха стаите. Очакваше ги една кола.

[1] Оливър Уендъл Холмс (1841–1935) — американски юрист, известен с либералните си присъди. — Б.пр. ↑

[2] Американско трио комедианти. — Б.пр. ↑

[3] Марка ирландско уиски. — Б.пр. ↑

[4] Съкращение от Cathy Ryan — Surgeon: Кати Райън — хирург. — Б.пр. ↑

[5] Боб Кийшън — водещ детското предаване „Капитан Кенгуру“, известен с нежната си и топла усмивка. — Б.пр. ↑

14. ВТОРИ УДОБЕН СЛУЧАЙ

„Понеделниците трябва да се забранят със закон“ — помисли си Райън. Денят започваше по възможно най-лошия начин. Той гледаше увисналата в ръката му скъсана връзка за обувки. Чудеше се къде ли са резервните. Не можеше да пита Кати, защото тя и Сали бяха тръгнали за „Джайънт Степс“ и „Хопкинс“ преди десет минути. Дявол да го вземе! Започна да рови из чекмеджетата на гардероба. Нищо. Кухнята! Слезе на долния етаж, прекоси къщата, отиде в кухнята и отвори чекмеджето, в което стоеше всичко, което нямаше точно определено място. Под бележниците, магнитите и ножиците намери резервен чифт връзки — не, оказа се бяла връзка за маратонка. Намираше се все по-близо до целта си. След няколко минути ровене намери подходящ чифт. Взе само едната. В края на краищата връзките за обувки не се късаха едновременно.

След това Джек трябваше да си избере вратовръзка за вечерта. Това винаги се оказваше трудно нещо, но сега поне жена му я нямаше, за да му казва, че не е избрал подходяща. Беше със сив костюм и избра тъмносиня вратовръзка на червени райета. Райън обичаше да носи бели, най-често памучни ризи. Човек трудно се разделя със старите навици. Сакото му беше точно по мярка. Това беше един от костюмите, които Кати купи в Англия. С болка трябваше да признае, че нейният вкус по отношение на дрехите бе далеч по-добър. А и лондонският шивач си го биваше. Преди да слезе по стълбите, се усмихна на отражението си в огледалото: „Красив си, дяволе!“ На масата във фойето беше куфарът му, пълен е тестове, които щеше да раздава днес. Райън взе палтото си от гардероба, провери дали ключовете му са в джоба, вдигна куфара и излезе.

— Уф! — Отключи вратата и включи алармената инсталация, след което излезе.

Старшина Брекенридж ходеше пред строените в две редици морски пехотинци и опитните му очи не пропускаха нищо. Един от редниците имаше мъх по синьото си поло. Обувките на друг се нуждаеха от малко повече лъскане. И двама трябваше да се подстрижат, защото им бе поникнала коса около сантиметър и скалповете им почти не се виждаха. Нямаше от какво да бъде недоволен. Всеки от тях би минал на обикновен преглед, но постът не беше обикновен и важаха други правила. Брекенридж не крещеше. Минал беше този етап. Сега възраженията му звучаха някак бащински. Но въпреки това имаха силата на Божия заповед. Свърши прегледа и освободи наряда. Няколко от пехотинците тръгнаха с маршова стъпка към постовете си на портала. Други отидоха с джип до поотдалечените постове, за да сменят часовете точно в осем часа. Всеки морски пехотинец носеше синята си униформа с бял колан за пистолета. Пистолетите им се съхраняваха на постовете. Мисията на морските пехотинци имаше мирен характер и затова пистолетите не бяха заредени, но поради характера на самите морски пехотинци наблизко винаги имаше пълнители с патрони 45-и калибър.

„Наистина ли исках това?“ Тази мисъл изчерпа всичката енергия на Райън. Но нямаше повече оправдания. В Лондон раните му не позволяваха да го прави. По същата причина не го прави и през първите няколко седмици в дома си. След това беше използвал сутрините, за да пътува до ЦРУ. Това беше и последното му оправдание. Вече нямаше.

„Рикоувър Хол — мислеше си. — Ще спра, когато стигна до Рикоувър Хол.“ Трябваше скоро да спре. Студеният въздух, идващ от реката, режеше дробовете като с нож. Усещаше носа и устните си грапави като шкурка, а сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Джек не беше тичал в продължение на месеци и сега плащаше дан на своята леност.

Рикоувър Хол му изглеждаше отдалечен на хиляда мили, макар да се намираше само на неколкостотин метра. До миналия октомври можеше да прави по три обиколки и си отиваше добре поизпотен. Сега се намираше едва по средата на първата си обиколка и смъртта му изглеждаше удивително привлекателна. Краката му вече се огъваха от

умора като гумени, дори залиташе леко встрани — сигурен белег, че е изчерпал силите си докрай.

„Още сто метра. Още петнадесетина секунди“ — казваше си той. Всичкото време, което прекара легнал по гръб или седнал, всичките цигари, тайно изпушени в ЦРУ, сега си отмъщаваха. Тичането в Куантико беше много по-лесно от това. „Тогава ти беше много помлад“ — натъжен си помисли Райън.

Погледна наляво и установи, че е достигнал източната стена на сградата. Изправи се и намали темпото. Започна да ходи с ръце, поставени на хълбоците. Гръдният му кош се вдигаше нагоре, за да поеме необходимия въздух.

— Добре ли сте, докторе? — спря се до него един курсант, за да го огледа, като продължаваше да бяга на място. Райън нямаше сили дори да изпита завист към него заради младостта и енергията му.

— Да. Просто ми липсва тренинг — успя да изпъшка Джек, задъхвайки се.

— Трябва да си върнете формата бавно, сър — каза двадесетгодишният младеж и се втурна напред, като остави преподавателя си да диша прахта на подметките му.

Джек започна да се смее на себе си, но от това се закашля. След малко го надмина едно момиче, също курсант. Усмивката ѝ го накара да се почувства наистина зле.

„Недей да сядаш. Прави каквото искаш, но не сядай.“

Обърна се и се отдалечи от вълнолома. Краката му бяха омекнали и дори ходенето изискваше усилия. Взе кърпата, преметната на врата му, за да избърше потта от лицето си, преди да му стане много студено. Опъна кърпата с ръце и ги вдигна високо над главата си. Вече беше поуспокоил дишането си. Продължаваше да усеща краката си омекнали, но болката почти се загуби. Знаеше, че след малко умората също ще изчезне. След десетина минути щеше да се почувства много добре. Утре трябваше да стигне малко по-далече — до библиотеката „Нимиц“ Към месец май нямаше да позволява на курсантите да го надминават — е, поне на момичетата. Разликата във възрастта между него и курсантите беше най-малко десет години и можеше само да се увеличава. Джек вече беше прехвърлил тридесетте. Следващата спирка: четиридесет.

Кати Райън, облечена в зелените си лекарски дрехи, миеше ръцете си в специалната мивка извън хирургическия кабинет. Ластичният колан на панталона ѝ беше вдигнат високо, над издутия ѝ корем, и от това той изглеждаше твърде къс, като модерните през юношеските ѝ години панталони до коленете — тип рибарски. Косата ѝ беше прибрана под зеленото боне и тя се чудеше защо изобщо се затруднява да я реши всяка сутрин. Когато операцията свършеше, косата ѝ щеше да прилича на змийските къдри на Медуза Горгона.

— Време е за игра — прошепна тя. Натисна с лакът бутона за отваряне на вратата, като държеше ръцете си вдигнати високо, както го правеха по филмите. Бърнис, сестрата, вече беше приготвила ръкавиците ѝ и Кати протегна ръце и ги пъкна в тях, докато ръбовете им стигнаха до лактите ѝ. Заради ръкавиците рядко можеше да носи годещия си пръстен, макар че обикновената халка не ѝ създаваше никакви проблеми. — Благодаря.

— Как е бебето? — попита Бърнис. Тя имаше три деца.

— В момента се учи да тича — усмихна се зад маската си Кати. — Или може би вдига тежести.

— Имате хубава огърлица.

— Подарък от Джек за Коледа.

Доктор Тери Мичъл, анестезиологът, закачи различните монитори към пациентката и започна да работи, а хирурзите го наблюдаваха. Кати бързо огледа инструментите, но знаеше, че Лиза-Мари винаги подрежда нещата както трябва. Беше една от най-добрите сестри в болницата и проявяваше придирчивост към лекарите, с които работеше.

— Готово ли е всичко, докторе? — попита Кати. — Добре, хора. Да видим дали ще можем да спасим зрението на тази дама. — Погледна часовника. — Започваме в осем и четиридесет и една минута.

Милър сглобяваше автомата бавно. Разполагаше с много време. Оръжието беше внимателно почистено и смазано, след като предишната нощ беше пробвано в една каменоломна на двадесет мили северно от Вашингтон. Това щеше да бъде личното му оръжие. Вече

беше започнал да го харесва — идеално балансирано, в разтворено положение сгъващият се приклад създаваше усещане за стабилност. Мерникът се използваше лесно, а при автоматична стрелба автоматът беше доста стабилен. В крайна сметка това малко, смъртоносно оръжие имаше много добри качества. Дръпна с длан затвора и натисна спусъка, за да почувства по-добре къде се задейства. Автоматът тежеше около пет килограма и половина — идеално, нито много тежък, нито много лек. Милър остави затвора с незареден в цевта патрон и пъкна пълнителя с тридесет 9-милиметрови патрона. След това сгъна приклада и изпробва куката за закачане от вътрешната страна на палтото си. Беше „Узи“ и позволяваше притежателят му да го носи скрит. Едва ли щеше да се наложи, но Милър обичаше да предвижда всичко. Имаше горчив опит в това отношение.

— Нед?

— Да, Шон? — Иймън Кларк, известен като Нед, откакто пристигна в Америка, непрекъснато разглеждаше снимките и картите. Той беше сред най-опитните убийци в Ирландия и един от тези, които преди една година АОЪ беше измъкнала от затвора в Лонг Кеш. Красивият мъж Кларк беше прекарал предишния ден в обиколки из военноморската академия. Носеше фотоапарат и снимаше статуята на Текумсе^[1] и внимателно разглеждаше портал 3. Райън щеше да се движи с колата си нагоре по улицата и Кларк щеше да разполага с около петнадесет секунди да се приготви. Трябваше да прояви бдителност, но Нед беше зареден с нужното търпение. Освен това те познаваха разписанието на жертвата. Последният му час свършваше в три часа следобед и излизаше от портала малко след това. Сега Алекс паркираше колата, с която щеше да избяга по улица „Крал Джордж“. Кларк имаше някои опасения, но ги пазеше за себе си. Шон Милър беше замислил бягството от затвора, което го направи отново свободен човек. Сега провеждаше първата си истинска акция с АОЪ. Кларк реши, че е длъжен да ги подкрепи. Освен това охраната на академията не го впечатли особено. Нед Кларк знаеше, че не е най-умният мъж на света, но имаха нужда от човек, способен да работи самостоятелно, а той знаеше как да прави това. Беше го доказал седем пъти.

Пред къщата стояха три автомобила — микробусът и две комбита. Микробусът щеше да бъде използван за втората частна

акцията, а когато всичко приключеше, комбитата щяха да ги закарат до аерогарата.

Милър седна на една твърда седалка и прехвърли мислено цялата акция. Както винаги затвори очи и си представи всичко, а след това включи и някои променливи. Какво би станало, ако движението е прекалено натоварено или пък необикновено облекчено? Ами ако...

Един от хората на Алекс влезе през предната врата. Хвърли фотоапарат „Полароид“ към Милър.

— Навреме ли беше? — попита Шон Милър.

— Да.

На снимката се виждаше Кати Райън, която водеше за ръката дъщеря си към... Как се казваше онова място? О, да, „Джайънт Степс“. [2] Милър се усмихна. Днес наистина щяха да направят една гигантска крачка. Отново се облегна и затвори очи, за да си представи всичко.

— Но не е имало заплаха — възрази един курсант.

— Така е. Всъщност знаем това сега. Но как се е чувствал Спруънс [3]? Той е знаел, че японската флота има кораби наблизо. Ами какво е щяло да стане, ако бяха тръгнали на изток, ако не е била издадена заповед да се върнат? — Джек посочи схемата, която беше нарисувал на черната дъска. — Щяло е да има стълкновение около тринадесет часа. Кой според вас е щял да спечели тази битка, мистър?

— Но той е пропилял шанса си за добра въздушна атака на следващия ден — настояваше курсантът.

— Атака с какво? Нека разгледаме загубите във въздушните групи. След като всичките му торпедоносци са били унищожени, какви загуби смятате, че би могъл да нанесе? — попита Джек.

— Но...

— Помните ли онази песен на Кени Роджърс: „Трябва да знаеш кога да си тръгнеш спокойно и кога да побегнеш.“ Ловната треска е лошо нещо за ловеца. За един адмирал, командващ цяла флота, тя може да бъде фатална. Спруънс е разгледал информацията си, преценил е възможностите си и е решил да спре. Но следващото му разсъждение е било... какво?

— Да прикрие Мидуей [4]? — запитва друг курсант.

— Правилно. Какво е щяло да стане, ако са продължили атаката си? Това беше отиграно веднъж в Нюпорт^[5] и атаката е била успешна. Моля да отбележите, че това е пример за логика, победила реалността, но е била и възможност, която Спруънс не е могъл да си позволи да пропусне. Първостепенната му цел е била да нанесе вреда на превъзхождащата го японска флота. Второстепенната — да предотврати окупирането на Мидуей. Тази военна операция, при която той постига равновесие в силите, е уникално явление... — Райън замълча за момент. Какво каза преди малко? „Логика, победила реалността.“ Не беше ли стигнал до логическото заключение, че АОЪ няма да... не, не, ситуацията е напълно различна. Отърси се от тези мисли и продължи с битката за Мидуей. Беше ентузиазирал курса и идеите се раждаха със светкавична бързина.

— Идеално — каза Кати, като свали марлята си. Стана от стола и протегна ръце над главата си. — Добра работа, хора.

Закараха пациента в стаята за възстановяване, докато Лиза-Мари проверяваше за последен път инструментите. Кати Райън сне маската и потърка носа си. След това ръцете ѝ се спуснаха надолу към корема. Хлапето риташе много силно.

— Футболист ли е? — попита Бърнис.

— Според мен е цял футболен отбор. Сали не беше толкова буйна. Мисля, че ще е момче — прецени Кати, макар да знаеше, че по това не може да се познае. Достатъчно е, че бебето е много активно. Това винаги е положителен знак. Усмихна се — най-вече на себе си и на чудото и вълшебството на майчинството. Тук, вътре в нея, имаше едно човешко същество, което чакаше да се роди, и по всичко личеше, че е доста нетърпеливо. — Е, аз трябва да разговарям със семейството.

Излезе от операционната зала, без да се затормозва да сменя дрехите си. Винаги беше по-вълнуващо да се появи така. Чакалнята се намираще само на петнадесет метра. Семейство Джефърс — бащата и една от дъщерите — чакаха, седнали на канапето, вперили погледи в списания, без да ги четат. Когато тя се показа на вратата, те скочиха на крака. Дари ги с най-добрата си усмивка — така веднага се разбираше какви са новините.

— Наред ли е? — попита съпругът, който излъчваше нетърпение, осезаемо като нещо, което човек може да докосне.

— Всичко мина идеално — отговори Кати. — Нямахме никакви проблеми. Ще се оправи.

— Кога ще може да...

— След седмица. Трябва да имаме търпение. Ще можете да я видите след около час и половина. Сега защо не хапнете нещо? Какъв е смисълът да имаме здрав пациент, а семейството му да се поболее...

— Доктор Райън! — чу се глас от радиоточката. — Доктор Каролайн Райън!

— Изчакайте за минутка. — Кати отиде до стаята на сестрата и вдигна телефона. — Доктор Райън на телефона.

— Кати, обаждат се Джийн от залата за спешни случаи. Имам човек с много сериозна травма. Десетгодишен, чернокож. Разбил с колелото си витрината на някакъв магазин. — Гласът беше напрегнат. — Окото му е разкъсано много лошо.

— Изпрати го в шеста зала. — Кати затвори телефона и се върна при семейство Джефърс. — Трябва да ви оставя. Имам спешен случай. Жена ви ще се оправи. Ще се видим утре. — Кати тръгна бързо към операционната.

— Гореве главите. Имам спешен случай от „Бърза помощ“.

Лиза-Мари вече се суетеше из стаята. Кати отиде до телефона на стената и набра номера на стаята на хирурзите.

— Обаждат се Райън от зала шест на института „Уилмър“. Къде е Бърни?

— Сега ще го повикам.

След миг лекарят се обади:

— Доктор Кац на телефона.

— Бърни, в зала шест идва пациент със сериозно нараняване на окото. Джийн Уд от „Бърза помощ“ казва, че е много зле.

Кати се обърна към останалите:

— Идва.

— Тери?

— Всичко е наред — увери я анестезиологът.

— Трябват ми още две минутки — заяви Лиза-Мари.

Кати влезе в умивалнята, за да измие отново ръцете си. Още не беше започнала, когато се появи Бърни Кац. Той изглеждаше като

някакъв пропаднал тип. Беше с два сантиметра по-висок от Кати, имаше дълга коса и мустаци като на Бисмарк. Освен това беше и един от най-добрите хирурзи на болницата „Хопкинс“.

— По-добре ти да ръководиш тази операция — каза му тя. — Аз от доста време не съм оперирала тежки случаи.

— Няма проблеми. Как е бебето?

— Чудесно. — Изведнъж се чуха силните писъци на дете в агония. Лекарите го закараха в операционната зала. Гледаха безстрастно, докато двама санитарни завързваха детето с коланите. „Защо не си седял в училище?“ — попита го мислено Кати. Лявата страна на лицето му беше обезобразена. Специалистите по пластичните операции ще трябва да поработят доста, но не беше сега моментът. Най-важни бяха очите. Детето се опитваше да се държи смело, но болката беше твърде силна. Тери му би инжекция, докато двамата санитарни държаха ръката му. Кати и Бърни започнаха да се суетят над лицето му.

— Ръкавици! — нареди Кати. Бърни ги донесе. — Какво е станало?

— Карал си колелото по тротоара на Монумент стрийт — отговори санитарят. — Ударил се в нещо и влетял през витрината на магазина за кухненски прибори.

— Защо не е бил в училище? — попита Кати, като отново погледна към лявото око на детето. Разбра, че я очакват доста часове работа с несигурен изход.

— Днес са във ваканция, докторе — отговори единият санитар.

— О, да. — Тя погледна към Бърни Кац. Въпреки маската гримасата му се виждаше съвсем ясно.

— Не зная, Кати. — Той разглеждаше окото през поставената на главата му лупа. — Стъклото трябва да е било доста долнопробно — има много парченца. Дотук преброих пет разкъсвания. Господи, виж това парче как се е забило в роговицата. Да почваме.

Шевролетът влезе в един от многоетажните гаражи на болницата „Хопкинс“. От последния етаж шофьорът можеше да вижда вратата, водеща от болницата към служебния паркинг. Разбира се, гаражът се охраняваше, но там постоянно влизаха и излизаха автомобили и не

беше неестествено някой да чака в колата си, докато спътникът му е на посещение при някой от семейството. Облегна се, запали цигара и се заслуша в музиката от радиото.

Райън постави парче ростбиф на питката и си взе чай с лед. Офицерският и университетският клуб имаха много необичайна система за плащане: той постави подноса си на един кантар и касиерката му определи цената. Джек плати два долара и десет цента. Не можеше да се каже, че цената за обяда е прекалено висока, но начинът на определянето ѝ му изглеждаше малко особен. Седна до Роби Джексън в едно сепаре в ъгъла.

— Скапани понеделници! — отбеляза той.

— Шегуваш ли се? Днес мога да си почивам. Летях в събота и неделя.

— Мислех, че обичаш да го правиш.

— Обичам — увери го Роби. — Но и двата дни излитах преди седем. Всъщност спях до шест сутринта. Имам нужда от тези два допълнителни часа. Как е семейството ти?

— Добре. Кати днес има голяма операция — трябваше да отиде на работа рано. Едно нещо е сигурно, когато си женен за хирург — винаги започват рано. Понякога на Сали ѝ е трудно.

— Да, рано лягай, рано ставай — по-добре е човек да си умре — съгласи се Роби. — Как е бебето?

— Супер — усмихна се Джек. — Доста буен дребосък е. Не мога да разбера как жените търпят това. Искам да кажа, че детето рита и се върти.

— Имате ли нещо против да седна до вас? — Скип Тайлър се вмъкна в сепарето.

— Как са близнаците? — веднага попита Джек.

Тайлър изстена, а тъмните кръгове под очите му бяха красноречив отговор:

— Номерът е да накараш и двамата да заспят. Тъкмо усмириш единия, и веднага другият започва да реве като противопожарна сирена. Не зная как Джийн се оправя. Разбира се — усмихна се Тайлър, — тя може да се разхожда с тях. А аз само тропам из къщата с този крак и ги събуждам.

Тримата се засмяха. Скип Тайлър никога не се засягаше от такива шеги.

— Как е Джийн? — попита Роби.

— Няма проблеми — спи, когато децата спят, а аз трябва да върша цялата къщна работа.

— Така ти се пада, пуяк такъв — отбеляза Райън. — А защо не си починеш?

— Какво да правя, като съм с гореща кръв? — попита Скип.

— Да, но чувството ти за синхрон е отвратително — отговори Роби.

— Чувството ми за синхрон ли? — попита Тайлър, повдигайки вежди в недоумение. — То е отлично.

— Да предположим — съгласи се Джек.

— Чух, че сутринта си тичал — смени темата Тайлър.

— И аз — засмя се Роби.

— Все още съм жив, момчета.

— Един от курсантите ми каза, че ще те следват с линейка, просто за всеки случай — засмя се Скип. — Предполагам ще е добре да знаеш, че повечето от хлапетата ми владеят методите за спасяване чрез изкуствено дишане и стимулиране на сърдечната дейност.

— Защо всички понеделници са такива? — попита Джек.

Алекс и Шон Милър минаха за последен път по шосе № 50. Внимаваха да спазват ограничението за скоростта. Днес неизвестно по каква причина автомобилите с радари бяха на пътя. Алекс увери колегата си, че ще приключат към 4:30. В пиковите часове на пътя имаше твърде много коли, за да може полицията да бъде ефективна. Други двама мъже седяха в задната част на микробуса с оръжията си.

— Смятам, че е добре да го направим тук някъде — каза Милър.

— Да. Това е най-подходящото място — съгласи се Алекс.

— Маршрутът за бягство — каза Шон и включи един хронометър.

— Окей. — Алекс мина в другата лента и продължи да се движи на запад. — Не забравяй, че довечера ще се движим по-бавно.

Милър кимна. Стомахът му се беше свил както обикновено преди акция. Седеше отпред на дясната седалка и гледаше как колите

се натрупват на отклоненията от магистралата. Обмисли плана и се опитваше да предвиди всички неочаквани ситуации. Пътят беше далеч по-хубав от пътищата в Ирландия, караха от обратната страна, но шофьорите бяха много по-добри от тези в Европа. Особено от френските и италианските... Отърси се от тези мисли и съсредоточи вниманието си върху предстоящата акция.

След като извършат нападението, за по-малко от десет минути трябваше да стигнат до колите за бягство. Нед Кларк щеше да ги чака. Милър престана да размишлява, доволен, че макар и прибързан, планът му е добър.

— Подранили сте — каза Брекенридж.

— Да. Е, двама курсанти ще дойдат при мен следобед, за да разгледаме тестовете за изпитите. Има ли някакъв проблем? — Джек извади пистолета от куфарчето си.

Старшината взе една кутия с деветмилиметрови патрони.

— Никакъв проблем. Понеделниците по принцип са шибани.

Райън застана на трети коридор и извади пистолета от кобура. Най-напред изтегли празния пълнител и дръпна затвора назад. След това провери дали цевта е чиста. Разбира се, знаеше, че оръжието му е в отлично състояние, но Брекенридж не допускаше нарушаване на правилата за безопасност на стрелбището. Това се отнасяше дори и за директора на академията.

— Окей, Патлак.

— Днес смятам да опитаме бърза стрелба. — Старшината закачи подходяща мишена на релсата, макарата се завъртя и мишената се отдалечи на петдесет метра от тях. Райън зареди пет патрона в пълнителя.

— Поставете си наушниците, лейтенант. — Брекенридж подхвърли един чифт. Райън ги сложи. Пъхна пълнителя в дръжката на пистолета и натисна с палец лостчето за освобождаване на затвора. Оръжието беше в готовност за стрелба. Райън го насочи към мишената и зачака. След миг светлината над мишената се включи. Джек вдигна пистолета така, че черният кръг се намираще точно над предната мушка, преди да натисне спусъка. Според правилата за бърза стрелба той имаше само по една секунда. Това беше повече време, отколкото

изглеждаше на пръв поглед. Изстреля първия куршум с малко закъснение, но повечето хора правеха така. Пистолетът изхвърли празната гилза и Райън го наведе за следващия изстрел, като се концентрира над мишената и мерника. Преброи до пет, затворът се заключи в отворено положение. Джек свали наушниците си.

— Ставате все по-добър, лейтенант — каза Брекенридж, докато гледаше през телескопа. — Всичките са в черния сектор: една деветка, четири десетки, една от които е в пръстена между двете. Хайде още веднъж.

Райън зареди отново с усмивка. Беше забравил колко приятна може да бъде стрелбата с пистолет. Чисто физическо умение, което доставяше същото удовлетворение, каквото и един отличен удар при голфа. Той контролираше механизъм, от който изпращаше деветмилиметров куршум в точно определено място. Това изискваше координация на погледа и ръцете. Беше досущ като стрелбата с ловна или бойна пушка. С пистолет се стреляше много по-трудно и точният удар носеше почти интелектуално удоволствие, което можеше да разбере само човек, който го е изпитал. Следващите пет куршума попаднаха в десетката. Опита и разкрачен, хванал пистолета с две ръце. Вкара четири куршума в малкия кръг на десетката, по който на състезания при равен резултат се определяше победителят.

— Не е лошо като за цивилен — каза Брекенридж. — Кафе?

— Благодаря, Патлак. — Райън пое чашката.

— Искам да се концентрираш малко повече върху втория куршум. Биеш малко вдясно. Бързаш. — Райън знаеше, че на петдесет метра разстояние отклонението беше едва пет сантиметра. Брекенридж беше върл максималист. Осъзна, че старшината и Кати доста си приличат — според тях нещата или се правят точно както трябва, или са напълно погрешни.

— Докторе, жалко че сте се наранили. От вас е щяло да излезе добър офицер, ако сте имали подходящ старшина да ви обучи — разбира се, всички офицери се нуждаят от подходящи старшини.

— Знаеш ли, Патлак? В Лондон се запознах с двама, в които ти просто би се влюбил. — Джек пхна пълнителя в пистолета.

— Райън е доста умен човек, нали? — Оуенс върна документа на Мъри.

— Тук няма нищо ново — призна Дан, — но поне е добре организирано. Ето и другото, което искаше.

— О, нашите приятели в Бостън. Как е Пади О'Нийл? — Оуенс беше не просто раздражен от това. Падриг О'Нийл, избран да представлява ИРА, беше обидан за британската парламентарна система. Но в продължение на десет години колкото и силно да се стараеха, нито отделът на Оуенс за борба с тероризма, нито кралската полиция в Ълстър бяха успели да го свържат с някое незаконно действие.

— Пие много бира, разговаря с много хора и събира малко пари — както винаги. — Мъри отпи от портвайна си. — Наши агенти го следват. Разбира се, той знае, че са там. Ако се изплюе на тротоара, ще го качим на следващия самолет за дома му. Знае и това. Не е нарушил нито един закон. Нито пък шофьорът му. Абсолютен трезвеник е. Не ми е приятно да го казвам, Джими, но той с чист и печели по точки.

— О, да. Пади е чаровник. — Оуенс прелисти страницата и вдигна поглед. — Дай пак да видя онова нещо, което е направил Райън.

— Момчетата в Петицата взеха твоето копие. Предполагам, че ще ти го дадат утре.

Оуенс прелисти резюмето на последните страници и изръмжа:

— Ето го... свети Боже в небесата!

— Какво? — Мъри се наведе рязко напред.

— Връзката. Проклетата връзка е точно тук!

— За какво говориш, Джими? Чел съм това нещо два пъти.

— „Персоналът на АОЪ, изглежда, е набиран почти изцяло от «революционните» елементи на самата ИРА — започна да чете на глас той. — Значението на това не е установено при наличната информация. Изглежда, след като членовете на АОЪ са набирани по този начин, някои от агентите на АОЪ са останали в ИРА и служат като източници на информация за организацията, към която реално принадлежат. Следователно, освен очевидната си контраразузнавателна стойност тази информация може да има оперативен характер.“ Оперативен — тихо каза Оуенс. — Винаги сме приемали, че О'Донъл просто се опитва да се защитава... но може би играе съвсем различна игра.

— Все още не разбирам за какво говориш, Джими. — Мъри сложи чашата на бюрото си и се намръщи. — О, Морийн Дуайър. Не можа да проумееш какво стана около нея, нали?

Оуенс мислеше за друг случай, но забележката на Мъри го стресна. Детективът за момент просто наблюдаваше американския си колега, а мисълта му трескаво работеше върху цял куп идеи.

— Но защо? — попита Мъри. — Какво печелят?

— Те могат сериозно да смутят ръководството им. Да провалят акциите им.

— Но какво би спечелила АОЪ? О’Донъл е твърде добър професионалист, за да прави мръсно на бившите си колеги просто така. ИНА може и да го правят, но те са просто група глупаци. АОЪ са твърде изтънчени, за да се занимават с подобни глупости.

— Да. Тъкмо преодоляхме една стена, но се намерихме пред друга. И все пак сме се придвижили малко напред. Това ни дава и материал за въпроси към младата мис Дуайър, нали?

— Да, идеята е добра. АОЪ е проникнала в ИРА и понякога ви подава информация, за да изглежда, че ИРА с лошата. — Мъри поклати глава. „Аз ли казах, че една терористична организация се опитва да направи така, че друга да изглежда лошата?“ — Имаш ли достатъчно сведения, за да докажеш това?

— Мога да ти кажа три случая от миналата година, когато анонимни обаждания предадоха хора от ИРА, фигуриращи на първите места в списъците ни. И в трите случая не можахме да разберем кой е източникът на информацията.

— Но ако ИРА подозира... о, забрави го. Те искат О’Донъл и това си е чисто отмъщение за всички от организацията, които той е очистил. Добре, може би да zlepоставят ръководството на ИРА — в случай че О’Донъл се опитва да вербува нови хора. Но ти вече отхвърли това предположение.

Оуенс изпсува тихо. Често пъти казваше, че криминалните разследвания са като картинките за сглобяване, но без да има всички части и без да са известни формите им. Но да казваш това на подчинените си и да го изпиташ на собствен гръб не е едно и също. Ех, ако не бяха изпуснали Шон Милър. Може би сега щяха да са измъкнали нещо от него. Инстинктът му подсказваше, че само един малък, но съществено важен факт би подредил пълна картина от

всичкия боклук, който сега ровеше. Разумът му подсказваше, че без този факт всичко, което си мислеше, че знае, е просто хипотеза. Но една мисъл непрекъснато изплуваше в мисълта му:

— Дан, ако искаш да компрометиращ ръководството на ИРА политически, в коя страна би го направил?

— Ало, доктор Райън е на телефона.

— Обажда се Бърнис Уилсън от „Джон Хопкинс“. Жена ти ме помоли да ти предам, че се намира в залата за спешни операции и тази вечер ще закъснее с около половин час.

— Добре. Благодаря ти. — Джек затвори телефона. „Понеделници“ — помисли си той. Върна се към семестриалните проекти, които обсъждаха с двамата курсанти. Часовникът на бюрото му показваше четири следобед. Е, нямаше какъде да бърза, нали?

Караулът на портал 3 се смени. Цивилният постови се казваше Боб Ригс. Той беше пенсиониран старши оръжейник, петдесетгодишен, с бирено коремче, от което трудно виждаше обувките си. Студът му се отразяваше зле и прекарваше колкото може повече време в караулната кабина. Не забеляза как някакъв човек на около двадесет години се приближи и влезе през вратата. Не го видя и сержант Том Къмингс от охраната от военноморската пехота, който проверяваше някакви книжа малко след смяната на предишния постови. Академията беше приятно място за дежурство за младия сержант от морската пехота. Съвсем наблизо имаше няколко добри бара, а също и много свободни жени. Но дежурството в Анаполис беше доста скучно, а Къмингс беше твърде млад, за да се стреми към бездействие. Денят беше типичен понеделник. Предишните хора от охраната бяха написали три глоби за паркиране и той вече се прозяваше.

На петдесет метра от него някаква възрастна жена се доближи до входа на блока си. Изненада се, когато видя младия красив мъж, който стоеше до вратата, и изпусна чантата си, докато търсеше ключовете си.

— Мога ли да ви помогна, мадам? — учтиво попита той. Жената реши, че акцентът му звучи особено, но и доста приятно. Той държа чантата ѝ, докато тя си отключваше вратата.

— Боя се, че съм подранил. Чакам приятелката си — обясни чаровно усмихнат той. — Извинете, че ви стреснах, мадам, просто се крия от вятъра.

— Желаете ли да чакате от вътрешната страна на вратата? — предложи му тя.

— Много сте любезна, мадам, но не, благодаря. Може да я изпусна, а искам да я изненадам, разбирате ли? Желая ви всичко хубаво. — Отпусна дръжката на ножа, който стискаше в джоба на палтото си.

Сержант Къмингс приключи с разглеждането на документите и излезе навън. Едва сега забеляза човека пред входната врата. Сержантът реши, че чака някого и се опитва да се скрие от студения вятър. Поне така изглеждаше. Провери часовника си. Беше четири и петнадесет.

— Мисля, че приключихме — каза Бърни Кац.

— Справихме се — съгласи се Кати Райън.

Всички в операционната зала се усмихваха. Операцията беше продължила повече от пет часа, но окото на младежа отново беше цяло. Можеше да се наложи още една операция и неминуемо щеше да носи очила до края на живота си, но все пак това беше по-добре, отколкото да остане едноок.

— Като се има предвид, че не си оперирала цели четири месеца, ти се справи добре, Кати. Това хлапе ще вижда и с двете си очи. Искаш ли да го кажеш на семейството му? Аз трябва да ида до тоалетната.

Майката на момчето чакаше на същото място, където бяха седели и семейство Джеферсън, и лицето ѝ изглеждаше също така напрегнато. До нея стоеше човек с фотоапарат.

— Спасихме окото — бързо каза Кати.

Фотографът седна до жената, беше казал, че е от вестник „Балтимор сън“, щрака с апарата си в продължение на няколко минути. Кати обясни процедурата на майката, като се опитваше да я успокои. Не беше никак лесно, но тя имаше голям опит.

Пристигна човек от общественото осигуряване, а Кати използва момента да стане и се отправи към съблекалнята си. Свали лекарското си облекло и го метна в коша за пране. Бърни Кац седеше на пейката и разтриваше врата си.

— И аз имам нужда от почивка — отбеляза Кати. Стоеше по бельо марка „Гучи“. Протегна се. Кац се обърна, за да се наслади на гледката.

— Наедряваш, Кати. Как е кръстът?

— Схванат. Същото беше и със Сали. Отклони погледа си, докторе. Ти си семеен човек.

— Какво да правя, като бременните жени изглеждат секси?

— Радвам се, че поне изглеждам така, защото съвсем сигурно не се чувствам по този начин. — Седна на пейката пред шкафчето си. — Мислех, че няма да се справим с това око, Бърни.

— Имахме късмет — призна Кац. — За щастие Господ пази глупаците, пияниците и малките деца. Е, понякога.

Кати отвори шкафа си. Погледна се в огледалото, което държеше вътре, и видя, че прическата ѝ наистина напомняше Медузата. Направи гримаса на отражението си.

— Нуждая се от още отпуска.

— Но тя току-що ти свърши — отбеляза Кац.

— Точно така — изсумтя доктор Райън. Нахлузи панталона си и протегна ръка към блузата.

— Когато бебето реши да излезе, ще имаш отпуск. Беше дошъл ред на якето.

— Бърни, ако беше акушер-гинеколог и плещеше такива неща, пациентките ти щяха да те убият.

— О, каква загуба за медицината щеше да бъде това — отговори Кац.

Кати се засмя.

— Добре, Бърни. Целуни Ани от мен.

— Разбира се, а ти я карай по-полека, защото ще кажа на Мадж Норт да ти се скара.

— Ще се видя с нея в петък, Бърни. Казва, че съм наред.

Кати се втурна навън. Махна с ръка на сестрите и отново ги поздрави за отличната работа в операционната. Отиде в асансьора. Вече държеше ключовете си в ръка.

Зеленото порше я чакаше. Кати отключи вратата и захвърли чантата си зад седалката, преди да се настани на шофьорското място. Шестцилиндровият двигател заработи веднага, стрелката на оборотомера се помести на мястото за минималните обороти. Тя остави двигателя да загрее за една минута, като през това време закопча колана си и отпусна ръчната спирачка. Гърленото ръмжене кънтеше по бетонните стени на паркинга. Когато стрелката за температурата започна да се мести, Кати включи задната скорост. След малко премести скоростния лост на първа и тръгна към Бродуей. Провери часовника на арматурното табло и изохка — трябваше да се отбие и в магазина на път за дома си. Е, поне имаше поршетото, с което можеше да играе на гоненица.

— Целта се движи — обади се един глас три етажа по-нагоре. Съобщението беше предадено по телефона в скривалището на Алекс, а след това — отново по радиото.

— Мамицата му, време беше — пет минути по-късно изръмжа Милър. — Дяволите да я вземат, защо закъснява? — Отминалият час го беше вбесил. Бяха там тридесет минути по-рано, а и тя закъсняваше с още толкова. Трябваше да се успокои. Може би е в детската градина, за да си вземе детето.

— Тя е лекар. Случва се — каза Алекс. — Да тръгваме. Пикапът тръгна, последван от микробуса. Фордът щеше да бъде пред супермаркета срещу „Джайънт Степс“ точно след тридесет минути.

— Тоя сигурно чака някое много красиво момиче — каза Ригс, когато се върна в будката на постовия.

— Още ли е там? — изненада се Къмингс. Преди три седмици старшина Брекенридж беше предупредил охранителния взвод за възможна заплаха срещу доктор Райън. Къмингс знаеше, че преподавателят по история винаги излизаше през този портал, но днес закъсняваше. Сержантът виждаше, че кабинетът му още свети. Дежурствата тук бяха скучни, но Къмингс гледаше сериозно на тях. Трите месеца, прекарани в Бейрут, го бяха научили на всичко това. Излезе и застана от другата страна на улицата.

Къмингс гледаше тръгващите коли. Повечето шофьори бяха цивилни. Той отдаваше чест на онези, които бяха офицери от военноморските сили, според уставите. Вятърът ставаше все по-студен. Сержантът беше облечен с памучен потник под блузата си и той му топлеше, но ръкавиците от козя кожа към синята му униформа бяха напълно безполезни. Започна да пляска с ръце и да се върти натам-насам. Не гледаше към жилищния блок и с нищо не показваше, че знае, че там има човек. Стъмваше се и вече беше трудно да го види.

— Пристигна бързо — каза човекът в пикапа. Погледна часовника си. Тя беше пристигнала с пет минути по-бързо от обикновеното. „По дяволите — помисли си той. — Сигурно е хубаво човек да има едно такова малко порше.“ Погледна номера: CR-SRGN. Да, това беше тя. Взе радиото и каза:

— Здравей, мамо! Аз съм у дома.

— Крайно време — отговори мъжки глас. Микробусът беше спрял на улица „Джойс“ на половин миля отгук, западно от шосето за Ричи.

След по-малко от две минути видя как жената излиза от детската градина. Бързаше.

— Търкаля се.

— Добре — беше отговорът.

— Хайде, Сали, закъсняваме. Закопчай се. — Кати Райън мразеше да закъснява. Запали колата. Не беше закъснявала толкова от един месец, но ако бърза, все още можеше да се прибере преди Джек.

В пиковия час движението беше в разгара си, но поршето беше малко, бързо и пъргаво. След минута излезе от паркинга и се движеше със сто и десет километра, промъквайки се между колите като състезател от Дейтона^[6].

Въпреки всичките приготовления Алекс за малко не я изпусна. Един голям камион пълзеше нагоре по дясното платно, когато зеленото порше се появи до него. Той натисна газта докрай и изскочи на пътя, а

шофьорът на съседната кола удари спирачките и в същото време натисна клаксона. Алекс не се обърна назад. Милър стана от предната дясна седалка и отиде до остъклената плъзгаща се врата.

— Хей, дамата наистина бърза тази вечер!

— Можеш ли да я настигнеш? — попита Милър.

Алекс се усмихна.

— Гледай.

— По дяволите, гледай онова порше! — Полицаят Сам Уейвърли се прибираше с полицейската си кола с номер J-30 след дълъг работен ден — бяха провеждали хайка с радари на шосе № 50. Той и Лари Фонтана със своя автомобил J-19 караха към гаража на полицията в Анаполис, намиращ се до булевард „Роу“. Видяха как зелената спортна кола се насочва по входния път на шосето за Ричи. И двамата караха с около сто километра в час — привилегия само за полицията. Колите им бяха без маркировка и радарите им се забелязваха твърде късно. Обикновено работеха по двойки — единият засичаше с радара си, а другият стоеше четвърт миля по-надолу по пътя и спираше нарушителите, за да ги глобява.

— Още един! — каза по радиото Фонтана. Някакъв микробус навлезе в лявото платно на шосето и принуди шофьора на един понтиак да натисне спирачка. — Хайде да ги спипаме. — Те бяха млади офицери и въпреки че щатската полиция не определяше норми за глоби на служителите си, в което хората се съмняваха, един от сигурните начини за повишение е човек да пише много фишове. По този начин се осигуряваше безопасността по пътищата, а това беше целта на щатските полицаи. И двамата не се радваха да пишат фишове, но далеч по-малко обичаха да се занимават с тежки катастрофи.

— Добре, аз вземам поршето.

— Винаги ти се падат най-интересните неща — отбеляза Фонтана. Беше успял да зърне лицето на шофьора.

Оказа се далеч по-трудно, отколкото може да си представи човек. Най-напред трябваше да засекат скоростта на колите, за да определят с колко над допустимата скорост се движат — разбира се, колкото по-голямо беше нарушението, толкова по-голяма щеше да бъде глобата, —

след това да ги настигнат, да включат светлините и да ги накарат да спрат. И двете коли бяха на около двеста метра пред тях.

Кати отново погледна часовника си. Беше успяла да съкрати почти десет минути от времето си за пътуване. След това провери задното огледало за полицейски коли. Не искаше да я глобяват. Не се виждаше нищо подобно на полицейска кола — само обикновени леки коли и камиони. Намали скоростта, когато приближи към моста над река Севърн, където движението беше по-натоварено. Позамисли се дали да се премести в лявото платно, но се отказа. Понякога ѝ беше трудно да се върне в дясното поле навреме, за да се отклони по изхода за шосе 2. До нея Сали протягаше врат както винаги, за да вижда над таблото, и играеше със закопчалката на колана. Този път Кати не ѝ каза нищо, а огледа околните коли и отпусна газта.

Милър отвори вратата на микробуса само два сантиметра. Другият човек хвана вратата, а той клекна и дръпна затвора на оръжието си.

Полицай Уейвърли отбеляза с огорчение, че вече не може да я спре за превишена скорост, защото тя беше намалила, преди той да успее да я засече. Намираше се на стотина метра зад нея. Но Фонтана можеше да глоби шофьора на микробуса за неправилното преминаване в другото платно и все пак щяха да глобят поне единия от двамата. Уейвърли погледна в огледалото. J-19 го настигаше и почти се изравни с него. Видя, че нещо не беше наред със синия микробус. Страничната врата сякаш не беше както трябва.

— Сега! — извика Алекс.

Кати Райън забеляза, че някакъв микробус се изравнява с нея отдясно. Хвърли му небрежен поглед и забеляза, че страничната врата се плъзга назад. Вътре беше клекнал някакъв мъж и държеше нещо. Ужасена, тя разбра. Заби спирачката миг преди да види белия пламък.

— Какво! — Уейвърли видя тридесетсантиметров пламък отстрани на микробуса. Предното стъкло на поршето стана матово и колата се занесе настрани, изправи се, а след това се удари в бетонния мост със скорост над осемдесет километра в час. Колите и в двете платна веднага спряха. Микробусът продължи да се движи.

— Лари, изстрели, изстрели от микробуса! Стреляха в поршето! — Уейвърли включи светлините и рязко натисна спирачката. Колата се занесе и за малко не се блъсна странично в разбитото порше. — Настигни микробуса, настигни микробуса!

— Преследвам го — отговори Фонтана. Изведнъж осъзна — пламъкът означава само, че стрелят с някакъв автомат. „Майчице!“ — помисли си той.

Уейвърли гледаше към поршето. От задния капак, където се намираще двигателят, се вдигаше пара.

— Тук J-30, Анаполис, офицер докладва за стрелба, изглежда, с автомат и нещастен случай с нараняване. На запад по шосе №50 на моста на река Севърн. Нараняването е сериозно. J-19 преследва другата кола. Очаквам отговор.

— Прието — обади се диспечерът. „Какво по дяволите...“ Уейвърли грабна пожарогасителя си и изтича до разбитата кола. Навсякъде бяха пръснати стъкла и парчета метал. Двигателят, слава богу, не гореше. Провери пътниците.

— О, Господи! — Върна се тичешком обратно при колата си. — J-30, Анаполис. Повикайте пожарната. Офицер иска хеликоптер. Сериозно нараняване, две жертви, бяла пълнолетна жена и бяло момиченце. Повтарям — сериозно нараняване в западна посока по шосе №50 на източната страна на моста на река Севърн. Офицер иска хеликоптер, отговорете.

— J-19, Анаполис — обади се след него и Фонтана. — Преследвам тъмен микробус с инвалиден номер X-шест-седем-седем-две. Движа се в западна посока по шосе №50 след моста на река Севърн. От тази кола стреляха. Офицер иска подкрепа — спокойно каза той. За момента реши да не включва светлините. „Мамицата му...“

— Улучи ли я? — извика Алекс.

Милър дишаше тежко. Не беше сигурен. Не беше сигурен дали я улучи. Поршето беше изостанало точно когато той натисна спусъка, но видя, че колата се удари в моста и подскочи във въздуха като играчка. Нямаше начин да се отърват от този удар. Сигурен беше.

— Да.

— Окей, време е да изчезваме. — Алекс не допускаше чувствата да пречат на работата му. За тази акция неговото движение щеше да получи пари и оръжие. Жалко за жената и детето, но той не беше виновен, че си бяха създали такива врагове.

Диспечерът в Анаполис вече разговаряше по радиото с хеликоптера на щатската полиция. Хеликоптерът „Бел Джет Рейнджър II“ тъкмо излиташе от международното летище „Балтимор“ във Вашингтон, където беше кацнал, за да зареди гориво.

— Разбрано — отговори пилотът на хеликоптера, зави на юг и премести лоста за газта на пълна мощност. Лекарят, който седеше на лявата седалка, се наведе напред, за да смени честотата от 1200 на 5101. По този начин пътната полиция щеше да знае, че хеликоптерът е тръгнал по спешност да спасява някого.

— Полицай J-30, движим се към вас. Пристигаме след около четири минути.

Уейвърли не отговори. Той и двама цивилни разбиваха стъклото на вратата на шофьора с щанга за гуми. Шофьорът и пътникът бяха в безсъзнание, а колата отвътре — опръскана с кръв навсякъде. Уейвърли си помисли, че тя вероятно е красива жена, след като погледна към нея, но главата ѝ беше цялата в кръв. Детето лежеше като счупена кукла наполовина на седалката и на пода. Усещаше стомаха си свит като студена топка. „Още едно мъртво дете — мислеше си той. — Моля те, Господи, не позволявай да умре още едно дете.“

— „Полицай-2“, Анаполис — чу следващото повикване диспечерът.

— Анаполис, „Полицай-2“, къде сте?

— Над Майо Бийч, караме на север. Чух повикването ви за медицинска помощ. С мен са губернаторът и щатският прокурор.

Диспечерът бързо взе решение. „Полицай-1“ щеше да пристигне на мястото на нещастния случай след около три минути. J-19 се нуждаеше от спешна подкрепа. Това беше истински късмет. Вече шест коли на щатската полиция се намираха в района и още три идваха от полицейския участък в Ан Аръндел при Еджуотър.

— „Полицай-2“, свържете се с J-19.

— „Полицай-2“, J-19, моля съобщете местонахождението си — изграчи гласът от радиото в колата на Фонтана.

— Западна посока по шосе № 50, тъкмо отминаваме булевард „Роу“. Преследвам тъмен микробус с инвалиден номер. J-30 и аз видяхме как се стреля с автоматично оръжие от тази кола. Повтарям, стрелба с автоматично оръжие. Нуждая се от помощ. От хора.

Не беше трудно да ги забележи. Сержантът, управляващ „Полицай-2“, видя другия хеликоптер, който беше на изток от него и кръжеше над мястото на катастрофата. На запад от това място чак до булевард „Роу“ по шосе № 50 почти нямаше никакви коли. Полицейската кола и микробусът се движеха на опашката на автомобилния поток.

— Какво става? — попита губернаторът от задната седалка. Лекарят ги осведоми, докато пилотът продължаваше да търси с поглед... ето ги! „Добре, нещастници...“

— J-19, обажда се „Полицай-2“, виждам теб и другата кола. — Пилотът се спусна на около сто и петдесет метра. — „Полицай-2“ до Анаполис, виждам ги. Черен или може би син микробус се движи в западна посока по шосе №50, а след него немаркирана лека кола.

Алекс се чудеше каква е тази кола. Нямаше маркировки, но беше евтина, с матова едноцветна боя. „Я виж ти!“

— Този зад нас е полицай! — извика той.

Един от хората на Милър погледна през стъклото. Те идваха от страна, където немаркираните коли не бяха новост.

— Разкарайте го! — изръмжа Алекс.

Фонтана караше на петдесет метра от микробуса. Смяташе, че се намира достатъчно далеч и е в безопасност. Полицаят слушаше непрекъснатите обаждания и разбираше, че нови коли отговарят на повикването. Видя, че вратата на микробуса се отваря, но радиото отвлече вниманието му и той закъсня с една секунда. Пребледня и натисна спирачката.

Милър се зае и с тази кола. Щом вратата се отвори, той вдигна автоматата си и изстреля десет куршума към нея. Уплашеният шофьор се опита да спре, по не успя. Милър видя как предницата се накланя, а после колата се завъртя настрани и се преметна. Беше твърде възбуден, за да може дори да се усмихне, макар вътрешно да преливаше от радост. Вратата отново се затвори, когато Алекс смени платното.

Фонтана усети как куршумът удря в гърдите му, а миг след това видя как предното стъкло на колата се пръсва и парчетата падат около него. Дръпна волана рязко с дясната си ръка и колата зави моментално надясно. Задните колела блокираха и тя се понесе настрани. Една от гумите се спуска и автомобилът се преметна. Фонтана усещаше хипнотизиран как светът около него се завърта, а след малко покривът над главата му се смачка. Както повечето полицаи, той никога не си правеше труд да си слага колан, падна на врата си, който се счупи от смачкания покрив. Това беше без значение. Колата, движеща се след него, се блъсна в неговата и довърши работата, започната от автоматата на Милър.

— Мамицата му! — изруга пилотът на „Полицай-2“. — „Полицай-2“ до Анаполис, J-19 се разби със сериозно нараняване на

шосе № 50, на запад от изхода за шосе 2. Къде са другите коли, дяволите да ги вземат!

— „Полицай-2“, уведомете ни за състоянието на J-19.

— Мъртъв е, човече. Преследвам тоя шибан микробус. Къде е проклетата подкрепа?

— „Полицай-2“, уведомяваме ви, че единадесет коли се приближават. В момента блокираме шосе № 50 при пътя за Южен Хейвън. Три автомобиля се движат в западна посока по шосето на около половин миля зад вас, а други две — в източна посока към изхода за главното шосе.

— Разбрано. Аз преследвам микробуса — отговори пилотът.

— Давай, Алекс! — извика Милър.

— Почти стигнахме — отговори чернокожият, като се изнесе в дясното платно към изхода от шосето. На около една миля пред себе си видя сините и червени светлини на две движещи се към него полицейски коли, но тук нямаше никакъв изход в източна посока. „Нямате късмет, ченгета!“ Не беше много щастлив от това, че очисти хора в поршето, но един мъртъв полицай винаги беше повод да се почувства доволен. — Ето сега!

— Анаполис, тук „Полицай-2“ — извика пилотът. — Микробусът се отклонява на север от шосе 50. — Трябваше малко време, за да може диспечерът да схване положението.

— О, не! — Той издаде кратка заповед. Движещите се в източна посока полицейски коли намалиха скоростта си, а след това прекосиха затревената разделителна ивица и навлязоха в платната за движение в западна посока. Те бяха чисти, защото движението беше блокирано заради друга катастрофа, но разделителната ивица беше неравна. Едната кола затъна в мократа трева и тинята, докато другата изскочи на настилката и се засили в насрещна посока към изхода.

Алекс улучи зелената светлина на светофара, когато пресече „Уест стрийт“, и се отправи на запад. С периферното си зрение

забеляза полицейската кола, закъсала между колите на двеста метра вдясно от него, въпреки че светлините и сирената ѝ бяха включени. „Твърде късно е, ченге.“ Продължи още двеста метра напред и сви наляво.

Сержантът, който пилотираше „Полицай-2“, започна да псува, забравил за губернатора и прокурора на задната седалка. Гледаше как микробусът влиза в големия паркинг около пазарния център в Анаполис. После продължи към вътрешния кръг с места за паркиране. Три преследващи коли завиха от „Уест стрийт“.

— Кучи син! — Натисна кормилото и се спусна над паркинга.

Алекс паркира микробуса на място за инвалидни коли. Щом като колата спря, пътниците отвориха вратите. Тръгнаха бавно и с нормална походка към входа на пазарния център. Шофьорът с изненада вдигна поглед, когато дочу свистенето и ударите на перките на хеликоптера. Той кръжеше на стотина метра над тях. Алекс притисна шапката си и махна за поздрав, а след това влезе през вратата.

Пилотът на хеликоптера погледна лекаря, който яростно стискаше с ръка револвера в раменния кобур.

— Изчезнаха — тихо каза в разговорната уредба лекарят.

— Какво искате да кажете? — попита прокурорът.

Под тях коли от щатската и областната полиция спряха със свирещи спирачки пред входа. Но вътре, зад тези врати, имаше около три хиляди пазаруващи, а те не знаеха как изглеждат заподозрените. Офицерите стояха пред входа с пистолети в ръце и не знаеха какво да правят.

Алекс и групата му се намираха в тоалетната. Двама от членовете на организацията ги чакаха с две пазарски чанти. Всеки от хората в микробуса получи по едно ново палто. Разделиха се на

двойки, излязоха в магазина и тръгнаха към западния изход. Не бързаха. Нямаше причини.

— Той ни махна — каза губернаторът. — Направете нещо!

— Какво? — попита пилотът. — Какво искате да направим? Кого да спрем? Те изчезнаха, вече може да са и в Калифорния.

Губернаторът загряваше бавно, макар да беше по-схватлив от прокурора, който все още бърбореше нещо. Рутинното събрание на неговата партия се беше превърнало във вълнуващо преследване, но с изключително неприятен край. Един от полицаите беше убит пред очите му и нито той, нито хората му можеха да направят нещо. Накрая губернаторът изпсува. Избирателите биха останали шокирани от езика му.

„Полицай-1“ се намираще на моста на река Севърн, като перките му се въртяха бързо, за да го държат над бетонните перила. Лекарят, полицаят Уейвърли и един шофьор, който се оказа доброволен пожарникар, слагаха двете жертви на носилки. Другият шофьор, който беше помагал, сега стоеше до полицейската кола в центъра на локва от собственото си повръщано. Приблужи се и една пожарна кола. Други двама полицаи подготвиха пътя, за да пропуснат спрениите коли веднага щом хеликоптерът се вдигне. Шосето вече беше задръстено — най-малко на четири мили оттук. Докато се приготвиха за регулирането на движението, дочуха по радиоапаратите си какво се е случило с кола J-19 и нейния шофьор. Двамата полицаи се спогледаха, без да кажат нищо. Думите щяха да бъдат изговорени по-късно.

В качеството си на първи офицер, пристигнал на мястото на произшествието, Уейвърли взе чантата на жената и започна да търси документи. Предстоеше му да попълни много формуляри и да уведомява много хора. В чантата намери някаква картина, рисувана с пръсти. Погледна към носилката на момиченцето, което поставяха в горния рафт на отделението за пътниците. Лекарят влезе след нея. След по-малко от тридесет секунди Уейвърли почувства по лицето си камъчетата, които вятърът от перките на хеликоптера разхвърля наоколо. Гледаше как хеликоптерът се вдига във въздуха и тихо

промълви една молитва за момичето, което беше нарисувало нещо подобно на синя крава. „Хващай се за работа“ — помисли си той. В чантата намери червено тефтерче с адреси. Отвори шофьорската книжка, за да види с коя буква започва името, а след това разгърна и тефтерчето на същата буква. Някой на име Джек, но не беше написана фамилията му. До един от телефонните номера имаше думата „служебен“. Вероятно това е съпругът ѝ. Някой трябва да му се обади.

— „Балтимор“, тук „Полицай-1“. Движа се към „Балтимор“ с евакуирани пострадали на борда.

— „Полицай-1“, разбрано. Разрешавам директно приближаване, преминете наляво на курс три-четири-седем и поддържайте същата височина — отговори диспечерът на международното летище „Балтимор“ във Вашингтон. Цифрата 1501 се виждаше ясно на дисплея пред него, а спешните случаи се ползваха с безусловно предимство.

— Болница „Хопкинс“, „Бърза помощ“, тук е „Полицай-1“, приближаващ с белокожо дете от женски пол, пострадало при катастрофа.

— „Полицай-1“, тук „Хопкинс“. Отклонете се към университета, тук е претърпкано.

— Разбрано. Университет, тук „Полицай-1“, чувате ли? Край.

— „Полицай-1“, тук университетът, чуваме и сме готови да ви приемем.

— Разбрано. Пристигаме след около пет минути.

— Патлак, обажда се Къмингс от портал 3 — каза сержантът по телефона.

— Какво има, сержант? — попита Брекенридж.

— Някакъв тип стои на ъгъла от другата страна на улицата вече четиридесет и пет минути. Странно е. Той не е на територията на академията, но все пак някак странно е.

— Повика ли полицаите? — попита старшината.

— Защо? — попита с основание Къмингс. — Той дори не се е изплюл на улицата.

— Добре, ще ида при него. — Брекенридж се изправи. Пък и му беше скучно. Нахлупи шапката си, излезе от сградата и тръгна на север през района на спалните помещения. Това му отне пет минути, през които отдаде чест на петима офицери и отговори на поздравите на доста повече курсанти. Не понасяше студа. Не помнеше като дете да е прекарвал подобна зима във фермата в Мисисипи. Но пролетта идваше. Пресичайки улицата, поглеждаше крадешком към портала, така че да не бие на очи.

Намери Къмингс, застанал зад вратата в караулната къщичка. Добър сержант беше Къмингс. Морски пехотинец от нов тип. Брекенридж беше добре сложен — с класически тип тяло, като на Джон Уейн. Къмингс беше чернокожо хлапе, бегач, с тяло като на Франк Шортър^[7]. Той можеше да тича цял ден, нещо, което Патлака никога не беше могъл. Но преди всичко Къмингс беше човек, отдал живота си на армията. Разбираше какви са идеите на морската пехота. Брекенридж беше взел младежа под крилото си, предавайки му някои важни уроци. Старшината знаеше, че скоро ще стане част от миналото на морската пехота. Но беше спокоен за бъдещето на армията, защото Къмингс беше това бъдеще.

— Хей, Патлак — поздравя го сержантът.

— Оня във входа ли е?

— Застана там малко след четири часа. Не живее там. — Замълча. В края на краищата той беше само начинаещ сержант без много опит и разговаряше с човек, когото генералите поздравяваха с уважение. — Странно е.

— Е, ще му дадем няколко минути — размишляваше на глас Брекенридж.

— Господи, как мразя да оценявам тестове.

— В такъв случай не бъди строг с момченцата и момиченцата — засмя се Роби.

— Като теб ли? — попита Райън.

— Преподавам труден, технически предмет. Аз трябва да давам тестове.

— Инженери! Ако можехте да четете и пишете така добре, както умножавате.

— Изглежда, си пил някакво хапче за кофти настроение този следобед, Джек.

— Е, да... — Телефонът иззвъня. Джек вдигна слушалката. — Доктор Райън на телефона. Да... кой? — Лицето му се промени, гласът му стана сдържан. — Да, точно така.

Роби видя как приятелят му се вцепени.

— Сигурен ли сте? Те къде са сега? Добре, добре, благодаря ви... въ, благодаря ви. — Джек гледа телефона в продължение на една-две секунди и после затвори.

— Какво има, Джек? — попита Роби.

Трябваше му малко време, преди да може да отговори.

— Обадиха се от полицията. Станала е катастрофа.

— Къде са те? — незабавно запитва Роби.

— Откарали са ги с хеликоптер... откарали са ги в Балтимор. — Джек се изправи несигурно. — Трябва да отида там. — Погледна към приятеля си. — Господи, Роби...

Джексън вече беше на крака.

— Хайде. Ще те закарам.

— Не, аз ще...

— Стига, Джек. Аз ще карам. — Роби взе палтото си и подхвърли палтото на Джек над бюрото. — Хайде, мърдай, момче!

— Закарали са ги с хеликоптер...

— Къде? Къде, Джек?

— В университета.

— Я се стегни, Джек. — Роби го хвана за ръката. — Успокой се. — Пилотът поведе приятеля си към стълбите и излязоха от сградата. Червеният му шевролет корвет беше паркиран на стотина метра.

— Още е там — докладва цивилният постови, когато се върна.

— Добре — каза Брекенридж и се изправи. Погледна закачения в ъгъла кобур с пистолета, но реши да не го взема. — Ето какво ще направим.

Нед Кларк не харесваше мисията си още от самото начало. Шон беше прекалено нетърпелив. Но Нед не каза нищо за това. Шон беше

измислил бягството от затвора, с което го направи свободен човек. Ако не друго, то Нед Кларк оставаше верен на каузата. Но тук беше незащитен и това го притесняваше. По време на инструктажа му бяха казали, че охраната на портала на академията е небрежна, а и той сам виждаше, че постовите не са въоръжени. Нямаха и никакви пълномощия извън района на учебното заведение.

Но мина толкова много време. Целта му закъсняваше с тридесет минути. Кларк не пушеше, не правеше нищо, за да не бъде забелязан, но всъщност знаеше, че трудно може да привлече вниманието на някого. Вратата на стария жилищен блок нямаше осветление — предишната вечер един от хората на Алекс се беше погрижил за това със сачмен пистолет.

„Трябва да прекъсна акцията“ — каза си Кларк. Но всъщност не искаше да го стори. За да не изневерява на Шон. Видя двама мъже да напускат академията. Двама проклети морски пехотинци в парадни униформи. Изглеждаха така красиви без оръжие, така уязвими.

— Значи капитанът разправя: „Махни проклетия идиот от хеликоптера ми!“ — говореше шумно едрият. Другият започна да се смее.

— Страхотен виц!

— Какво ще кажеш да изпием по една бира? — попита едрият. Прекосиха улицата и се насочиха към входа на сградата.

— Нямам нищо против, Патлак. Ти ли черпиш?

— Мой ред е, нали? Най-напред трябва да взема малко пари. — Едрият бръкна в джоба си, за да потърси ключове, и се обърна към Кларк:

— Извинете, сър, мога ли да ви помогна?

Извади ръката си от джоба, но в нея нямаше ключове.

Кларк реагира бързо, но не достатъчно. Дясната ръка, пъхната под палтото му, започна да се движи нагоре, но Брекенридж я стисна като с менгеме.

— Попитах дали мога да ви помогна с нещо — каза с приятен глас старшината. — Какво държите в тази ръка? — Кларк се опита да мръдне, но Брекенридж го притисна до тухлената стена.

— Внимавай, Том! — предупреди Брекенридж.

Къмингс пусна ръката си надолу и напипа пистолет.

— Пистолет! — каза той рязко.

— По-добре е този пистолет да не стреля — съобщи старшината, а лявата му ръка беше обвита около гърлото на Кларк. — Позволи човекът да го вземе, синко. Бъди много внимателен.

Кларк беше изненадан от глупостта, си да позволи на тези двамата да се доближат толкова близо до него. Завъртя глава, за да погледне към улицата, но човекът, който го чакаше в колата, беше вече зад ъгъла. Докато мислеше какво да каже, чернокожият го беше обезоръжил и претърсваше джобовете му. Къмингс взе ножа му.

— Говори! — каза Брекенридж. Кларк не отговори и той плъзна длан по гърлото му. — Моля ви, сър, говорете!

— Свали си проклетите ръце! За какъв се мислиш бе?

— Откъде си, момчето ми? — Брекенридж не се нуждаеше от отговор. Сержантът издърпа ръката на Кларк от джоба и я изви зад гърба му.

— Добре, синко. Сега ще влезем през онази врата и ще седнеш. Ще бъдеш добро момче, а ние ще повикаме полицията. Ако създаваш неприятности, ще ти откъсна тази ръка и ще ти я натикам в задника. Да тръгваме, момчето ми.

Шофьорът, който чакаше Кларк, стоеше до ъгъла на блока. Видя какво става и отиде до колата. Две минути по-късно се намираше в друг квартал.

Къмингс завърза с белезниците мъжа към стола, докато Брекенридж безуспешно търсеше някакви документи, макар че пистолетът сам по себе си беше достатъчен. Най-напред се обади на капитана, а след това повика полицията от Анаполис. Всичко започна тук и макар и старшината да не знаеше това, щеше да свърши пак тук.

[1] (?1768-1813), вожд на индианското племе шони. — Б.пр. ↑

[2] Гигантски стъпки (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Спруънс, Реймънд Еймс (1886–1969) — наричан Електрическият мозък, ръководил американската флота в битката във Филипинско море през юни 1944 г. — Б.пр. ↑

[4] Атол в Тихия океан, където през юни 1944 г. флотата на САЩ е разбила ескадра японски самолетноносачи. — Б.пр. ↑

[5] Пристанище в югоизточната част на Роуд Айлънд Център на голям брой американски военноморски мирновременни ведомства. — Б.пр. ↑

[6] Дейтона Бийч. Курорт, където се провежда състезанието от „Индикар“ — „100 обиколки на Дейтона“. — Б.пр. ↑

[7] Франк Шортър — известен американски бегач от близкото минало. — Б.пр. ↑

Издание:

Издателство „Атика“, София, 1993

Библиотечно оформление и корица: Тандем G

Набор и печат: „Образование и наука“

Формат 32/84/108. 19 печатни коли.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.